TEHILIM

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

ספר
תהלים

נחלק לשבעה ימי שבתא ולחמשה ספרים. כנגד חמשה חומשי תורה. גם לשלשים חלקים לימי החדש.

נְאֻם דָּוִד בֶּן־יִשַׁי, וּנְאֻם הַגֶּבֶר הֻקַם עָל,
מְשִׁיחַ אֱהֵי יַעֲקֹב, וּנְעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל,
רוּחַ ה׳ דִּבֶּר בִּי, וּמִלָּתוֹ עַל לְשׁוֹנִי (ש״ב כ״ג).

אַזוֹי רעֶדט דוד, אַזוֹי רעֶדט ישי׳ס זאָהן,
דעֶר מאַנן וואָס זיצט אויף גאָטעֶס טראָהן.
וואָס געֶזאַלבט פֿון יעקב׳ס גאָט איז,
ישראל׳ס זינגעֶר, ליעב און זעֶליג זיש -
גאָטעֶס גייסט רעֶדט אין מיר ווען איך זינג;
זיין היילִיג וואָרט איז אויף מיין צונג.

נדפס בדיוק רב עם טעמי א׳מ׳ת׳.

עם העתקה לשפה יהודית המדברת — בחרוזים, בשם:

נְעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל = דְ׳י׳שֶׁ׳ע לִיעֶבְלִיכֶע געֶזאַנג.

מאת זעליג יוסף שניידער ז״ש.

בשנת „הנני אלך בנעם השם" לפ״ק.

ווילנא

בדפוס ש. פ. גארבער

ПСАЛТИРЬ

съ переводомъ З. І. Шнейдера.

Вильна, Типографія Ф. Гарбера. Завальная Ул. д. 25.

DER PSALTER.

Ein Gesangbuch für alle Zeiten, für alle Menschen.

Zwei Jahrtausende her sind diese alten Psalmen oft und vielfach übersezt und nachgeahmt worden, und doch ist noch manche neue Bildung ihrer vielfassenden, reichen Manier möglich. Sie sind Blumen, die sich jeder Zeit, nach jedem Boden verwandeln, und in frischer Jugend dastehen. — „Es spricht David der Sohn Isais, es spricht der Mann, der Hochgesalbte, der Gesalbte Gottes Israels, der da lieblich ist mit Gesängen Israels. Der Geist des Herrn redet durch mich, sein Wort ist auf meiner Zunge“. (2. Sam. 23).

Uebersetzt in Reimen

von

S. J. Schneider.

Religionslehrer in d. Kronsschule zu Goldingen. Kurland.

לדוד מזמור.

הודו לה׳ בכנור; בנבל עשור זמרו לו.

איך ברייננ הירער הסכמות פון גאונים וועגען מיין איבער־זעטצונג פון תהלים, און וויל די הסכמה פונ'ם רב הג' וכו' דאלט־אויץ קורלאנד איז געשריבען ספעציעל פאר קורלאנדער יודען אין זשארגאן, שטעל איך איהר צוערסט, און די איבריגע הסכמות שטעל איך בסדר נאך די צייט ווען זיי זיינען געשריבען געווארען.

הסכמת הרב הגאון מן אלט־אויץ קורלאנד.

איך בין ענטציקט געווארען לעזענדיג די אלע ווערק פונ'ם פערפאססער ר' זעליג יוסף שניידער. זיי זיינען אלע געשריבען מיט דעם שענעם יודישען גייסט, איך האב זעלטען געטראפען א מאנן מיט אזעלכע גוטע פעהיגקייטען, עס איז זעהר ווינשענסווערט... עס איז זעהר וויכטיג אז מען זאל ביי איהם קויפען זיינע ווערק.

כ"ב בעומר תרס"ט אלט־אויץ קורלאנד.

לוי אווצינסקי בעהמ"ח „ספר היהודים בקורלאנד" ועוד.

הסכמת הרב הגאון הראב"ד בעיר פלונגיאן שליט"א.

הראני הרבני המופלג המשכיל מו"ה זעליג יוסף שניידער מפה את העתקתו ספר תהלים ללשון יהודית המדוברת, בחרוזים, ורצונו להדפיס את ספר התהלים עם העתקתו, ובזמננו זה אשר חסרון ספרות יהודית על טהרת הקודש מורגש מאד, אמינא לפעלא טבא של המחבר יישר, ויהא רעוא שיקבלו את הדפסתו ברצון וישבעו הקוראים נועם מ„נעים זמירות ישראל", ויתענגו על טוב ה' ונועמו.

יום ג' כ"ו טבת תרס"ח פלונגיאן.

שמואל אביגדור פייוועלזאהן חופ"ק.

הסכמת הרב הגאון מן מוראוויאווא שליט"א.

מכיר אנכי בטוב האי גברא יקירא המופלג וי"א כ"א מוהר"ר זעליג יוסף שניידער בעהמ"ח ספר „נעים זמירות" העתיק את ספר התהלים ללשון המדוברת בחרוזים על טהרת הקודש, ע"כ אמינא לפעלא טבא יישר, ויהא רעוא שיקבלו הדפסתו זו ברצון ויתענגו על רוב טוב.

ממני הכותב והחותם יום ב' כ"ז ימים לחדש א"ש תרס"ח
פ"ק מאָזייק הנקראת כעת מוראַוויאָווא.

זאב וואלף אברך הופ"ק, בעהמ"ח שו"ת „רביד הזהב".

הסכמת הרב הגאון הראב"ד בעיר גאלדינגען שליט"א.

אוכל אני להעיד על המוכ"ז המופלג והשלם כמר זעליג יוסף שניידער נ"י, אשר דרש בקיץ הזה בביהמ"ד דפה והוטב דבריו מאד באזני שומעיו, ואשר היה המורה דת ישראל בבית הספר להממשלה דפה *), הראני את העתקותיו ספר תהלים עד גמירא בחרוזים ללשון המדוברת יהודית אשכנזית, ובימים האלה בזמן הזה נרגש חסרון כזה בספרות הנ"ל, וכדבר בעתו הוא לפעול על לבות בני הנעורים לקרבם לאביהם שבשמים, על כן מצוה רבה לתמכו ולסייעו בסיוע שיש בו ממש, בכדי שיוכל להביאו לבית הדפוס.

וע"ז באתי על החתום ביום ג' כ"ו תמוז עת"ר לפ"ק.

נאום **אברהם שמואל דוביצקי** חופ"ק גאלדינגען. (מקום החותם).

הסכמת הרב הגאון הראב"ד בשאוועל שליט"א.

ראיתי דברי הרבנים הגאונים שליט"א המסכימים על דבר העתקתו של הרבני המופלג וי"א מו"ה זעליג יוסף שניידער את ספר התהלים ללשון המדוברת למען יבינוהו הכל, על כן גם ידי תכון עמו כי ראוי להוציאו לאור לתועלת רבים.

ובאתי עה"ח יום ב' א"ח סכות תער"ב לפ"ק.

נאום **מאיר אטלאס** הופ"ק **שאוול.**

---

*) והשוטרים גרשוני משם, באשר שהנני איש ליטא, ונהרס מצבי לעת זקנתי, וה' ירחם עלי בתוך כל המגורשים הרבים! המחבר.

הסכמת הרב הגאון וכו׳ דק״ק ליבאווע.

גם אנכי שמעתי את הקול מבין בדי הארון-הקודש דפה, את הרבני המופלג וירא ה׳ בעת שדרש פה עיר ליבאווא, ונהניתי, כי הוא מקרב לבבות להשי״ת, ודבריו בהשכל ודעת, וגם—לרבות, שהעתיק את ספר התהלים ללשון הזשארגאנית המדוברת, וצוארו יפה בחרוזים, אשר יפעלו יותר על לב הקורא, את דברי קדוש ישראל מלכנו, והנני מחלה פני אחינו במקומות מושבותיהם לשית ידם אתו ולקנות את ספרו זה למען תרבה הדעת בספרי הקודש.

כה דברי עבד לעבדי ה׳ כותב בשושן פורים שנת „כבוד לתורה״ פה ליבאווא.
נאום **אברהם** בן לאאמ״ו הגאון החסיד רבינו **יחיאל העליר** זצוקלל״ה.
רב ומו״צ פה ליבויא. בעהמ״ח ס׳ שושנה יפה, וס׳ יפה נוף ב״ת.

הסכמת הרב הגאון דעיר **קראקא** שליט״א.

„כ״א לספירת העומר העתר״ב קראקא״. לפ״ק.

השירה והשבח רוח יה מרחפת עליהם.

מה הגדיל לעשות משורר המרתף*) שלנו הרבני המופלג משכיל ומשורר ר׳ זעליג שניידער במעשי ידיו, מעשי ידי אמן בהעתקתו ספר תהלים ללשון יהודית המדוברת, בחברת מיוחדה, ולזה תקן ושכלל כסופר בעל סגנון צח, ועם מוזה הפיוטית שלו הוסיף עוד נופך משלו. אמנם הספר העממי הגדול והקדוש לנו מדורות קדומים אין נחוץ לתיקון ולשכלול, כי מקורו הראשון הוא המעולה, אך בכל זה אמרתי למעשי זי״ש מהולל ומעשי ידיו יהללוהו ויגידו שבחו בשערים, ולמותר להרבות בשבחו, כי סגנונו של אדם זהו חותמו, המעיד עליו ועל תכונתו, אך מפני שהמחבר הנ״ל נ״י חביב עלי מאד, אמרתי להכירו כי שירתו קודש זרע הלולים מוקדש לתורה ולתעודה לחבב ולהגדיל ערך כבה״ק בעיני בני הנעורים, אשר עזבו ישראל ותורתו מאונס, שלא ידעו ישראל ורוחו והלכו לרעות בשדות אחרות.

---

*) משורר המרתף — הצרצר, גריללע, היושב בסתר בחגוי סלע, ובנקיקי הבתים; וממעמקים ישמיע את קולו, את שירתו העצובה, המלאה יגון ואנחה, רואה ואינו נראה, תמיד בלי הפוגות ישמיע את קולו ואין שומע לו בקורא במדבר. המחבר.

וברכה בספריו בהבנתו לחבר לפי רוח הזמן והעת. ונשמה פיוטית השואפת לגדולות, למרחבי יה, לעולם של אצילות הוד והדר תקונן בגוף זה. העברתי עין על רוב חיבוריו ומצאתי בהם מועט שמחזיק את המרובה, ושמחתי מאד בעמי, כי אכן שם „עם הספר" תהלתו, זו הולמתו, כי פוגשים אנו בעמנו על כל צעד ושעל אנשים בעלי כשרונות נעלים עושי פרי גם בין אנשים המחזירים על העירות ודופקים בפתחי נדיבים. ואכן כמה „לומנסוב" תועים בשוק העברי, ואינם יודעים מאיזה הנאה חומרית, העם העברי אינו חוגג את חגי היובלות שלהם בחייהם, ואף כי אחרי מותם. —כי כולנו חכמים ונבונים.

בראותי את האיש היקר הזה עם ילקוטו ותרמילו חיזר על עיירות למצא לחם צר ומים לחץ לעת זקנתו, ולזה בידעי את העבר שלו, הכרתי בו את היהודי הגלותי אשר אוחז תמיד מקל נודדים בידו באופן נפלא. הוי, עמי, כמה שברי לוחית בך אינם מונחים על מקומם בארון . . . סמל הקדושה מרחפת עליהם, אך ההכרח יאלצם להיות פושטי יד וקבצנים, לאכול לחם אשר לא יבלע בקל באבריהם. אך מי יעמוד נגד יד ד׳?

והנני להכירו כי השב העימד לפניכם, נדיבי עם אלקי אברהם, עלה ניבל מיובש הגלות. הוא איש הושב ועובד על טהרת הקדש בעד האמונה ובעד ישראל, לכן אסור למשמש בו בירים גסות ומסואבית להאכילו לחם עם אבני חצץ, כי בעל בעמיו מורם מעם הוא, ולמצוה גדולה לקרבו ולקבל ספריו להכנים ברכה לבית ישראל, כי דבריו נאמרים בהשכל בטוב טעם ודעת באופן מודרני.

הכותב לכבוד התורה וחכמת ישראל, המצפה לישועת ד׳ בעתיד היותר קרוב.

חיים בן ציון בהרא״ם נטוליביץ חופ״ק.

הקדמה.

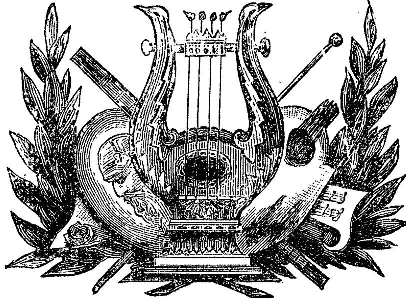
הכל תלוי במזל אפילו ס״ת שבהיכל!

מזל האָבּען דאַרף אפילו די תורה אין היכל,

עס זאָל אַרום איהר אַרום געהן אַ שמש וואָס האָט שׂכל.

מיר זעהען דאָס דער סידור און מחזור האָבּען מזל צום איבּער־זעטצען, כמעט אַלע יאָהר קומען צו צו זיי נייע פּירושים אויף לשון קודש אָדער אידיש־דייטש, און יעדער מדפּיס איז אַלץ פליייסיגער, וואָס מעהר פּירושים אינ׳ם סידור און מחזור צו דרוקען, איבּער־הויפּט פאַר דעם המון־עם אין יודיש דייטש, נור דער תהלים שטעהט אויף דעם זעלבּען שטאַנד היינט ווי מיט פופציג — זעכציג יאָהר צוריק; די זעלבּע אידיש־דייטש ווי מען האָט דאַן געדרעט איז נאָך היינט ניט פערבעסערט געוואָרען, כאָטשע דער דיאַלעקט אידיש איז היינט פיל אויסגעבעסערט, און ווער עס לעזט יעטצט אַ זשאַרגאָנישעס בּוך קען די אַלטע איבּערזעטצונג פונ׳ם תהלים מעהר ניט לעזען, — דרום רבותי האָב איך מיר גענומען די מיה און איבּערזעטצט מיט גאָטעס הילף דעם גאַנצען תהלים נאָך איצטיגען דיאַלעקט מיט אַליטעראַרישע שפּראַך און אַלעס אין ריימען מיט פּאָעזי, אַז דער משׂכּיל וואָס פערשטעהט דעם פנים, דעם טעקסט פונ׳ם תהלים וועט אויך אי״ה געפינען פיעל נייעס אין איהם, און ווען איינער פון יונגען דור וועט לעזען מיינע איבּערזעטצונג און איהם וועט געפעלען. זה* יהיה* שׂכרי.

בשנת „לא יאמר עלינו אוכלי האדם אנחנו״ לפ״ק.

וְהָיָה בִּהְיוֹת רוּחַ-אֱלֹהִים אֶל־שָׁאוּל וְלָקַח דָּוִד אֶת־הַכִּנּוֹר וְנִגֵּן בְּיָדוֹ וְרָוַח לְשָׁאוּל וְטוֹב לוֹ:

(ש"א ט"ז כ"ג).

כִּנּוֹר דָּוִד כִּנּוֹר נָעִים שִׁירָיו מַה יָּפִים מַה נָּאִים !

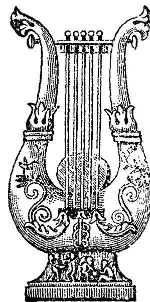
זעֶהט דוד'ס אַרפֶע, דאָס גאַנץ אַלטע אַנטיק,
אין גאַנץ וועלט איז איהר גלײַכען ניטאָ!
זי פערשאַפט גליקזעליגקײט און גליק,
דעם מענשען באַלד אין איין שעה!
געמאַכט איז די אַרפע אין ירושלים,
פון אונזער עלטער זיידען,
איהר האָלץ איז פון'ם עץ חיים,
וואָס וואַכסט דאָרט אין גן עדן.
איהרע שטרונעס זײַנען פונ'ם ווידער,
בעת עקדת יצחק, אַנשטאָט אים געשטעלט,
דרום קלינגען איהרע גאָטליכע ליעדער,
די שענסטע הימנען פון גאַנץ וועלט.
געבונדען ליגט יצחק אויפ'ן מזבח.
שווײַגט שטיל, און קיין זאַך נישט פרעגט,
און אברהם צום קרבן לריח נחוח,
דעם חליף, אויף זײַן האַלז שוין אוים שטרעקט.
אברהם! אברהם! הערט ער אַ שטים.
פון הימעל איהם רופט, גיך ווי אַ בליטץ,

און די קראַפט פֿון׳ם שטים „נאום אלקים . . .״
קלינגט אין די אַרפֿע מיט פֿייער און היטץ.
פֿון אברהם זיין מוטה, פֿון יצחק זיין ווילען,
און פֿון די מלאכים די הייסע טרערען,
קלינגט אין די אַרפֿע ווען מען נעהמט שפּילען,
טויזענדע יאָהר, און נאָך זיס איז צו הערען,
אין יעדען קלאַנג פֿון יעדער איינציגע שטרונע.
אָט די היטץ, דעם ברען פֿון אונזער אמונה,
האָט דער זיידע אברהם אין אונז איינגעפּרעגט,
אַ תהלים־זאָגער, אַ אידען, געהט פֿרעגט! —
די ליעבע צו גאָט מיט מסירת נפש,
וואָס בעוויזט אברהם אויפֿן בּאַרג,
דאָס ווייסט ניט, דאָס פֿיהלט ניט קיין חם קיין יפת,
ביי אונז אידען נור איז דאָס ניט קאַרג!

* *
*

אויף דיזע אַרפֿע שפּילט דוד המלך,
זיין תהלים, דאָס קלייניצקע ביבעל,
ווען נאָך ער איז יונג ווען נאָך ער איז פֿרעהליך,
ווען אין איהם זיך איינליעבט די שענע מיכל.
אויף די אַרפֿע שפּילט דוד ווען ער מוז זיך שיידען,
פֿון זיין ליעבען ברודער פֿריינד יהונתן,
און ווען נבל׳ס שאָף אין ווּסטע טוט ווידען,
אין הונגער, אין דורסט, און אָהן אַ גראָשען.
די אַרפֿע גיבט אים דעם העלדישין מוטה,
צו קאָמפּפֿען מיט לייבען און טיגער,
געהט אויף קידוש השם, הפקר זיין בלוט,
גליות קאָפּף טראָגט אויפֿן שפּיז—דער זיגער!
איין טאָן פֿון די אַרפֿע איין איינציגער קלאַנג.
גיט אַ נייעם פֿריש לעבען אריין.
דוד׳ן זעהט איר אין נויט און דראַנג,
אין איין האַנד דעם תהלים, אין די צווייטע דעם ווין.
„כּוס ישועות אשא, ובשם ה׳ אקרא!״
זינגט ער און שפּילט אויף׳ן אַרפֿע,
„פֿון מיין יוגענד אָן ביז מיין האָאַר גראָ,
גיט מיך גאָט אַלס וואָס איך דאַרפֿע!״

אוּן גאַנץ וועֶלט מִיט אַלעֶס וואָס אויף אִיהר,
זִינגעֶן אוּן טאַנצעֶן פרעֶהלִיךְ פאַר אִים,
זיין הייליגעֶר תהלים אִיז גאָלד פוּן אופִיר,
א חיי נשמות אַ כח אלקים!
אוּן ווער גוּר עֶס נעֶהמט דִי אַרפעֶ אִין האַנד.
דעֶר געֶפִינט זִיךְ בעֶגייסטעֶרט, אַ מלאך,
אִין הִימעֶל גאָר פלִיהט עֶר פוּן פִינשטעֶרעֶ לאַנד,
אוּן אִיז ווייט פוּן דעֶר עֶרד, אַ מהלך.
אָט דִיזעֶ אַרפעֶ דאָס פאַלט אוּנז בירוּשה,
דאָס וועֶקט אוּן עֶרהויבּט אוּנזעֶרעֶ מִידעֶ געֶפִיהלעֶן,
אויפן פנים די שכינה, אִין האַרצעֶן די קדוּשה,
ווען מִיר דעֶם תהלים זינגעֶן אוּן שפילעֶן.
אָ אַ גרויסעֶ ירוּשה האָבּעֶן מיר געֶאַרבּט,
פִיל גרעֶסעֶר פוּנ'ם טראָהן אוּן די קרוֹין,
עֶס לעֶבּט נאָךְ, עֶס לעֶבּט, אוּן עֶוויג נִיט שטאַרבּט,
דוד, זיין תהלים, אוּן זיין פאָלק נאָךְ אַליין.
אוּן כל זמן נאָךְ עֶס ווֶעט לעֶבּעֶן אֵיין מעֶנש אויף גאַנץ וועֶלט
ווֶעט מעֶן דעֶם תהלים נאָךְ זינגעֶן אוּן זאָגעֶן,
אִין שוּלעֶן אִין קִירכעֶן אִין פּאַלאַץ אִין געֶצעֶלט.
אִין פרייִדעֶן אוּן לייִדעֶן אִין זִינגעֶן אִין קלאָגעֶן,
דעֶר תהלים דעֶם מעֶנשעֶן בּעֶגלייִט,
פוּן וויג בּיז'ן קבר, אַ שרעֶקלִיךְ מהלך,
פוּן געֶבּוּרט בּיז זיךְ זעֶגנעֶנד גאָב'ן טויט,
מיט'ן „צדק לפניו יהלוךְ"!

ב"ה חנוכה תער"ג לסדר ויכר יוסף
את אחיו והם לא הכירוהו.

דער אבשייד.

הײליגער תהלים, נו האָב איך ערלעבט,
דיר הײנט צו זעהן אין דײן נײעם קלײד,
וואָס טאָג און נאַכט איך האָב געוועבט,
מיט מוח און כח, מיט פרײד און לײד.

ווי דער זײַדענוואורם שפינט פון זיך זײַן פאַדען,
ביז זײַן שטאָף פון אים זיך גאַנץ אויס־שעפּט,
און קוקט ניט אויף זײַן קערפּערליכען שאַדען,
און דעם טוידט אויף קריגט. . . דאָס הײסט געשטרעבט!

דרום ליעבע מענשען, ווײסט, פערשטעהט צו שאַטצען,
דאָס זײַדענקלײד וואָס איהר אויף זיך טראָגט!
דאָס לײַדט ניט קײן שאַרפע נעגעל זאָל עס קראַטצען,
און א נאַרען׳ס מבינות, דאָס ניט פערטראָגט!

הײליגער תהלים, נו געה אַרויס אויף דער וועלט,
געה אַרויס פון גרויס פינסטער אין גרויס ליכט!
געה אַרויס פון מײַן פינסטערן עלענדען געצעלט,
געה אַרויס פון מײַן בלאַסען און מידען געזיכט!

געה, און יעדער זאָל דיר מיט פרײד עמפּפאַנגען,
ווי א מוטטער עמפּפאַנגט איהר פערוואָגעלט קינד,
מיט פרײדענטרערען און מיט געזאַנגען —
זאָ ווינשט דיר, דער געבאָרען האָט דיך אצונד

זעליג יוסף יודעלעוויטש שניידער.

זרע יצחק יחידו שנעקר.

מפתחות לשיר של יום

לקוטי מזמורים ליום ביומו חגו חדשו ושבתו.

ביום א'	כד	לפרשת פרה	נא	א' דר"ה	מז
ביום ב'	מח	לפרשת החדש	עז	ב' דר"ה	פא
ביום ג'	פב	לשבת הגדול	צה	בעשי"ת	קל
ביום ד'	צד	א' של פסח	קה	שבת תשובה	לב
ביום ה'	פא	ב' של פסח	קו	ערב יום כפור	קז
ביום ו'	צג	לימי חוה"מ פסח	עה	כל נדרי	צז
ליום השבת	צב	ז' של פסח	יח	א' דסוכות	צו
לראש חדש	קד	ח' ש"פ קיד/או	קלו	ב' דסוכות	פז
לשבת בראשית	ח	אסרו חג ש"פ	קיח	חוה"מ סוכות	עז
לחנוכה	ל	שני וחמישי ושני	לג	הושענא רבה	סא
לעשרה בטבת	עד	א' דשבועות	כט	או	פח
לפרשת שקלים	מט	ב' דשבועות	סח	שמיני עצרת	סה
לפרשת זכור	קט	י"ז בתמוז	עט	שמחת תורה	קמז
לתענית אסתר	כב	תשעה באב	קלז	לחתונה	יט
לפורים	ז	שבת נחמו	קכב	בבית האבל	מט
לשושן פורים	ס	ערב ר"ה	צח	לברית מילה	יב

מזמורים שאומרים בשבת אחר סעודה בליבית קודם תפלת ערבית.

קיט. קד, קכ, קכא. קכב, קכג, קכד, קכה, קכו, קכז, קכח, קכט, קל, קלא, קלב, קלג, קלד, עב, עג, עד, כו, לז, קלח, קלט, קמ, קמא, קמג, קמד, סו.

לדעת הגר"א ז"ל *)

ב' ימים דר"ה	פא	הושענא רבה	פב	א' דחוה"מ	פ
יום כפור	לב	שמיני עצרת	יב	ב' דחוה"מ	קה
א' דסוכות	עו	שמחת תורה	ח	ג' דחוה"מ	קלה
ב' דסוכות	מב	ה' ימי חנוכה	ל	ד' דחוה"מ	סו
א' דחוה"מ	כט	פורים	כב	שביעי של פסח	יח
ב' דחוה"מ	נ	שני ימים דר"ח	קד	אחרון של פסח	קלו
ג' דחוה"מ	צד	יום ראשון של פסח	קיד	א' דשבועות	יט
ד' דחוה"מ	נא	יום שני של פסח	עח	ב' דשבועות	סח

מזמורים שאומרים בליל במ"ע כפי מנהג הגר"א ז"ל:

ח, יב, יט, כד, כז, כט, לג, לד, סו, צ, קד, קו, קיא, קיב, קיז, קכב, קכו, קלד, קלו, קמח, קנ.

יהי רצון קודם תהלים בחול

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו הבוחר בדוד עבדו ובזרעו אחריו והבוחר בשירות ותשבחות שתפן ברחמים אל קריאת מזמורי תהלים שאקרא כאלו אמרם דוד המלך עליו השלום בעצמו זכותו יגן עלינו ויעמד לנו זכות פסוקי תהלים וזכות תבותיהם ואותיותיהם ונקודותיהם וטעמיהם והשמות היוצאים מהם מראשי תבות ומסופי תבות לכפר פשעינו ועונותינו וחטאתינו. ולזמר עריצים ולהכרית כל החוחים והקוצים הסובבים את השושנה העליונה ולחבר אשת נעורים עם דודה באהבה ואחוה ורעות ומשם ימשך לנו שפע לנפש רוח ונשמה לטהרנו מעונותינו ולסלוח חטאתינו ולכפר פשעינו כמו שסלחת לדוד שאמר מזמורים אלו לפניך כמו שנאמר גם יי העביר חטאתך לא תמות. ואל תקחנו מהעולם הזה קודם זמננו עד מלאת שנותינו בהם שבעים שנה באופן שנוכל לתקן את אשר שחתנו. וזכות דוד המלך עליו השלום יגן עלינו ובעדנו שתאריך אפך עד שובנו אליך בתשובה שלמה לפניך ומאוצר מתנת חנם חננו כדכתיב וחנתי את אשר אחון ורחמתי את אשר ארחם. וכשם שאנו אומרים לפניך שירה בעולם הזה כך נזכה לומר לפניך יי אלהינו שיר ושבחה לעולם הבא. ועל ידי אמירת תהלים תתעורר חבצלת השרון ולשיר בקול נעים בגילת ורנן כבוד הלבנון נתן לה הוד והדר בבית אלהינו במהרה בימינו אמן סלה:

הריני מזמן את פי להודות ולהלל ולשבח את בוראי לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בדחילו ורחימו על ידי ההוא טמיר ונעלם ביחודא שלים בשם כל ישראל:

קודם שיתחיל תהלים יאמר ג׳ פסוקים אלו:

לכו נרננה ליי נריעה לצור ישענו: נקדמה פניו בתודה בזמרות נריע לו: כי אל גדול יי ומלך גדול על כל אלהים:

ליום ראשון

א.

התעוררות לעסוק בתורה בלא חטא ואז יהא בטוח שכל מעשה ידיו מצליחים ובהיפך הרשעים:

א אַ֥שְֽׁרֵי הָאִ֗ישׁ אֲשֶׁ֤ר לֹ֥א הָלַךְ֮ בַּעֲצַ֪ת רְשָׁ֫עִ֥ים
וּבְדֶ֣רֶךְ חַ֭טָּאִים לֹ֥א עָמָ֑ד וּבְמוֹשַׁ֥ב לֵ֝צִ֗ים לֹ֣א יָשָֽׁב׃
ב כִּ֤י אִ֥ם־בְּתוֹרַ֥ת יְיָ֗ חֶ֫פְצ֥וֹ וּֽבְתוֹרָת֥וֹ יֶהְגֶּ֗ה יוֹמָ֥ם וָלָֽיְלָה׃
ג וְֽהָיָ֗ה כְּעֵץ֮ שָׁת֤וּל עַֽל־פַּלְגֵ֫י מָ֥יִם אֲשֶׁ֤ר פִּרְי֨וֹ ׀ יִתֵּ֬ן
בְּעִתּ֗וֹ וְעָלֵ֥הוּ לֹֽא־יִבּ֑וֹל וְכֹ֖ל אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂ֣ה יַצְלִֽיחַ׃
ד לֹא־כֵ֥ן הָרְשָׁעִ֑ים כִּ֥י אִם־כַּ֝מֹּ֗ץ אֲשֶׁר־תִּדְּפֶ֥נּוּ רֽוּחַ׃
ה עַל־כֵּ֤ן ׀ לֹא־יָקֻ֣מוּ רְ֭שָׁעִים בַּמִּשְׁפָּ֑ט וְ֝חַטָּאִ֗ים בַּעֲדַ֥ת
צַדִּיקִֽים׃ ו כִּֽי־יוֹדֵ֣עַ יְ֭יָ דֶּ֣רֶךְ צַדִּיקִ֑ים וְדֶ֖רֶךְ רְשָׁעִ֣ים
תֹּאבֵֽד׃

ב.

ידבר לכל אדם שלא יתחכם על מדותיו של הקב"ה ואם יש לאדם איזה שמחה שיהיה ברעדה שלא יגרמו חטאיו שיהפך השמחה:

א לָ֭מָּה רָגְשׁ֣וּ גוֹיִ֑ם וּ֝לְאֻמִּ֗ים יֶהְגּוּ־רִֽיק׃ ב יִ֥תְיַצְּב֨וּ ׀
מלכי

נְעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל.

א.

א. וואויל דעם מאן ווער ניט גייהט
נאך דעם שלעכטען מענשענס ראטה,
און אין דעם זינדערס וועג ניט שטייהט,
ניט זיצט וואו לצים טרייבען שפאט.
ב. נור אין גאטעס תורה איז זיין בעגעהר,
טאג און נאכט איז דאס זיין קלעהר.
ג. אזא מענש איז צו א בוים גלייך,
וואס איז געפלאנצט ביים וואסער פון טייך,
זיין פרוכט טראגט צו יעדער צייט,
זיין בלאט ניט וועלקט, ניט ווערט צו שפרייט.
דער מענש וואס זא שטרעבט, זיך שיקט,
איז אלעס וואס ער טהוט ווערט בעגליקט.
ד. אבער רשעים, וואס טהוען נור זינד
האבען א ביטערען סוף, ווי שפריי פאר'ן ווינד.
ה. דארום וועלען רשעים ניט באשטייהן ביים געריכט,
ווי ביי צדיקים וועט ניט שיינען זייער ליכט.
ו. גאט ליעבט דען וועג פון די גערעכטע,
און פערלארען געהט דער וועג פון די שלעכטע.

ב.

א. וואס שטורמען היידען, אומזאנסט טוררען נאציאנען?

מַלְכֵי־אֶרֶץ וְרוֹזְנִים נוֹסְדוּ־יָחַד עַל־יְיָ וְעַל־מְשִׁיחוֹ׃
ג נְנַתְּקָה אֶת־מוֹסְרוֹתֵימוֹ וְנַשְׁלִיכָה מִמֶּנּוּ עֲבֹתֵימוֹ׃
ד יוֹשֵׁב בַּשָּׁמַיִם יִשְׂחָק יְיָ יִלְעַג־לָמוֹ׃ ה אָז יְדַבֵּר
אֵלֵימוֹ בְאַפּוֹ וּבַחֲרוֹנוֹ יְבַהֲלֵמוֹ׃ ו וַאֲנִי נָסַכְתִּי מַלְכִּי
עַל־צִיּוֹן הַר־קָדְשִׁי׃ ז אֲסַפְּרָה אֶל חֹק יְיָ אָמַר אֵלַי
בְּנִי אַתָּה אֲנִי הַיּוֹם יְלִדְתִּיךָ׃ ח שְׁאַל מִמֶּנִּי וְאֶתְּנָה
גוֹיִם נַחֲלָתֶךָ וַאֲחֻזָּתְךָ אַפְסֵי־אָרֶץ׃ ט תְּרֹעֵם בְּשֵׁבֶט
בַּרְזֶל כִּכְלִי יוֹצֵר תְּנַפְּצֵם׃ י וְעַתָּה מְלָכִים הַשְׂכִּילוּ
הִוָּסְרוּ שֹׁפְטֵי אָרֶץ׃ יא עִבְדוּ אֶת־יְיָ בְּיִרְאָה וְגִילוּ
בִּרְעָדָה׃ יב נַשְּׁקוּ־בַר פֶּן־יֶאֱנַף | וְתֹאבְדוּ דֶרֶךְ כִּי־
יִבְעַר כִּמְעַט אַפּוֹ אַשְׁרֵי כָּל־חוֹסֵי בוֹ׃

ג.

כשבא עונש על אדם אל יקוץ בתוכחתו שמא לפי חטאו היה חייב עוד יותר והש"י מתחסד עמו׃

א מִזְמוֹר לְדָוִד בְּבָרְחוֹ מִפְּנֵי | אַבְשָׁלוֹם בְּנוֹ׃
ב יְיָ | מָה־רַבּוּ צָרָי רַבִּים קָמִים עָלָי׃ ג רַבִּים אֹמְרִים
לְנַפְשִׁי אֵין יְשׁוּעָתָה לּוֹ בֵאלֹהִים סֶלָה׃ ד וְאַתָּה יְיָ
מָגֵן בַּעֲדִי כְּבוֹדִי וּמֵרִים רֹאשִׁי׃ ה קוֹלִי אֶל־יְיָ אֶקְרָא

ויענני

כ. פירשטען, וועלט־קעניגע שטעהען אויף פון טראָהנען ?
אַלע צוזאַמען איִנס געהיים זוכען פּלאַנען
אויף גאָט, אויף זיין געזאַלבטען ׃ זאָגען: ביז וואַנען
ג. וועלען מיר ליידען זיין יאָך ? גענוג שוין זיין פערבונדען!
די שטריק אַראָב וואַרפען! גענוג ליידען וואונדען !
ד. גאָט אָבער אין הימעל שפּאָט און לאַכט פון זיי ;
ה. שרייט שרעקליך מיט צאָרן ; וועה אייך וועה!
ו. אויף ציון מיין היילינגען באַרג, ווען איך גאָט
מאַך הערשען מיין קעניג, ניט העלפט אייער בעראָטה.
ז. איך דוד מוז ערציילען לויט געזעטץ —
גאָט אַליין רופט מיך ׃ דוד, דו ביסט מיין זאָהן,
אָט ווי היינט געבאָרען, און הערש אויף דיין נאַציאָן.
ח. בעט פון מיר, און אַלעס וועל איך דיר געבען :
היידענלאַנדער דיין אייגענטום, ביז ענדוועלט בלעבען.
ט. מיט דיין אייזערנעם צעפּטער צוברעך זיי דעם קאָפּף,
צושמעטער זיי ווי אַ ליימענעם טאָפּף!
י. נו, יעצט, קעניגע, ווערט שוין אַמאָל קלוג,
לאַנדסריכטער בעסערט אייך, מאַכט קיין בעטרוג.
יא. דיענט ליבערסט גאָט מיט עהרפורכט, מיט פריד,
און שרעקט אייך, דאָס די פריד זאָל ניט מאַכען קיין לייד.
יב. וואָפּענט אייך מיט אַ קלאָרע האַרץ, אום גאָט זאָל ניט זיין אין צאָרן,
און איהר וועט ניט אין וועג ווערען פערלאָרען.
וואויל דעם, ווער אויף גאָט פערטרויט פון זיין געבאָרן!

ג.

א. דָוִד'ס אַגעזאַנג, ווען ער איז אַנטלאָפען פון אַבְשָׁלוֹם זיין זוהן.

ב. אַך גאָט ווי פיל פיינד שטעהן אויף אויף מיר!
ג. פיל זאָגען: ער געפינט ביי גאָט שוין קיין הילף מעהר.
ד. אָבער דו גאָט ביסט דאָך מיין שילד, מיין עהרע וואָס איך שטאָלציר.
ה. איך רוף איהם, פון היילינגען באַרג ענטפערט מיר גאָט דער הערר.

וַיַּעֲנֵנִי מֵהַר קׇדְשׁוֹ סֶלָה׃ ו אֲנִי שָׁכַבְתִּי וָאִישָׁנָה
הֱקִיצוֹתִי כִּי יְיָ יִסְמְכֵנִי׃ ז לֹא־אִירָא מֵרִבְבוֹת עָם
אֲשֶׁר סָבִיב שָׁתוּ עָלָי׃ ח קוּמָה יְיָ ׀ הוֹשִׁיעֵנִי אֱהַי כִּי־
הִכִּיתָ אֶת־כׇּל־אֹיְבַי לֶחִי שִׁנֵּי רְשָׁעִים שִׁבַּרְתָּ׃
לַיְיָ הַיְשׁוּעָה עַל־עַמְּךָ בִרְכָתֶךָ סֶּלָה׃

ד.

מוסר לאדם שלא ילבין פני חבירו ושלא יאמר רכילות ולשון הרע ושלא יקבלנו. ולא יקנא אם רואה שהרשעים מצליחים בעולם הזה רק ישמח ויאמר אם למכעיסיו כך וכו׳:

א לַמְנַצֵּחַ בִּנְגִינוֹת מִזְמוֹר לְדָוִד׃ ב בְּקׇרְאִי עֲנֵנִי ׀
אֱהֵי צִדְקִי בַּצָּר הִרְחַבְתָּ לִּי חׇנֵּנִי וּשְׁמַע תְּפִלָּתִי׃
ג בְּנֵי־אִישׁ עַד־מֶה כְבוֹדִי לִכְלִמָּה תֶּאֱהָבוּן רִיק
תְּבַקְשׁוּ כָזָב סֶלָה׃ ד וּדְעוּ כִּי־הִפְלָה יְיָ חָסִיד לוֹ
יְיָ יִשְׁמַע בְּקׇרְאִי אֵלָיו׃ ה רִגְזוּ וְאַל־תֶּחֱטָאוּ אִמְרוּ
בִלְבַבְכֶם עַל־מִשְׁכַּבְכֶם וְדֹמּוּ סֶלָה׃ ו זִבְחוּ זִבְחֵי־
צֶדֶק וּבִטְחוּ אֶל־יְיָ׃ ז רַבִּים אֹמְרִים מִי־יַרְאֵנוּ טוֹב
נְסָה־עָלֵינוּ אוֹר פָּנֶיךָ יְיָ׃ ח נָתַתָּה שִׂמְחָה בְלִבִּי
מֵעֵת דְּגָנָם וְתִירוֹשָׁם רָבּוּ׃ ט בְּשָׁלוֹם יַחְדָּו אֶשְׁכְּבָה
וְאִישָׁן כִּי־אַתָּה יְיָ לְבָדָד לָבֶטַח תּוֹשִׁיבֵנִי׃

למנצח

ו. איך ליג פערזארגט, האב דרום איינגעשלאפען
איך ערוואכע, ניין, צו גאט נאך מוז מען האפען!
ז. גאט שטיצט מיר — איך האב שוין מעהר קיין שרעקען
פאר צעהנטויזענדע ארום מיר, וואס ווילען מיין נאמען אוים מעקען.
ח. שטעה גאט אויף, העלף מיר, דו ביסט מיין בטחון,
מיין פיינד פאצט דו אין באק די ציינער צוברעכען.
ט. הילפע געפינט מען נור ביי גאט אליין,
דיין ברכה גאט זאל אויף דיין פאלק זיין.

ד.

א. דעם זאנגמייסטער אויף נגינות, דוד'ס אגעזאנג.

ב ווען איך רוף דיר, ענטפער מיר גערעכטער גאט.
מאך מיר פון צרות פריי, גנאדיג מיר, הער מיין געבעט.
ג. איהר הערן, ווי לאנג וועט איהר פון מיר טרייבען שפאט
ליעבען נארהייט, און נור ליגענס גערעט!
ד. זייט וויסען, דאס דעם פרומען צייכענט גאט אוים פאר זיך,
ער הערט מיין שרייען און העלפט מיר גיך.
ה. שרעקט אייך פאר גאט און זינדיגט ניט מעהר,
אין אייער בעט איז מעהר אומרעכט, גיט נור א קלעהר —
ו. דאן וועט איהר שטומען. — נור גאט האט רחמנות,
האט בטחון אויף גאט דאס איז גירעכטע קרבנות.
ז. פיעלע זאגען: ווער וועט אונז גאר גוטס ווייזען?
דאס ליכט פון דיין אנטליץ גאט הויב אויף אונז נור אויף.
ח. דיין דגל איז אונזער הערצענס־פריידע, וואו מיר רייזען
מעהר ווי אנדערע האבען פיל קארן, וויין אן א סוף.
ט. אין רוה און פרידען לייג איך מיר שלאפען,
דאס דו, גאט אליין, מאכסט מיר זיכער, טהו איך האפען.

ה.

תפלה לכל יחיד שהרשעים בשביל מעשיהם יאבדו וצדיקים ישמחו בשביל מעשיהם הטובים:

א לַמְנַצֵּחַ אֶל־הַנְּחִילוֹת מִזְמוֹר לְדָוִד: ב אֲמָרַי
הַאֲזִינָה | יְיָ בִּינָה הֲגִיגִי: ג הַקְשִׁיבָה | לְקוֹל שַׁוְעִי
מַלְכִּי וֵאלֹהָי כִּי־אֵלֶיךָ אֶתְפַּלָּל: ד יְיָ בֹּקֶר תִּשְׁמַע
קוֹלִי בֹּקֶר אֶעֱרָךְ־לְךָ וַאֲצַפֶּה: ה כִּי | לֹא אֵל חָפֵץ
רֶשַׁע | אָתָּה לֹא יְגֻרְךָ רָע: ו לֹא־יִתְיַצְּבוּ הוֹלְלִים
לְנֶגֶד עֵינֶיךָ שָׂנֵאתָ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן: ז תְּאַבֵּד דֹּבְרֵי כָזָב
אִישׁ־דָּמִים וּמִרְמָה יְתָעֵב | יְיָ: ח וַאֲנִי בְּרֹב חַסְדְּךָ
אָבוֹא בֵיתֶךָ אֶשְׁתַּחֲוֶה אֶל־הֵיכַל קָדְשְׁךָ בְּיִרְאָתֶךָ:
ט יְיָ | נְחֵנִי בְצִדְקָתֶךָ לְמַעַן שׁוֹרְרָי הַיְשַׁר לְפָנַי דַּרְכֶּךָ:
י כִּי אֵין בְּפִיהוּ נְכוֹנָה קִרְבָּם הַוּוֹת קֶבֶר־פָּתוּחַ
גְּרוֹנָם לְשׁוֹנָם יַחֲלִיקוּן: יא הַאֲשִׁימֵם | אֱלֹהִים יִפְּלוּ
מִמֹּעֲצוֹתֵיהֶם בְּרֹב פִּשְׁעֵיהֶם הַדִּיחֵמוֹ כִּי מָרוּ בָךְ:
יב וְיִשְׂמְחוּ כָל חוֹסֵי בָךְ לְעוֹלָם יְרַנֵּנוּ וְתָסֵךְ עָלֵימוֹ
וְיַעְלְצוּ בְךָ אֹהֲבֵי שְׁמֶךָ: יג כִּי־אַתָּה תְּבָרֵךְ צַדִּיק יְיָ
כַּצִּנָּה רָצוֹן תַּעְטְרֶנּוּ:

ה.

א. דעם זאַנגמייַסטער אויף נְחִילוֹת, דָוִד'ס אַגעזאַנג.

ב. אַך גאָט, פֿערנעהם מייַנע רייד, פֿערשטעה מייַן טראַכט,

ג. בעמערק גאָט, מייַן קאָניג, מייַן שרייַען, מייַן געבעט דאָך אַכט.

ד. אַלע מאָרגען הער מייַן שטים, מייַן תפלה מיט געפֿיהל

ריכֿטע איך צו דיר, און וואַרט און האָף שטיל.

ה. דעם רשע טהוסט דו גאָט געוויס ניט שאָהנען

ביי דיר גאָט קען קייַן שלעכטער ניט וואָהנען.

ו. די איבערמוטהיגע קענען פֿאַר דייַנע אויגען זיך ניט שטעלען,

די אומרעכֿט טוּען זייַען דיר גאָר ניט געפֿאָלען.

ז. די ליגנערס מאַכסט דו גאָר פֿערלירען

מאָרדער, בעטריגער, קענען געוויס ניט עקסיסטירען.

ח. אָבער איך קום אין דייַן הויז מיט דייַן פֿיל גנאַדע,

בוק זיך מיט פֿורכֿט פֿאַר דייַן הייליגע לאַדע (אָרוֹן הקדש).

ט. טראָץ מייַנע נאָכֿקוקער פֿיהר מיר אין דייַן גערעכֿטיגקייט,

מאַך גראַד פֿאַר מיר דייַן וועג אַלע צייַט.

י. דער רשע רעדט ניט וואַהר, ווי אַ קבר די האַלדז אָפֿען,

זייַן צונג—גלאַטע פֿייַלען אין האַרצען געטראָפֿען.

יא. בעשולדיג זיי גאָט, ניט אויספֿיהרען זאָלען זיי זייער ראַטה,

פֿערשטויס זיי איבער זייער זינד, געגען דיר בפֿרט.

יב. און פֿרייען זאָלען זיך, די אויף דיר גאָט פֿערטרויען

בעשיטץ די וואָס ליעבען דייַן נאָמען, און אויף דיר אַלעס בויען.

יג. דו גאָט נור זעגענסט דעם צדיק, דייַן וואָהל-געפֿאַלען

ווי אַ פֿאַנצער בעהסט איהם אַרום, ער זאָל ניט פֿאַלען.

ו.

תפלה נוראה לכל אדם להתפלל בחליו שהש"י ירפא אותו רפואת הנפש ורפואת הגוף וכל חולה המתפלל תפלה זו בכוונה ובלב נשבר ונדכה בטוח הוא שהקב"ה יקבל תפלתו:

א לַמְנַצֵּחַ בִּנְגִינוֹת עַל־הַשְּׁמִינִית מִזְמוֹר לְדָוִד׃
ב יי אַל־בְּאַפְּךָ תוֹכִיחֵנִי וְאַל־בַּחֲמָתְךָ תְיַסְּרֵנִי׃
ג חָנֵּנִי יי כִּי אֻמְלַל אָנִי רְפָאֵנִי יי כִּי נִבְהֲלוּ עֲצָמָי׃
ד וְנַפְשִׁי נִבְהֲלָה מְאֹד וְאַתָּה יי עַד־מָתָי׃ ה שׁוּבָה
יי חַלְּצָה נַפְשִׁי הוֹשִׁיעֵנִי לְמַעַן חַסְדֶּךָ׃ ו כִּי אֵין
בַּמָּוֶת זִכְרֶךָ בִּשְׁאוֹל מִי יוֹדֶה־לָּךְ׃ ז יָגַעְתִּי בְּאַנְחָתִי
אַשְׂחֶה בְכָל־לַיְלָה מִטָּתִי בְּדִמְעָתִי עַרְשִׂי אַמְסֶה׃
ח עָשְׁשָׁה מִכַּעַס עֵינִי עָתְקָה בְּכָל־צוֹרְרָי׃ ט סוּרוּ
מִמֶּנִּי כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן כִּי־שָׁמַע יי קוֹל בִּכְיִי׃ י שָׁמַע
יי תְּחִנָּתִי יי תְּפִלָּתִי יִקָּח׃ יא יֵבֹשׁוּ וְיִבָּהֲלוּ מְאֹד
כָּל־אֹיְבָי יָשֻׁבוּ יֵבֹשׁוּ רָגַע׃

ז.

אם הקב"ה מיסר שונאך אל תשמח כאשר ענוש לצדיקים לא טוב ובשביל זה התנצל עצמו בכל כחו לפני הקב"ה שלא עשה לו רעה בידים אבל הוא בעצמו גרם הרעה שמחשבתו לא היה רק טוב:

א שִׁגָּיוֹן לְדָוִד אֲשֶׁר־שָׁר לַיי עַל־דִּבְרֵי־כוּשׁ בֶּן־

ו.

א. דעם זאנגמייסטער איף נגינות מיט אכט שטרונעס, דוד'ס אגעזאנג.

ב. שטראף מיך ניט גאט מיט דיין הייסען צארן.

ג. האב רחמנות, אומגליקליך בין איך געווארען.
הייל מיר גאט, דען ערמידעט איז מיין זעלע אין ביין.

ד. מיין זעלע איז זעהר ערשראקען, ווי לאנג וועט זיין מיין פיין.

ה. קעהר גאט אפ דיין צארן רעטע מיין לעבען
צו ליב דיין גנאדע העלף גאט, דארויף איז מיין שטרעבען.

ו. דען נאכן טויט ווער קען שוין דיר ערמאנען?
דאן דיר צו דאנקען, ניטא ווער זאל קאנען.

ז. מיד בין איך פון זיפצען, שווים אין טרערען
אלע נאכט אין בעט, מיין בעטציינ פוילט, ארוים צו קעהרען.

ח. איבער מיינע צרות דונקלען מיר די אויגען,
אלט און שוואך צו קיין זאך קען נישט טויגען.

ט. אוועק פון מיר! די אונרעכט טהוען,
גאט הערט מיין געוויין, און לאסט מיך רוהען.

י. מיין תפלה און תחינה האט גאט אנגענומען,
אלע מיינע פיינד אין אויגענבליק ערשרעקען און שטומען.

ז.

א. דוד'ס אשגיון וואס ער האט געזונגען פאר גאט וועגען כוש פון בנימין.

יְמִינִי׃ ב יְיָ אֱלֹהַי בְּךָ חָסִיתִי הוֹשִׁיעֵנִי מִכָּל־רֹדְפַי
וְהַצִּילֵנִי׃ ג פֶּן־יִטְרֹף כְּאַרְיֵה נַפְשִׁי פֹּרֵק וְאֵין מַצִּיל׃
ד יְיָ אֱלֹהַי אִם־עָשִׂיתִי זֹאת אִם־יֶשׁ־עָוֶל בְּכַפָּי׃ ה אִם־
גָּמַלְתִּי שׁוֹלְמִי רָע וָאֲחַלְּצָה צוֹרְרִי רֵיקָם׃ ו יִרַדֹּף
אוֹיֵב ׀ נַפְשִׁי וְיַשֵּׂג וְיִרְמֹס לָאָרֶץ חַיָּי וּכְבוֹדִי ׀ לֶעָפָר
יַשְׁכֵּן סֶלָה׃ ז קוּמָה יְיָ ׀ בְּאַפֶּךָ הִנָּשֵׂא בְּעַבְרוֹת
צוֹרְרָי וְעוּרָה אֵלַי מִשְׁפָּט צִוִּיתָ׃ ח וַעֲדַת לְאֻמִּים
תְּסוֹבְבֶךָּ וְעָלֶיהָ לַמָּרוֹם שׁוּבָה׃ ט יְיָ יָדִין עַמִּים
שָׁפְטֵנִי יְיָ כְּצִדְקִי וּכְתֻמִּי עָלָי׃ י יִגְמָר־נָא רַע ׀ רְשָׁעִים
וּתְכוֹנֵן צַדִּיק וּבֹחֵן לִבּוֹת וּכְלָיוֹת אֱלֹהִים צַדִּיק׃
יא מָגִנִּי עַל־אֱלֹהִים מוֹשִׁיעַ יִשְׁרֵי־לֵב׃ יב אֱלֹהִים שׁוֹפֵט
צַדִּיק וְאֵל זֹעֵם בְּכָל־יוֹם׃ יג אִם־לֹא יָשׁוּב חַרְבּוֹ
יִלְטוֹשׁ קַשְׁתּוֹ דָרַךְ וַיְכוֹנְנֶהָ׃ יד וְלוֹ הֵכִין כְּלֵי־מָוֶת
חִצָּיו לְדֹלְקִים יִפְעָל׃ טו הִנֵּה יְחַבֶּל־אָוֶן וְהָרָה עָמָל
וְיָלַד שָׁקֶר׃ טז בּוֹר כָּרָה וַיַּחְפְּרֵהוּ וַיִּפֹּל בְּשַׁחַת
יִפְעָל׃ יז יָשׁוּב עֲמָלוֹ בְרֹאשׁוֹ וְעַל־קָדְקֳדוֹ חֲמָסוֹ יֵרֵד׃
יח אוֹדֶה יְיָ כְּצִדְקוֹ וַאֲזַמְּרָה שֵׁם־יְיָ עֶלְיוֹן׃

למנצח

ב. מײַן גאָט, איך פֿערטרױע מיר אױף דיר,
פֿון אַלע מײַנע פֿערפֿאָלגער רעטע מיר.

ג. דער פֿײַנד זאָל מיך װי אַ לײבּ ניט צו שטיקען,
קײן רעטער ניטאָ, זאָלסט דו גאָט מיר הילף שיקען.

ד. מײַן גאָט, אױב מײַנע האַנד האָבען געטאָהן אומרעכט,

ה. אױב איך האָב פֿערגעלט מײַן פֿרײַנד װאָס שלעכט
פֿערקעהרט, האָב איהם נאָך געראַטעט אומזאָנסט פֿון דער העל.

ו. װען ניט זאָל דער פֿײַנד פֿערפֿאָלגען מײַן זעעל
זאָל מיר גרײַפֿען, און צו דר'ערד צוטרעטען מײַן לעבען,
מײַן עהרע אין שטױב שיטען, װינש איך מיר בּלײבּען.

ז. הײבּ זיך גאָט אױף מיט צאָרן אױף מײַן בײזען פֿײַנד,
ערװעק צו ליבּ מיר דײַן משפּט, בּעפֿעל נו הײַנט.

ח. פֿאַר גאַנצע געמײנדע נאַציאָנען װײַז דײַן משפט ארוים,
און שטײַג פֿון דער געמײנדע צוריק אין הימעל, נאָך הױז.

ט. אַך גאָט, פֿעלקער־ריכטער, ריכטע גאָט מיר אױך,
נאָך מײַן פֿראָמיגקײַט, ניט נאָך דײַן כח.

י. דעם רשע שטירצט גאָט, דעם צדיק טהוסט דו הינשטעלען,
גאָט דער גערעכטער פּרופֿט הערצער, ניט אַלע איהם געפֿאַלען.

יא. גאָט איז מײַן שוטץ, ער העלפֿט אַלע אָרדענטליכע לײַט,

יב. גאָט ריכטעט דעם צדיק, אױך דעם װאָס ערצירנט איהם אַלע צײַט;

יג. װען דער רשע טוט ניט תשובה, זײַן װעג ניט אַװעק װאַרפֿט,
דאַן שפּאַנט גאָט אױף איהם זײַן בּױגען, זײַן שװערט שאַרפֿט.

יד. אַלע מיטלען װאָס גור פֿיהרט צום טױט,
פֿײַלען פֿײַער איז פֿאַר איהם אָנגעגרײט.

טו. מיט װעהשמערצען, מיט מיה שװאַנגערט ער און געבּעהרט ליגען,
נאָך זײַנע מעשים אַזאַ לאָהן טהוט ער קריגען.

טז. פֿאַר אַנדערן גראָבּט ער אַ גרוב און פֿאַלט זעלבּסט אַרײַן,

יז. זײַן מיה פֿאַלט אױף זײַן קאָפּף, לײַדעט זעלבּסט דען פּײַן.

יח. איך דאַנק דיר גאָט פֿאַר דײַן גערעכטיגקײַט,
העכסטער, איך לױבּ דײַן נאָמען אַלע צײַט.

ח.

שבח גדול להקב"ה על החסד שעשה עם אדם שפל אנושי ונתן להתחתונים התורה מה שנתקנאו בה מלאכי מעלה, על דרך אשר אומץ גבורתך במלאכי מעלה ואביתה תהלה מקרוצי חוכר מטה:

א לַמְנַצֵּחַ עַל־הַגִּתִּית מִזְמוֹר לְדָוִד: ב יְיָ אֲ־דֹנֵינוּ
מָה־אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־תְּנָה הוֹדְךָ עַל־
הַשָּׁמָיִם: ג מִפִּי עוֹלְלִים | וְיֹנְקִים יִסַּדְתָּ עֹז לְמַעַן
צוֹרְרֶיךָ לְהַשְׁבִּית אוֹיֵב וּמִתְנַקֵּם: ד כִּי־אֶרְאֶה שָׁמֶיךָ
מַעֲשֵׂה אֶצְבְּעֹתֶיךָ יָרֵחַ וְכוֹכָבִים אֲשֶׁר כּוֹנָנְתָּה:
ה מָה־אֱנוֹשׁ כִּי־תִזְכְּרֶנּוּ וּבֶן־אָדָם כִּי תִפְקְדֶנּוּ:
ו וַתְּחַסְּרֵהוּ מְּעַט מֵאֱלֹהִים וְכָבוֹד וְהָדָר תְּעַטְּרֵהוּ:
ז תַּמְשִׁילֵהוּ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ כֹּל שַׁתָּה תַחַת־רַגְלָיו:
ח צֹנֶה וַאֲלָפִים כֻּלָּם וְגַם בַּהֲמוֹת שָׂדָי: ט צִפּוֹר
שָׁמַיִם וּדְגֵי הַיָּם עֹבֵר אָרְחוֹת יַמִּים: י יְיָ אֲ־דֹנֵינוּ
מָה־אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ:

ט.

יש לאדם ליתן שבח להקב"ה על שהצילו מיד שונאו העומד עליו לצערו ושהקב"ה שופט בצדק כל אחד לפי מעשיו להצדיק כצדקתו ולרשע כרשעתו:

א לַמְנַצֵּחַ עַל־מוּת לַבֵּן מִזְמוֹר לְדָוִד: ב אוֹדֶה יְיָ

בכל

ח.

א. דער זאַנגמײַסטער אויף גתית, דוד'ס אַ געזאַנג.

ב. גאָט און הערר, ווי מעכטיג איז דײַן נאָמען אין גאַנץ וועלט
צו ליב דײַן מאַיעסטעט וואָס אין הימעלס צעלט.
ג. ווי די שפראַך נור קומט צו קלײנע קינדער
דאָס איז דער גרונט און זיעג פון דײַנע וואונדער *)
און דער פײַנד וועלכער לײקענט אין דיר גאָט,
דער ווערט באַלד אויסגעראָט.
ד. ווען איך בעטראַכט דײַנע הימעל
— דײַנע פינגער וואונדערבאַרע אַרבײַט —
מאָנד און שטערן, אַ גאַנץ געריממעל,
פון עוויג אָן זאָ שטייהט;
ה. וואָס איז דער מענש גאָר געאַכט!
שרײַ איך אויס גאָר ענטציקט,
דער ערדענ־קינד פון ערד געמאַכט
אַז דײַן אויג אויף איהם גאָר בליקט.
ו. איהם פעלט פון אַמלאָך גאָר ניט פיל
מיט עהרע און שמוק איז ער בעקרוינט,
ז. ער הערשט אויף דײַן ווערק, טהוט וואָס ער וויל,
אַלעס ליגט אונטער זײַנע פיס, קײַן זאַך שוינט.
ח. שאָף און רינדער אַלע טהירע אין פעלד,
ט. אין לופט די פייגעל, אין ים אַלע פיש
זײַ צו צווינגען איז דער מענש אַ העלד·
אַלעס ליגט אונטער מענשענס פיסס.
י. גאָט און הערר, מעכטיג גרויס איז דײַן נאָמען
אויף דער גאַנצער וועלט — אָמן!

—→•◆•←—

ט.

א. דעם זאַנגמײַסטער אויף מות־לבן, דוד'ס אַ געזאַנג.

---

*) ווײַל קלײנע קינדער זײַנען צוערסט נאָך שוואַכער ווי בהמות נאָכהער דורך שפראַך און שכל ערגבערען זיי די גאַנצע וועלט לנפש חיה—ת"א לרוח ממללא.

בְּכָל־לִבִּי אֲסַפְּרָה כָּל־נִפְלְאוֹתֶיךָ׃ ג אֶשְׂמְחָה
וְאֶעֶלְצָה בָךְ אֲזַמְּרָה שִׁמְךָ עֶלְיוֹן׃ ד בְּשׁוּב אוֹיְבַי
אָחוֹר יִכָּשְׁלוּ וְיֹאבְדוּ מִפָּנֶיךָ׃ ה כִּי־עָשִׂיתָ מִשְׁפָּטִי
וְדִינִי יָשַׁבְתָּ לְכִסֵּא שׁוֹפֵט צֶדֶק׃ ו גָּעַרְתָּ גוֹיִם
אִבַּדְתָּ רָשָׁע שְׁמָם מָחִיתָ לְעוֹלָם וָעֶד׃ ז הָאוֹיֵב | תַּמּוּ
חֳרָבוֹת לָנֶצַח וְעָרִים נָתַשְׁתָּ אָבַד זִכְרָם הֵמָּה׃ ח וַיְיָ
לְעוֹלָם יֵשֵׁב כּוֹנֵן לַמִּשְׁפָּט כִּסְאוֹ׃ ט וְהוּא יִשְׁפֹּט־
תֵּבֵל בְּצֶדֶק יָדִין לְאֻמִּים בְּמֵישָׁרִים׃ י וִיהִי יְיָ מִשְׂגָּב
לַדָּךְ מִשְׂגָּב לְעִתּוֹת בַּצָּרָה׃ יא וְיִבְטְחוּ בְךָ יוֹדְעֵי
שְׁמֶךָ כִּי לֹא־עָזַבְתָּ דֹרְשֶׁיךָ יְיָ׃ יב זַמְּרוּ לַייָ יֹשֵׁב
צִיּוֹן הַגִּידוּ בָעַמִּים עֲלִילוֹתָיו׃ יג כִּי־דֹרֵשׁ דָּמִים
אוֹתָם זָכָר לֹא־שָׁכַח צַעֲקַת עֲנָוִים׃ יד חָנְנֵנִי יְיָ |
רְאֵה עָנְיִי מִשֹּׂנְאָי מְרוֹמְמִי מִשַּׁעֲרֵי־מָוֶת׃ טו לְמַעַן
אֲסַפְּרָה כָּל־תְּהִלָּתֶיךָ בְּשַׁעֲרֵי בַת־צִיּוֹן אָגִילָה
בִּישׁוּעָתֶךָ׃ טז טָבְעוּ גוֹיִם בְּשַׁחַת עָשׂוּ בְּרֶשֶׁת־זוּ
טָמָנוּ נִלְכְּדָה רַגְלָם׃ יז נוֹדַע | יְיָ מִשְׁפָּט עָשָׂה בְּפֹעַל
כַּפָּיו נוֹקֵשׁ רָשָׁע הִגָּיוֹן סֶלָה׃ יח יָשׁוּבוּ רְשָׁעִים

ב. פון גרונטהארצען דאנק איך דיר גאט,
ערצייל דיינע וואונדער אין כלל און אין פרט.

ג. פריילעך לוסטיג בין איך גאט מיט דיר,
העכסטער, דיין נאמען זינג איך אינם שיר,

ד. מיין פיינד קעהרט זיך מיט שאנד צוריק,
שטרויכלען, פאלען, ברעכען האלדז, געניק.

ה. גערעכטער ריכטער, האסט זיך אויף דיין שטול געזעצט
און דיין משפט אויסגעפיהרט יעטצט.

ו. די בארבארען בעשטראפט, דעם רשע פערטיליגט,
זייער נאמען עוויג אויסגעמעקט, און מיר בעוויליגט.

ז. א פיינד! ווי די שטעדט וואס דו האסט פערוויסט
זא אויך דיין געדענק בלייבט אין שטויב אין מישט.

ח. נור גאט אליין טראהנט עוויג, פעסט שטעהט זיין שטול,

ט. מיט רעכט ריכטעט זיין וועלט, ביי נאציאנען איז זיין חסד פול.

י. א פעסטער בורג איז גאט פאר דעם ארמען,
אין שווערע צייטען טהוט ער איהם ערבארמען.

יא. אויף דיר גאט פערטרויען, דער ווער דיין נאמען ליעבט,
דו פערלאסט ניט דעם וואס זוכט דיר, און זיין הארץ איז בעטריבט.

יב. דרום לויבט גאט איר אלע ציונס קינדער,
ערציילט צווישען פעלקער זיינע וואונדער.

יג. גאט זוכט דעם מערדער, ווער עס פערגיסט בלוט,
פערגעסט ניט דען גישריי פון עלענדען וואס שרייט; אוי ניט גוט!

יד. זיי מיר גנעדיג און זעה מיין עלענד גאט מיין געטרייער
פון פיינד רעטע מיר, פון טאדעס טויער זיי מיין בעפרייער.

טו. אום איך זאל דיין לויב אין ציונ'ס מארק ערציילען,
מיין זיעג, מיין פרייד וועל אלעמען מיט טיילען.

טז. די הײדען זאלען אין גרוב איינגעזונקען ווערען,
די שלינגע וואס זיי בעהאלטען, זאל אויף זיי זיך קעהרען.

יז. דאן ווירד מאן גאט ערקאנען, ווי לאגיש איז זיין געריכט,
דער רשע שטרויכעלט אין אייגענע האנדווערק, ווערט פערניכט.

יח. רשעים געהן צוגרונט, און עס ווערען אויסגעראט
אלע הײדען וועלכע פערגעסען אן גאט.

לִשְׁאוֹלָה כָּל־גּוֹיִם שְׁכֵחֵי אֱ‍ֹהִים׃ יט כִּי לֹא לָנֶצַח
יִשָּׁכַח אֶבְיוֹן תִּקְוַת עֲנִיִּים תֹּאבַד לָעַד׃ כ קוּמָה יְיָ
אַל־יָעֹז אֱנוֹשׁ יִשָּׁפְטוּ גוֹיִם עַל־פָּנֶיךָ׃ כא שִׁיתָה
יְיָ | מוֹרָה לָהֶם יֵדְעוּ גוֹיִם אֱנוֹשׁ הֵמָּה סֶּלָה׃

י.

בו יסופר הצלחת הרשע ואיך מתנחם בהצלחתו עד שאומר שאין הקב"ה משגיח בתחתונים׃

א לָמָה יְיָ תַּעֲמֹד בְּרָחוֹק תַּעְלִים לְעִתּוֹת בַּצָּרָה׃
ב בְּגַאֲוַת־רָשָׁע יִדְלַק עָנִי יִתָּפְשׂוּ | בִּמְזִמּוֹת זוּ חָשָׁבוּ׃
ג כִּי־הִלֵּל רָשָׁע עַל־תַּאֲוַת נַפְשׁוֹ וּבֹצֵעַ בֵּרֵךְ נִאֵץ | יְיָ׃
ד רָשָׁע כְּגֹבַהּ אַפּוֹ בַּל־יִדְרֹשׁ אֵין אֱ‍ֹהִים כָּל־מְזִמּוֹתָיו׃
ה יָחִילוּ דְרָכָיו | בְּכָל־עֵת מָרוֹם מִשְׁפָּטֶיךָ מִנֶּגְדּוֹ כָּל־
צוֹרְרָיו יָפִיחַ בָּהֶם׃ ו אָמַר בְּלִבּוֹ בַּל־אֶמּוֹט לְדֹר וָדֹר
אֲשֶׁר לֹא־בְרָע׃ ז אָלָה | פִּיהוּ מָלֵא וּמִרְמוֹת וָתֹךְ
תַּחַת לְשׁוֹנוֹ עָמָל וָאָוֶן׃ ח יֵשֵׁב | בְּמַאְרַב חֲצֵרִים
בַּמִּסְתָּרִים יַהֲרֹג נָקִי עֵינָיו לְחֵלְכָה יִצְפֹּנוּ׃ ט יֶאֱרֹב
בַּמִּסְתָּר | כְּאַרְיֵה בְסֻכֹּה יֶאֱרֹב לַחֲטוֹף עָנִי יַחְטֹף עָנִי
בְּמָשְׁכוֹ בְרִשְׁתּוֹ׃ י יִדְכֶּה יָשֹׁחַ וְנָפַל בַּעֲצוּמָיו

חלכאים

יט. דער ארמער ווערט עוויג נישט פערגעסען,
זיין פונק האפנונג ווערט גאט ניט אויסלעשען.

כ. שטעה גאט אויף, לאז דער שוואכלינג ניט זיין פרעך,
וויז פעלקער דיין צארן, זייער שטאלץ צוברעך.

כא. שטעל זיי גאט א לעהרער. זאלען וויסען די היידען,
דאס זיי זיינען נור מענשען שוואכע וואס ליידען.

י.

א. ווארום גאט שטעהסט דו פון וויטען,
פערבארגסט זיך אין שלעכטע צייטען?

ב. מיט שמאלץ פערפאלגט דער רשע דעם ארמען,
פאלען אין רשע'ס האנד אהן ערבארמען.

ג. דער רשע ריימט זיך אז ער ערפילט זיין תאוה,
ווען ער ערצערנט גאט, האלט זיך פאר א בעל גאוה.

ד. דער רשע האלט זיך שטאלץ, טראגט דעם נאז צו הויך.
ער פרעגט קיינעם, און גאט אליין אויך.

ה. אין אלע צייט בעגליקט עס איהם אין זיין יעדער וועג,
דיין משפט איז הויך פון איהם, זיין פיינד בלאזט ער אוועק.

ו. איך וועל נימאלס גליטשען, טראכט ער זיך אין הערצען,
דור דורות מיינע וועלען ניט פיהלען קיין שמערצען.

ז. פלוך, בעטרוג, אונגליק נור רעדט זיין מויל,
זיין צונג אין אשווערד, שיסט ווי א קויל.

ח. זיצט און לויערט אין זיין הויף, אין פערבארגען,
גרייפט דעם אונשולדיגען, און באלד אים ערווארגען.

ט. ווי אלייב אין זיין ביידעל לויערט אויף זיין רויב
יא ציהט ער עלענדע אין נעטץ פאנגט זיי ווי א טויב.

י. צושטויסען, איינגעבויגען געהט זיך דער רשע זאכט,
און פאלט ארויף אויף דעם עלענדען מיט זיין גאנצע מאכט.

חֵלְכָּאִים׃ יא אָמַר בְּלִבּוֹ שָׁכַח אֵל הִסְתִּיר פָּנָיו בַּל־
רָאָה לָנֶצַח׃ יב קוּמָה יְיָ אֵל נְשָׂא יָדֶךָ אַל־תִּשְׁכַּח
עֲנָוִים׃ יג עַל־מֶה | נִאֵץ רָשָׁע | אֱהִים אָמַר בְּלִבּוֹ לֹא
תִּדְרֹשׁ׃ יד רָאִתָה כִּי־אַתָּה | עָמָל וָכַעַס | תַּבִּיט לָתֵת
בְּיָדֶךָ עָלֶיךָ יַעֲזֹב חֵלֵכָה יָתוֹם אַתָּה | הָיִיתָ עוֹזֵר׃
טו שְׁבֹר זְרוֹעַ רָשָׁע וָרָע תִּדְרוֹשׁ־רִשְׁעוֹ בַל־תִּמְצָא׃
טז יְיָ מֶלֶךְ עוֹלָם וָעֶד אָבְדוּ גוֹיִם מֵאַרְצוֹ׃ יז תַּאֲוַת
עֲנָוִים שָׁמַעְתָּ יְיָ תָּכִין לִבָּם תַּקְשִׁיב אָזְנֶךָ׃ יח לִשְׁפֹּט
יָתוֹם וָדָךְ בַּל־יוֹסִיף עוֹד לַעֲרֹץ אֱנוֹשׁ מִן־הָאָרֶץ׃

יא.

ידבר שכל צרות הצדיק הוא לטובתו לרחוץ צואת עונותיו ולרשע נותן הצלחת בעולם הזה על דרך עושר שמור לבעליו לרעתו׃

א לַמְנַצֵּחַ לְדָוִד בַּיְיָ | חָסִיתִי אֵיךְ תֹּאמְרוּ לְנַפְשִׁי
נוּדִי הַרְכֶם צִפּוֹר׃ ב כִּי הִנֵּה הָרְשָׁעִים יִדְרְכוּן קֶשֶׁת
כּוֹנְנוּ חִצָּם עַל־יֶתֶר לִירוֹת בְּמוֹ־אֹפֶל לְיִשְׁרֵי־לֵב׃
ג כִּי הַשָּׁתוֹת יֵהָרֵסוּן צַדִּיק מַה־פָּעָל׃ ד יְיָ | בְּהֵיכַל
קָדְשׁוֹ יְיָ בַּשָּׁמַיִם כִּסְאוֹ עֵינָיו יֶחֱזוּ עַפְעַפָּיו יִבְחֲנוּ
בְּנֵי אָדָם׃ ה יְיָ צַדִּיק יִבְחָן וְרָשָׁע וְאֹהֵב חָמָס שָׂנְאָה
נפשו

יא. דער רשע טראַכט זיך: גאָט פֿערגעסט, פֿערבאָרגט זײַן געזיכט,
ער זעהט גאָר ניט, וועט מיך ניט ברײַנגען פֿאַר זײַן ריכט.
יב שטעה אויף גאָט, הויב גאָט אויף דעם רשע דײַן האַנד,
פֿערגעס ניט דײַנע בעשײַדענע אין לאַנד.
יג וואָרום ערצערנט דער רשע גאָט אויף יעדען טריט,
ער טראַכט זיך: דו זוכסט און פֿאָרשט קײַן זאַך ניט.
יד. דו זעהסט דאָך אָבער יאַ, אַלעס וואָס דער רשע טהוט,
דורך דײַן האַנד גאָט, פֿערגיסט ער דאָך די בלוט,
און דער אַרמער פֿערלאָזט זיך עוויג אויף דיר,
דעם יתום פֿלעגסט דו העלפֿען אָן אַ שיעור!
טו. ברעך גאָט אויס דעם רשע׳ס האַנד, אַז זײַן בלוט זאָל רינען,
דאַן זוך בײַ איהם עבירות, דו וועסט שוין ניט געפֿינען.
טז. גאָט איז עוויג קעניג! שרײַט אַלע בעגאַנד,
ווען הײדען ווערען פֿערטיליגט פֿון זײַן לאַנד.
יז. דעם פֿרומענס וואונש הערסט דו גאָט צו,
אויפֿריכטעסט זײַן בעטריבטע האַרץ אין רוה.
יח. נעהם זיך אָן פֿאַרן יתום און אַרמען, פֿון רשע׳ס שווערד,
גיב דעם טיראַן צו פֿיהלען דאָס ער איז אַ מענש פֿון ערד.

יא.

דעם זאַנגמײַסטער, פֿון דוד.

א. איך פֿערטרויע מיר אויף גאָט.
ווי זאָגט איהר מיט שפּאָט:
אַנטלויף דו קלײנער צווערג
ווי דער פֿויגעל אויף די בערג!
ב. די רשעים מיט פֿײַל און בויגען, די שטריק שפּאַנען,
די פֿרומען אין דער פֿינסטער צו שיסען, טראַכטען פּלאַנען.
ג. טויטען דעם צדיק, דער פֿונדאַמענט דער וועלט,
וואָס פֿאַר בייז טהוט ער, דאָס ער אײך ניט געפֿאַלט?
ד. דאָטש גאָט טראָהנט אין הײליגען פּאַלאַסט, אין הימעל זײַן שטול
דאָך זעהן זײַנע אויגען דעם מענשען, אומעטום איז פֿול.
ה. גאָט פּרופֿט דעם צדיק, שטראָפֿט ווי אַ פֿאָטער זײַן קינד
דעם רשע האָט גאָט פֿײַנד, ווער רויבען ליבט און זינד.

נַפְשׁוֹ: ו יַמְטֵר עַל־רְשָׁעִים פַּחִים אֵשׁ וְגָפְרִית וְרוּחַ
זִלְעָפוֹת מְנָת כּוֹסָם: ז כִּי־צַדִּיק יְיָ צְדָקוֹת אָהֵב יָשָׁר
יֶחֱזוּ פָנֵימוֹ:

יב.

מגנה אותם אנשים המלשינים והמספרים דלטורין ושפתי חלקות:

א לַמְנַצֵּחַ עַל־הַשְּׁמִינִית מִזְמוֹר לְדָוִד: ב הוֹשִׁיעָה
יְיָ כִּי־גָמַר חָסִיד כִּי פַסּוּ אֱמוּנִים מִבְּנֵי אָדָם: ג שָׁוְא ׀
יְדַבְּרוּ אִישׁ אֶת־רֵעֵהוּ שְׂפַת חֲלָקוֹת בְּלֵב וָלֵב
יְדַבֵּרוּ: ד יַכְרֵת יְיָ כָּל־שִׂפְתֵי חֲלָקוֹת לָשׁוֹן מְדַבֶּרֶת
גְּדֹלוֹת: ה אֲשֶׁר אָמְרוּ ׀ לִלְשֹׁנֵנוּ נַגְבִּיר שְׂפָתֵינוּ אִתָּנוּ
מִי אָדוֹן לָנוּ: ו מִשֹּׁד עֲנִיִּים מֵאַנְקַת אֶבְיוֹנִים עַתָּה
אָקוּם יֹאמַר יְיָ אָשִׁית בְּיֵשַׁע יָפִיחַ לוֹ: ז אִמֲרוֹת יְיָ
אֲמָרוֹת טְהֹרוֹת כֶּסֶף צָרוּף בַּעֲלִיל לָאָרֶץ מְזֻקָּק
שִׁבְעָתָיִם: ח אַתָּה יְיָ תִּשְׁמְרֵם תִּצְּרֶנּוּ ׀ מִן־הַדּוֹר זוּ
לְעוֹלָם: ט סָבִיב רְשָׁעִים יִתְהַלָּכוּן כְּרֻם זֻלּוּת לִבְנֵי
אָדָם:

יג.

תפלה על אריכות הגלות וכל אדם כשהוא בצרה יתפלל תפלה זו על צרותיו ועל אריכות הגלות:

א לַמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר לְדָוִד: ב עַד־אָנָה יְיָ תִּשְׁכָּחֵנִי

ו. קוֹיהלען פֿייער, שוועבעל גיסט אויף דעם רשע'ס קאָפּ,
אַ הייסער שטורם ווינד יאָגט איהם אין דער העל אַראָפּ.
ז. דען דער גערעכטער גאָט ליעבט גערעכטיגקייט,
דעם אָרענטליכען ליעבט ער אַלע צייט.

יב.

א. דעם זאַנגמייסטער אויף אַכט שטרונעם — דָוִד'ס אַגעזאַנג.

ב. העלף גאָט! דער פֿרומע געהט אוים פֿון דער וועלט!
אוים ערליכקייט! דען אַלעם איז פֿארשטעלט.
ג. איינער רעדט מיטן אַנדערן פֿריינדליך גוט,
און אין הארצען טראַכט ער, פֿערגיסען אים זיין בלוט.
ד. אַזאַ צונג וואָס שמייכלעריי קען ריידען,
זאָל גאָט אים פֿון מויל אַרוים שניידען.
ה. „מיט צונג זיינען מיר העלדען!" ריידען זיי חציפֿות,
„ווער איז הערר אויף אונז!" וויזען זיי חריפֿות.
ו. איבער רויב און קרעכצען פֿון די אַרמען שטעה איך אויף גאָט,
זיי העלפֿען, דעם רשע אוועק בלאָזען, ער זאָל ווערן אויסגעראָט.
ז. גאָטעם רייד איז ריכטיג, ווי ריינע זילבער קלאָהר
אין ערדענטיגעל זיבענמאָל געלייטערט, ריכטיג אויף אַ האָר.
ח. פֿון דעם בייזען געשלעכט זאָלסט דו, גאָט, די פֿרומע עוויג היטען,
ט. פֿון רשעים אין דער וועלט וואָס אומקריכען ווי פּאַראַזיטען.

יג.

א. דעם זאַנגמייסטער, דָוִדים אַגעזאַנג.

ב. אַך גאָט, צו דען אויף עוויג וועסטו דו פֿערגעסען מיינע זאָרגען,
ווי לאַנג האלסט דו פֿון מיר דיין אַנטליץ פֿערבאָרגען?

נֶצַח עַד־אָנָה | תַּסְתִּיר אֶת־פָּנֶיךָ מִמֶּנִּי׃ ג עַד־אָנָה
אָשִׁית עֵצוֹת בְּנַפְשִׁי יָגוֹן בִּלְבָבִי יוֹמָם עַד־אָנָה |
יָרוּם אֹיְבִי עָלָי׃ ד הַבִּיטָה עֲנֵנִי יְיָ אֱלֹהָי הָאִירָה עֵינַי
פֶּן־אִישַׁן הַמָּוֶת׃ ה פֶּן־יֹאמַר אֹיְבִי יְכָלְתִּיו צָרַי יָגִילוּ
כִּי אֶמּוֹט׃ ו וַאֲנִי | בְּחַסְדְּךָ בָטַחְתִּי יָגֵל לִבִּי
בִּישׁוּעָתֶךָ אָשִׁירָה לַייָ כִּי גָמַל עָלָי׃

יד.

על שתי מקדשות שחרבו והיאך נ"נ החריב בית ראשון וטיטוס החריב בית שני׃

א לַמְנַצֵּחַ לְדָוִד אָמַר נָבָל בְּלִבּוֹ אֵין אֱלֹהִים
הִשְׁחִיתוּ הִתְעִיבוּ עֲלִילָה אֵין עֹשֵׂה־טוֹב׃ ב יְיָ
מִשָּׁמַיִם הִשְׁקִיף עַל־בְּנֵי־אָדָם לִרְאוֹת הֲיֵשׁ מַשְׂכִּיל
דֹּרֵשׁ אֶת־אֱלֹהִים׃ ג הַכֹּל סָר יַחְדָּו נֶאֱלָחוּ אֵין עֹשֵׂה־
טוֹב אֵין גַּם אֶחָד׃ ד הֲלֹא יָדְעוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן אֹכְלֵי
עַמִּי אָכְלוּ לֶחֶם יְיָ לֹא קָרָאוּ׃ ה שָׁם | פָּחֲדוּ פָחַד כִּי־
אֱלֹהִים בְּדוֹר צַדִּיק׃ ו עֲצַת־עָנִי תָבִישׁוּ כִּי יְיָ מַחְסֵהוּ׃
ז מִי־יִתֵּן מִצִּיּוֹן יְשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל בְּשׁוּב יְיָ שְׁבוּת עַמּוֹ
יָגֵל יַעֲקֹב יִשְׂמַח יִשְׂרָאֵל׃

ג. ווי לאנג וועל איך, מיט זיך זעלבסט, עצות האלטען ?
טעגליך טרויער אין הארצען, פון שטאלצען פיינד ניט אויסצוהאלטען !
ד. קוק גאט, ענטפער מיר, איך טהו צו דיר האפען
ערלייכט מיינע אויגען, איך זאל מיט'ן טויט ניט איינשלאפען.
ה. מיין פיינד זאל ניט זאגען: „איך האב איהם בעגראבען !"
אין מיין אויסגליטשען, זאל דער פיינד קיין פריידע האבען.
ו. אויף דיין גנאדע בין איך זיכער, דיין הילף ערפרייט מיין הערץ.
איך לויב און זינג צו גאט ער פערגעלט גוטעס, אנשטאט שמערץ.

יד.

א. דעם זאנגמייסטער פון דוד.

ב. דער שאלק טראכט זיך אין הארצען: „קיין גאט איז גאר ניטא !"
טהוט דרום קיין גוטעס, נור פערדארבען נור שאנדליך איז ער דא.
ג. גאט פון הימעל קוקט אויפ'ן ערדענקינד מיט שפאט,
אויב איין קלוגער זאל זיין, זאל זוכען ווער גאט.
ד. אלע פון גאט וויכען, קיין גוטס ניטא אין זינען.
אין שמוטץ ליגען אלע, קיין איינציגען צו געפינען.
ה. זיי וועלען שוין קריגען צו פיהלען די אן גאט פערגעססען,
וואס ווי מען עסט ברויט, טהוען זיי מיין פאלק עססען.
ו. רשעים לעבען אין שרעק, דען גאט איז אין צדיק'ס וואהנונג.
ז. די ראטה פון ארמען פערשעמען זיי, נור גאט איז זיין שוטץ און שוינונג.
ח. ווען וועט ישראל געהאלפען ווערען
און די שטאט ציון בעניעען ?
ווען גאט וועט זיין פאלק פון פאנג אומקעהרען,
דאן וועט זיך ישראל פרייען !

טו.

כמה מעלות ומדות טובות שראוי להתנהג בהם ואז יהיה בטוח שתשכון נשמתו בגן עדן:

א מִזְמוֹר לְדָוִד יְיָ מִי־יָגוּר בְּאָהֳלֶךָ מִי־יִשְׁכֹּן
בְּהַר קָדְשֶׁךָ: ב הוֹלֵךְ תָּמִים וּפֹעֵל צֶדֶק וְדֹבֵר אֱמֶת
בִּלְבָבוֹ: ג לֹא־רָגַל ׀ עַל־לְשֹׁנוֹ לֹא־עָשָׂה לְרֵעֵהוּ רָעָה
וְחֶרְפָּה לֹא־נָשָׂא עַל־קְרֹבוֹ: ד נִבְזֶה בְּעֵינָיו ׀ נִמְאָס
וְאֶת־יִרְאֵי יְיָ יְכַבֵּד נִשְׁבַּע לְהָרַע וְלֹא יָמִר: ה כַּסְפּוֹ ׀
לֹא־נָתַן בְּנֶשֶׁךְ וְשֹׁחַד עַל־נָקִי לֹא־לָקָח עֹשֵׂה
אֵלֶּה לֹא יִמּוֹט לְעוֹלָם:

טז.

אם אדם צריך לאיזה בקשה לא יבקש בזכות עצמו באשר שזכותו צריך להניח לבניו אחריו:

א מִכְתָּם לְדָוִד שָׁמְרֵנִי אֵל כִּי־חָסִיתִי בָךְ: ב אָמַרְתְּ
לַיי יְיָ*) אַתָּה טוֹבָתִי בַּל־עָלֶיךָ: ג לִקְדוֹשִׁים אֲשֶׁר־
בָּאָרֶץ הֵמָּה וְאַדִּירֵי כָּל־חֶפְצִי־בָם: ד יִרְבּוּ עַצְּבוֹתָם
אַחֵר מָהָרוּ בַּל־אַסִּיךְ נִסְכֵּיהֶם מִדָּם וּבַל־אֶשָּׂא אֶת־
שְׁמוֹתָם עַל־שְׂפָתָי: ה יְיָ מְנָת־חֶלְקִי וְכוֹסִי אַתָּה
תּוֹמִיךְ גּוֹרָלִי: ו חֲבָלִים נָפְלוּ־לִי בַּנְּעִמִים אַף־נַחֲלָת

*) ג

שפרה

טו.

דָוִד'ס אַגעזאַנג.

א. גאָט ווער מאָג וואָהנען, אין דײַן געצעלט?
ווער מאָג אויף דײַן הייליגען באַרג רוהען?
ב. דער, ווער ערענסט האַנדעלט אין דער וועלט
ריידען וואַרהײַט, גערעכטיגקײַט טהוען.
ג. קײַן רכילות אויף זײַן צונג,
טהוט דעם נעכסטען קיינע שמערצען;
פערשעמט זײַן פרײַנד אויף קײַן בעדונג, —
ער ליבט גאָט פון גרונטהערצען.
ד. פעראַכטעט דעם, ווער פעראַכט איז בײַ לײַטען,
און די גאָטעס־פירכטיגע בעעהרט,
און ווען ער אַפילו שלעכטס אויף זיך שווערט
טהוט ער זײַן וואָרט ניט בײַטען.
ה. זײַן געלד גיט ער ניט אויף פראָצענט,
פון שטיפגעלד היט ער זײַנע הענט.
ווער אַזוי האַנדעלט ברײַנגט גרויסע נוטצען,
דער מאַן וועט עוויג זיך ניט אויסגליטצען.

טז.

דָוִד'ס אַ קליינאָד.

א. היט מיך גאָט, דען איך פערטרוי מיר אין דיר.
(פון אונשטערבליכקײַט וויל איך ריידען אין דעם שיר).
ב. דו מײַן זעעלע צו גאָט נור זאָג:
„גאָט מײַן הערר ביסט דו!
דו ביסט, מײַן בעסטעס, מײַן פערמאָג
אויסער דיר איז קײַן רוה."
ג. צו ליעב די הייליגע די אין דר'ערד ליגען,
צו ליעב זייער זכות טהו איך אַלעס קריגען.
ד. יענעמס זאָרג זאָל זיך מעהרען,
ווער זײַן גאָט פערבײַט.
זאָלכע בלוטאָפּפער וויל איך ניט הערען,
גאָר ניט ערמאָנען אַזעלכע לײַט.
ה. דו גאָט ביסט מײַן טייל מײַן גליקס־בעכער,
שטיצסט מײַן האַנד דעם גורל נעהמען אַלס העכער:

שֶׁפְרָה עָלָי׃ ז אֲבָרֵךְ אֶת־יְיָ אֲשֶׁר יְעָצָנִי אַף־לֵילוֹת
יִסְּרוּנִי כִלְיוֹתָי׃ ח שִׁוִּיתִי יְיָ לְנֶגְדִּי תָמִיד כִּי מִימִינִי
בַּל־אֶמּוֹט׃ ט לָכֵן ׀ שָׂמַח לִבִּי וַיָּגֶל כְּבוֹדִי אַף־בְּשָׂרִי
יִשְׁכֹּן לָבֶטַח׃ י כִּי ׀ לֹא־תַעֲזֹב נַפְשִׁי לִשְׁאוֹל לֹא־
תִתֵּן חֲסִידְךָ לִרְאוֹת שָׁחַת׃ יא תּוֹדִיעֵנִי אֹרַח חַיִּים
שֹׂבַע שְׂמָחוֹת אֶת־פָּנֶיךָ נְעִמוֹת בִּימִינְךָ נֶצַח׃

יז.

אל ידבר אדם גבוה לפני הקב"ה שינסנו באיזה דבר עבירה או על שאר דברים
ואם אדם חטא יראה לתקן עצמו וישיב רבים מעון׃

א תְּפִלָּה לְדָוִד שִׁמְעָה יְיָ ׀ צֶדֶק הַקְשִׁיבָה רִנָּתִי
הַאֲזִינָה תְפִלָּתִי בְּלֹא שִׂפְתֵי מִרְמָה׃ ב מִלְּפָנֶיךָ
מִשְׁפָּטִי יֵצֵא עֵינֶיךָ תֶּחֱזֶינָה מֵישָׁרִים׃ ג בָּחַנְתָּ לִבִּי ׀
פָּקַדְתָּ לַּיְלָה צְרַפְתַּנִי בַל־תִּמְצָא זַמֹּתִי בַּל־יַעֲבָר־פִּי׃
ד לִפְעֻלּוֹת אָדָם בִּדְבַר שְׂפָתֶיךָ אֲנִי שָׁמַרְתִּי אָרְחוֹת
פָּרִיץ׃ ה תָּמֹךְ אֲשֻׁרַי בְּמַעְגְּלוֹתֶיךָ בַּל־נָמוֹטּוּ פְעָמָי׃
ו אֲנִי קְרָאתִיךָ כִי־תַעֲנֵנִי אֵל הַט־אָזְנְךָ לִי שְׁמַע אִמְרָתִי׃
ז הַפְלֵה חֲסָדֶיךָ מוֹשִׁיעַ חוֹסִים מִמִּתְקוֹמְמִים בִּימִינֶךָ׃
ח שָׁמְרֵנִי כְּאִישׁוֹן בַּת־עָיִן בְּצֵל כְּנָפֶיךָ תַּסְתִּירֵנִי׃

מפני

ו. און שײנע ערבטײלען פאלט מיר צו ליעב און זיס,
אזא ערבטײל געפאלט מיר גאנץ געוויס.
ז. איך דאנק גאט פאר זײן עצה, ער שײנקט פערשטאנד,
און ווען מײן געוויסען מיר פלאגט ביי נאכט,
ח. שטעל איך מיר גאט פאר, ער שטײהט ביי מײן האנד,
נו וועל איך ניט גליטשען, גיב איך מיר אטראכט.
ט. עס פרייט זיך מײן הארץ מײן זעעל,
אויך מײן פלײש ווירד זיכער אין דר'ערד רוהען.
י. מײן זעעלע וועט ניט געהן אין דער העל,
דו לאזט ניט כלה ווערען, די וואס דײן ווילען טהוען.
יא. דו גאט האסט מיר געמאכט וויסען,
דעם וועג צום וואהרען לעבען,
פריידע־זאט זיססיגקײט פון דײן אנטליץ, צו געניסען,
אנגענעהמעס פון דײן רעכטע האנד, עוויג איז מײן שטרעבען.

—•◆•—

יז.

דוד'ס אגעבעט.

א. הער גאט מיט רעכט, מײן שרײען, פערנעהם מײן תפלה,
ערענסט אהנע פאלשע ליפען הלילה.
ב. פון דיר גאט אלײן זאל מײן משפט ארויסגעהן,
דען נור דײנע אויגען ריכטיג זעהן און פערשטעהן.
ג. דו פרופסט מײן הארץ (האטש דו בעפעלסט נאכט
אין פינסטערע צרות, ליג איך און טראכט)
דאן מיך געלײטערט, און קײן טאדעל געפונען,
מײן מויל קײן בייז ווארט רעדט, בין פרום געזונען.
ד. און געוויס קומט ניט צו מענשענטהאט, זאג גאט אלײן,
איך היט זיך אין פערשײטע וועגען ניט צו געהן.
ה. אין דײנע שטעגען געהן, שטיץ מײנע טריט,
מײנע פיס פון אויסגליטשין, אך גאט בעהיט.
ו. איך רוף דיר גאט, אין מײן פײן און לײד,
ענטפער מיר, בייג צו דײן אהר, הער מײנע רייד.
ז. צײכען גאט אויס דײן גנאדע, די אויף דיר זיך שיטצען
דײן האנד זאל זיי העלפען פון פײנד, זיי זאלען ניט גליטצען.

ט מִפְּנֵי רְשָׁעִים זוּ שַׁדּוּנִי אֹיְבַי בְּנֶפֶשׁ יַקִּיפוּ עָלָי׃
י חֶלְבָּמוֹ סָּגְרוּ פִּימוֹ דִּבְּרוּ בְגֵאוּת׃ יא אַשֻּׁרֵנוּ עַתָּה
סְבָבוּנוּ עֵינֵיהֶם יָשִׁיתוּ לִנְטוֹת בָּאָרֶץ׃ יב דִּמְיֹנוֹ
כְּאַרְיֵה יִכְסוֹף לִטְרֹף וְכִכְפִיר יֹשֵׁב בְּמִסְתָּרִים׃ יג קוּמָה
יְיָ קַדְּמָה פָנָיו הַכְרִיעֵהוּ פַּלְּטָה נַפְשִׁי מֵרָשָׁע חַרְבֶּךָ׃
יד מִמְתִים יָדְךָ | יְיָ מִמְתִים מֵחֶלֶד חֶלְקָם בַּחַיִּים
וּצְפוּנְךָ תְּמַלֵּא בִטְנָם יִשְׂבְּעוּ בָנִים וְהִנִּיחוּ יִתְרָם
לְעוֹלְלֵיהֶם׃ טו אֲנִי בְּצֶדֶק אֶחֱזֶה פָנֶיךָ אֶשְׂבְּעָה בְהָקִיץ
תְּמוּנָתֶךָ׃

יח.

אם נעשה לו נס מפורסם יש לומר שירה ויכלול כל הנסים מיום בריאת עולם כגון סדום ועמורה וכן טובות במתן תורה ויאמר מי שעשה נסים הללו יעשה עמי ג״ב׃

א לַמְנַצֵּחַ לְעֶבֶד יְיָ לְדָוִד אֲשֶׁר דִּבֶּר | לַייָ אֶת־
דִּבְרֵי הַשִּׁירָה הַזֹּאת בְּיוֹם | הִצִּיל־יְיָ אוֹתוֹ מִכַּף־
כָּל־אֹיְבָיו וּמִיַּד שָׁאוּל׃ ב וַיֹּאמַר אֶרְחָמְךָ יְיָ חִזְקִי׃
ג יְיָ | סַלְעִי וּמְצוּדָתִי וּמְפַלְטִי אֵלִי צוּרִי אֶחֱסֶה־בּוֹ
מָגִנִּי וְקֶרֶן יִשְׁעִי מִשְׂגַּבִּי׃ ד מְהֻלָּל אֶקְרָא יְיָ וּמִן־אֹיְבַי

ח. היט מיר גאָט ווי דעם שוואַרצאַפּעל פון אויג,
פערבאָרג מיך אונטער שאָטען, דיין פליגעל אויף מיר בויג.
ט. היט מיר פון רשעים וואָס ווילען מיר בערויבען
דרייען זיך אום מיין זעעל פון גוף אַרויס צו הויבען.
י. זייער האַרץ איז פעסט פערשלאָסען, זעהר פעט,
זעהר שטאָלץ אַנטקעגען גאָט, דער רשע רעדט.
יא. זיי שפּירען, רינגלען אַרום אונזערע טריט,
שטעלען אויף מיר אויגען, אַך גאָט אין דר'ערד זיי פערשיט!
יב. ער איז גלייך ווי אַלייב געלוסט צו פערצוקען
זיצט פערבאָרגען, אויף רויב טהוט אוים קוקען.
יג. שטעה גאָט אויף, קום איהם צופאָר, צו דר'ערד איהם שטירץ.
רעטע מיר פון רשע. מיט דיין שווערד, זיין לעבען פערקירץ.
יד. די וועלכע שטאַרבען דורך דיין האַנד,
צוליב דיר גאָט פעראַכטעט וועלט און שטאַנד,
זייער טייל איז דאָרט אין יענעם לעבען
דיין בעהאַלטענע גוטס, געוויס זיי געבען.
ערפילען זייער לייב; און זייער זכות געניסען
זאָלען די קינדער מיט אַרוהיגען געוויסען.
טו. איך וועל דיין אַנטליץ זעהן דורך מיין גערעכטיגקייט,
ערוואַכענד זאַט זיין מיט דיין געשטאַלט ביז עוויגקייט.

יח.

א. דעם פאָרזינגער, פון ה׳ גאָטעס קנעכט, וועלכער האָט צו גאָט דאָס ליעד געזונגען, אין דעם טאָג ווען גאָט האָט איהם גערעטעט פון די האַנד פון אַלע זיינע פיינד, איבערהויפט פון שאולס האַנד. און ער שפּראַך:

ב. איך ליעב דיר מיין שטאַרקער גאָט אָן אַ שיעור.
ג. מיין פעלזען מיין פעסטונג מיין רעטער
מיין גאָט איך פערטרוי מיר זיכער אויף דיר
מיין פּאַנצער, מיין האָרן, איך שטעך מיינע שפּאָטער.

אוֹשֵׁעַ: ה אֲפָפוּנִי חֶבְלֵי־מָוֶת וְנַחֲלֵי בְלִיַּעַל
יְבַעֲתוּנִי: ו חֶבְלֵי שְׁאוֹל סְבָבוּנִי קִדְּמוּנִי מוֹקְשֵׁי מָוֶת:
ז בַּצַּר־לִי | אֶקְרָא יְיָ וְאֶל־אֱלֹהַי אֲשַׁוֵּעַ יִשְׁמַע מֵהֵיכָלוֹ
קוֹלִי וְשַׁוְעָתִי לְפָנָיו | תָּבוֹא בְאָזְנָיו: ח וַתִּגְעַשׁ
וַתִּרְעַשׁ | הָאָרֶץ וּמוֹסְדֵי הָרִים יִרְגָּזוּ וַיִּתְגָּעֲשׁוּ כִּי חָרָה
לוֹ: ט עָלָה עָשָׁן | בְּאַפּוֹ וְאֵשׁ מִפִּיו תֹּאכֵל גֶּחָלִים בָּעֲרוּ
מִמֶּנּוּ: י וַיֵּט שָׁמַיִם וַיֵּרַד וַעֲרָפֶל תַּחַת רַגְלָיו: יא וַיִּרְכַּב
עַל־כְּרוּב וַיָּעֹף וַיֵּדֶא עַל כַּנְפֵי־רוּחַ: יב יָשֶׁת חֹשֶׁךְ |
סִתְרוֹ סְבִיבוֹתָיו סֻכָּתוֹ חֶשְׁכַת־מַיִם עָבֵי שְׁחָקִים:
יג מִנֹּגַהּ נֶגְדּוֹ עָבָיו עָבְרוּ בָּרָד וְגַחֲלֵי־אֵשׁ: יד וַיַּרְעֵם
בַּשָּׁמַיִם | יְיָ וְעֶלְיוֹן יִתֵּן קֹלוֹ בָּרָד וְגַחֲלֵי־אֵשׁ: טו וַיִּשְׁלַח
חִצָּיו וַיְפִיצֵם וּבְרָקִים רָב וַיְהֻמֵּם: טז וַיֵּרָאוּ | אֲפִיקֵי
מַיִם וַיִּגָּלוּ מוֹסְדוֹת תֵּבֵל מִגַּעֲרָתְךָ יְיָ מִנִּשְׁמַת רוּחַ
אַפֶּךָ: יז יִשְׁלַח מִמָּרוֹם יִקָּחֵנִי יַמְשֵׁנִי מִמַּיִם רַבִּים:
יח יַצִּילֵנִי מֵאֹיְבִי עָז וּמִשֹּׂנְאַי כִּי־אָמְצוּ מִמֶּנִּי:
יט יְקַדְּמוּנִי בְיוֹם אֵידִי וַיְהִי יְיָ לְמִשְׁעָן לִי: כ וַיּוֹצִיאֵנִי
לַמֶּרְחָב יְחַלְּצֵנִי כִּי חָפֵץ בִּי: כא יִגְמְלֵנִי יְיָ כְּצִדְקִי

ד. ווי נור איך פאנג אן, און זאג: „געלויבט איז גאָט"
זאָ גלייך ווער איך געהאָלפען, און מיין פיינד אויסגעראָט.
ה. מיך האָט אַרום גענומען טויט שמערצען.
אונגעהייערע קריינק ערשרעקט מיין הערצען.
ו. שטריק פון דער העליע האָט מיך אַרומגענומען,
שלינגען צום טויט זיינען מיר צופאָר געקומען.
ז. דאַן, אין נויט רוף איך און שריי צו גאָט דעם הערן
פון זיין טעמפעל פערנעהמט ער מיין שטים מיין געבעט טוט ער הערען.
ח. די ערד רוישט, עס שטורמט, עס קעהרט,
בערג ציטערן פון פונדאַמענט.
און ווייסט איהר וואָרום, נור הערט:
גאָטעס צאָרן האָט שטאַרק זיך ערברענט.
ט. פון זיין נאָז וואַלט אַ רויך,
פון זיין מויל אַ פייער ברענט;
קוילען פליהען אין דער הויך,
פון גאַנץ וועלט ווערט איין ענד.
י. פון גאָטעס אַראָפּ געהן געשווינד
האָט זיך דער הימעל געבויגען
דער נעבעל צופוסען צורינט.
יא. און גאָט איז אויפן כרוב געפלויגען;
עס פליהט עס טראָגט ווי דער ווינד.
יב. די פינסטערניש האָט זיך בעהאַלטען
אַרום גאָטעס סוכה אַצונד
דיקע וואָלקענס זיך שפּאַלטען.
יג. פון זיין דורך שטראַהל אויף דער וועלט
זיינען וואָלקען פערשוואונדען, אַוועק,
און קוילען און האָגעל און קעלט
איז געפאַלען פון הימעל אַ שרעק.
יד. גאָט דונערט פון הימעל אַראָפּ
דער העכסטער גיט דאָרט זיין שטים
האָגעל און פייער אויפ'ן פיינדס קאָפּ.
טו. פיילען שפּריינט זיי, בליצען טומעלט אַרום.
טז. פון תהום בעווייזט זיך דער גרונד,
דער פונדאַמענט פון דער טיפע ערד,
פון זיין נאָז דער אָטהעם — אַ ווינט
פון זיין געשריי ציטערט, עס קעהרט.
יז. גאָט האָט פון הימעל אַ מלאך געשיקט,
פון גרויס וואַסער מיך אַרויסגעצויגען.
יח. דעם פרעכען פיינד האָב איך בעזיגט
דעם שטאַרקען פון מיר געבויגען.
יט. זיי בעזוכען מיר אין מיין אומגליק,
נור גאָטט שטיצט מיין האַרץ, מיין ברוסט;
כ. ציהט מיך אין פרייהייט צוריק
ער האָט נאָך אין מיר זיין לוסט.

כְּבֹר יָדַי יָשִׁיב לִי׃ כב כִּי־שָׁמַרְתִּי דַּרְכֵי יי וְלֹא־
רָשַׁעְתִּי מֵאֱהָי׃ כג כִּי כָל־מִשְׁפָּטָיו לְנֶגְדִּי וְחֻקֹּתָיו לֹא־
אָסִיר מֶנִּי׃ כד וָאֱהִי תָמִים עִמּוֹ וָאֶשְׁתַּמֵּר מֵעֲוֺנִי׃
כה וַיָּשֶׁב־יי לִי כְצִדְקִי כְּבֹר יָדַי לְנֶגֶד עֵינָיו׃ כו עִם־
חָסִיד תִּתְחַסָּד עִם־גְּבַר תָּמִים תִּתַּמָּם׃ כז עִם־נָבָר
תִּתְבָּרָר וְעִם־עִקֵּשׁ תִּתְפַּתָּל׃ כח כִּי־אַתָּה עַם־עָנִי
תוֹשִׁיעַ וְעֵינַיִם רָמוֹת תַּשְׁפִּיל׃ כט כִּי־אַתָּה תָּאִיר נֵרִי
יי אֱהַי יַגִּיהַּ חָשְׁכִּי׃ ל כִּי־בְךָ אָרֻץ גְּדוּד וּבֵאֹהַי אֲדַלֶּג־
שׁוּר׃ לא הָאֵל תָּמִים דַּרְכּוֹ אִמְרַת יי צְרוּפָה מָגֵן הוּא
לְכֹל ׀ הַחֹסִים בּוֹ׃ לב כִּי מִי אֱוֹהַּ מִבַּלְעֲדֵי יי וּמִי־צוּר
זוּלָתִי אֱהֵינוּ׃ לג הָאֵל הַמְאַזְּרֵנִי חָיִל וַיִּתֵּן תָּמִים דַּרְכִּי׃
לד מְשַׁוֶּה רַגְלַי כָּאַיָּלוֹת וְעַל בָּמֹתַי יַעֲמִידֵנִי׃
לה מְלַמֵּד יָדַי לַמִּלְחָמָה וְנִחֲתָה קֶשֶׁת־נְחוּשָׁה זְרוֹעֹתָי׃
לו וַתִּתֶּן־לִי מָגֵן יִשְׁעֶךָ וִימִינְךָ תִסְעָדֵנִי וְעַנְוַתְךָ
תַרְבֵּנִי׃ לז תַּרְחִיב צַעֲדִי תַחְתָּי וְלֹא מָעֲדוּ קַרְסֻלָּי׃
לח אֶרְדּוֹף אוֹיְבַי וְאַשִּׂיגֵם וְלֹא־אָשׁוּב עַד־כַּלּוֹתָם׃
לט אֶמְחָצֵם וְלֹא־יֻכְלוּ קוּם יִפְּלוּ תַּחַת רַגְלָי׃ מ וַתְּאַזְּרֵנִי

כא. גאָט פֿערגעלט מיר נאָך מיינע גערעכטיגקייט,
ער בעצאָהלט מיר נאָך מיינע ערליכקייט.

כב. איך היט גאָטעס גערעכטע וועגען,
קיין רשע חלילה ניט צו ווערען,

כג. זיינע משפטים שטייען מיר ענטגעגען,
פֿון זיין געזעטץ ניט אָב צו קעהרען.

כד. איך בין ערענסט און היט זיך פֿון זינד,
דאָס זעהען וואָהל גאָטעס אויגען.

כה. מיין גערעכטיגקייט זעהט ער אַצינד,
מיין ערליכקייט ריכטיג געוואויגען.

כו. דעם גנאָדיגען טוסט דו גנאַדע,
מיט דעם ערנסטען האַנדעלסט דו פֿרום.

כז. מיט דעם קלאָרען קלאָר, בודאי,
מיט דעם קרומען האַנדעלסט די קרום.

כח. דו העלפֿסט דעם פֿאָלק וואָס איז געבויגען,
און מאַכסט נידעריג די שטאָלצע אויגען.

גט. אין מיין פֿינסטערניש ביסטו מיין ליכט,
דו גאָט ביסט מיין שיין אין מיין טרויער;

ל. מיט דיר לויף איך אויפֿן פֿיינד און פֿערניכט,
מיט דיר שפּרינג איך אויפֿן מויער.

לא. ערנסט, געלייטערט איז גאָטעס וואָרט,
ער שיצט די, וועלכע איהם פֿערטרויען.

לב. ווער איז זאָנדער גאָט, ער איז מיין האָרט (פֿעלזען).
איך קאָן אויף איהם זיכער בויען.

לג. גאָט האָט מיר קרעפֿטען געגעבען,
מיין וועג זיכער געמאַכט;

לד. מיינע פֿיס ווי אַ הירש שוועבען,
שטעה אין דער הויך, שיין אַ פּראַכט!

לה. ער איבט מיינע הענט צו מלחמה,
מיין אַרם לענקט דעם קופּערנעם בויגען.

לו. גיבסט מיר הילף, ערקוויקסט מיין נשמה,
דיין בעשיידענהייט האָט מיך ערצויגען.

לז. ער מאַכט ברייט די טריט אונטער מיר,
דאָס מיין געלייגק זאָל ניט גליטצען.

לח. איך יאָג נאָך מיין פֿיינד, איך האָב איהם שוין היר.

לט. ער ליגט אונטער מיינע פֿיס זיין בלוט טוט שפּריצען.

מ. דו גאָט גיבסט מיר אין מלחמה קראַפֿט.

חַ֭יִל לַמִּלְחָמָ֑ה תַּכְרִ֖יעַ קָמַ֣י תַּחְתָּֽי׃ מא וְֽאֹיְבַ֗י נָתַ֣תָּה
לִּ֣י עֹ֑רֶף וּ֝מְשַׂנְאַ֗י אַצְמִיתֵֽם׃ מב יְשַׁוְּע֥וּ וְאֵ֣ין מוֹשִׁ֑יעַ
עַל־יְ֝יָ֗ וְלֹ֣א עָנָֽם׃ מג וְֽאֶשְׁחָקֵ֗ם כְּעָפָ֥ר עַל־פְּנֵי־ר֑וּחַ כְּטִ֖יט
חוּצ֣וֹת אֲרִיקֵֽם׃ מד תְּֽפַלְּטֵנִי֮ מֵרִ֪יבֵ֫י עָ֥ם תְּ֭שִׂימֵנִי לְרֹ֣אשׁ
גּוֹיִ֑ם עַ֖ם לֹא־יָדַ֣עְתִּי יַֽעַבְדֽוּנִי׃ מה לְשֵׁ֣מַע אֹ֭זֶן יִשָּׁ֣מְעוּ
לִ֑י בְּֽנֵי־נֵ֝כָ֗ר יְכַחֲשׁוּ־לִֽי׃ מו בְּנֵי־נֵכָ֥ר יִבֹּ֑לוּ וְ֝יַחְרְג֗וּ
מִֽמִּסְגְּרוֹתֵיהֶֽם׃ מז חַי־יְ֭יָ וּבָר֣וּךְ צוּרִ֑י וְ֝יָר֗וּם אֱ֝לוֹהֵ֗י
יִשְׁעִֽי׃ מח הָאֵ֗ל הַנּוֹתֵ֣ן נְקָמ֣וֹת לִ֑י וַיַּדְבֵּ֖ר עַמִּ֣ים תַּחְתָּֽי׃
מט מְפַלְּטִ֗י מֵאֹ֫יְבָ֥י אַ֣ף מִן־קָ֭מַי תְּרוֹמְמֵ֑נִי מֵאִ֥ישׁ חָ֝מָ֗ס
תַּצִּילֵֽנִי׃ נ עַל־כֵּ֤ן ׀ אוֹדְךָ֖ בַגּוֹיִ֥ם ׀ יְיָ֑ וּלְשִׁמְךָ֥ אֲזַמֵּֽרָה׃
נא מַגְדִּל֮ יְשׁוּע֪וֹת מַ֫לְכּ֥וֹ וְעֹ֣שֶׂה חֶ֭סֶד ׀ לִמְשִׁיח֑וֹ לְדָוִ֥ד וּ֝לְזַרְע֗וֹ
עַד־עוֹלָֽם׃

יט.

לראות גבורתו של חקב״ה יראה אל השמים והשמש והתורה מתוכם נראה: נוראות ונפלאות, עד שהבריות מספרים בשביל זה כבוד חקב״ה:

א לַמְנַצֵּ֗חַ מִזְמ֥וֹר לְדָוִֽד׃ ב הַשָּׁמַ֗יִם מְסַפְּרִ֥ים כְּבֽוֹד־
אֵ֑ל וּֽמַעֲשֵׂ֥ה יָ֝דָ֗יו מַגִּ֥יד הָרָקִֽיעַ׃ ג י֣וֹם לְ֭יוֹם יַבִּ֣יעַ אֹ֑מֶר
וְלַ֥יְלָה לְּ֝לַ֗יְלָה יְחַוֶּה־דָּֽעַת׃ ד אֵ֣ין אֹ֭מֶר וְאֵ֣ין דְּבָרִ֑ים
בְּ֝לִ֗י נִשְׁמָ֥ע קוֹלָֽם׃ ה בְּכָל־הָאָ֨רֶץ ׀ יָ֘צָ֤א קַוָּ֗ם וּבִקְצֵ֣ה

מא. שטירצען מיין פֿיינד, אין אַקען זיי שלאָגען,

מב. זיי שרייען צו גאָטער, וועלכע האָבען קיין האַפֿט,
און גאָט ענטפֿערט זיי אויך ניט אין זייער קלאָגען.

מג. איך צוררייב זיי ווי שטויב אויפ'ן ווינט,
ווי מישט אין גאַס זיי צו שפּרייט.

מד. פֿון די קריגערישע פֿאָלק העלפֿסט גאָט מיר געשווינד,
צור הויפּט פֿיר פֿעלקער מאַכט מיר העט ווייט.

מה. אַ פֿאָלק וועלכע איך קאָן ניט מוזען מיר דינגען,
און פֿאָלגען מיר גלייך אין דער נו,
פֿרעמדע שמייכלען מיר (פֿאַלש איז זייער זינגען,
פֿון מורא זאָגען זיי „אַ גוטער ביסט דו)".

מו. פֿוילען און הינקען לאַנג פֿון די קייטען.
ליגען פֿערשלאָסען ביז איך וועל זיי טויטען.

מז גאָט לעבט. מיין פֿעלזען, ער איז ווערטה צו לויבען,
גאָט מיין העלפֿער, ער איז געהויבען.

מח. אויף מיינע פֿיינד האָב איך ראַכע געזעהן,
אַ פֿעסט איז יעצט אויף זיי געשעהן.

מט. פֿון פֿיינד ענטרונען, ערהויבען איבער איהם,
פֿון רויבער גערעטעט, דרום דאַנק איך דיר גאָט אומעטום.

נ. דרום דאַנקע איך דיר גאָט אונטער היידען,
דיין נאָמען מאַך איך בעקאַנט, לויב דיר אין פֿריידען.

נא. גרויס הילף און גנאַדע טהוט ער זיין געזאַלבטען מלך,
צו דוד און זיינע קינדער עוויג, דרום בין איך פֿריילעך!

—•◆•—

יט.

א. דעם זאַנגמייסטער, דוד'ס אַגעזאַנג.

ב. דער הימעל ערציילט גאָטעס עהרע,
און זיינע הענדעוועַרק — די אַטמאָספֿערע.

ג. לויב שטראָמט פֿון איין טאָג צום אַנדערן,
און איין נאַכט די אַנדערע לעהרען.

ד. אָן רייד, אָן ווערטער, נור מיט'ן וואַנדערן
די זון דער מאָנד גאָט בעעהרען.

ה. אין גאַנץ וועלט איז זייער שטרונע געשפּאַנט,
זייער געשפּרעך הערט זיך אין אַלע עק וועלט,

תֵּבֵל מִלֵּיהֶם לַשֶּׁמֶשׁ שָׂם | אֹהֶל בָּהֶם: ו וְהוּא כְּחָתָן
יֹצֵא מֵחֻפָּתוֹ יָשִׂישׂ כְּגִבּוֹר לָרוּץ אֹרַח: ז מִקְצֵה הַשָּׁמַיִם |
מוֹצָאוֹ וּתְקוּפָתוֹ עַל־קְצוֹתָם וְאֵין נִסְתָּר מֵחַמָּתוֹ:
ח תּוֹרַת יְיָ תְּמִימָה מְשִׁיבַת נָפֶשׁ עֵדוּת יְיָ נֶאֱמָנָה
מַחְכִּימַת פֶּתִי: ט פִּקּוּדֵי יְיָ יְשָׁרִים מְשַׂמְּחֵי־לֵב
מִצְוַת יְיָ בָּרָה מְאִירַת עֵינָיִם: י יִרְאַת יְיָ | טְהוֹרָה
עוֹמֶדֶת לָעַד מִשְׁפְּטֵי־יְיָ אֱמֶת צָדְקוּ יַחְדָּו: יא הַנֶּחֱמָדִים
מִזָּהָב וּמִפַּז רָב וּמְתוּקִים מִדְּבַשׁ וְנֹפֶת צוּפִים: יב גַּם־
עַבְדְּךָ נִזְהָר בָּהֶם בְּשָׁמְרָם עֵקֶב רָב: יג שְׁגִיאוֹת מִי־
יָבִין מִנִּסְתָּרוֹת נַקֵּנִי: יד גַּם מִזֵּדִים | חֲשֹׂךְ עַבְדֶּךָ
אַל־יִמְשְׁלוּ־בִי אָז אֵיתָם וְנִקֵּיתִי מִפֶּשַׁע רָב: טו יִהְיוּ
לְרָצוֹן | אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי:

כ.

מי שיש לו אוהב או קרוב באיזה צרה אף שהוא רחוק ממנו ולא יכול לעזור לו יעשה זו התפלה בכוונה עליו:

א לַמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר לְדָוִד: ב יַעַנְךָ יְיָ בְּיוֹם צָרָה
יְשַׂגֶּבְךָ שֵׁם | אֱלֹהֵי יַעֲקֹב: ג יִשְׁלַח עֶזְרְךָ מִקֹּדֶשׁ

ומציון

וואו נור די זון שיינט אין יעדער קאנט
דארט לויבט מען גאט אין הימעלס צעלט.
ו. ווי אחתן פון דער חופה געהט מיט גליק,
געהט און פרייט זיך מיט זיין כלה,
און ווי דער גבור לויפט אין וועג מיט זיג צוריק,
אזוי געהט די זון אלע טאג, מיר זעהען אלע.
ז. פון ענדע הימעל שטראהלט זי ארויס,
געהט און דרייט זיך אין אלע ברעגען,
לייכט און ווארמט אין פעלד אין הויז —
אזוי איז די תורה גאטעס זעגען.
ח. גאטעס תורה גאנץ ערנסט, אהנע טאדעל
גאטעס תורה ערקוויקט הערץ און זעלע,
זיא מאכט דעם נארען קלוג און אדעל,
גאטעס תורה איז איין לעבענס קוועלע.
ט. גאטעס בעפעהל איז ארדענטליך. ריכטיג אבגעוואויגען,
זיין פערבאט איז קלאהר, הערצענס-פרייד, ליכט אין די אויגען.
י. גאטעס עהרפורכט איז א רייגער זינן
אויף עוויג שטייהט, עוויג האלט,
גאטעס משפט איז וואהר, ריכטיג זיין דין,
אין אלס איז ער גירעכט, כאטש מאן שרייט גיוואלט.
יא. גאטעס תורה איז מיר ליעב, מעהר פאר גאלד געוויס.
גאטעס תורה איז געשמאק מעהר פאר האניג זיסס,
יב. אויך איך דיין קנעכט היט זיי פארזיכטיג,
און מאך אין זיי גרויסע פארשריטטע.
יג. אהן פעהלער, נור ווער מאכט דאס ריכטיג,
פון פערבארגענע זינד היט גאט מיך, איך ביטטע.
יד. פערמייד גאט דיין קנעכט פון מוטהווילען,
בייזע געדאנקען זאל ניט הערשען אויף מיר,
דאן בין איך ריין פון פיל זינד, נאך דיין ווילען.
טו. מיין געבעט מיין טראכטען זאל קומען גאט פאר דיר,
מיין פעלזען, ערלייזער, געפאלען זאל דיר מיין שיר.

כ.

א. דעם זאנגמייסטער, דודים אגעזאנג.

ב. גאט זאל דיר ענטפערען אין דיין נויטה,
גאט זאל דיך שטארקען, בעהיטען פון טויט,
דער גאט פון יעקב זאל דיר יעטצט רעטען,
זיין זכות זאל בייטשעהן אלעם וואס דו וועסט בעטען,
ג. זיין הילף זאל גאט שיקען פון זיין היילוגטום,
פון ציון ארוס זאל ער הילפע דיר שטיצען,
אלע תפלות וואס מאן פאר דיר בעט אומעטום,
זאל פאר גאט קומען און ער זאל דיר שיטצען.

וּמִצִּיּוֹן יִסְעָדֶךָּ: ד יִזְכֹּר כָּל־מִנְחֹתֶךָ וְעוֹלָתְךָ יְדַשְּׁנֶה־
סֶּלָה: ה יִתֶּן־לְךָ כִלְבָבֶךָ וְכָל־עֲצָתְךָ יְמַלֵּא:
ו נְרַנְּנָה | בִּישׁוּעָתֶךָ וּבְשֵׁם־אֱלֹהֵינוּ נִדְגֹּל יְמַלֵּא יְיָ כָּל־
מִשְׁאֲלוֹתֶיךָ: ז עַתָּה יָדַעְתִּי כִּי הוֹשִׁיעַ | יְיָ מְשִׁיחוֹ
יַעֲנֵהוּ מִשְּׁמֵי קָדְשׁוֹ בִּגְבוּרוֹת יֵשַׁע יְמִינוֹ: ח אֵלֶּה
בָרֶכֶב וְאֵלֶּה בַסּוּסִים וַאֲנַחְנוּ | בְּשֵׁם־יְיָ אֱלֹהֵינוּ נַזְכִּיר:
ט הֵמָּה כָּרְעוּ וְנָפָלוּ וַאֲנַחְנוּ קַּמְנוּ וַנִּתְעוֹדָד: י יְיָ
הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ:

כא.

אם אדם היה בשפע רב וכל מה שלבו חפץ לא נמנע ממנו מן הראוי שלא יהא כפוי טובה ויתן שבח והודיה ויתלה הסיבה בשביל הקב״ה שיהיה בטחונו בו והכל מחסד עליון:

א לַמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר לְדָוִד: ב יְיָ בְּעָזְּךָ יִשְׂמַח־מֶלֶךְ
וּבִישׁוּעָתְךָ מַה יָּגֶל מְאֹד: ג תַּאֲוַת לִבּוֹ נָתַתָּה לּוֹ
וַאֲרֶשֶׁת שְׂפָתָיו בַּל־מָנַעְתָּ סֶּלָה: ד כִּי־תְקַדְּמֶנּוּ
בִּרְכוֹת טוֹב תָּשִׁית לְראשׁוֹ עֲטֶרֶת פָּז: ה חַיִּים |
שָׁאַל מִמְּךָ נָתַתָּה לּוֹ אֹרֶךְ יָמִים עוֹלָם וָעֶד: ו גָּדוֹל
כְּבוֹדוֹ בִּישׁוּעָתֶךָ הוֹד וְהָדָר תְּשַׁוֶּה עָלָיו: ז כִּי־

ד. דײַנע מנחות איז איהם טײַער, האַלט עס אין געדאַנק,
דײַנע עולות איז אָנגענומען, האַלט עס פֿאַר אַגעשאַנק,
ה. גאָט זאָל דיר געבען וואָס עס ווינשט דײַן הערץ,
דײַן ראַטה ערפֿילען, און דיך היטען פֿון שמערץ.
ו. מיר װעלען דאַן גאָר פֿריילִיך זינגען,
ווען גאָט װעט זײַן הילף דיר שיקען,
אַלעס וואָס דו טהוסט זאָל דיר געלינגען,
אַלעס וואָס דו ווינשט זאָל גאָט בעגליקען.
ז. יעצט מערקע איך דאָס דער ליעבער גאָט,
זײַן געזאַלבטען העלפֿט מיט זײַן רעכטע האַנד,
פֿון זײַנע הייליגע הימלען שיקט ער זײַן געבאָט,
בעווײַזט זײַן גבורה אין אַלען לאַנד.
ח. אַלע פֿעלקער-וואַפֿען איז ביקס און שווערד,
שטאָלצירען מיט פֿיל וואגען און פֿערד,
און אונזער געווער איז אונזער מויל,
אַ זיפֿץ: „אַך גאָט העלף!“ דאָס איז אונזער קויל.
ט. און באַלד שטירצען פֿעלקער און זיי פֿאַלען,
און מיר זינגען, מיט שופֿרות שוין שאַלען,
דעם פֿײַנט וואַרפֿען מיר אונטער די פֿיס הערונטער,
און מיר שטייהן לעבהאַפֿט פֿריש מונטער.
י. אַך גאָט העלף פֿון דײַן הימעלכצעלט,
ווען מיר צו דיר שרײַען בעטען,
דו קעניג פֿון דער גאַנצער וועלט,
פֿון אַלע צרות זאָלסט דו אונז רעטען! *)

—•••—

כא.

א. דעם זאַנגמײַסטער דוד'ס אַ געזאַנג.

ב. אָ גאָט, מיט דײַן מאַכט פֿרייט זיך דער מלך,
און מיט דײַן הילף איז ער נאָך מעהר פֿריילעך.
ג. זײַן הערצענסלוסט גיבסט דו איהם,
וואָס ער נור בעט הערסט דו צו זײַן שטים:
ד. קומסט איהם פֿאַר מיט זעגען גוט און שעהן
לייגסט אויף זײַן קאָפּף די גאָלדענע קרוין.
ה. לעבען בעט ער דיר, דו גיבסט איהם באַלד,
לאַנגע יאָהרען, אַ אויף עוויג איהם האַלט!
ו. זײַן עהרע ווירד גרויס דורך דײַן הילף אין קריג,
מאַיעסטעטים שעהן ליגט אויף איהם דײַן זיג.

*) מזמור זה נכתב ה׳ תצוה ו׳ אדר תרנ״ו בשכב בני הבכור על ערש דוי בבית החולים אשר בשאוועל, במחלת הטיפוס ר״ל, ואני יושב בעיר שאַדאוו ות״ל יתברך קם מחליו בחסדו הגדול, כה לחי!

תְּשִׁיתֵהוּ בְרָכוֹת לָעַד תְּחַדֵּהוּ בְשִׂמְחָה אֶת־פָּנֶיךָ׃
ח כִּי־הַמֶּלֶךְ בֹּטֵחַ בַּיְיָ וּבְחֶסֶד עֶלְיוֹן בַּל־יִמּוֹט׃
ט תִּמְצָא יָדְךָ לְכָל־אֹיְבֶיךָ יְמִינְךָ תִּמְצָא שֹׂנְאֶיךָ׃
י תְּשִׁיתֵמוֹ ׀ כְּתַנּוּר אֵשׁ לְעֵת פָּנֶיךָ יְיָ בְּאַפּוֹ יְבַלְּעֵם
וְתֹאכְלֵם אֵשׁ׃ יא פִּרְיָמוֹ מֵאֶרֶץ תְּאַבֵּד וְזַרְעָם מִבְּנֵי
אָדָם׃ יב כִּי־נָטוּ עָלֶיךָ רָעָה חָשְׁבוּ מְזִמָּה בַּל־יוּכָלוּ׃
יג כִּי תְּשִׁיתֵמוֹ שֶׁכֶם בְּמֵיתָרֶיךָ תְּכוֹנֵן עַל־פְּנֵיהֶם׃
יד רוּמָה יְיָ בְעֻזֶּךָ נָשִׁירָה וּנְזַמְּרָה גְּבוּרָתֶךָ׃

כב.

יתפלל כל יחיד על אריכות הגלות מועגמת הלב מה שהיינו מקדם במעלה עליונה ועכשיו בשפלות. ולנדוד נדחים בצרותיו:

א לַמְנַצֵּחַ עַל־אַיֶּלֶת הַשַּׁחַר מִזְמוֹר לְדָוִד׃ ב אֵלִי
אֵלִי לָמָה עֲזַבְתָּנִי רָחוֹק מִישׁוּעָתִי דִּבְרֵי שַׁאֲגָתִי׃
ג אֱלֹהַי אֶקְרָא יוֹמָם וְלֹא תַעֲנֶה וְלַיְלָה וְלֹא־דֻמִיָּה
לִי׃ ד וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל׃ ה בְּךָ
בָּטְחוּ אֲבֹתֵינוּ בָּטְחוּ וַתְּפַלְּטֵמוֹ׃ ו אֵלֶיךָ זָעֲקוּ וְנִמְלָטוּ
בְּךָ בָטְחוּ וְלֹא־בוֹשׁוּ׃ ז וְאָנֹכִי תוֹלַעַת וְלֹא־אִישׁ

ז. עֶוויג זאָל מען זיך מיט איהם בּעֶנשעֶן,
מיט פֿרייד זאָל דיין אַנטליץ אויף איהם גלאֶנצעֶן.
ח. אויף דיר גאָט טהוט זיך דער קאֶניג בּעֶשיטצעֶן,
מיט גאָטעֶס גנאַדעֶ, עֶר וועֶט שוין ניט גליטצעֶן.
ט. קאֶניג, דיין האַנד זאָל דיין פֿיינד עֶרקעֶנעֶן.
י. גאָט, דיין צאָרן זאָל זיי ווי אַ פֿייעֶר בּרעֶננעֶן.
יא. זיין לייבּעֶס פֿרוכֿט זאָל גאָט פֿעֶרטיליגעֶן פֿון לאַנד.
יב. זיי טראַכֿטעֶן אויף דיר בּייז, אויספֿיהרעֶן ניט אין שטאַנד.
יג. שטעֶל זיי גאָט צום ציל, גראַדעֶ נאָכֿ'ן שמיריק,
שיס זיי, קאֶניג, אין געֶזיכֿט, געֶה און בּעֶגליק,
יד. בּיסט גאָט עֶרהויבּעֶן אין דיין רעֶגירונג,
מיר זינגעֶן, שפּילעֶן דיין מאַכֿט דיין פֿיהרונג!

כב.

א. דעֶם זאַנגמייסטעֶר אויף די מאָרגעֶן־פֿלאֶטעֶ דוד'ס אַגעֶזאַנג.

ב. מיין גאָט, וואָרום האָסטו מיך פֿעֶרלאָזעֶן, פֿון מיין הילף וועֶיט,
איך רייד איך שריי שוין פֿון אַלאַנגעֶ צייט.
ג. דו עֶנטפֿעֶרסט מיר ניט, און איך שריי אַלעֶ טאָג,
דרום בּיי נאַכֿט שטילט מיר ניט מיין קלאָג.
ד. דו הייליגעֶר גאָט, דו טראָהנסט דאָרט אויבּעֶן,
און העֶרסט צו ווי ישראל דיר לויבּעֶן.
ה. אויף דיר פֿעֶרטרויעֶן אונזעֶרעֶ אָבות ואמהות,
און דו רעֶטעֶסט זיי פֿון אַלעֶ גזרות רעות,
ו. זיי שרייעֶן צו דיר אין בּיטעֶרן צושטאַנד,
זייעֶר בּטחון אויף דיר בּלייבּט ניט צו שאַנד,
ז. און איך ווערימל, גאָר קיין מעֶנש, בּין צו שאַנד,
בּיים פֿאָלק בּיי יעֶדעֶן אין לאַנד.

חֶרְפַּת אָדָם וּבְזוּי־עָם׃ ח כָּל־רֹאַי יַלְעִגוּ לִי יַפְטִירוּ
בְשָׂפָה יָנִיעוּ רֹאשׁ׃ ט גֹּל אֶל־יְיָ יְפַלְּטֵהוּ יַצִּילֵהוּ כִּי
חָפֵץ בּוֹ׃ י כִּי־אַתָּה גֹחִי מִבָּטֶן מַבְטִיחִי עַל־שְׁדֵי
אִמִּי׃ יא עָלֶיךָ הָשְׁלַכְתִּי מֵרָחֶם מִבֶּטֶן אִמִּי אֵלִי אָתָּה׃
יב אַל־תִּרְחַק מִמֶּנִּי כִּי־צָרָה קְרוֹבָה כִּי אֵין עוֹזֵר׃
יג סְבָבוּנִי פָּרִים רַבִּים אַבִּירֵי בָשָׁן כִּתְּרוּנִי׃ יד פָּצוּ
עָלַי פִּיהֶם אַרְיֵה טֹרֵף וְשֹׁאֵג׃ טו כַּמַּיִם נִשְׁפַּכְתִּי
וְהִתְפָּרְדוּ כָּל־עַצְמוֹתָי הָיָה לִבִּי כַּדּוֹנָג נָמֵס בְּתוֹךְ
מֵעָי׃ טז יָבֵשׁ כַּחֶרֶשׂ | כֹּחִי וּלְשׁוֹנִי מֻדְבָּק מַלְקוֹחָי
וְלַעֲפַר־מָוֶת תִּשְׁפְּתֵנִי׃ יז כִּי־סְבָבוּנִי כְּלָבִים עֲדַת
מְרֵעִים הִקִּיפוּנִי כָּאֲרִי יָדַי וְרַגְלָי׃ יח אֲסַפֵּר כָּל־עַצְמוֹתָי
הֵמָּה יַבִּיטוּ יִרְאוּ־בִי׃ יט יְחַלְּקוּ בְגָדַי לָהֶם וְעַל־לְבוּשִׁי
יַפִּילוּ גוֹרָל׃ כ וְאַתָּה יְיָ אַל־תִּרְחָק אֱיָלוּתִי לְעֶזְרָתִי
חוּשָׁה׃ כא הַצִּילָה מֵחֶרֶב נַפְשִׁי מִיַּד־כֶּלֶב יְחִידָתִי׃
כב הוֹשִׁיעֵנִי מִפִּי אַרְיֵה וּמִקַּרְנֵי רֵמִים עֲנִיתָנִי׃ כג אֲסַפְּרָה
שִׁמְךָ לְאֶחָי בְּתוֹךְ קָהָל אֲהַלְלֶךָּ׃ כד יִרְאֵי יְיָ | הַלְלוּהוּ
כָּל־זֶרַע יַעֲקֹב כַּבְּדוּהוּ וְגוּרוּ מִמֶּנּוּ כָּל־זֶרַע יִשְׂרָאֵל׃

ח. ווער מיר זעהט שפאטעט אומעטום,
די ליפּען שוויצערן, די קאָפּף שאָקלען אום.
ט. „קייקעל זיך ווערימל" שפאָטען זיי בעטריבט,
גאָט וועט איהם רעטען, ער האָט איהם דאָך הערצליך געליבט.
י. און דו גאָט, האָסט מיך פון מוטערלייב געצויגען,
מיין צופערזיכט צייט די מוטערסברוסט געזויגען.
יא. אויף דיר גאָט בין איך געוואָרפען אָט גלייך.
פון מוטערלייב אָן ביסט מיין גאָט, דרום ניט ווייך.
יב. זיי גאָט ניט וויט אין מיין בייזע שעה,
די צרה איז נאָהענט, קיין העלפער ניטאָ.
יג. ווילדע אָכסען מיר ארום רינגען,
די מאסט פון בשן אויף מיר שפּרינגען.
יד. עפענען אויף מיר מיילער ווי א לייב,
ברילט און קוקט אויף זיין רויב.
טו. כ'ווער פערגאָסען ווי וואסער, מיינע ביינער זיך צו שיטען,
מיין הארץ און מיין לייב שמעלצט ווי וואכס אין פייערגליטען.
טז. אויסגעטריקענט ווי א שארבען איז מיין קרעפט,
מיין צונג צום גומען איז אָנגעהעפט.
און די טויטע ערד.
מיך אריינקעהרט.
יז. מיך אומרינגען הינט, דער בייזער פאָבעל הייסט זאָ געוויס,
ווי א לייב מיך רייסט מיינע הענד און פיס.
יח. איך צייל שוין מיינע ביינער,
אויב עס פעלט ניט איינער,
און זיי קוקען לאכען.
יט. אויסטיילען מיינע זאכען,
אויף מיין קלייד גורלווארפען,
ווי איך וואָלט שוין גאָר ניט דארפען.
כ. זיי גאָט פון מיר ניט וויט, שטארקער גאָט צו מיין הילף גיך קאָמע.
כא. פון שווערד רעטע מיין לעבען, פון הינד מיין איינציגע נשמה.
כב. פון לייבס מויל העלף מיר, פון הערנער דער ווילדע טהיר.
כג. וועל מיינע ברידער פון דיין הערליכען נאָמען ערציילען,
דיך לויבען, אין פערזאמלונג מיין נס מיט טיילען.
כד. גאָטעס פירכטיגע, לויבט און עהרט גאָט ער טהוט וואונדער,
פירכטעט אייך פיר איהם אלע ישראלס קינדער.

כה כִּי לֹא־בָזָה | וְלֹא שִׁקַּץ עֱנוּת עָנִי וְלֹא־הִסְתִּיר
פָּנָיו מִמֶּנּוּ וּבְשַׁוְּעוֹ אֵלָיו שָׁמֵעַ: כו מֵאִתְּךָ תְּהִלָּתִי
בְּקָהָל רָב נְדָרַי אֲשַׁלֵּם נֶגֶד יְרֵאָיו: כז יֹאכְלוּ עֲנָוִים |
וְיִשְׂבָּעוּ יְהַלְלוּ יְיָ דֹּרְשָׁיו יְחִי לְבַבְכֶם לָעַד: כח יִזְכְּרוּ |
וְיָשֻׁבוּ אֶל־יְיָ כָּל־אַפְסֵי־אָרֶץ וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־
מִשְׁפְּחוֹת גּוֹיִם: כט כִּי לַייָ הַמְּלוּכָה וּמוֹשֵׁל בַּגּוֹיִם:
ל אָכְלוּ וַיִּשְׁתַּחֲווּ | כָּל־דִּשְׁנֵי־אֶרֶץ לְפָנָיו יִכְרְעוּ כָּל־
יוֹרְדֵי עָפָר וְנַפְשׁוֹ לֹא חִיָּה: לא זֶרַע יַעַבְדֶנּוּ יְסֻפַּר
לַייָ לַדּוֹר: לב יָבֹאוּ וְיַגִּידוּ צִדְקָתוֹ לְעַם נוֹלָד כִּי עָשָׂה:

כג.

כשהיה דוד המלך ביער חרת ולא היה לו לאכול ולשתות וכמעט יצאה נשמתו והזדמן לו הקב"ה שטעם מעין עולם הבא היבר מזמור זה על גודל הבטחון שהיה לו:

א מִזְמוֹר לְדָוִד יְיָ רֹעִי לֹא אֶחְסָר: ב בִּנְאוֹת דֶּשֶׁא
יַרְבִּיצֵנִי עַל־מֵי מְנֻחוֹת יְנַהֲלֵנִי: ג נַפְשִׁי יְשׁוֹבֵב יַנְחֵנִי
בְמַעְגְּלֵי־צֶדֶק לְמַעַן שְׁמוֹ: ד גַּם כִּי־אֵלֵךְ | בְּגֵיא צַלְמָוֶת
לֹא־אִירָא רָע כִּי־אַתָּה עִמָּדִי שִׁבְטְךָ וּמִשְׁעַנְתֶּךָ הֵמָּה
יְנַחֲמֻנִי: ה תַּעֲרֹךְ לְפָנַי | שֻׁלְחָן נֶגֶד צֹרְרָי דִּשַּׁנְתָּ

כה. ער פֿערשעמט ניט, פֿעראַכֿט ניט דעם עלענד פֿון דעם אָרמען,
זיין געזיכֿט פֿעבאָרגט פֿון אים ניט, זיין געשריי הערט מיט ערבאַרמען.
כו. פֿון דיר גאָט ווערט זיין מיין לויבען אין פֿערזאַמלונג פֿיר אַללען.
פֿאַר זיינע עהרפֿירכֿטיגע וועל מיינע נדרים בעצאָהלען.
כז. זאָלען בעשיידענע עסען, זאַט ווערען און גאָט לויבען,
וועלכֿע גאָט זוכען—אייער הארץ זאָל אימער לעבען.
כח. זאָלען זיך בעזינען, זיך קעהרען צו גאָט, אַלע עקען וועלט,
פֿיר דיר זיך בוקען היידענפֿאַמיליען, טהון וואָס דיר געפֿאָלט.
כט. דען צו גאָט געהערט די קאָניגרייך,
הערשט אויף פֿעלקער אַלע גלייך.
ל. עס בוקען זיך צו גאָט וועלכֿע פֿון לאַנד געניסען דען בעסטען זאַפֿט,
און וועלכֿע אין שטויב זינקען, אויך דער ווער עס האָט קיין קראַפֿט.
לא. עס וועלען גאָט דינען יעדער דור פֿון זיינע קינדער.
לב. קומען און ערציילען גערעכֿטיגקייט זיינער וואונדער,
פֿאַר די נאָכֿקומענדע פֿאָלק זיין נאַציאָן,
ניסים וואָס ער פֿיר זיי האָט געטהאָן.

כג.

דוד'ס אַגעזאַנג.

א. גאָט איז מיין הירט, מיר פֿעהלט קיין זאַך.
ב. מיט פֿרישע גראָז פֿיטערט ער מיר,
פֿיהרט מיך טרינקען ביים שטילען באַך,
גאָט איז מיין הירט, מיר פֿרייט אָן אַ שיער.
ג. גאָט ערקוויקט מיין שוואַכֿע זעעלע,
ער פֿיהרט מיך אין רעכֿטען וואַהרען וועג,
נור צו ליב זיין נאָמען „פלא”,
אַך זיין גוטסקייט נעהמט גאָר קיין ברעג.
ד. ווען אויך איך געה אַמאָל אין געפֿאַהר,
אוי וועה, אין פֿינסטערן טויטענטאָהל,
דאָך האָב איך גאָר קיין פֿורכֿט קיין צער.
דו גאָט ביסט מיט מיר אויף יעדענפֿאַל,
דיין רוט וועלכֿע טהוט מיך שרעקען,
ווען אויך ניט טוה אַלעס וואָס דו הייסט,
און דיין שטיין דיין אָבשפאַר-שטעקען.
זיי ביידע זיינען מיר מיין טרייסט.

בַּשֶּׁמֶן רֹאשִׁי כּוֹסִי רְוָיָה: ו אַךְ טוֹב וָחֶסֶד יִרְדְּפוּנִי
כָּל־יְמֵי חַיָּי וְשַׁבְתִּי בְּבֵית יְיָ לְאֹרֶךְ יָמִים:

כד.

אם יש בתפלה איזה דבר שהוא קידוש השם יתפלל שיעשה בשביל קדושת שמו יתברך לא בשבילו ויזכור זכות אבותיו שמצינו גדולים צדיקים במיתתם מבחייהם:

א לְדָוִד מִזְמוֹר לַייָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי
בָהּ: ב כִּי הוּא עַל־יַמִּים יְסָדָהּ וְעַל־נְהָרוֹת יְכוֹנְנֶהָ:
ג מִי־יַעֲלֶה בְהַר יְיָ וּמִי־יָקוּם בִּמְקוֹם קָדְשׁוֹ: ד נְקִי
כַפַּיִם וּבַר לֵבָב אֲשֶׁר | לֹא־נָשָׂא לַשָּׁוְא נַפְשִׁי וְלֹא
נִשְׁבַּע לְמִרְמָה: ה יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְיָ וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי
יִשְׁעוֹ: ו זֶה דּוֹר דֹּרְשָׁיו מְבַקְשֵׁי פָנֶיךָ יַעֲקֹב סֶלָה:
ז שְׂאוּ שְׁעָרִים | רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא
מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: ח מִי זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ עִזּוּז וְגִבּוֹר יְיָ
גִּבּוֹר מִלְחָמָה: ט שְׂאוּ שְׁעָרִים | רָאשֵׁיכֶם וּשְׂאוּ פִּתְחֵי
עוֹלָם וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: י מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד
יְיָ צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה:

ה. אַךְ גאָט גרייטעט פיר מיך אַ טיש,
להכעיס די פיינד נאָך העכער,
גיסט אֶעל אויף מיין קאָפּף מונטער פריש,
זאַמפּאָל ווײַן ברויזט מיין בעכער.
ו. נור גוטעס אין גאָטעס גנאַדע.
פערפאָלג איך מיין גאַנצען לעבען,
אין גאָטעס הויז רוה איך בודאי,
עולם הבא וועט ער גווים מיר געבען.

כד.

דוד'ס אַגעזאַנג.

א. צו גאָט געהערט די גאַנצע וועלט,
מיט אַלעם וואָס אין איהר איז אָנגעשטעלט.
ב. איהר פונדאַמענט איז ביי טייכען און מערן געלייגט,
מעהר וואַסכער ווי ערד, און דאָך זיך ניט צוויגט.
ג. אויף גאָטעס באַרג ווער מאָג הערויף,
אין זיין היילינג אָרט זיך שטעלען?
ד. ווער עהרליך האַנדעלט זיין לעבענסלויף,
ריינע הענט, אַ קי אָהרע האַרץ איז גאָט געפאָלען,
ווער ביי מיין נאָמען אומזאָנסט ניט שווערט,
טהוט קיין בעטרוג קיין פאַלש,
ה. דער נעהמט גאָטעס זעגען און ווירד געעהרט,
צדקה און הילף... גאָט גיט איהם אַלס.
ו. ווי איינער, זאָ יעקב'ס גאַנץ געשלעכט,
וועלכע דיר זוכען געפינען עוויג רעכט.
ז. טויערן, אייער קאָפּף, הויבט אויף,
די עוויגע פאָרטען פונ'ם הויף,
דען באַלד קומט הערויף,
דער געעהרטער קאָניג!
ח. ווער איז דער געעהרטער קאָניג?
גאָט דער זיגער און דער העלד,
דער קריגספיהרער דער וועלט.
ט. טויערן אייער קאָפּף הויבט אויף,
די עוויגע פאָרטען פונ'ם הויף,
דען באַלד קומט הערויף,
דער געעהרטער קאָניג!
י. ווער איז דער געעהרטער קאָניג?
גאָט דער העער-פיהרער,
איהם איז אַלעס אונטער טהאָניג,
גאָט דער שטאַרקער רעגירער!

כה.

בו חסר (בו"ק) בג' עם הכולל גהינום והאומרו בכל יום אינו רואה פני גיהינום.

א לְדָוִד אֵלֶיךָ יְיָ נַפְשִׁי אֶשָּׂא׃ ב אֱלֹהַי בְּךָ בָטַחְתִּי
אַל־אֵבוֹשָׁה אַל־יַעַלְצוּ אֹיְבַי לִי׃ ג גַּם כָּל־קֹוֶיךָ לֹא
יֵבֹשׁוּ יֵבֹשׁוּ הַבּוֹגְדִים רֵיקָם׃ ד דְּרָכֶיךָ יְיָ הוֹדִיעֵנִי
אֹרְחוֹתֶיךָ לַמְּדֵנִי׃ ה הַדְרִיכֵנִי בַאֲמִתֶּךָ | וְלַמְּדֵנִי כִּי־
אַתָּה אֱלֹהֵי יִשְׁעִי אוֹתְךָ קִוִּיתִי כָּל־הַיּוֹם׃ ו זְכֹר רַחֲמֶיךָ
יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה׃ ז חַטֹּאות נְעוּרַי | וּפְשָׁעַי
אַל־תִּזְכֹּר כְּחַסְדְּךָ זְכָר־לִי־אַתָּה לְמַעַן טוּבְךָ יְיָ׃ ח טוֹב
וְיָשָׁר יְיָ עַל־כֵּן יוֹרֶה חַטָּאִים בַּדָּרֶךְ׃ ט יַדְרֵךְ עֲנָוִים
בַּמִּשְׁפָּט וִילַמֵּד עֲנָוִים דַּרְכּוֹ׃ י כָּל־אָרְחוֹת יְיָ חֶסֶד
וֶאֱמֶת לְנֹצְרֵי בְרִיתוֹ וְעֵדֹתָיו׃ יא לְמַעַן־שִׁמְךָ יְיָ וְסָלַחְתָּ
לַעֲוֹנִי כִּי רַב־הוּא׃ יב מִי זֶה הָאִישׁ יְרֵא יְיָ יוֹרֶנּוּ
בְּדֶרֶךְ יִבְחָר׃ יג נַפְשׁוֹ בְּטוֹב תָּלִין וְזַרְעוֹ יִירַשׁ אָרֶץ׃
יד סוֹד יְיָ לִירֵאָיו וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעָם׃ טו עֵינַי תָּמִיד
אֶל־יְיָ כִּי הוּא יוֹצִיא מֵרֶשֶׁת רַגְלָי׃ טז פְּנֵה־אֵלַי וְחָנֵּנִי
כִּי־יָחִיד וְעָנִי אָנִי׃ יז צָרוֹת לְבָבִי הִרְחִיבוּ מִמְּצוּקוֹתַי
הוֹצִיאֵנִי׃ יח רְאֵה עָנְיִי וַעֲמָלִי וְשָׂא לְכָל־חַטֹּאותָי׃

כה.

כאלף-בית.

פון דוד.

א. צו דיר גאט הויב איך מיין נשמה,
איך פערזיכער מיר נור אויף דיר גאט.
ב. לאז מיר ניט פערשעמען, און קיין נקמה,
זאל מיין פיינד זעהן, ניט מאך מיר צו שפאט.
ג. לאז ניט פערשעמען, די צו דיר האפען,
פערשעם די פאלשע מענשען, זיי טהו שטראפען.
ד. מאך מיר גאט פערשטעהן דיינע גאטליכע וועגען,
געוואהן מיר איין צו געהן אין דיינע שטעגען.
ה. פיהר מיך, לעהרען מיך דיין וואהרען וועג,
גאט מיין העלפער, צו דיר האף איך אלע טעג.
ו. ערמאהן דיין רחמנות, דיין חסד פון עוויג אן.
ז. נור מיינע זינד דער יוגענד, דאס ניט ערמאן.
ח. גוט און ארדענטליך איז גאט אן א ברעג,
דרום לעהרט ער די זינדיגע דען גוטען וועג,
ט. גאט פיהרט און לעהרט די בעשיידענע מיט רעכט,
י. אלע וועגען גאטעס איז גנאדע און וואהר,
פאר די, וועלכע היטען זיין תורה גאר עכט.
יא. כאטש מיין זינד איז פיל, פערגיב גאט מיין האַרר.
יב. דער מענש וואס פיר גאט האט מורא,
דעם לעהרט גאט זעלבסט זיין וועג אין דער תורה,
יג. דער וועט דארטען געפינען זיין רוהע קישען,
און זיינע קינדער אויף דר'ערד זיין זכות געניסען.
יד. גאטעס סודות פיר די פרומע ענדעקט,
דעם וואהרען לאהן פון הימעל זיי אנדעקט.
טו. דרום הויב איך עוויג צו גאט מיינע אויגען,
מיינע פים זאל ווערען פון נעטץ ארוים געצויגען.
טז. ווענדע זיך גאט צו מיר, גנאדיג מיר.
בין איינזאם עלענד ווי איין עני ביים טיר.
יז. צרות שפרייטען זיך טיף אין מיין הערצען.
אך גאט ציה מיך פון נויט פון שמערצען.

יט רְאֵה אוֹיְבַי כִּי־רָבּוּ וְשִׂנְאַת חָמָס שְׂנֵאוּנִי׃ כ שָׁמְרָה
נַפְשִׁי וְהַצִּילֵנִי אַל־אֵבוֹשׁ כִּי־חָסִיתִי בָךְ׃ כא תֹּם־וָיֹשֶׁר
יִצְּרוּנִי כִּי קִוִּיתִיךָ׃ כב פְּדֵה אֱלֹהִים אֶת־יִשְׂרָאֵל מִכֹּל
צָרוֹתָיו׃

כו.

היאך דוד המלך מתחזק בתפלות ובחסידות נגד הקדוש ברוך הוא שהיה מקנא למי שהיה במעלה וביראה יותר ממנו ואמר מי יתן והייתי כמוהו בחסידות ובמעלות׃

א לְדָוִד | שָׁפְטֵנִי יְיָ כִּי־אֲנִי בְּתֻמִּי הָלַכְתִּי וּבַייָ
בָּטַחְתִּי לֹא אֶמְעָד׃ ב בְּחָנֵנִי יְיָ וְנַסֵּנִי צָרְפָה כִלְיוֹתַי
וְלִבִּי׃ ג כִּי־חַסְדְּךָ לְנֶגֶד עֵינָי וְהִתְהַלַּכְתִּי בַּאֲמִתֶּךָ׃
ד לֹא־יָשַׁבְתִּי עִם־מְתֵי־שָׁוְא וְעִם־נַעֲלָמִים לֹא אָבוֹא׃
ה שָׂנֵאתִי קְהַל מְרֵעִים וְעִם־רְשָׁעִים לֹא אֵשֵׁב׃ ו אֶרְחַץ
בְּנִקָּיוֹן כַּפָּי וַאֲסֹבְבָה אֶת־מִזְבַּחֲךָ יְיָ׃ ז לַשְׁמִעַ בְּקוֹל
תּוֹדָה וּלְסַפֵּר כָּל־נִפְלְאוֹתֶיךָ׃ ח יְיָ אָהַבְתִּי מְעוֹן
בֵּיתֶךָ וּמְקוֹם מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ׃ ט אַל־תֶּאֱסֹף עִם־חַטָּאִים
נַפְשִׁי וְעִם־אַנְשֵׁי דָמִים חַיָּי׃ י אֲשֶׁר־בִּידֵיהֶם זִמָּה
וִימִינָם מָלְאָה שֹּׁחַד׃ יא וַאֲנִי בְּתֻמִּי אֵלֵךְ פְּדֵנִי וְחָנֵּנִי׃
יב רַגְלִי עָמְדָה בְמִישׁוֹר בְּמַקְהֵלִים אֲבָרֵךְ יְיָ׃

יח. זעה מיין עלענד מיין מיה, און דער פאר
פערגיב מיינע אלע זינד, פיר דעם צער.

יט. זעה מיינע פיינד זיי זיינען זעהר פיל,
האסען מיר אומזאנסט, בלוים רויבערשפיל.

כ. היטע גאט מיין זעעל און רעטע מיר,
לאס מיך ניט פערשעמען, איך פערטרוי אויף דיר.

כא. היטען זאל מיך די אונשולד און רעכטשאפענהייט,
דען צו דיר האף איך דאך אלע צייט.

כב. לייז שוין גאט דיין פאלק ישראל אוים,
פון אלע צרות, און בוי שוין דיין הויז!

כו.

פון דוד.

א. ריכטע מיר גאט מיט רעכט, וויל איך ערענסט געה.
גאט איז מיין בטחון, איך וועל ניט גליטצען.

ב. פרוף גאט מיין הארץ, מיין געדאנק פערשטעה.

ג. דען אין דיין װאהרהייט איז מיין געהן און זיטצען,
און דיין גנאדע שטעהט פאר מיינע אויגען.

ד. איך זיטץ ניט מיט פאלשע, מיט שמייכלער ניט שטעה.

ה. האס דען שלעכטען פאבעל, רשעים וואס בלוט זויגען.

ו. וואש מיינע הענט גאנץ ריין,
קיין גנבה גזלה זאל ניט זיין.
דאן קום איך צו דיין מזבח;

ז. דאן הערט זיך מיין שטים מיט כח,
דאנק דיר, דיינע װאונדער ערצייל.
אלעמען מיין פרייד מיטטייל.

ח. גאט איך ליעב דיין װאהנונג דיין הויז, דעם ארט
וואו דיין עהרע רוהט דארט.

ט. מיין זעעל מיט זינדיגע אזא סוף ניט צו געבען,
מיט בלוט פערגיסער ענדיג ניט מיין לעבען.

י. דער רשע זיין לינקע האנד שלאגט, טהוט וואס ער טראכט,
מיט די רעכטע גענומט שטיכגעלט, א משפט א פראכט.

יא. אבער איך, אין פראמיגקייט געה.
ערלייז מיר, גנאדיג מיר —

יב. נו, מיין פוס שוין שטייהט פריי,
אין געמיינדע לויב איך גאט אן א שיער.

כז.

הודאה ושבח ובטחונו שמנצח מלחמותיו ומ"מ אינני חפץ במלחמות באשר שאינני יכול לקנות שלמות רק אחת שאלתי לשבת יומם ולילה בבה"מ ללמוד תורה לקנות שלמות לזכות נשמתי לחיי העולם הבא׃

א לְדָוִד | יְיָ | אוֹרִי וְיִשְׁעִי מִמִּי אִירָא יְיָ מָעוֹז חַיַּי מִמִּי
אֶפְחָד׃ ב בִּקְרֹב עָלַי | מְרֵעִים לֶאֱכֹל אֶת־בְּשָׂרִי צָרַי
וְאֹיְבַי לִי הֵמָּה כָשְׁלוּ וְנָפָלוּ׃ ג אִם־תַּחֲנֶה עָלַי | מַחֲנֶה
לֹא־יִירָא לִבִּי אִם־תָּקוּם עָלַי מִלְחָמָה בְּזֹאת אֲנִי
בוֹטֵחַ׃ ד אַחַת | שָׁאַלְתִּי מֵאֵת־יְיָ אוֹתָהּ אֲבַקֵּשׁ שִׁבְתִּי
בְּבֵית־יְיָ כָּל־יְמֵי חַיַּי לַחֲזוֹת בְּנֹעַם־יְיָ וּלְבַקֵּר בְּהֵיכָלוֹ׃
ה כִּי יִצְפְּנֵנִי | בְּסֻכֹּה בְּיוֹם רָעָה יַסְתִּרֵנִי בְּסֵתֶר אָהֳלוֹ
בְּצוּר יְרוֹמְמֵנִי׃ ו וְעַתָּה יָרוּם רֹאשִׁי עַל־אֹיְבַי סְבִיבוֹתַי
וְאֶזְבְּחָה בְאָהֳלוֹ זִבְחֵי תְרוּעָה אָשִׁירָה וַאֲזַמְּרָה לַייָ׃
ז שְׁמַע־יְיָ קוֹלִי אֶקְרָא וְחָנֵּנִי וַעֲנֵנִי׃ ח לְךָ אָמַר לִבִּי
בַּקְּשׁוּ פָנָי אֶת־פָּנֶיךָ יְיָ אֲבַקֵּשׁ׃ ט אַל־תַּסְתֵּר פָּנֶיךָ |
מִמֶּנִּי אַל־תַּט בְּאַף עַבְדֶּךָ עֶזְרָתִי הָיִיתָ אַל־תִּטְּשֵׁנִי
וְאַל־תַּעַזְבֵנִי אֱלֹהֵי יִשְׁעִי׃ י כִּי אָבִי וְאִמִּי עֲזָבוּנִי וַייָ
יַאַסְפֵנִי׃ יא הוֹרֵנִי יְיָ דַּרְכֶּךָ וּנְחֵנִי בְּאֹרַח מִישׁוֹר לְמַעַן

כז.

פון דָוִד.

א. גאָט מײַן ליִכט, מײַן העלפֿער ביִסט דו,
פֿאַר וועמען זאָל איך מיִר שרעקען?
מײַן לעבענס־רעגיִרער, מײַן רוה,
פֿאַר וועמען זאָל איך מיִר שרעקען?

ב. ווען שלעכטע מענשען לײַפֿען מײַן פֿלײַש צו צעהרען,
זאָלען די פֿײַנד זעלבסט געשטרויכעלט ווערען.

ג. ווען אויף מיִר אַ גאַנץ חַיִל אָנפֿאַלט, מײַן האַרץ ווערט ניִט צובראָכען,
אויך אין גרעסטען שטרײַט, דאָך, האָב איך בטחון.

ד. איינס האָב איך געבעטען, בעט און הער ניִט אויף,
אין גאָטעס הויז זיִטצען מײַן גאַנצען לעבענסלויף,
זעהן גאָטעס זיִססיִגקײַט אָהנע זאָרגען,
בעזוכען זײַן טעמפעל אַללע מאָרגען.

ה. אין מײַן שלעכטען טאָג, בעהאַלט מיִך גאָט אין דײַן לויבע,
פֿערבאָרג מיִר אין דײַן געצעלט, אויף אַ שטײַן מיִר ערהויבע.

ו. יעצט וועל איך איבער מײַן פֿײַנד די קאָפּף הויבען,
פֿרײַדענאָפּפֿער צו גאָט, שאַלען זינגען און לויבען,

ז. הער גאָט צו מײַן שטיִם, ווען איך שרײַ, אָך גאָט רעט!
גנאָדיִג מיִר, ענטפֿער מײַן געבעט.

ח. מײַן האַרץ זאָגט מיִר, דו גאָט אַלײַן זאָגסט: „זוכט מיִר!"
נו יע, מיִר זוכען דיִר גאָט אָן אַ שיִער.

ט. פֿערבאָרג ניִט דײַן אַנטליִץ, שטיִרץ ניִט דײַן צאָרן,
אויף מיִר דײַן קנעכט,
דו ביִסט מײַן העלפֿער, צײַט איך בין געבאָרען,
פֿערלאָז מיִך ניִט, ווען מיִר גײַהט שלעכט.

י. ווען אויך פֿאָטער און מוטער מיִך פֿערלאַסען,
דו גאָט נעהם מיִך צו, דײַן יתום טוה אויף פאַסען.

יא. לעהר מיִך, פֿיִהר מיִך גאָט אין גראַדען וועג,
טראָץ מײַן פֿײַנד וואָס קוקט אויס בײַז אַלע טעג.

שֹׁרְרָי׃ יב אַל־תִּתְּנֵנִי בְּנֶפֶשׁ צָרָי כִּי קָמוּ־בִי עֵדֵי־
שֶׁקֶר וִיפֵחַ חָמָס׃ יג לוּלֵא הֶאֱמַנְתִּי לִרְאוֹת בְּטוּב־יְיָ
בְּאֶרֶץ חַיִּים׃ יד קַוֵּה אֶל־יְיָ חֲזַק וְיַאֲמֵץ לִבֶּךָ וְקַוֵּה
אֶל־יְיָ׃

כח.

תפלה לכל יחיד ויחיד שהקדוש ברוך הוא יעזרו ללכת בדרך הטוב וימניעו מלכת עם הרשעים פועלי און וישלם לרשעים כרשעתם ולצדיקים כצדקתם׃

א לְדָוִד אֵלֶיךָ יְיָ | אֶקְרָא צוּרִי אַל־תֶּחֱרַשׁ מִמֶּנִּי פֶּן־
תֶּחֱשֶׁה מִמֶּנִּי וְנִמְשַׁלְתִּי עִם־יוֹרְדֵי בוֹר׃ ב שְׁמַע קוֹל
תַּחֲנוּנַי בְּשַׁוְּעִי אֵלֶיךָ בְּנָשְׂאִי יָדַי אֶל־דְּבִיר קָדְשֶׁךָ׃
ג אַל־תִּמְשְׁכֵנִי עִם־רְשָׁעִים וְעִם־פֹּעֲלֵי אָוֶן דֹּבְרֵי שָׁלוֹם
עִם־רֵעֵיהֶם וְרָעָה בִּלְבָבָם׃ ד תֶּן־לָהֶם כְּפָעֳלָם וּכְרֹעַ
מַעַלְלֵיהֶם כְּמַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם תֵּן לָהֶם הָשֵׁב גְּמוּלָם לָהֶם׃
ה כִּי לֹא יָבִינוּ אֶל־פְּעֻלֹּת יְיָ וְאֶל־מַעֲשֵׂה יָדָיו יֶהֶרְסֵם
וְלֹא יִבְנֵם׃ ו בָּרוּךְ יְיָ כִּי־שָׁמַע קוֹל תַּחֲנוּנָי׃ ז יְיָ |
עֻזִּי וּמָגִנִּי בּוֹ בָטַח לִבִּי וְנֶעֱזָרְתִּי וַיַּעֲלֹז לִבִּי וּמִשִּׁירִי
אֲהוֹדֶנּוּ׃ ח יְיָ עֹז־לָמוֹ וּמָעוֹז יְשׁוּעוֹת מְשִׁיחוֹ הוּא׃

יב. גיב מיר ניט גאָט אין דעם פֿיינדעס ווילען,
דען עס שטעהן אויף פֿאַלשע עדות מיט טוטווילען,
זייער רויבטהאַט ווילען זיי מיט מיר אָבקיהלען.
יג. איך האָב באַלד ניט געגלויבט זעהן גאָטעס גוטס,
אין עוויגען לעבען אונטער גאָטעס שוטץ.
יד. האָף צו גאָט, זיי שטאַרק, האָב הערצענסמוטה.
האָף צו גאָט, עס ווירד נאָך אַללעס גוט!

כח.

פֿון דוד.

א. צו דיר גאָט רוף איך, שטאַרקער גאָט שוויינ ניט,
דען שוויינסט דו, ליג איך אין גרוב, כּאָטש ערד שוין שיט.
ב. הער גאָט מיין געבעט, ווען איך שריי צו דיר נאָר,
איך הויב מיינע הענד צו דיין הייליגען קאָרידאָר.
ג. ציה מיך ניט מיט רשעים, די אונרעכט טוען און שמערצען,
ריידען פֿריד מיטן חבר, און בייז טראַכטען אין הערצען.
ד. גיב זיי גאָט זייער ווערק, נאָך די מעשים נאָך,
פֿערגעלט זיי, שיק אויף זיי אַ בראָך.
ה. ווייל זיי פֿערשטעהן ניט גאָטעס ווערק, זיינע מעשים בפרט,
צוואַרפֿען און ניט בויען זאָל גאָט זייער ווערק און טהאַט.
ו. געלויבט איז גאָט ער האָט צו געהערט מיין שטים.
ז. גאָט מיין רעגירער, מיין שוטץ, מיין בטחון איז אויף אים,
און ווער געהאָלפֿען; מיין האַרץ פֿרייעט זיך אין מיר,
איך דאַנק אים און זינג צו אים אַ שיר.
ח. געוואַלט און קראַפֿט זיין פֿאָלק, גיט גאָט דער הערר,
זיעג און הילף זיין געזאַלבטען גיט נור ער.

ט הושיעה את־עמך וברך את־נחלתך ורעם ונשאם
עד־העולם׃

כט.

במזמור זה הם ח״י אזכרות נגדם תקנו חכמינו ז״ל ח״י ברכות. ויש לפרש כל המזמור על מתן תורה ועל קבוץ גליות׃

א מזמור לדוד הבו ליי בני אלים הבו ליי כבוד
ועז׃ ב הבו ליי כבוד שמו השתחוו ליי בהדרת־
קדש׃ ג קול יי על־המים אל־הכבוד הרעים יי על־
מים רבים׃ ד קול־יי בכח קול יי בהדר׃ ה קול יי
שבר ארזים וישבר יי את־ארזי הלבנון׃ ו וירקידם
כמו־עגל לבנון ושרין כמו בן־ראמים׃ ז קול יי חצב
להבות אש׃ ח קול יי יחיל מדבר יחיל יי מדבר
קדש׃ ט קול יי ׀ יחולל אילות ויחשף יערות ובהיכלו
כלו אמר כבוד׃ י יי למבול ישב וישב יי מלך
לעולם׃ יא יי עז לעמו יתן יי ׀ יברך את־עמו בשלום׃

ליום שני ל.

מוסר שאל יצטער אדם אם הקב״ה שולח עליו יסורים בעוה״ז שא״א לבא לידי עוה״ב אלא ע״י יסורים גם אם הוא במעלה עליונה אל יחשוב שלא ימות לעולם רק שהכל ברשות הקב״ה׃

א מזמור שיר חנכת הבית לדוד׃ ב ארוממך יי

ט. העלף דאך גאט דיין פאלק, זעגען דיין ערב,
ווײַדע זיי, טראג זיי, אונטער דיין הערב.

כט.

דוד'ס אגעזאנג.

א. גיט צו גאט, איהר מאכטיגע קינדער,
עהרע, טריאומפף און מאכט.
ב. לויבט זיין נאמען ער טהוט וואונדער,
בוקט זיך מיט הייליגען פראכט.
ג. גאט שרייט אן אויפ'ן וואסער.
און עס ראלט דאנגער וועטער,
וואלקען לויפען נאך ראסער,
ד. מיט קראפט אויף זיי טרעט ער,
גאטעס שטימע איז ערהאבען.
ה. אין לבנון ברעכט דען צעדער.
ו. קעלבער ביפעל שפרינגען טראבען,
און בוימער פליהען גרינג ווי פעדער.
ז. גאטעס שטימע האקט אוים בליטצען,
פלאמען פייער גיסען שפריצען.
ח. די וויסטע קדש ווירד ערציטערט,
אלע טהירע וואס דארט זיך פיטערט.
ט. הירשען ערשרעקען זיך אין טהאל.
וועלדער ווערען לעער און קאהל,
און אין זיין פאלאסט קארידאר,
„גיט כבוד" שרייט דער גאנצער כאר.
ה. רוהיג ביים מבול איז געזעסען גאט,
און דאן גאנץ וועלט אויסגעראט,
און טראהנט ווידער, גאט איז עוויג קאניג,
אלעס איז איהם אונטערטהעניג.
י. זיין פאלק גיט ער קראפט אהנע גרענצען,
מיט עוויגען פרידען טוט ער זיי בענשען.

ל.

א. דוד'ס אגעזאנג, ביי דעם חנכת הבית צו זינגען.

כִּי דִלִּיתָנִי וְלֹא־שִׂמַּחְתָּ אֹיְבַי לִי׃ ג יְיָ אֱלֹהָי שִׁוַּעְתִּי
אֵלֶיךָ וַתִּרְפָּאֵנִי׃ ד יְיָ הֶעֱלִיתָ מִן־שְׁאוֹל נַפְשִׁי חִיִּיתַנִי
מִיָּרְדִי בוֹר׃ ה זַמְּרוּ לַייָ חֲסִידָיו וְהוֹדוּ לְזֵכֶר קָדְשׁוֹ׃
ו כִּי רֶגַע בְּאַפּוֹ חַיִּים בִּרְצוֹנוֹ בָּעֶרֶב יָלִין בֶּכִי וְלַבֹּקֶר רִנָּה׃
ז וַאֲנִי אָמַרְתִּי בְשַׁלְוִי בַּל־אֶמּוֹט לְעוֹלָם׃ ח יְיָ בִּרְצוֹנְךָ
הֶעֱמַדְתָּה לְהַרְרִי עֹז הִסְתַּרְתָּ פָנֶיךָ הָיִיתִי נִבְהָל׃
ט אֵלֶיךָ יְיָ אֶקְרָא וְאֶל־יְיָ אֶתְחַנָּן׃ י מַה־בֶּצַע בְּדָמִי
בְּרִדְתִּי אֶל־שָׁחַת הֲיוֹדְךָ עָפָר הֲיַגִּיד אֲמִתֶּךָ׃ יא שְׁמַע־
יְיָ וְחָנֵּנִי יְיָ הֱיֵה | עֹזֵר לִי׃ יב הָפַכְתָּ מִסְפְּדִי לְמָחוֹל לִי
פִּתַּחְתָּ שַׂקִּי וַתְּאַזְּרֵנִי שִׂמְחָה׃ יג לְמַעַן יְזַמֶּרְךָ כָבוֹד
וְלֹא יִדֹּם יְיָ אֱלֹהַי לְעוֹלָם אוֹדֶךָּ׃

לא.

תפלה לדוד בברחו מפני שאול בהיותו בעניו ומרודו ושם מבטחו בה' ומוסר הוא לאדם שישים בטחונו רק בה'׃

א לַמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר לְדָוִד׃ ב בְּךָ־יְיָ חָסִיתִי אַל־
אֵבוֹשָׁה לְעוֹלָם בְּצִדְקָתְךָ פַלְּטֵנִי׃ ג הַטֵּה אֵלַי | אָזְנְךָ
מְהֵרָה הַצִּילֵנִי הֱיֵה לִי | לְצוּר־מָעוֹז לְבֵית מְצוּדוֹת
לְהוֹשִׁיעֵנִי׃ ד כִּי־סַלְעִי וּמְצוּדָתִי אָתָּה וּלְמַעַן שִׁמְךָ

ב. איך ערהויב דיר גאט, פון צרות האסט דו מיר אויסגעשעפט,
האסט ניט ערפרייט דעם פיינד אויף מיר.
ג. איך האב געשריען צו דיר, האסט מיך געהיילט, בעלעבט,
ד. מיין זעלל פון גרוב אויף געבראכט היר.
ה. לויבט און זינגט צו גאט, איהר פראמען,
דאנקט זיין הייליגען נאמען.
ו. דיין צארן געוואהרט נור אויגענבליק,
נור שיינקען לעבען איז זיין ווילען,
אם אבענד זיטצט דער און וויינט, און באלד צוריק,
אם פריה מארגען זעהסט דו איהם שוין שפילען.
ז. און איך טראכט מיר אין מיין רוה,
וועל איך עוויג ניט גליטצען ניט פאלען;
ח. ווען מיך אויפ'ן זיגעסבארג שטעלסט דו,
איז דאם נור דיין וואהל-געפאלען,
דיין אנטליץ ווען דו געהמסט פערבארגען,
ווער איך ערשראקען, און האב זארגען.
ט. צו דיר גאט רוף איך און איך בעט:
י. וואס פיר נוטצען האסט דו פון מיין בלוט,
ווען אין גרוב וועט זיין מיין בעט,
צו קען דיר דען דאנקען ווער אין ערדע רוהט?
יא. הער צו גאט, און טהו מיט מיר גנאדע,
מיין העלפער ביזט דו דאך בודאי.
יב. האסט פערקעהרט מיין קלאג צום טאנץ.
אנשטאט מיין זאק גיגורט א פריידענקראנץ.
יג. דרום מיין עהרע מיין געדאנקען,
וועט ניט שווייגען, עוויג דיר דאנקען.

—•••—

לא.

א. דעם זאנגמייסטער, דוד'ס אגעזאנג.

ב. איך פערטרוי מיר גאט אויף דיר, לאז מיך ניט פערשעמען,
עוויג מיט דיין גערעכטיגקייט רעטע מיר.
ג. בייג צו מיר דיין אהר, פון צרות זאלסט דו גיך מיר נעהמען,
מיין שטארקער פעלזען מיין קרעפאסט, דו העלפסט מיר.

תַּנְחֵנִי וּתְנַהֲלֵנִי׃ ה תּוֹצִיאֵנִי מֵרֶשֶׁת זוּ טָמְנוּ לִי כִּי
אַתָּה מָעוּזִּי׃ ו בְּיָדְךָ אַפְקִיד רוּחִי פָּדִיתָה אוֹתִי יְיָ אֵל
אֱמֶת׃ ז שָׂנֵאתִי הַשֹּׁמְרִים הַבְלֵי־שָׁוְא וַאֲנִי אֶל־יְיָ
בָּטָחְתִּי׃ ח אָגִילָה וְאֶשְׂמְחָה בְּחַסְדֶּךָ אֲשֶׁר רָאִיתָ אֶת־
עָנְיִי יָדַעְתָּ בְּצָרוֹת נַפְשִׁי׃ ט וְלֹא הִסְגַּרְתַּנִי בְּיַד־אוֹיֵב
הֶעֱמַדְתָּ בַמֶּרְחָב רַגְלָי׃ י חָנֵּנִי יְיָ כִּי צַר לִי עָשְׁשָׁה
בְכַעַס עֵינִי נַפְשִׁי וּבִטְנִי׃ יא כִּי כָלוּ בְיָגוֹן חַיַּי וּשְׁנוֹתַי
בַּאֲנָחָה כָּשַׁל בַּעֲוֹנִי כֹחִי וַעֲצָמַי עָשֵׁשׁוּ׃ יב מִכָּל־
צֹרְרַי הָיִיתִי חֶרְפָּה וְלִשְׁכֵנַי | מְאֹד וּפַחַד לִמְיֻדָּעָי רֹאַי
בַּחוּץ נָדְדוּ מִמֶּנִּי׃ יג נִשְׁכַּחְתִּי כְּמֵת מִלֵּב הָיִיתִי כִּכְלִי
אֹבֵד׃ יד כִּי שָׁמַעְתִּי | דִּבַּת רַבִּים מָגוֹר מִסָּבִיב
בְּהִוָּסְדָם יַחַד עָלַי לָקַחַת נַפְשִׁי זָמָמוּ׃ טו וַאֲנִי | עָלֶיךָ
בָטַחְתִּי יְיָ אָמַרְתִּי אֱלֹהַי אָתָּה׃ טז בְּיָדְךָ עִתֹּתָי הַצִּילֵנִי
מִיַּד־אוֹיְבַי וּמֵרֹדְפָי׃ יז הָאִירָה פָנֶיךָ עַל־עַבְדֶּךָ
הוֹשִׁיעֵנִי בְחַסְדֶּךָ׃ יח יְיָ אַל־אֵבוֹשָׁה כִּי קְרָאתִיךָ יֵבֹשׁוּ
רְשָׁעִים יִדְּמוּ לִשְׁאוֹל׃ יט תֵּאָלַמְנָה שִׂפְתֵי שָׁקֶר
הַדֹּבְרוֹת עַל־צַדִּיק עָתָק בְּגַאֲוָה וָבוּז׃ כ מָה רַב טוּבְךָ

7. מיין פעלזען מיין פעסטונג ביסט דו,
צו ליעב דיין נאמען פיהר מיך אין רוה.
ה. מיין פיינד בעהאלט פיר מיר נעטצען,
מיין רעגירער, ציה מיך היין ניט צו פערלעצען.
ו. אין דיין האנד טרייער גאט בעהאלט איך מיין גייסט.
פון אלע צרות וואהרער גאט, דו מיר אויסלייזט.
ז. איך האב פיינד, וועלכע היטען דען אבערגלויבען,
און איך—גאט איז מיין בטחון, איהם טהו איך גלויבען.
ח. איך פריי זיך מיט דיין גנאדע, בין דיר דאנקבאר,
דו זעהסט מיין עלענד, ווייסט מיינע צרות גאט מיין האר.
ט. האסט מיר ניט געגעבען אין פיינדעם האנד
האסט מיינע פיס געשטעלט אין פרייען־לאנד.
י. גנאדיג מיר גאט, פון נויטה איז געווארען אלט
מיין געשטאלט, מיין זעעל מיין לייב קוים וואס זיך האלט.
יא. אין טרויער ענדיגט זיך מיין לעבען אוועק,
מיינע יאהרען און זיפצען א שרעק.
איבער מיינע זינד שוואכט מיין כח,
כאטשע צופרעסען מיין ביין, עס דארט מיין מוח.
יב. פון מיינע פיל פיינד ווער איך צו שאנדע,
זעלבסט פיר מיינע נאכבארען אין לאנדע,
פיר מיינע פריינד א שרעק, זיי זעהן מיך אין גאס
לויפען פון מיר און טרייבען פון מיר שפאס.
יג. פון הארצען ווי א טויטער בין פערגעסען געווארען,
ווי א צובראכענע כלי ווער איך פערלארען.
יד. פון פילען הער איך נור שלעכטע רייד,
אום און אום נור שרעק, נור פיין און לייד,
עס בעראטען זיך אלע פיינד צוזאמען,
מיין לעבען נעהמען, פון וועג מיר אבצוראמען,
טו. און איך, מיין בטחון איז נור אויף גאט מיין הער,
איך זאג נור: גאט מיינער, און ער גיט זיך א קעהר,
טז. אין דיין האנד גאט, איז מיין שיקזאל, אלע צייטען,
רעטע מיר פון פיינד פון נאהענט פון וויטען.
יז. מאך דיין אנטליץ לייכטען אויף דיין קנעכט,
מיט דיין גנאדע העלף מיר גאט דורך דיין רעכט.
יח. איך רוף דיר גאט, לאז מיך ניט צו שאנד ווערען,
שאנדע פאסט רשעים, שטום אין דער האל זיך קעהרען.
יט. ליגנער זאלען שטום ווערען. וועלכע ריידען
אויפ'ן צדיק הארט, מיט שטאלץ איהם ניט לײדען.

אֲשֶׁר־צָפַנְתָּ לִּירֵאֶיךָ פָּעַלְתָּ לַחוֹסִים בָּךְ נֶגֶד בְּנֵי
אָדָם׃ כא תַּסְתִּירֵם ׀ בְּסֵתֶר פָּנֶיךָ מֵרֻכְסֵי אִישׁ תִּצְפְּנֵם
בְּסֻכָּה מֵרִיב לְשֹׁנוֹת׃ כב בָּרוּךְ יְיָ כִּי־הִפְלִיא חַסְדּוֹ לִי
בְּעִיר מָצוֹר׃ כג וַאֲנִי ׀ אָמַרְתִּי בְחָפְזִי נִגְרַזְתִּי מִנֶּגֶד
עֵינֶיךָ אָכֵן שָׁמַעְתָּ קוֹל תַּחֲנוּנַי בְּשַׁוְּעִי אֵלֶיךָ׃ כד אֶהֱבוּ
אֶת־יְיָ כָּל־חֲסִידָיו אֱמוּנִים נֹצֵר יְיָ וּמְשַׁלֵּם עַל־
יֶתֶר עֹשֵׂה גַאֲוָה׃ כה חִזְקוּ וְיַאֲמֵץ לְבַבְכֶם כָּל־
הַמְיַחֲלִים לַייָ׃

לב.

בו ידובר מסליחת העון ואשרי לאדם שיעשה תשובה ויתודה לאל בכל לבו׃

א לְדָוִד מַשְׂכִּיל אַשְׁרֵי נְשׂוּי־פֶּשַׁע ׀ כְּסוּי חֲטָאָה׃
ב אַשְׁרֵי אָדָם לֹא־יַחְשֹׁב יְיָ לוֹ עָוֹן וְאֵין בְּרוּחוֹ רְמִיָּה׃
ג כִּי הֶחֱרַשְׁתִּי בָּלוּ עֲצָמָי בְּשַׁאֲגָתִי כָּל־הַיּוֹם׃ ד כִּי ׀
יוֹמָם וָלַיְלָה ׀ תִּכְבַּד עָלַי יָדֶךָ נֶהְפַּךְ לְשַׁדִּי בְּחַרְבֹנֵי
קַיִץ סֶלָה׃ ה חַטָּאתִי אוֹדִיעֲךָ וַעֲוֹנִי לֹא־כִסִּיתִי אָמַרְתִּי
אוֹדֶה עֲלֵי פְשָׁעַי לַייָ וְאַתָּה נָשָׂאתָ עֲוֹן חַטָּאתִי סֶלָה׃
ו עַל־זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל־חָסִיד ׀ אֵלֶיךָ לְעֵת מְצֹא רַק

כ. אָ, פִיל גוּטֶס האָסט דוּ גאָט דאָרט אָנגִיגְרֵייט,
פִיר דיינֶע עֶהרפִירכְטִיגֶע נאָכ'ן טוֹיט,
דִי װעֶלכֶע דִיר טרוֹיעֶן, זעֶהר פִיל אָהנֶע גרעֶנצעֶן,
דאָס װעֶסט דוּ אֵיינסט בעֶװייזעֶן פִיר אַלֶע מעֶנשעֶן.
כא. פֶערבאָרג זֵיי גאָט אִין געֶהֵיים נעֶבעֶן דיין געֶזִיכט,
פוּן שװִינדעֶלמעֶנשעֶן װייט פוּן רעֶכט און רִיכט,
בעֶהאַלט זֵיי אִין דיין לוֹיבעֶ פוּן דִי בעֶטרִיגעֶר,
פוּן בֵייזעֶ צִינגעֶר, פוּן קרִיגעֶר.
כב. געֶלוֹיבט אִיז גאָט, זיין גנאַדעֶ אוֹיסגעֶצֵייכעֶנט האָט
אִין מיין זיין אִין דעֶר בעֶלאַגעֶרטעֶ שטאָט.
כג. אִיךְ האָב גִיטראַכט, װעֶן אִיךְ װאַר פֶערצאַגט
פוּן גאָטעֶס אוֹיגעֶן בִּין שאָן אָבגעֶהאַקט,
געֶװִיס העֶרסט דוּ צוּ מיין גִישרֵיי, מיין געֶבעֶט.
כד. דרוּם פרוּמעֶ לִיעבט אַלֶע גאָט, דעֶן אִיהר זעֶהט,
דִי עֶהרלִיכעֶ הִיט גאָט גאָר פלִיאָה,
דעֶם שטאָלצעֶן בעֶצאָהלט גאָט—אַ שטרִיק און תליה.
כה. שטאַרקט אֵייך, פאַסט אֵייךְ העֶרצעֶנס מוּטה,
װעֶלכעֶ האָפעֶן צוּ גאָט פֶערגעֶלט עֶר גוּט.

לב.

פוּן דָוִד אַ לעֶהרנוּנג.

א װאוֹיל אִיז דעֶם, װעֶמעֶן גאָט זיינעֶ זִינד אוֹיסמעֶקט,
און זיינעֶ פעֶהלעֶר פֶערדעֶקט.
ב. נוּר בעֶסעֶר אִיז, װעֶן גאָט רעֶכעֶנט אִיהם גאָר נִיט,
װעֶר רֵיין פוּן בעֶטרוּג אִיז, האָט אַ רֵיינעֶס געֶמִיטה.
ג. װעֶן אִיךְ שװייג, פוּן מיין זִינד פוּילט מִיר מיין בֵּיין,
פוּן טאָגלִיךְ קרעֶכצעֶן אִיבעֶר מיין זִינד און פּיין.
ד. דעֶן טאָג און נאַכט לִיגט שװעֶר אוֹיף מִיר דיין פלאָג און קוּמעֶר,
מיין לעֶבעֶנס=זאַפט פֶערװאַנדעֶלט צוּ הִיטץ פוּן זוּמעֶר.
ה. אִיךְ בִּין גאָט זִיךְ מתודה, מיין זִינד נִיט פֶערדעֶק
און דוּ גאָט פֶערגִיב זֵיי, פוּן ספר זֵיי אוֹיס מעֶק.
ו. יעֶדעֶר פרוּמעֶר בעֶט דִיר דרוֹיף אִין דיין גוּטעֶ לוֹינעֶ,
נוּר װעֶן דיין צאָרן שטראָמט װִי װאַסעֶר, דאַן גאָט שוֹינעֶ.

לְשֵׁטֶף מַיִם רַבִּים אֵלָיו לֹא יַגִּיעוּ: ז אַתָּה סֵתֶר לִי
מִצַּר תִּצְּרֵנִי רָנֵּי פַלֵּט תְּסוֹבְבֵנִי סֶלָה: ח אַשְׂכִּילְךָ
וְאוֹרְךָ בְּדֶרֶךְ־זוּ תֵלֵךְ אִיעֲצָה עָלֶיךָ עֵינִי: ט אַל־תִּהְיוּ
כְּסוּס כְּפֶרֶד אֵין הָבִין בְּמֶתֶג וָרֶסֶן עֶדְיוֹ לִבְלוֹם בַּל
קְרֹב אֵלֶיךָ: י רַבִּים מַכְאוֹבִים לָרָשָׁע וְהַבּוֹטֵחַ בַּיְיָ
חֶסֶד יְסוֹבְבֶנּוּ: יא שִׂמְחוּ בַיְיָ וְגִילוּ צַדִּיקִים וְהַרְנִינוּ
כָּל־יִשְׁרֵי־לֵב:

לג.

מוסר גדול לצדיקים ולישרים שיהללו את הקדוש ברוך הוא באשר לכל מי שיודע יותר בחכמת התורה יותר ראוי להודות לה' שיודעים ומבינים בגבורות הקדוש ברוך הוא:

א רַנְּנוּ צַדִּיקִים בַּיְיָ לַיְשָׁרִים נָאוָה תְהִלָּה: ב הוֹדוּ
לַיְיָ בְּכִנּוֹר בְּנֵבֶל עָשׂוֹר זַמְּרוּ־לוֹ: ג שִׁירוּ לוֹ שִׁיר
חָדָשׁ הֵיטִיבוּ נַגֵּן בִּתְרוּעָה: ד כִּי־יָשָׁר דְּבַר־יְיָ וְכָל־
מַעֲשֵׂהוּ בֶּאֱמוּנָה: ה אֹהֵב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט חֶסֶד יְיָ
מָלְאָה הָאָרֶץ: ו בִּדְבַר יְיָ שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ וּבְרוּחַ פִּיו
כָּל־צְבָאָם: ז כֹּנֵס כַּנֵּד מֵי הַיָּם נֹתֵן בְּאוֹצָרוֹת תְּהוֹמוֹת:
ח יִירְאוּ מֵיְיָ כָּל־הָאָרֶץ מִמֶּנּוּ יָגוּרוּ כָּל־יֹשְׁבֵי תֵבֵל:
ט כִּי הוּא אָמַר וַיֶּהִי הוּא־צִוָּה וַיַּעֲמֹד: י יְיָ הֵפִיר עֲצַת

ז. די גאָט בּיסט מײַן שוטץ, פֿון נויט היט מיר אַלע צײַטען,
איך לויב דיר ווען די רעטעסט, אַך גאָט, היט מיר פֿון אַלע זײַטען.
ח. גאָט זאָגט: איך קליג דיר, ווײַז דיר, געה נור אין די וועג,
איך לייג אויף דיר מײַן אויג אַללע טעג".
ט. זײַט ניט ווי פֿערד אָן פֿערשטאַנד אָן פֿיהרונג,
מיט צוים, שפּאָרן אײַנשליסען, אַ שפּאַס אַ ציהרונג,
אום ער זאָל אויף דיר ניט געבען אַ שפּרונג.
י. גאָר פֿיעלע שמערצען טרעפֿט דעם שלעכטען,
ווער אויף גאָט פֿערטרויט, גאָטעס גנאַדע טהוט איהם פֿלעכטען.
יא. פֿרייט זיך צדיקים מיט גאָט, פֿרייט זיך אָהנע גרענצען.
זינגט איר אַלע אָרענטליכע מענשען.

לג.

א. לויבט גאָט, אײַך צדיקים פּאַסט גאָט צו לויבען,
איר זײַט ווײַט, פֿון בעטרוג און רויבען.
ב. דאַנקט גאָט מיט האַרף און פֿידעל צעהן=שטרונעס-לירע,
ג. זינגט אַ נײַעס ליעד, אין געזעלשאַפֿט זינגט שירה.
ד. גאָטעס וואָרט איז גראַד און רעכט,
זײַנע מעשים טרײַ און עכט!
ה. גאָט ליבט גערעכטיגקײַט און ריכט, זײַן חסד פֿול די וועלט.
ו. דורך זײַן וואָרט איז הימעל געוואָרען, דורך זײַן הויך—זײַן געצעלט.
ז. זאַמעלט אין ים וואַסער, שטעלט אַ גרענעץ אַ וואַנט,
דען האָט ער נאָך אוצרות אין תהום, מענשענס אויג אונבעקאַנט.
ח. האָט מוראָ פֿיר גאָט, אַלע אײַנוואָהנער דער וועלט.
ט. דען ער גיט אַ זאָג, זאָגלײַך ווירד הינגעשטעלט.
י. גאָט צושטערט פֿעלקער=ראַטה, זייערע געדאַנקען צוברעכט.

גּוֹיִם הֵנִיא מַחְשְׁבוֹת עַמִּים׃ יא עֲצַת יְיָ לְעוֹלָם תַּעֲמֹד
מַחְשְׁבוֹת לִבּוֹ לְדֹר וָדֹר׃ יב אַשְׁרֵי הַגּוֹי אֲשֶׁר־יְיָ אֱלֹהָיו
הָעָם | בָּחַר לְנַחֲלָה לוֹ׃ יג מִשָּׁמַיִם הִבִּיט יְיָ רָאָה אֶת־
כָּל־בְּנֵי הָאָדָם׃ יד מִמְּכוֹן־שִׁבְתּוֹ הִשְׁגִּיחַ אֶל כָּל־יֹשְׁבֵי
הָאָרֶץ׃ טו הַיֹּצֵר יַחַד לִבָּם הַמֵּבִין אֶל־כָּל־מַעֲשֵׂיהֶם׃
טז אֵין הַמֶּלֶךְ נוֹשָׁע בְּרָב־חָיִל גִּבּוֹר לֹא־יִנָּצֵל בְּרָב־
כֹּחַ׃ יז שֶׁקֶר הַסּוּס לִתְשׁוּעָה וּבְרֹב חֵילוֹ לֹא יְמַלֵּט׃
יח הִנֵּה עֵין יְיָ אֶל־יְרֵאָיו לַמְיַחֲלִים לְחַסְדּוֹ׃ יט לְהַצִּיל
מִמָּוֶת נַפְשָׁם וּלְחַיּוֹתָם בָּרָעָב׃ כ נַפְשֵׁנוּ חִכְּתָה לַייָ
עֶזְרֵנוּ וּמָגִנֵּנוּ הוּא׃ כא כִּי־בוֹ יִשְׂמַח לִבֵּנוּ כִּי בְשֵׁם
קָדְשׁוֹ בָטָחְנוּ׃ כב יְהִי־חַסְדְּךָ יְיָ עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר יִחַלְנוּ לָךְ׃

לד.

בו נתבאר כשהיה דוד אצל אכיש אחיו של גלית. והיה בסכנה גדולה. היה עושה עצמו כשוטה והוריד רירו על זקנו והיה כותב על דלתות אכיש מלך גת חייב לו מאה רבוא זהובים וגרשו מביתו ומרוב שמחה עשה זה המזמור בא"ב:

א לְדָוִד בְּשַׁנּוֹתוֹ אֶת־טַעְמוֹ לִפְנֵי אֲבִימֶלֶךְ וַיְגָרְשֵׁהוּ
וַיֵּלַךְ׃ ב אֲבָרְכָה אֶת־יְיָ בְּכָל־עֵת תָּמִיד תְּהִלָּתוֹ בְּפִי׃
ג בַּייָ תִּתְהַלֵּל נַפְשִׁי יִשְׁמְעוּ עֲנָוִים וְיִשְׂמָחוּ׃ ד גַּדְּלוּ
לַייָ אִתִּי וּנְרוֹמְמָה שְׁמוֹ יַחְדָּו׃ ה דָּרַשְׁתִּי אֶת־יְיָ וְעָנָנִי

יח. נור גאָטעס ראַטה שטייהט עוויג, זיין געדאַנקען אין אלע גישלעכט.
יב. וואויל איז דעם פאָלק וואָס האָט אזא גאָט, אזא ליעבען.
וואויל איז דעם פאָלק וואָס גאָט האָט איהם צום ערב אויסגעקליבען.
יג. פון הימעל קוקט גאָט און זעהט אללע ערדען=קינדער.
יד. פון זיין קאַבינעט בעטראַכט יעדען בעזונדער.
טו. ער בילדעט זייערע הערצער אַלע בעַנאַנד,
פערשטעהט זייער טאָהן אין אַללען לאַנד.
טז. דעם קעניג העלפט ניט זיין פיעל מיליטער,
דעם גבור רעטעט ניט זיין כח זיין קעהר.
יז. אומזיסט איז דער כח פון פערד.
ניט פיל חיל רעטעט, ניט דער שווערד;
יח. נור גאָטעס אויג קוקט אויף די פרומע, זיין גנאַדע,
די צו איהם האָפען העלפט ער בודאי.
יט. פון טויט רעטעט זייער לעבען,
אין הונגער צייט ברויט זיי געבען.
כ. דרום האָפט אונזער זעעל צו גאָט דעם הערר,
אונזער העלפער אונזער פאַנצער איז ער.
כא אונזער האַרץ זיך פרייט מיט גאָט, בטחון זיין הייליגען נאָמען.
כב. דיין גנאַדע, גאָט, זאָל זיין אויף אונז ווי מיר צו דיר האָפען, אָמן

לד.

א. פון דוד ווען ער האָט פערענדערט זיין [illegible] פאַר
אבימלך האָט ער איהם אַרוים געטריבען און ער איז אוועק.

ב. איך דאַנק דיר גאָט אַלע [illegible]
אימער איז דיין לויב אין מיין מונדע.
ג. מיט גאָט [illegible] מיין [illegible]
מיין הילף הערען און פרייען זיך אַלע פרומען,
ד. גיט [illegible] גאָט [illegible] צוזאַמען [illegible]
לאָמיר ערהויבען זיין הייליגען נאָמען.

וּמִכָּל מְגוּרוֹתַי הִצִּילָנִי׃ ו הִבִּיטוּ אֵלָיו וְנָהָרוּ וּפְנֵיהֶם
אַל־יֶחְפָּרוּ׃ ז זֶה עָנִי קָרָא וַייָ שָׁמֵעַ וּמִכָּל־צָרוֹתָיו
הוֹשִׁיעוֹ׃ ח חֹנֶה מַלְאַךְ־יְיָ סָבִיב לִירֵאָיו וַיְחַלְּצֵם׃
ט טַעֲמוּ וּרְאוּ כִּי־טוֹב יְיָ אַשְׁרֵי הַגֶּבֶר יֶחֱסֶה־בּוֹ׃
י יְראוּ אֶת־יְיָ קְדֹשָׁיו כִּי אֵין מַחְסוֹר לִירֵאָיו׃ יא כְּפִירִים
רָשׁוּ וְרָעֵבוּ וְדֹרְשֵׁי יְיָ לֹא־יַחְסְרוּ כָל־טוֹב׃ יב לְכוּ־
בָנִים שִׁמְעוּ־לִי יִרְאַת יְיָ אֲלַמֶּדְכֶם׃ יג מִי־הָאִישׁ
הֶחָפֵץ חַיִּים אֹהֵב יָמִים לִרְאוֹת טוֹב׃ יד נְצֹר לְשׁוֹנְךָ
מֵרָע וּשְׂפָתֶיךָ מִדַּבֵּר מִרְמָה׃ טו סוּר מֵרָע וַעֲשֵׂה־
טוֹב בַּקֵּשׁ שָׁלוֹם וְרָדְפֵהוּ׃ טז עֵינֵי יְיָ אֶל־צַדִּיקִים
וְאָזְנָיו אֶל־שַׁוְעָתָם׃ יז פְּנֵי יְיָ בְּעֹשֵׂי רָע לְהַכְרִית מֵאֶרֶץ
זִכְרָם׃ יח צָעֲקוּ וַייָ שָׁמֵעַ וּמִכָּל־צָרוֹתָם הִצִּילָם׃
יט קָרוֹב יְיָ לְנִשְׁבְּרֵי־לֵב וְאֶת־דַּכְּאֵי־רוּחַ יוֹשִׁיעַ׃
כ רַבּוֹת רָעוֹת צַדִּיק וּמִכֻּלָּם יַצִּילֶנּוּ יְיָ׃ כא שֹׁמֵר כָּל־
עַצְמוֹתָיו אַחַת מֵהֵנָּה לֹא נִשְׁבָּרָה׃ כב תְּמוֹתֵת רָשָׁע
רָעָה וְשֹׂנְאֵי צַדִּיק יֶאְשָׁמוּ׃ כג פּוֹדֶה יְיָ נֶפֶשׁ עֲבָדָיו
וְלֹא יֶאְשְׁמוּ כָּל־הַחֹסִים בּוֹ׃

ה. איך האָב גאָט געזוכט, האָט מיר געענטפערט מיין בעטען.
פון אַלע שרעק מיר געטאָן רעטען.
ו. עלענדע בליקען אַרויף, באַלד ערשיינט זיין ליכט,
ניט ווערט פערשעמט זייער געזיכט.
ז. דער אַרמער רופט גאָט, הערט, העלפט פון אַלע צרות פריי.
ח. דען גאָטעס מלאך לאַגערט אַרום, און רעטעט זיי.
ט. פערזוכט, זעהט ווי גוט איז גאָט דער הערר,
וואויל דעם מאַן? דער איהם פערטרויט, קיינעם מעהר.
י. זיינע הייליגע, איהר פירכטעט אייך פיר איהם,
עס מאַנגעלט ניט דעם ווער זיך פירכטעט זיין שטים.
יא. יונגע לאָווען פעראַרמען, הונגערן, בלייבען אָן מוטה
אָבער די גאָט זוכען מאַנגעלט ניט, האָבען אַלעס גוט.
יב קומט קינדער אויב איר ווילט מיר הערען,
גאָטעס עהרפורכט וועל איך אייך לעהרען.
יג. וועלכער מענש וויל לעבען,
גוטע טעג ליבט, גוטעס זעהן איז זיין שטרעבען;
יד. היט דיין צונג פון בייזעס, דיינע ליפען פון בעטרוג.
טו. וויַיך פון בייז, טהו גוטעס, יאָג נאָך פריד, דאָס הייסט קלוג.
טז. גאָטעס אויגען איז אויף די גערעכטע לייט,
זיינע אָהרען הערען ווען מען שרייט.
יז. גאָטעס צאָרן איז אויף די וועלכע טהון שלעכט,
פון דער וועלט ראָטעט ער אוים זייער געשלעכט.
יח. פרומע שרייען, גאָט הערט און זיי פון אַלע צרות היט ער.
יט צו צובראָכענע הערצער איז גאָט נאָהנט צו צושטויסענע געמיטהער,
כ. יאַ, גאָר פיל צרות טרעפט דעם צדיק, און ניט ווערט צו שפּאָט,
דען פון אַלע צרות העלפט איהם גאָט.
כא. גאָט היט אַלע ביינער זיינע,
עס ווירד ניט צובראָכען אפילו איינע.
כב. די בייזעס זעלבסט טייטעט דעם רשע געוויס,
און די וועלכע דעם צדיק האַסען מוזען געשטראָפט ווערען.
כג. גאָט לייזט זיינע קנעכט'ס זעעלע אוים, ניט צו שטראָפען,
אַללע די צו איהם האָפען.

לה.

תפלה נוראה ונפלאה על שונאיו שיהיו כמוץ ומלאך ה' יהיה רודפם והכל בא מעזרת ה' ית' :

א לְדָוִד | רִיבָה יְיָ אֶת־יְרִיבַי לְחַם אֶת־לֹחֲמָי:
ב הַחֲזֵק מָגֵן וְצִנָּה וְקוּמָה בְּעֶזְרָתִי: ג וְהָרֵק חֲנִית
וּסְגֹר לִקְרַאת רֹדְפָי אֱמֹר לְנַפְשִׁי יְשֻׁעָתֵךְ אָנִי: ד יֵבֹשׁוּ
וְיִכָּלְמוּ מְבַקְשֵׁי נַפְשִׁי יִסֹּגוּ אָחוֹר וְיַחְפְּרוּ חֹשְׁבֵי רָעָתִי:
ה יִהְיוּ כְּמֹץ לִפְנֵי־רוּחַ וּמַלְאַךְ יְיָ דּוֹחֶה: ו יְהִי־דַרְכָּם
חֹשֶׁךְ וַחֲלַקְלַקּוֹת וּמַלְאַךְ יְיָ רֹדְפָם: ז כִּי־חִנָּם טָמְנוּ־
לִי שַׁחַת רִשְׁתָּם חִנָּם חָפְרוּ לְנַפְשִׁי: ח תְּבוֹאֵהוּ שׁוֹאָה
לֹא־יֵדָע וְרִשְׁתּוֹ אֲשֶׁר־טָמַן תִּלְכְּדוֹ בְּשׁוֹאָה יִפָּל־בָּהּ:
ט וְנַפְשִׁי תָּגִיל בַּייָ תָּשִׂישׂ בִּישׁוּעָתוֹ: י כָּל עַצְמוֹתַי |
תֹּאמַרְנָה יְיָ מִי כָמוֹךָ מַצִּיל עָנִי מֵחָזָק מִמֶּנּוּ וְעָנִי
וְאֶבְיוֹן מִגֹּזְלוֹ: יא יְקוּמוּן עֵדֵי חָמָס אֲשֶׁר לֹא־יָדַעְתִּי
יִשְׁאָלוּנִי: יב יְשַׁלְּמוּנִי רָעָה תַּחַת טוֹבָה שְׁכוֹל לְנַפְשִׁי:
יג וַאֲנִי | בַּחֲלוֹתָם לְבוּשִׁי שָׂק עִנֵּיתִי בַצּוֹם נַפְשִׁי
וּתְפִלָּתִי עַל־חֵיקִי תָשׁוּב: יד כְּרֵעַ כְּאָח־לִי הִתְהַלָּכְתִּי
כַּאֲבֶל־אֵם קֹדֵר שַׁחוֹתִי: טו וּבְצַלְעִי שָׂמְחוּ וְנֶאֱסָפוּ

לה.

פֿון דָוִד.

א. קריג דאָך גאָט מײַן קריג,
שטרײַט מײַן שטרײַט, פֿיהר מײַן זיג.
ב. ערגרײַף פּאַנצער און וואַפֿען,
מיר שטעה צו הילף, מײַן פֿײַנד צו שטראָפֿען.
ג. ציה גאָט דען שפּיז פֿון שייד, און פֿערשליס אַלע וועגען,
די מיר יאָגען זאָלען פֿאַלען אויפ'ן דעגען,
זאָג מײַן זעעלע גיך, דײַן העלפֿער בין איך.
ד. ווער מײַן לעבען זוכט, זאָל זײַן פֿערשעמט, פֿעראַכט.
פֿון שטרײַט צוריק לויפֿען, ווער אויף מיר ביזעס טראַכט.
ה. ווי שפּריי — און דער ווינד זאָל זיי טראָגען.
און גאָטעס מלאך זאָל זיי שטויסען יאָגען.
ו. פֿינסטער גליטשיג זאָל זײַן זייער וועג,
דער מלאך זאָל זיי יאָגען אָהן אַ ברעג.
ז. אומזאָנסט שפּרייטען זיי אויף מיר נעטצען.
גראָבען פֿיר מיר גריבער מיך צו פֿערלעטצען.
ח. שטאָק־פֿינסטערניס, רוישען, שומען,
אונפֿערהאָפֿט זאָל אויף איהם קומען,
אין זײַן נעטין וואָס פֿיר מיר אויסגעשפּרייט,
זאָל ער זעלבסט פֿאַלען קריגען דעם טויט.
ט. מײַן זעעל זיך פֿרייט מיט גאָט, מיט זײַן הילף און רוה.
י. מײַן יעדעס גליד זאָגט: גאָט, ווער איז ווי דו?!
רעטעסט דען שוואַכען און דען אָרמען
פֿון טיראַן פֿון רויבער, טהוסט זיך ערבאַרמען.
יא. פֿאַלשע עדות שטעהן אויף, זײַן מיר דאַנגען,
פֿון וואָס איך ווייס ניט, זיי מיר פֿרעגען.
יב. פֿערגעלטען מיר אַ רעה אַנשטאָט אַ טובה,
מײַן זעעל בערויבען, זוכען אַלעם לחובה.
יג. צו אַזוי קומט מיר, צו דאָס איז זייער דאַנק?
אין זאַק געה איך געקליידעט, ווען זיי ליגען קראַנק,
פֿאַסט, פּײַניג מײַן זעעל, בעט פֿיר זיי גאָט דעם הערען,
און אויב אויף שלעכטס, זאָל אין מײַן בוזעם קעהרען.
יד. ווי אַ פֿרײַנד, אַ ברודער זיי געליבט,
ווי אַ מוטער טרויערט נאָך איהר קינד, געה איך בעטריבט.

נֶאֶסְפוּ עָלַי נֵכִים וְלֹא יָדַעְתִּי קָרְעוּ וְלֹא־דָמּוּ׃ טז בְּחַנְפֵי
לַעֲגֵי מָעוֹג חָרֹק עָלַי שִׁנֵּימוֹ׃ יז יְיָ כַּמָּה תִּרְאֶה
הָשִׁיבָה נַפְשִׁי מִשֹּׁאֵיהֶם מִכְּפִירִים יְחִידָתִי׃ יח אוֹדְךָ
בְּקָהָל רָב בְּעַם עָצוּם אֲהַלְלֶךָּ׃ יט אַל־יִשְׂמְחוּ־לִי אֹיְבַי
שֶׁקֶר שֹׂנְאַי חִנָּם יִקְרְצוּ־עָיִן׃ כ כִּי לֹא שָׁלוֹם יְדַבֵּרוּ
וְעַל רִגְעֵי־אֶרֶץ דִּבְרֵי מִרְמוֹת יַחֲשֹׁבוּן׃ כא וַיַּרְחִיבוּ עָלַי
פִּיהֶם אָמְרוּ הֶאָח | הֶאָח רָאֲתָה עֵינֵנוּ׃ כב רָאִיתָה יְיָ
אַל־תֶּחֱרַשׁ יְיָ אַל־תִּרְחַק מִמֶּנִּי׃ כג הָעִירָה וְהָקִיצָה
לְמִשְׁפָּטִי אֱלֹהַי וַיְיָ לְרִיבִי׃ כד שָׁפְטֵנִי כְצִדְקְךָ יְיָ
אֱלֹהָי וְאַל־יִשְׂמְחוּ־לִי׃ כה אַל־יֹאמְרוּ בְלִבָּם הֶאָח נַפְשֵׁנוּ
אַל־יֹאמְרוּ בִּלַּעֲנוּהוּ׃ כו יֵבֹשׁוּ וְיַחְפְּרוּ | יַחְדָּו שְׂמֵחֵי
רָעָתִי יִלְבְּשׁוּ־בֹשֶׁת וּכְלִמָּה הַמַּגְדִּילִים עָלָי׃ כז יָרֹנּוּ
וְיִשְׂמְחוּ חֲפֵצֵי צִדְקִי וְיֹאמְרוּ תָמִיד יִגְדַּל יְיָ הֶחָפֵץ
שְׁלוֹם עַבְדּוֹ׃ כח וּלְשׁוֹנִי תֶּהְגֶּה צִדְקֶךָ כָּל־הַיּוֹם תְּהִלָּתֶךָ׃

לו.

מוסר על אותם אנשים אשר הלכו אחר יצרם והיצר הרע אומר להם שואל ישימו מוראו של הקב"ה נגד שניהם ומיטת להם המעשים הרעים, כדי למצוא עונם שכך הוא דרך של יצר הרע יורד ומשטין ועולה ומקטרג׃

א לַמְנַצֵּחַ לְעֶבֶד־יְיָ לְדָוִד׃ ב נְאֻם־פֶּשַׁע לָרָשָׁע

טו. און ווען איך ליג קראנק אויף מיין זייט,
פרייען זיך, זאמלען זיך בייזע לייט,
איך וויים קיין ארט זיך צו געפינען,
מיין פלייש רייסען, קיין בלוט טהוט רינען.
טז. שמייכלען שפאטען פון מיין לייד און פיין,
און קריטצען אויף מיר די ציין.
יז ווי לאנג גאט וועסט דאס זעהן? ערקוויק מיין זעעל פון נקמה,
פון יונגע לאווען היט מיין איינציגע נשמה.
יח. דיר דאנקען וועל איך וואו מענשען צוזאמען קומען,
אין גרויסע פאלק מאסען דיך ריהמען.
יט. מיינע אומזיסטע פיינד זאלען אויף מיר ניט פרייען,
מיט'ן אויג ווינקען, מיט קאפף שאקלען דרייען.
כ. ריידען ניטאלס פריד, און אויף די שטילע אין לאנד,
ריידען טראכטען בעטרוג אלע בענאנד.
כא. עפענען ברייט זייער בייזע מויל,
זאגען: אונזער אויג זעהט ראכע א גרויל.
כב. דו גאט זעהסט, שווייג ניט, שטעה ניט ווייט, מיר איז שלעכט.
כג ערמונטערע דיך, ערוואכע צו מיין רעכט,
כד. נעהם זיך אן מיין קריגן ריכטע נאך דיין גירעכטיגקייט,
מיין פיינד זאל זיך ניט פרייען אויף מיין טייט.
כה. זאלען זיך ניט ריהמען: אונזער וואונש איז געלונגען,
מיר האבען אים איינגעשלונגען.
כו. זאלען ווערען פערשעמט אלע בענאנד,
ווער עס פרייט זיך אויף מיין אומגליק,
זאלען זיך אנקליידען אין שאנד,
ווער אויף מיר שטאלצירט מיט זיין גליק.
כז. פריילין זינגען זאלען די וועלכע ווינשען מיין רעכט,
וועלען אימער לויבען גאט וואס ווינשט פריד זיין קנעכט,
כח. מיין צונג וועט ריידען דיין גערעכטיגקייט,
וועל דיר טאגליך לויבען אלע צייט.

לו.

פון דוד, גאטעס קנעכט

בְּקֶרֶב לִבִּי אֵין־פַּחַד אֱלֹהִים לְנֶגֶד עֵינָיו׃ ג כִּי־הֶחֱלִיק
אֵלָיו בְּעֵינָיו לִמְצֹא עֲוֺנוֹ לִשְׂנֹא׃ ד דִּבְרֵי־פִיו אָוֶן
וּמִרְמָה חָדַל לְהַשְׂכִּיל לְהֵיטִיב׃ ה אָוֶן | יַחְשֹׁב עַל־
מִשְׁכָּבוֹ יִתְיַצֵּב עַל־דֶּרֶךְ לֹא־טוֹב רָע לֹא יִמְאָס׃ ו יי
בְּהַשָּׁמַיִם חַסְדֶּךָ אֱמוּנָתְךָ עַד־שְׁחָקִים׃ ז צִדְקָתְךָ |
כְּהַרְרֵי־אֵל מִשְׁפָּטֶךָ תְּהוֹם רַבָּה אָדָם וּבְהֵמָה תוֹשִׁיעַ
יי׃ ח מַה־יָּקָר חַסְדְּךָ אֱלֹהִים וּבְנֵי אָדָם בְּצֵל כְּנָפֶיךָ
יֶחֱסָיוּן׃ ט יִרְוְיֻן מִדֶּשֶׁן בֵּיתֶךָ וְנַחַל עֲדָנֶיךָ תַשְׁקֵם׃
י כִּי־עִמְּךָ מְקוֹר חַיִּים בְּאוֹרְךָ נִרְאֶה־אוֹר׃ יא מְשֹׁךְ
חַסְדְּךָ לְיֹדְעֶיךָ וְצִדְקָתְךָ לְיִשְׁרֵי־לֵב׃ יב אַל־תְּבוֹאֵנִי
רֶגֶל גַּאֲוָה וְיַד־רְשָׁעִים אַל־תְּנִדֵנִי׃ יג שָׁם נָפְלוּ פֹּעֲלֵי
אָוֶן דֹּחוּ וְלֹא־יָכְלוּ קוּם׃

לז.

דוד המלך מוכיח דורו שאל יקנאו ברשעים בהצלחתם ויש לחוש שיתפתו להם אלא יבטחו בה' וישאו ויתנו באמונה והקדוש ברוך הוא יעשה להם הכל :

א לְדָוִד | אַל־תִּתְחַר בַּמְּרֵעִים אַל־תְּקַנֵּא בְּעֹשֵׂי עַוְלָה׃
ב כִּי כֶחָצִיר מְהֵרָה יִמָּלוּ וּכְיֶרֶק דֶּשֶׁא יִבּוֹלוּן׃ ג בְּטַח
בַּיי וַעֲשֵׂה־טוֹב שְׁכָן־אֶרֶץ וּרְעֵה אֱמוּנָה׃ ד וְהִתְעַנַּג

ב. דער יצר הרע זאָגט צום רשע : (אַזוי מײַן האַרץ זיך טראַכט)
האָב פֿיר גאָט קײַן שרעק, גאָטעס אויגען אויף דיר גאָר ניט אַכט״.
ג. ער שמייכעלט זיך צו אין זײַנע אויגען מיט גלאַטע ליגען,
אים געלינגט; ער זינדיגט און גאָט טהוט איהם פֿײַנד קריגען.
ד. זײַנע רייד איז אונרעכט און בעטרוג,
מײַדט אוים טוגענד, הערט אויף טאָן קלוג.
ה. אויף זײַן בעט טראַכט אוים צו טאָן אונרעכט,
שטעהט אויף, גייהט און פֿיהרט אוים און טהוט שלעכט.
ו. גאָט, ביז׳ן הימעל איז דײַן גנאַדע הויך,
און דײַן טרײַהײַט אויך.
ז. דײַן צדקה גאָט הויבט אויף ביז די העכסטע בערג,
ווײַזט דו דײַן שטראָף, דער זינקט אין תהום, ווערט אַ צווערג,
דו גאָט העלפֿסט דעם ערדען־קינד.
גלײַך מיט פֿיה, שאָף און רינד.
ח. אָ ווי טײַער איז גאָט דײַן גנאַדע צו ערדענקינדער,
אונטער דײַן פֿליגעלשאָטען זיך שיטצען גרויסע זינדער.
ט. זאָטיגסט זיי אין דײַן הויז מיט אַלע פֿעטיגקײַט.
טרינקסט זיי, פֿון דײַן זיסס טײַך מיט זיססיגקײַט.
י. בײַ דיר גאָט דאָרט, איז די וואַהרע לעבענסקוועלע.
אין דײַן ליכט זעהן מיר, די ליכט פֿון אונזער זעעלע.
יא. ציה דײַן גנאַדע אויף די, די דיר ליבען און קענען,
דײַן גערעכטיגקײַט פֿון דיא פֿרומע זאָלסט ניט אָבטרענען,
יב. דעם רשע׳ס שטאָלצע פֿוס זאָל אויף מיר ניט אַנגאָגלען,
און זײַן האַנט זאָל מיך ניט פֿערוואָגלען.
יג. דאָרט שאָן פֿאַלען די אונרעכט טהוען, און אונטערגייהן,
פֿערשטויסען געשטירצט, מעהר ניט אויף שטעהען!

לז.

כחלף בית מקוטע

פֿון דָוִד.

א. לאָז דיר ניט פֿערדריססען דער גליק פֿון די שלעכטע
זײַ ניט מקנא וועלכע טהוען מעשים אונגירעכטע.
ב. דען זיי ווערען ווי היי אָבגעשניטען פֿערשאַרט,
ווי גרינע גראָז פֿערוועלקט פֿערדאַרט,
ג. פֿערזיכער דיך אויף גאָט [illegible] טהו גוטס,
וואָהן אין לאַנד עהרליך ז [illegible] על בריינג גוטץ.

עַל־יְיָ וְיִתֶּן־לְךָ מִשְׁאֲלֹת לִבֶּךָ׃ ה גּוֹל עַל־יְיָ דַּרְכֶּךָ
וּבְטַח עָלָיו וְהוּא יַעֲשֶׂה׃ ו וְהוֹצִיא כָאוֹר צִדְקֶךָ
וּמִשְׁפָּטֶךָ כַּצָּהֳרָיִם׃ ז דּוֹם | לַייָ וְהִתְחוֹלֵל לוֹ אַל־
תִּתְחַר בְּמַצְלִיחַ דַּרְכּוֹ בְּאִישׁ עֹשֶׂה מְזִמּוֹת׃ ח הֶרֶף
מֵאַף וַעֲזֹב חֵמָה אַל־תִּתְחַר אַךְ לְהָרֵעַ׃ ט כִּי־מְרֵעִים
יִכָּרֵתוּן וְקֹוֵי יְיָ הֵמָּה יִירְשׁוּ־אָרֶץ׃ י וְעוֹד מְעַט וְאֵין
רָשָׁע וְהִתְבּוֹנַנְתָּ עַל־מְקוֹמוֹ וְאֵינֶנּוּ׃ יא וַעֲנָוִים יִירְשׁוּ־
אָרֶץ וְהִתְעַנְּגוּ עַל־רֹב שָׁלוֹם׃ יב זֹמֵם רָשָׁע לַצַּדִּיק
וְחֹרֵק עָלָיו שִׁנָּיו׃ יג יְיָ יִשְׂחַק־לוֹ כִּי־רָאָה כִּי־יָבֹא
יוֹמוֹ׃ יד חֶרֶב | פָּתְחוּ רְשָׁעִים וְדָרְכוּ קַשְׁתָּם לְהַפִּיל
עָנִי וְאֶבְיוֹן לִטְבוֹחַ יִשְׁרֵי־דָרֶךְ׃ טו חַרְבָּם תָּבוֹא בְלִבָּם
וְקַשְּׁתוֹתָם תִּשָּׁבַרְנָה׃ טז טוֹב מְעַט לַצַּדִּיק מֵהֲמוֹן
רְשָׁעִים רַבִּים׃ יז כִּי זְרוֹעוֹת רְשָׁעִים תִּשָּׁבַרְנָה וְסוֹמֵךְ
צַדִּיקִים יְיָ׃ יח יוֹדֵעַ יְיָ יְמֵי תְמִימִם וְנַחֲלָתָם לְעוֹלָם
תִּהְיֶה׃ יט לֹא־יֵבֹשׁוּ בְּעֵת רָעָה וּבִימֵי רְעָבוֹן יִשְׂבָּעוּ׃
כ כִּי רְשָׁעִים | יֹאבֵדוּ וְאֹיְבֵי יְיָ כִּיקַר כָּרִים כָּלוּ בֶעָשָׁן
כָּלוּ׃ כא לֹוֶה רָשָׁע וְלֹא יְשַׁלֵּם וְצַדִּיק חוֹנֵן וְנוֹתֵן׃

ד. זײַ פֿערגעניגט אויף גאָט דעם הער,
ער גיט דײַן הערצענס וואונש און נאָך מעהר.
ה. דײַן וועג דײַן שיקזאַל אויף גאָט נור וואַרף,
ער וועט שאָן טאָהן וואָס מען דאַרף.
ו. ער פֿיהרט אויס צור ליכט דײַן גערעכטיגקײַט,
דײַן משפט קלאָהר ווי די זונן אַם מיטאָג גייהט,
ז. שווײַג, האָף צו גאָט, עס זאָל דיר ניט פֿערדריסען
דאָס גליק פֿונ׳ם רשע. אים פּלאַגט זעלבסט זײַן געוויסען.
ח. לאָז צופֿרידען, זײַ דרום ניט אין צאָרן,
זײַן גליק איז אויס, עס ברעכט באַלד זײַן האָרן.
ט. רשעים ווערען פֿערשניטען און פֿערדערבען,
און די צו גאָט האָפֿען דאָס לאַנד ערבען.
י. וואַרט אײַן ווײַלע און דער רשע איז ניט מעהר,
בעטראַכט זײַן אָרט, ער איז ניטאָ דער שטאָלצער הערר.
יא. און אין לאַנד בלײַבען ווער פֿרום איז און בעשידען,
לעבען פֿערגעניגט אין פֿיעל פֿרידען.
יב. דער רשע טראַכט בייז אויפֿ׳ן צדיק, און קריצט די ציין.
יג. גאָט לאַכט פֿון אים, ער זעהט זײַן טאָג האַלט בײַם אונטערגייהן.
יד. ציהען דען שווערד אויס, דעם בויגען שפּאַנען,
צו שטירצען דעם אַרמען, שלאַכטען די פֿרומע. — נור גאָטעס פּלאַנען,
טו. דאָס דער שווערד קומט אין זייער הערצען,
דער בויגען אויף זיי צובּרעכט, ליידען זעלבסט די שמערצען.
טז. די ווינציגע ברייננגט דעם צדיק מעהר נוטץ,
מעהר ווי דעם רשע זײַן פֿיעל גוטץ.

יז. רשעים׳ס אַרם ווירד אויסגעבראָכען,
און צדיקים שטיצט גאָט, ער איז זייער בטחון.

יח. גאָט ליבט די פֿרומע און זייערע טעג,
זייער לויהן ווירד עוויג זײַן אָן אַ ברעג.

יט. בלײַבען ניט צו שאַנדע אין אַנגסט אין נויטה,
אין הונגערסצײַט זעטיגט זיי מיט ברויט.

כ. רשעים גאָטעס פֿײַנד ווערען פֿערטיליט פֿון גרונט.
ווי פֿעטע לעמער און ווי רויך פֿאַר׳ן ווינט.
כא. דער רשע באָרגט און בעצאָהלט ניט,
דער צדיק שיינקט, נאָך פֿון אייגענע גיט.

כב כִּי מְבֹרָכָיו יִירְשׁוּ אָרֶץ וּמְקֻלָּלָיו יִכָּרֵתוּ׃ כג מֵיְיָ
מִצְעֲדֵי־גֶבֶר כּוֹנָנוּ וְדַרְכּוֹ יֶחְפָּץ׃ כד כִּי־יִפֹּל לֹא־יוּטָל
כִּי יְיָ סוֹמֵךְ יָדוֹ׃ כה נַעַר הָיִיתִי גַּם־זָקַנְתִּי וְלֹא־רָאִיתִי
צַדִּיק נֶעֱזָב וְזַרְעוֹ מְבַקֶּשׁ־לָחֶם׃ כו כָּל־הַיּוֹם חוֹנֵן
וּמַלְוֶה וְזַרְעוֹ לִבְרָכָה׃ כז סוּר מֵרָע וַעֲשֵׂה־טוֹב וּשְׁכֹן
לְעוֹלָם׃ כח כִּי יְיָ ׀ אֹהֵב מִשְׁפָּט וְלֹא־יַעֲזֹב אֶת־חֲסִידָיו
לְעוֹלָם נִשְׁמָרוּ וְזֶרַע רְשָׁעִים נִכְרָת כט צַדִּיקִים יִירְשׁוּ־
אָרֶץ וְיִשְׁכְּנוּ לָעַד עָלֶיהָ׃ ל פִּי־צַדִּיק יֶהְגֶּה חָכְמָה
וּלְשׁוֹנוֹ תְּדַבֵּר מִשְׁפָּט׃ לא תּוֹרַת אֱלֹהָיו בְּלִבּוֹ לֹא
תִמְעַד אֲשֻׁרָיו׃ לב צוֹפֶה רָשָׁע לַצַּדִּיק וּמְבַקֵּשׁ לַהֲמִיתוֹ׃
לג יְיָ לֹא־יַעַזְבֶנּוּ בְיָדוֹ וְלֹא יַרְשִׁיעֶנּוּ בְּהִשָּׁפְטוֹ׃ לד קַוֵּה
אֶל־יְיָ ׀ וּשְׁמֹר דַּרְכּוֹ וִירוֹמִמְךָ לָרֶשֶׁת אָרֶץ בְּהִכָּרֵת
רְשָׁעִים תִּרְאֶה׃ לה רָאִיתִי רָשָׁע עָרִיץ וּמִתְעָרֶה כְּאֶזְרָח
רַעֲנָן׃ לו וַיַּעֲבֹר וְהִנֵּה אֵינֶנּוּ וָאֲבַקְשֵׁהוּ וְלֹא נִמְצָא׃
לז שְׁמָר־תָּם וּרְאֵה יָשָׁר כִּי־אַחֲרִית לְאִישׁ שָׁלוֹם׃
לח וּפֹשְׁעִים נִשְׁמְדוּ יַחְדָּו אַחֲרִית רְשָׁעִים נִכְרָתָה׃
לט וּתְשׁוּעַת צַדִּיקִים מֵיְיָ מָעוּזָּם בְּעֵת צָרָה׃ מ וַיַּעְזְרֵם יְיָ

כב. וועמען גאָט בענשט, די בלייבען אימער,
וועמען ער שילט די ליידען קימער,
כג. פון גאָט ווירד דעם מענשענס טריט בעשטימט בעגלייט,
וואו גאָט וויל דאָרט אין זיין וועג גייט.
כד. ווען אויך דער צדיק פאַלט, דאָך ניט אויסגליטצט.
דען ביי זיין האַנד האַלט איהם גאָט און שטיצט,
כה. איך וואַר יונג, און ווער אַלט, און דער צדיק זאָל ליידען נויטה
האָב איך ניט געזעהן, אויך זיינע קינדער זאָלען בעטלען ברויט.
כו. דער צדיק באָרגט און שיינקט דעם אַרמען,
אויף זיינע קינדער וועט מען אויך ערבאַרמען.
כז. וויַיך פון שלעכטס, און טהו גוטס, וועסט רוהען עוויג אין גאָטעס שוטץ.
כח גאָט ליבט דאָס רעכט, און פרומע ניט פערלאַסט,
זיי ווערען עוויג אויפגעפאַסט,
און דעם רשע'ס קינדער אויסגעראָט, פערהאַסט.
כט. צדיקים ערבען דאָס לאַנד, עוויג אין איהר רוהען בענאַנד.
ל. דעם צדיק'ס מויל רעדט קלוג,
זיין צונג רעדט דאָס רעכט אָן בעטרוג.
לא. גאָטעס תורה אין זיין האַרצען, אים בעשיצט,
זיינע טריט ווערען ניט אויסגעגליצט.
לב. דער רשע קוקט אויס דעם צדיק צו טויטען,
לג. גאָט ניט איהם ניט אין זיין האַנד, ער טוט איהם בעגלייטען,
בלייבט אונבעשטראָפט, זיין משפט בלייבט פון וויַיטען.
לד. האָף צו גאָט און היט זיין וועג מיט פערשטאַנד,
ער וועט דיר ערהויבען צו ערבען דאָס לאַנד
וועסט זעהן רשעים'ס ענד בלייבען צו שאַנד.
לה. האָב געזעהן אַ רשע אַ טיראַן וואַכסט ווי אַ שטרויך
פריש גרין, ווערט איין אַלטער בוים זעהר הויך;
לו. מאַן גייהט פערביי—ער איז מעהר ניטאָ,
איך זוך איהם, געפין איהם ניט, עס קומט זיין בייזע שעה.
לז. היט פראָמיגקייט, און אָרדענטליך צו זיין,
אַ גוטען ענד, וואו פריד איז אָנגעגרייט גוט און פיין.
לח. די זינדיגע ווערען אַלע אויסגעראָט
דאָס ענד פון רשעים איז שאַנד און שפאָט.
לט. צדיקים'ס הילף אין פון גאָט, ער שטעהט ביים זייט,
ער איז זייער רעגירער אין די שלעכטע צייט.

וַיְפַלְּטֵם יְפַלְּטֵם מֵרְשָׁעִים וְיוֹשִׁיעֵם כִּי חָסוּ בוֹ׃

לח.

תפלה לכל יחיד להתפלל על אריכות הגלות וכל יחיד שהוא בצרה יש לו להתפלל זה המזמור לכך אמר להזכיר ומכוצא המזמור נשמע מוסרים רבים׃

א מִזְמוֹר לְדָוִד לְהַזְכִּיר׃ ב יְיָ אַל־בְּקֶצְפְּךָ תוֹכִיחֵנִי
וּבַחֲמָתְךָ תְיַסְּרֵנִי׃ ג כִּי־חִצֶּיךָ נִחֲתוּ־בִי וַתִּנְחַת עָלַי
יָדֶךָ׃ ד אֵין־מְתֹם בִּבְשָׂרִי מִפְּנֵי זַעְמֶךָ אֵין־שָׁלוֹם
בַּעֲצָמַי מִפְּנֵי חַטָּאתִי׃ ה כִּי־עֲוֺנֹתַי עָבְרוּ רֹאשִׁי כְּמַשָּׂא
כָבֵד יִכְבְּדוּ מִמֶּנִּי׃ ו הִבְאִישׁוּ נָמַקּוּ חַבּוּרֹתָי מִפְּנֵי
אִוַּלְתִּי׃ ז נַעֲוֵיתִי שַׁחֹתִי עַד־מְאֹד כָּל־הַיּוֹם קֹדֵר
הִלָּכְתִּי׃ ח כִּי־כְסָלַי מָלְאוּ נִקְלֶה וְאֵין מְתֹם בִּבְשָׂרִי׃
ט נְפוּגוֹתִי וְנִדְכֵּיתִי עַד־מְאֹד שָׁאַגְתִּי מִנַּהֲמַת לִבִּי׃
י יְיָ נֶגְדְּךָ כָל־תַּאֲוָתִי וְאַנְחָתִי מִמְּךָ לֹא־נִסְתָּרָה׃
יא לִבִּי סְחַרְחַר עֲזָבַנִי כֹחִי וְאוֹר עֵינַי גַּם־הֵם אֵין אִתִּי׃
יב אֹהֲבַי ׀ וְרֵעַי מִנֶּגֶד נִגְעִי יַעֲמֹדוּ וּקְרוֹבַי מֵרָחֹק
עָמָדוּ׃ יג וַיְנַקְשׁוּ ׀ מְבַקְשֵׁי נַפְשִׁי וְדֹרְשֵׁי רָעָתִי דִּבְּרוּ
הַוּוֹת וּמִרְמוֹת כָּל־הַיּוֹם יֶהְגּוּ׃ יד וַאֲנִי כְחֵרֵשׁ לֹא
אֶשְׁמָע וּכְאִלֵּם לֹא יִפְתַּח־פִּיו׃ טו וָאֱהִי כְּאִישׁ אֲשֶׁר

מ. גאָט העָלפט זיי אוּן עֶר רעֶטעֶט
די אים פעֶרטרויעֶן, ניט פעֶרשפּאֶטעֶט.

לח.

א. דָוִד'ס געֶזאַנג בּיים דאֶמפף-אָפּפּעֶר.

ב. אַך גאָט, ניט מיט דיין הייסעֶן צאָרן זאָלסט מיך שטראָפעֶן.
ג. דיינעֶ פיילעֶן אין מיר זינקעֶן, דיין פּלאָג האָט מיר געֶטראָפעֶן.
ד. איבּעֶר דיין צאָרן האָבּ איך אין מיין לייבּ קיין גאַנצעֶן גליד,
איבּעֶר מיינעֶ זינד האָבּ איך אין מיין גיבּיין קיין פריד.
ה. מיינעֶ זינד געֶהן איבּעֶר מיין קאָפּ ווי וואַססעֶר אין מעֶער,
ווי שווערעֶ לאַסט זיינעֶן זיי אויף מיר שווערעֶר.
ו. געֶשטאַנק אוּן אייטעֶר מיינעֶ וואוּנדעֶן רינגעֶן
איבּעֶר מיין נאַרישעֶן זינגעֶן.
ז. געֶקריממט אוּן געֶבּויגעֶן, מיין לעֶבּעֶן גייהט מיר זוייעֶר,
גאַנצעֶ טעֶג נור געֶה איך אַרוּם אין טרויעֶר.
ח. איך פעֶראַכט מיך זעֶלבּסט אין מיין געֶדאַנקעֶן,
קיין גאַנצעֶן גליד אין מיין לייבּ, ווי בּיי אַ קראַנקעֶן.
ט. בּין אָבּגעֶשוואַכט, צושטויסעֶן, פוּל מיט שמעֶרצעֶן,
איך בּריל אוּן בּרוּם פוּן גרוּנטהעֶרצעֶן.
י. מיין גאָט, דוּ ווייסט מיין געֶלוּסטעֶן אוּן זאָרגעֶן,
פוּן דיר איז מיין זיפצעֶן ניט פעֶרבּאָרגעֶן.
יא. מיין האַרץ דרייט, טוּמעֶלט, די קרעֶפטעֶן מיר פעֶרלאַסעֶן.
די ליכט פוּן מיינעֶ אויגעֶן, אויך ניט מעֶהר אויפּפּאַסעֶן.
יב. מיינעֶ ליבּעֶ פריינד שטעֶהן אין מיין פּלאָג פוּן וויטעֶן,
זעֶלבּסט מיינעֶ אייגעֶנעֶ שטעֶהן אויך פוּן וויטעֶן.
יג. זוכעֶן מיר צוּ שטרויכלעֶן, זוכעֶן מיין אוּמגליק,
גאַנצעֶ טעֶג ריידעֶן אוּנהייל בּעֶטרוּג, גאָר דזיק.
יד. בּין ווי אַ טויבּעֶר ניט העֶרט, ווי אַ שטוּמעֶר ניט עֶפעֶנט זיין מויל.
טו. וּבוֹחים מיט זיי האָבּעֶן בּין איך גאָר פוּיל.

לֹא־שֹׁמֵעַ וְאֵין בְּפִיו תּוֹכָחוֹת׃ טז כִּי־לְךָ יְיָ הוֹחָלְתִּי
אַתָּה תַעֲנֶה יְיָ אֱלֹהָי׃ יז כִּי־אָמַרְתִּי פֶּן־יִשְׂמְחוּ־לִי
בְּמוֹט רַגְלִי עָלַי הִגְדִּילוּ׃ יח כִּי־אֲנִי לְצֶלַע נָכוֹן וּמַכְאוֹבִי
נֶגְדִּי תָמִיד׃ יט כִּי־עֲוֹנִי אַגִּיד אֶדְאַג מֵחַטָּאתִי׃ כ וְאֹיְבַי
חַיִּים עָצֵמוּ וְרַבּוּ שֹׂנְאַי שָׁקֶר׃ כא וּמְשַׁלְּמֵי רָעָה תַּחַת
טוֹבָה יִשְׂטְנוּנִי תַּחַת רָדְפִי־טוֹב׃ כב אַל־תַּעַזְבֵנִי יְיָ
אֱלֹהַי אַל־תִּרְחַק מִמֶּנִּי׃ כג חוּשָׁה לְעֶזְרָתִי יְיָ
תְּשׁוּעָתִי׃

לט.

תפלת דוד על יסוריו לא שהיה מבעט ביסורים רק היה מצער באשר שהיסורים מבטלין אותו מתורה וימי אדם המה מועטים ואם לא עכשיו אימתי שהוא ימות היום או מחר לכך הוא מבקש להסיר ממנו היסורים כדי שיוכל ללמוד ולקנות עולם הבא׃

א לַמְנַצֵּחַ לִידוּתוּן מִזְמוֹר לְדָוִד׃ ב אָמַרְתִּי אֶשְׁמְרָה
דְרָכַי מֵחֲטוֹא בִלְשׁוֹנִי אֶשְׁמְרָה לְפִי מַחְסוֹם בְּעֹד
רָשָׁע לְנֶגְדִּי׃ ג נֶאֱלַמְתִּי דוּמִיָּה הֶחֱשֵׁיתִי מִטּוֹב וּכְאֵבִי
נֶעְכָּר׃ ד חַם־לִבִּי | בְּקִרְבִּי בַּהֲגִיגִי תִבְעַר־אֵשׁ דִּבַּרְתִּי
בִּלְשׁוֹנִי׃ ה הוֹדִיעֵנִי יְיָ | קִצִּי וּמִדַּת יָמַי מַה־הִיא
אֵדְעָה מֶה־חָדֵל אָנִי׃ ו הִנֵּה טְפָחוֹת | נָתַתָּה יָמַי

טז. נור צו דיר גאָט איז מיין האָפֿען,
מיר ענטפֿער און זיי נעהם שטראָפֿען.
יז. זיי זאָלען איבער מיין אונגליק ניט פֿרייען,
זאָלען ניט זעהן מיינע פֿיס גליטצען, דרייען.
יח. צו צרות נור בין איך אָנגיבריים,
מיינע שמערצען פֿאַר מיר אימער שטעהט.
יט. איבער מיינע זינד קומט מיר, איך אַליין זאָג,
מיינע זינד איז מיין זאָרג מיין פלאָג.
כ. און מיינע פֿיינד שטאַרק און מאָכטיג לעבען,
כא. פֿערגעלטען בייז אַנשטאָט גוטס איז זייער שטרעבען,
זיי האַסען מיר פֿיר די גוטס וואָס איך האָב זיי גיגעבען.
כב. אַך גאָט פֿערלאָס מיר ניט, שטייה פֿון מיר ניט וויים,
כג. גאָט מיין העלפֿער איול מיין הילף, עס איז שאָן צייט.

לט.

א. דעם זאַנגמייסטער ידותון, דוד׳ס אַגעזאַנג.

ב. איך טראַכט מיר, איך וועל בעסערן מיינע זיטטען,
מיט מיין צונג ניט זינדיגען, מיט אַ שלאָס מיין מויל היטען.
ווען אויך דעם רשע׳ס גליק איז פֿון מיר ניט פֿערמיטען.
ג. בין שטום און שוויג, ניט רייד פֿון רשע׳ס גליקען,
מיין שמערץ אָבער איז בעטריבט, ער נעהמט אוים בריקען.
ד. מיין האַרץ ווירד ערהיצט ווען דערפֿון איך טראַכט,
אַ פֿייער ברענט אין מיר, און רייד פֿון רשע׳ס מאַכט.
ה. מאַך מיר גאָט וויסען מיין ענד, די מאָס וואָס דו האָסט געגעבען,
זאָל איך וויסען ווי לאַנג האָב איך נאָך צו לעבען.
ו. מיט פֿויסט האָסטו צוגעמאָסטען מיינע טעג,
מיין וועלט איז ניכטס ענטגעגען דיר, דו לעבסט אָן אַ ברענג
אַלע מענשען זיינען גלייך אַ הויך, שטאַנד און פֿערמעג.

וְחֶלְדִּי כְאַיִן נֶגְדֶּךָ אַךְ־כָּל־הֶבֶל כָּל־אָדָם נִצָּב סֶלָה׃
ז אַךְ־בְּצֶלֶם ׀ יִתְהַלֶּךְ־אִישׁ אַךְ־הֶבֶל יֶהֱמָיוּן יִצְבֹּר וְלֹא־
יֵדַע מִי־אֹסְפָם׃ ח וְעַתָּה מַה־קִּוִּיתִי יְיָ תּוֹחַלְתִּי לְךָ
הִיא׃ ט מִכָּל־פְּשָׁעַי הַצִּילֵנִי חֶרְפַּת נָבָל אַל־תְּשִׂימֵנִי׃
י נֶאֱלַמְתִּי לֹא אֶפְתַּח־פִּי כִּי אַתָּה עָשִׂיתָ׃ יא הָסֵר
מֵעָלַי נִגְעֶךָ מִתִּגְרַת יָדְךָ אֲנִי כָלִיתִי׃ יב בְּתוֹכָחוֹת
עַל־עָוֹן ׀ יִסַּרְתָּ אִישׁ וַתֶּמֶס כָּעָשׁ חֲמוּדוֹ אַךְ הֶבֶל כָּל־
אָדָם סֶלָה׃ יג שִׁמְעָה תְפִלָּתִי ׀ יְיָ וְשַׁוְעָתִי ׀ הַאֲזִינָה
אֶל־דִּמְעָתִי אַל־תֶּחֱרַשׁ כִּי גֵר אָנֹכִי עִמָּךְ תּוֹשָׁב כְּכָל־
אֲבוֹתָי׃ יד הָשַׁע מִמֶּנִּי וְאַבְלִיגָה בְּטֶרֶם אֵלֵךְ וְאֵינֶנִּי׃

מ.

במה מעלות טובות שעשה הקדוש ברוך הוא עם ישראל ומי יכול למלל גבורתו אגידה ואדברה עצמו מספר. ברא העולם בשביל ישראל קרע הים בשביל ישראל ואיננו חפץ בזבחים רק לשמוע בקולו׃

א לַמְנַצֵּחַ לְדָוִד מִזְמוֹר׃ ב קַוֹּה קִוִּיתִי יְיָ וַיֵּט אֵלַי
וַיִּשְׁמַע שַׁוְעָתִי׃ ג וַיַּעֲלֵנִי ׀ מִבּוֹר שָׁאוֹן מִטִּיט הַיָּוֵן
וַיָּקֶם עַל־סֶלַע רַגְלַי כּוֹנֵן אֲשֻׁרָי׃ ד וַיִּתֵּן בְּפִי ׀ שִׁיר
חָדָשׁ תְּהִלָּה לֵאלֹהֵינוּ יִרְאוּ רַבִּים וְיִירָאוּ וְיִבְטְחוּ בַּיְיָ׃

ז. אונטער שאַטען אין דער פינסטער וואַנדעלט דער מענש **ארום,**
אויף הֶבֶל גאָר ניכטס, לייפט הַבֶ'עַט נור רויש און **שום,**
קלייבט און זאַמעלט און ווייסט ניט פערוועמען,
ער שטאַרבט, און פרעמדע זיין פערמעגען צו נעהמען.
ח. דרום יעטצט מיין גאָט איז מיין גאַנצער האָפען,
ט. פון זינד מיר רעטע, די שאַנד פון שאַלק מיר ניט צו שטראָפען.
י. בין שטום, עפען ניט מיין מויל, וויל דו טהוסט אַזוי!
יא. נעהם אָב פון מיר דיין פלאָג, דיין שטרייגע האַנד, אוי ווייה!
יב. איבער זינד ווען דו נעהמסט שטראָפען, אַך גאָט,
דו צושמעלצט דעם מענשענס, געשטאַלט, אים פרעסט דער מאָט.
אך ווי גאָר ניכטס איז דער מענש, נור שאַנד און שפאָט.
יג. הער גאָט מיין געבעט, מיין שרייען, שווייג ניט מיינע טרערען,
בין אַ פרעמדלינג ביי דיר, און באַלד פטור ווערין,
ווי מיינע עלטערן ווער איך אַ תושב, אין דר'ערד זיך קעהרען.
יד. דרום אַך גאָט לאָז צו רוה, לאָז מיך כאָטש ערקוויקען,
בעפאָר איך גייה און וועל ניט זיין, אוים מיינע גליקען.

מ.

א. דעם זאַנגמייסטער, דָוִד'ס אַגעזאַנג.

ב. איך האָף צו גאָט ער פערנעהמט מיין געשריי,
ג. פון פינסטערע לעהם=גרוב האָט ער מיר אויף געבראַכט,
אויפן שטיין מיין פוס געשטעלט, מיין טריט פריי,
ד. און איך לויב גאָט מיט אַ נייעם ליעד אַ פראַכט.
זעהט אַלע, פיר גאָט האָט מורא פערטרויט גאָטעס מאַכט.

ה אַשְׁרֵי הַגֶּבֶר אֲשֶׁר־שָׂם יְיָ מִבְטַחוֹ וְלֹא־פָנָה אֶל־
רְהָבִים וְשָׂטֵי כָזָב׃ ו רַבּוֹת עָשִׂיתָ ׀ אַתָּה יְיָ אֱלֹהַי
נִפְלְאֹתֶיךָ וּמַחְשְׁבֹתֶיךָ אֵלֵינוּ אֵין ׀ עֲרֹךְ אֵלֶיךָ אַגִּידָה
וַאֲדַבֵּרָה עָצְמוּ מִסַּפֵּר׃ ז זֶבַח וּמִנְחָה ׀ לֹא־חָפַצְתָּ
אָזְנַיִם כָּרִיתָ לִּי עוֹלָה וַחֲטָאָה לֹא שָׁאָלְתָּ׃ ח אָז
אָמַרְתִּי הִנֵּה־בָאתִי בִּמְגִלַּת־סֵפֶר כָּתוּב עָלָי׃ ט לַעֲשׂוֹת
רְצוֹנְךָ אֱלֹהַי חָפָצְתִּי וְתוֹרָתְךָ בְּתוֹךְ מֵעָי׃ י בִּשַּׂרְתִּי
צֶדֶק ׀ בְּקָהָל רָב הִנֵּה שְׂפָתַי לֹא אֶכְלָא יְיָ אַתָּה
יָדָעְתָּ׃ יא צִדְקָתְךָ לֹא־כִסִּיתִי ׀ בְּתוֹךְ לִבִּי אֱמוּנָתְךָ
וּתְשׁוּעָתְךָ אָמָרְתִּי לֹא־כִחַדְתִּי חַסְדְּךָ וַאֲמִתְּךָ לְקָהָל
רָב׃ יב אַתָּה יְיָ לֹא־תִכְלָא רַחֲמֶיךָ מִמֶּנִּי חַסְדְּךָ
וַאֲמִתְּךָ תָּמִיד יִצְּרוּנִי׃ יג כִּי אָפְפוּ עָלַי רָעוֹת עַד־אֵין
מִסְפָּר הִשִּׂיגוּנִי עֲוֹנֹתַי וְלֹא־יָכֹלְתִּי לִרְאוֹת עָצְמוּ
מִשַּׂעֲרוֹת רֹאשִׁי וְלִבִּי עֲזָבָנִי׃ יד רְצֵה־יְיָ לְהַצִּילֵנִי
יְיָ לְעֶזְרָתִי חוּשָׁה׃ טו יֵבֹשׁוּ וְיַחְפְּרוּ ׀ יַחַד מְבַקְשֵׁי
נַפְשִׁי לִסְפּוֹתָהּ יִסֹּגוּ אָחוֹר וְיִכָּלְמוּ חֲפֵצֵי רָעָתִי׃
טז יָשֹׁמּוּ עַל־עֵקֶב בָּשְׁתָּם הָאֹמְרִים לִי הֶאָח ׀ הֶאָח׃

ס. וואויל דעם מאַנן ווער אויף גאָט זיך פֿערלאַסט
זיך ניט ווענדעט צו שטאָלצע ליגנער, זיי פֿערהאַסט.

ו. פֿיל גוטס טהוסט דו גאָט מיט אונז דײַנע קינדער,
ווער איז דיר גלײַך, דײַן געדאַנקען דײַנע וואונדער
מעכטיג אָהנע צאָהל, בפרט יעדע בעזונדער.

ז. קרבנות ווילסט דו גאָט ניט, דאַמיט איז דיר ניט צו עהרען,
אָהרען גראָבסט דו מיר, זיי זאָלען דיר הערען.

ח. זאָ זאָג איך און קום מיט אַ בוך אַ מגילה
דאָרט איז מײַן שולד פֿערשריבען, און בעט די תפלה:

ט. צו טאָהן דײַן רצון גאָט איז עוויג מײַן ווילען
און דײַן תורה אין מײַן לײַב וויל אָנפֿילען.

י. אין פֿיל פֿערזאַמלונג דײַן גערעכטיגקײַט בענאַכריכטע,
מײַנע ליפען ניט פֿערשליס, טהו מײַן פפליכטע,

יה. דײַן גערעכטיגקײַט אין מײַן האַרצען פֿערדעק איך ניט,
זאָג און לייקען ניט, דײַן גנאַדע, טרײַהײַט, טיילע אַלען מיט.

יכ. און דו גאָט דײַן רחמנות ניט פֿערשליס
דײַן גנאַדע, טרײַהײַט וועלען מיך היטען גוויס.

יג. מיך נעהמט אַרום אָן צאָהל לייד און פּײַן
איבער מײַנע זינד קען איך ניט זעהן די שײַן
מעהר ווי פֿיל האָר אין קאָפּף, מיך פֿערלאַסט מײַן שכל.

,7. האָב גאָט וואָהלגעפֿאַלען, אײַל מײַן הילף, מײַן זינד זײַ מוחל.

טו. עס זאָלין צו שאַנדע ווערין די מײַן לעבען אַ סוף מאַכען,
ווער מיר בייז ווינשט זאָל קעהרען מיט שאַנד, מען זאָל פֿון זיי לאַכען.

טז. זאָלען ערשטוינען אויף יעדען טריט פֿון גרויס שאַנד,
וועלכע פרייען אויף מײַן אומגליק, פּאַצען מיטן האַנד.

יז יָשִׂישׂוּ | וְיִשְׂמְחוּ | בְּךָ כָּל־מְבַקְשֶׁיךָ יֹאמְרוּ תָמִיד
יִגְדַּל יְיָ אֹהֲבֵי תְּשׁוּעָתֶךָ׃ יח וַאֲנִי | עָנִי וְאֶבְיוֹן
יְיָ יַחֲשָׁב לִי עֶזְרָתִי וּמְפַלְטִי אַתָּה אֱלֹהַי אַל־תְּאַחַר׃

מא.

כמה מדות טובות והתעוררות רב להשכיל ולהשגיח היאך יתן צדקה מי ומי קודם ואשרי מי שמשכיל על החולה ונותן לו מה שצריך לחליו׃

א לַמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר לְדָוִד׃ ב אַשְׁרֵי מַשְׂכִּיל אֶל־דָּל
בְּיוֹם רָעָה יְמַלְּטֵהוּ יְיָ׃ ג יְיָ | יִשְׁמְרֵהוּ וִיחַיֵּהוּ
וְאֻשַּׁר בָּאָרֶץ וְאַל־תִּתְּנֵהוּ בְּנֶפֶשׁ אֹיְבָיו׃ ד יְיָ
יִסְעָדֶנּוּ עַל־עֶרֶשׂ דְּוָי כָּל־מִשְׁכָּבוֹ הָפַכְתָּ בְחָלְיוֹ׃ ה אֲנִי
אָמַרְתִּי יְיָ חָנֵּנִי רְפָאָה נַפְשִׁי כִּי־חָטָאתִי לָךְ׃
ו אוֹיְבַי יֹאמְרוּ רַע לִי מָתַי יָמוּת וְאָבַד שְׁמוֹ׃ ז וְאִם־
בָּא לִרְאוֹת | שָׁוְא יְדַבֵּר לִבּוֹ יִקְבָּץ־אָוֶן לוֹ יֵצֵא לַחוּץ
יְדַבֵּר׃ ח יַחַד עָלַי יִתְלַחֲשׁוּ כָּל־שֹׂנְאָי עָלַי | יַחְשְׁבוּ
רָעָה לִי׃ ט דְּבַר־בְּלִיַּעַל יָצוּק בּוֹ וַאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא־
יוֹסִיף לָקוּם׃ י גַּם אִישׁ־שְׁלוֹמִי | אֲשֶׁר־בָּטַחְתִּי בוֹ
אוֹכֵל לַחְמִי הִגְדִּיל עָלַי עָקֵב׃ יא וְאַתָּה יְיָ חָנֵּנִי
וַהֲקִימֵנִי וַאֲשַׁלְּמָה לָהֶם׃ יב בְּזֹאת יָדַעְתִּי כִּי־חָפַצְתָּ

יז. די גאָט זוכען זאָלן מיט דיין הילף זיך פרייען
אימער זאָגען: גאָט איז גרויס! לוסטיג פריילעך שרייען
יט. און באָטש איך עלענד בין און אַרם
נור גאָט טראַכט פיר מיר ער שטרעקט זיין אַרם.
מיין העלפער, רעטער, זאַם ניט, אוי ערבאַרם!

מא.

א. דעם זאַנגמייסטער, דוד'ס אַגעזאַנג.

ב. וואויל דעם, דער זיך קליגט זאָרגט פיר דעם אַרמען,
אין זיין אונגליקסטאָג וועט גאָט אויף אים אויך ערבארמען.
ג. גאָט וועט אים היטען, בעלעבען, גליקליך מאַכען אין לאַנד,
זאָלסט גאָט אים ניט געבען אין פיינדס ווילען, אין זיין האַנד.
ד. אויף זיין קראַנקע בעט זאָל גאָט אים ערקוויקען,
זיין בעטציינג קעהר אָפּט אום, זיין הילף גיך שיקען.
ה. איך בעט גאָט טהו גנאַדע אין היימעל מיין זעעלע,
באָטש איך בין זינדיג, לאַס מיך ניט אין דער האָלע.
ו. מיינע פיינד זאָגען: נו איז מיר שלעכט געוואָרען,
ווען וועט ער שטאַרבען זיין נאָמען פערלאָרען!"
ז. ווען דער פיינד מיר קומט בעזוכען,
רעדט ער פאַלש, אין האַרצען טהוט ער פלוכען,
נור זאַמלען אונרעכט איז ער אויסען
געהט אַרויס און רעדט דאָס אָפען אין דרויסען.
ח. מיינע פיינד ריידען אין דער שטיל און איך הער:
ט. מיט פעסט איז ער פערגיפט, ער ליגט, וועט ניט אויפשטייהן מעהר".
י. אויך מיין טרייער פריינד וואָס עסט מיין ברויט
שטאָלצירט, טרעט זיין פוס אויף מיר אין מיין נויטה.
יא. נור דו גנאָדיג מיר גאָט הייב מיר אויף פריש געזונד,
איך וועל זיי בעצאָהלען ווי זיי האָבען פערדינט.
יב. דאַמיט וועל איך וויסען דאָס דו האָסט אין מיר וואָהל געפאַלען,
דאָס דער פיינד וועט איבער מיר ניט פרייען, שאַלען.

בִּי כִּי לֹא־יָרִיעַ אֹיְבִי עָלָי׃ יג וַאֲנִי בְּתֻמִּי תָּמַכְתָּ בִּי
וַתַּצִּיבֵנִי לְפָנֶיךָ לְעוֹלָם׃ יד בָּרוּךְ יְיָ | אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
מֵהָעוֹלָם וְעַד־הָעוֹלָם אָמֵן | וְאָמֵן׃

ספר שני

מב.

זה המזמור מעורר לבבות בני ישראל הבלתי מרגישים חורבן הגדול ואבדה ורעה ישגלו מעל שלחן אביהם. ולו חכמו ישכילו אשר היו להם טובה גדולה בבואם ליראות שלש פעמים בשנה לרגל בשמחה בחיל גדול ולא היה להם שטן ופגע רע. וה׳ יתן רחמים לפנינו מעתה ועד עולם אמן סלה׃

א לַמְנַצֵּחַ מַשְׂכִּיל לִבְנֵי־קֹרַח׃ ב כְּאַיָּל תַּעֲרֹג עַל־
אֲפִיקֵי־מָיִם כֵּן נַפְשִׁי תַעֲרֹג אֵלֶיךָ אֱלֹהִים׃ ג צָמְאָה
נַפְשִׁי | לֵאלֹהִים לְאֵל חָי מָתַי אָבוֹא וְאֵרָאֶה פְּנֵי
אֱלֹהִים׃ ד הָיְתָה־לִּי דִמְעָתִי לֶחֶם יוֹמָם וָלָיְלָה בֶּאֱמֹר
אֵלַי כָּל־הַיּוֹם אַיֵּה אֱלֹהֶיךָ׃ ה אֵלֶּה אֶזְכְּרָה | וְאֶשְׁפְּכָה
עָלַי | נַפְשִׁי כִּי אֶעֱבֹר | בַּסָּךְ אֶדַּדֵּם עַד־בֵּית אֱלֹהִים
בְּקוֹל־רִנָּה וְתוֹדָה הָמוֹן חוֹגֵג׃ ו מַה־תִּשְׁתּוֹחֲחִי | נַפְשִׁי
וַתֶּהֱמִי עָלָי הוֹחִלִי לֵאלֹהִים כִּי־עוֹד אוֹדֶנּוּ יְשׁוּעוֹת
פָּנָיו׃ ז אֱלֹהַי עָלַי נַפְשִׁי תִשְׁתּוֹחָח עַל־כֵּן אֶזְכָּרְךָ
מֵאֶרֶץ יַרְדֵּן וְחֶרְמוֹנִים מֵהַר מִצְעָר׃ ח תְּהוֹם אֶל־

יג. שטיץ מיך גאָט נאָך מײַן פראָמינקײט מיט רעכט און ריכט,
און שטעל מיך הין עוויג פאָר דײַן אָנזעזיכט
יד. געלויבט איז גאָט ישראלס, געלויבט איז זײַן נאָמען
פון עוויג ביז עוויג—אָמן ואָמן!

מב.

א. דעם זאַנגמײַסטער, אַבעלעהרונג פון קרח'ס קינדער.

ב. ווי דער הירש שמאַכט נאָך וואַסער=קוועלען טרינקען
זאָ מײַן זעעל צו דיר שמאַכטעט און טהוט בינקען.
ג. עס דורשט זעהר מײַן זעעלע, צו גאָט מײַן לעבענסקוועלע,
ווען קען איך קומען פאָר גאָט זיך ווײַזען?
ווען וועט שוין קומען פײַערטאָג דאָרטען צו רײַזען?
ד. איך בין זאַט מיט מײַנע טרערען
ווי מיט ברויט—טאָג און נאַכט;
מאַן זאָגט צו מיר טאָגליך, אוי וועה צו הערען:
וואו איז דײַן גאָט וואו איז זײַן מאַכט?
ה. איך ערמאָן מיך און נעהם קלאַגען
עס גיסט זיך אויס אין מיר מײַן זעעל
איך פלעג פאָהרען אין בעדעקטע וואַגען,
אין גאָטעס הויז בעוועגען זיך אַזוי וואויל
מיט שטימגעזאַנג און דאַנק,
פאָבעל פײַערט פרײַ און פראַנק.
ו. וואָס ביסט דו מײַן זעעל אַזוי געבויגען
יאָמערסט אַזוי אויף מיר?
האָף צו גאָט, זעהן וועלען דײַנע אויגען
זײַן הילף, דאַנקען גאָט אָן שיער.
ז. מײַן גאָט, מײַן זעעל אין מיר איז געדריקט
ווײַל איך ערמאָהן דיר, דײַן מעכטיגע האַנד,
בײַם יַרְדֵן חֶרְמוֹן מִצְעָר וואו איך וואַר בעגליקט;
ח. און יעצט אָבגרונטען אַללע בענאַנד,

תְּהוֹם קוֹרֵא לְקוֹל צִנּוֹרֶיךָ כָּל־מִשְׁבָּרֶיךָ וְגַלֶּיךָ עָלַי
עָבָרוּ׃ ט יוֹמָם | יְצַוֶּה יְיָ | חַסְדּוֹ וּבַלַּיְלָה שִׁירֹה עִמִּי
תְּפִלָּה לְאֵל חַיָּי׃ י אוֹמְרָה | לְאֵל סַלְעִי לָמָה שְׁכַחְתָּנִי
לָמָּה־קֹדֵר אֵלֵךְ בְּלַחַץ אוֹיֵב׃ יא בְּרֶצַח | בְּעַצְמוֹתַי
חֵרְפוּנִי צוֹרְרָי בְּאָמְרָם אֵלַי כָּל־הַיּוֹם אַיֵּה אֱלֹהֶיךָ׃
יב מַה־תִּשְׁתּוֹחֲחִי | נַפְשִׁי וּמַה־תֶּהֱמִי עָלָי הוֹחִילִי
לֵאלֹהִים כִּי־עוֹד אוֹדֶנּוּ יְשׁוּעֹת פָּנַי וֵאלֹהָי׃

מג.

תפלה גדולה על גודל הצרות מגוי לא חסיד. ויהי רצון שישלח מלך המשיח ואליהו הנביא. והמה ינחונו לבהמ״ק להקריב קרבנות כבתחלה׃

א שָׁפְטֵנִי אֱלֹהִים | וְרִיבָה רִיבִי מִגּוֹי לֹא־חָסִיד מֵאִישׁ
מִרְמָה וְעַוְלָה תְפַלְּטֵנִי׃ ב כִּי־אַתָּה | אֱלֹהֵי מָעוּזִּי לָמָה
זְנַחְתָּנִי לָמָּה קֹדֵר אֶתְהַלֵּךְ בְּלַחַץ אוֹיֵב׃ ג שְׁלַח־אוֹרְךָ
וַאֲמִתְּךָ הֵמָּה יַנְחוּנִי יְבִיאוּנִי אֶל־הַר־קָדְשְׁךָ וְאֶל־
מִשְׁכְּנוֹתֶיךָ׃ ד וְאָבוֹאָה | אֶל־מִזְבַּח אֱלֹהִים אֶל־אֵל
שִׂמְחַת גִּילִי וְאוֹדְךָ בְכִנּוֹר אֱלֹהִים אֱלֹהָי׃ ה מַה־
תִּשְׁתּוֹחֲחִי | נַפְשִׁי וּמַה־תֶּהֱמִי עָלָי הוֹחִילִי לֵאלֹהִים
כִּי־עוֹד אוֹדֶנּוּ יְשׁוּעֹת פָּנַי וֵאלֹהָי׃

וועלען וואסער ברויזען שטראָמען
ווילען אבמעקען גאָר מיין נאָמען.
ט. נור באלד ווירד עס טאָג, גאָט געבאָט זיין גנאדע,
און ביי נאכט, אין גלות, רוהט גאָט אויך מיט מיר.
מיין גאָט לעבט, מיין תפלה קומט בודאי,
וועל זינגען צו אים א שיר.
י. איך זאָג צו גאָט מיין פעלזען, וואָרום האָסטו מיך פערגעסען?
וואָרום גייה איך פערשווארצט, פון פיינדס דרוק און שפאָט?
יא. ווי א מאָרד אין מיין גיביין, מיין פיינד טהוט מיר פרעסען
טאָגליך צו מיר זאָגען: וואו איז דאָך דיין גאָט?"
יב. וואָס ביסט דו מיין זעעל אזוי געבויגען
יאָמערסט אזוי אויף מיר,
האָף צו גאָט, נאָך וועלען זעהן דיינע אויגען
זיין הילף, דאנקען גאָט אָן שיער.

מג.

א. ריכטע גאָט מיר, נעהם זיך אָן מיין קריג,
פון בארבארען פאָלק, ניט פרום,
דער אונרעכט טהוט און בעטרוג,
רעטע מיך פון איהם.
ב. אך מיין שטארקער גאָט, וואָרום פערלאסט דו מיר?
איך גהע פערשווארצט, דער פיינד דריקט אָן שיער,
ג. שיק גאָט דיין ליכט, וואהרהייט זיי זאָלען בעגלייטען,
מיר ברייננגען אויף דיין הייליגען בארג, רוהסט דאָרט פון פערצייטען.
ד. וועל קומען צו גאָטעס מזבח, צו גאָט, מיין גרעסטע פרייד,
וועל דיר דאנקען מיט ארפען, פערגעסען מיין לייד.
ה. וואָס ביסט דו מיין זעעל אזוי געבויגען,
יאָמערסט אזוי אויף מיר,?
האָף צו גאָט וועסט נאָך זעהן מיט דיינע אויגען,
גאָטעס הילף, אים דאנקען אינ'ם שיר.

מד.

המשורר מאונן ומקונן במר נפש על גלות המר הזה. וכל יום אנו ותורתנו מוכלמים באמרם החליף ה' אותנו באומה אחרת. ונחשבנו כצאן לטבח למשל ולשנינה. לכך ראוי לפדות אותנו למען שמו הגדול אשר עמנו בגלות:

א לַמְנַצֵּחַ לִבְנֵי־קֹרַח מַשְׂכִּיל׃ ב אֱלֹהִים ׀ בְּאָזְנֵינוּ
שָׁמַעְנוּ אֲבוֹתֵינוּ סִפְּרוּ־לָנוּ פֹּעַל־פָּעַלְתָּ בִימֵיהֶם בִּימֵי
קֶדֶם׃ ג אַתָּה ׀ יָדְךָ גּוֹיִם הוֹרַשְׁתָּ וַתִּטָּעֵם תָּרַע לְאֻמִּים
וַתְּשַׁלְּחֵם׃ ד כִּי לֹא בְחַרְבָּם יָרְשׁוּ־אָרֶץ וּזְרוֹעָם לֹא־
הוֹשִׁיעָה לָּמוֹ כִּי־יְמִינְךָ וּזְרוֹעֲךָ וְאוֹר פָּנֶיךָ כִּי רְצִיתָם׃
ה אַתָּה־הוּא מַלְכִּי אֱלֹהִים צַוֵּה יְשׁוּעוֹת יַעֲקֹב׃ ו בְּךָ
צָרֵינוּ נְנַגֵּחַ בְּשִׁמְךָ נָבוּס קָמֵינוּ׃ ז כִּי לֹא בְקַשְׁתִּי
אֶבְטָח וְחַרְבִּי לֹא תוֹשִׁיעֵנִי׃ ח כִּי הוֹשַׁעְתָּנוּ מִצָּרֵינוּ
וּמְשַׂנְאֵינוּ הֱבִישׁוֹתָ׃ ט בֵּאלֹהִים הִלַּלְנוּ כָל־הַיּוֹם
וְשִׁמְךָ ׀ לְעוֹלָם נוֹדֶה סֶלָה׃ י אַף־זָנַחְתָּ וַתַּכְלִימֵנוּ וְלֹא־
תֵצֵא בְּצִבְאוֹתֵינוּ׃ יא תְּשִׁיבֵנוּ אָחוֹר מִנִּי־צָר וּמְשַׂנְאֵינוּ
שָׁסוּ לָמוֹ׃ יב תִּתְּנֵנוּ כְּצֹאן מַאֲכָל וּבַגּוֹיִם זֵרִיתָנוּ׃
יג תִּמְכֹּר עַמְּךָ בְלֹא־הוֹן וְלֹא־רִבִּיתָ בִּמְחִירֵיהֶם׃
יד תְּשִׂימֵנוּ חֶרְפָּה לִשְׁכֵנֵינוּ לַעַג וָקֶלֶס לִסְבִיבוֹתֵינוּ׃

מד.

א. דעם זאַנגמײַסטער, אַבעלעהרונג פֿון קרח'ס קינדער.

ב. גאָט, אונזערע אָהרען העֶרען וואונדער,
עלטערן ערציילען זייערע קינדער,
ניסים האָסט דו אַ מאָל געטאָהן,
פֿערציַיטען צו אונזער נאַציאָן.
ג. דײַן האַנד, גאָט, האָט פֿעלקער פֿערטריבען,
געפֿלאַנצט דאָרט דײַן פֿאָלק דײַן ליבען,
היידען=מאַכט האָסט דו צובראָכען,
אַרויס געשיקט דעם שלעכטען שכן.
ד. ניט מיט זייער שווערד ערבען זיי דאָס לאַנד,
ניט מיט זייער אַרם, ניט מיט זייער האַנד,
נור דורך דײַן רעכטע האַנד זיינען זיי געפֿאַלען,
דײַן פֿרײַנדליכעס געזיכט האָט זיי וואָהלגעפֿאַלען.
ה. אַלמעכטיגער גאָט דו אַליין ביסט מלך,
בעפֿעהל יעקב'ס הילף, זאָל ער זײַן פֿרײליך!
ו. מיט דיר גאָט פֿלעגען מיר אונזער פֿײַנד שטעכען,
מיט דײַן נאָמען זיי טרעטען ברעכען,
ז. איך פֿערזיכער מיר ניט אויף מײַן בויגען,
נור צו דיר הויב איך מײַנע אויגען.
ח. דו פֿלעגסט העלפֿען דעם פֿײַנד זיגען, נעהמען,
אונזער פֿײַנד פֿלעגסט דו פֿערשעמען.
ט. און מיר פֿלעגען טאָגליך דיר גאָט לויבען,
דײַן נאָמען דאַנקען ערהויבען.
י. יעצט אין צאָרן, פֿערלאָזט, פֿערשעמסט, העלפֿסט ניט מעהר,
און גייהסט ניט מיט, מיט אונזער מיליטער.
יא. פֿון פֿײַנד קעהרסט אונז מיט שאַנד צוריק,
זיי פּלינדערן אונז, פֿרייען אויף אונזער אומגליק.
יב. האָסט אונז ווי שאָף, געגעבען צו שפּײַז,
צווישען היידען אונז צושפּרייט.
יג. האָסט דײַן פֿאָלק פֿערקויפֿט פֿיר איין קליינעם פּרײַז.
יד. צו שאַנד בײַ נאַכבאַרען געמאַכט אומעטום וואו מאַן גייהט.

טו תְּשִׂימֵנוּ מָשָׁל בַּגּוֹיִם מְנוֹד רֹאשׁ בַּלְאֻמִּים׃ טז כָּל־
הַיּוֹם כְּלִמָּתִי נֶגְדִּי וּבֹשֶׁת פָּנַי כִּסָּתְנִי׃ יז מִקּוֹל מְחָרֵף
וּמְגַדֵּף מִפְּנֵי אוֹיֵב וּמִתְנַקֵּם׃ יח כָּל־זֹאת בָּאַתְנוּ וְלֹא
שְׁכַחֲנוּךָ וְלֹא־שִׁקַּרְנוּ בִּבְרִיתֶךָ׃ יט לֹא־נָסוֹג אָחוֹר
לִבֵּנוּ וַתֵּט אֲשֻׁרֵינוּ מִנִּי אָרְחֶךָ׃ כ כִּי דִכִּיתָנוּ בִּמְקוֹם
תַּנִּים וַתְּכַס עָלֵינוּ בְצַלְמָוֶת׃ כא אִם־שָׁכַחְנוּ שֵׁם
אֱלֹהֵינוּ וַנִּפְרֹשׂ כַּפֵּינוּ לְאֵל זָר׃ כב הֲלֹא אֱלֹהִים יַחֲקָר־
זֹאת כִּי הוּא יֹדֵעַ תַּעֲלֻמוֹת לֵב׃ כג כִּי־עָלֶיךָ הֹרַגְנוּ
כָל־הַיּוֹם נֶחְשַׁבְנוּ כְּצֹאן טִבְחָה׃ כד עוּרָה | לָמָּה תִישַׁן |
יְיָ הָקִיצָה אַל־תִּזְנַח לָנֶצַח׃ כה לָמָּה פָנֶיךָ תַסְתִּיר
תִּשְׁכַּח עָנְיֵנוּ וְלַחֲצֵנוּ׃ כו כִּי שָׁחָה לֶעָפָר נַפְשֵׁנוּ דָּבְקָה
לָאָרֶץ בִּטְנֵנוּ׃ כז קוּמָה עֶזְרָתָה לָּנוּ וּפְדֵנוּ לְמַעַן חַסְדֶּךָ׃

מה.

המשורר אמר שיר זה על מלך המשיח, ומספר מעלתו ומדותיו וכבודו ועשרו וממשלתו. מצפים וזוכרים ואומרים בכל דור ודור מתי יבא מלך המשיח:

א לַמְנַצֵּחַ עַל־שֹׁשַׁנִּים לִבְנֵי־קֹרַח מַשְׂכִּיל שִׁיר
יְדִידֹת׃ ב רָחַשׁ לִבִּי | דָּבָר טוֹב אֹמֵר אָנִי מַעֲשַׂי לְמֶלֶךְ

טו. צום בײשפּיל פֿיר פֿעלקער האָסט דו אונז גימאַכט,
יעדער מיט'ן קאָפּף שאָקעלט און לאַכט.
טז. מײן שאַנד קומט מיר פֿאָר טאָגליך,
שאַנד בעדעקט מײן פנים, צו ערטראַגען ניט מעגליך.
יז. אַ שטים שימפּפֿען, לאָסטערן און נקמה,
הער איך פֿון פֿײנד דעם טמא.
יח. אַלע צרות איז אויף אונז געקאָמען.
דאָך האָבען מיר דיך גאָט נישט פֿערגעסען,
ניט פֿאַלש געוואָהרען דײן בונד, דײן נאָמען,
כאָטש אַלע ווילען אונז אויפֿפרעסען.
יט. אונזער הארץ פֿון דיר איז ניט אָבגעקעהרט,
אין דײן וועג גיין, האָט אונזער טריט ניט אויף גיהערט.
כ. האָסט אונז פֿערשטויסען צווישען שלאַנגען,
מיט טוידעס-שאָטען בעדעקט אין גלות אזא לאַנגען.
כא. און אויב מיר האָבען דײן נאָמען פֿערגעסען,
צו אײן פֿרעמדען גאָט אונזערע הענד פֿערשפּרייט.
כב. גאָט דו פֿאָרשט דאָך, ווייסט פֿערבאָרגענע הערצענספּרעסען.
כג. איבער דיר גאָט ווערען מיר טאָג טאָגליך געטייט,
גיאַכט ווי שאָף צום שלאַכטען אָנגיגרייט.
כד. ערמונטערע דיך גאָט וואָרום שלאָפסט דו, ערוואַכע,
פֿערלאָז אונז עוויג ניט, נעהם פֿיר אונז ראַכע.
כה. וואָרום פֿערבאָרגסט דו דײן געזיכט גיבסט קײן בליק,
אויף אונזער עלענד אונזער דריק?
כו, דען געבויגען ביז שטויב איז אונזער זעעל,
דער לײב צו דר'ערד גיקלעבט ביז דער האָהל.
כז. שטעה גאָט אויף און העלף אונז שאָן,
מיט דײן גנאַדע לייז אונז דײן נאַציאָן!

מה.

א. דעם זאַנגמײסטער, אויף שושנים, פון קרח'ס קינדער,
אַ בעלעהרונג און אַ ליעבעס געזאַנג.

לְשׁוֹנִי עֵט ׀ סוֹפֵר מָהִיר׃ ג יָפְיָפִיתָ מִבְּנֵי אָדָם הוּצַק
חֵן בְּשְׂפְתוֹתֶיךָ עַל־כֵּן בֵּרַכְךָ אֱהִים לְעוֹלָם׃ ד חֲגוֹר
חַרְבְּךָ עַל־יָרֵךְ גִּבּוֹר הוֹדְךָ וַהֲדָרֶךָ׃ ה וַהֲדָרְךָ ׀ צְלַח
רְכַב עַל־דְּבַר־אֱמֶת וְעַנְוָה־צֶדֶק וְתוֹרְךָ נוֹרָאוֹת יְמִינֶךָ׃
ו חִצֶּיךָ שְׁנוּנִים עַמִּים תַּחְתֶּיךָ יִפְּלוּ בְּלֵב אוֹיְבֵי הַמֶּלֶךְ׃
ז כִּסְאֲךָ אֱהִים עוֹלָם וָעֶד שֵׁבֶט מִישֹׁר שֵׁבֶט מַלְכוּתֶךָ׃
ח אָהַבְתָּ צֶּדֶק וַתִּשְׂנָא רֶשַׁע עַל־כֵּן ׀ מְשָׁחֲךָ אֱהִים
אֱלֹהֶיךָ שֶׁמֶן שָׂשׂוֹן מֵחֲבֵרֶךָ׃ ט מֹר וַאֲהָלוֹת קְצִיעוֹת
כָּל־בִּגְדֹתֶיךָ מִן־הֵיכְלֵי שֵׁן מִנִּי שִׂמְּחוּךָ׃ י בְּנוֹת מְלָכִים
בִּיקְּרוֹתֶיךָ נִצְּבָה שֵׁגַל לִימִינְךָ בְּכֶתֶם אוֹפִיר׃ יא שִׁמְעִי־
בַת וּרְאִי וְהַטִּי אָזְנֵךְ וְשִׁכְחִי עַמֵּךְ וּבֵית אָבִיךְ׃
יב וְיִתְאָו הַמֶּלֶךְ יָפְיֵךְ כִּי הוּא אֲדֹנַיִךְ וְהִשְׁתַּחֲוִי־לוֹ׃
יג וּבַת־צֹר ׀ בְּמִנְחָה פָּנַיִךְ יְחַלּוּ עֲשִׁירֵי עָם׃ יד כָּל־
כְּבוּדָּה בַת־מֶלֶךְ פְּנִימָה מִמִּשְׁבְּצוֹת זָהָב לְבוּשָׁהּ׃
טו לִרְקָמוֹת תּוּבַל לַמֶּלֶךְ בְּתוּלוֹת אַחֲרֶיהָ רֵעוֹתֶיהָ
מוּבָאוֹת לָךְ׃ טז תּוּבַלְנָה בִּשְׂמָחֹת וָגִיל תְּבֹאֶינָה
בְּהֵיכַל מֶלֶךְ׃ יז תַּחַת אֲבֹתֶיךָ יִהְיוּ בָנֶיךָ תְּשִׁיתֵמוֹ

ב. אין מיין הארצען זיך בעוועגט א גוטעס דינג,
איך בעשטים מיין ארבייט פיר דעם קעניג,
ווי א פעדער ביים שנעל=שרייבער, מיין צונג זינג!
מיין גייסט, געפיהל איז צו אים אונטערטעניג.

ג. שענער ביסט דו קעניג פון אלע מענשען,
אויף דיינע ליפען איז גיגאסען חן,
דרום האט גאט דיר גיטאן בענשען,
געזעטצט אויף דיין קאפף די קרוין.

ד. גורט דיך אן דיין שווערד אויפן היפט, דו העלד,
דיין שמוק, דיין מאיעסטעט, דיין צירונג,

ה. א, מאיעסטעט! גייה, בעגליק, רייט אויפ'ן שלאכטפעלד,
וויל וואהרהייט, גערעכטיגקייט איז דיין רעגירונג.
שרעקען וועט דאן בעוויזען דיין רעכטע האנד.

ו. דיינע שארפע פיילען וועלען אין הארצען שיסען,
בעלקער אונטער דיר פאלען אין דיין לאנד,
פלוט פון פיינדעס הארץ שטראמען גיסען.

ט. דיין געטליכער טראהן וועט עביג עקסיסטירען,
זיין ארדענטליכער סצעפטער, דיין מלוכה.

ד. גערעכטיגקייט ליבסט דו, בייזעס האסטו פיינד, דאס טהוט דיר ציהרן,
דרום זאלבט גאט דיר, ניט קיין אנדערן, פרייד מיט מנוחה.

ח. מיט בלומענדופט שמעקט דיין טייערעס קלייד,
עלפאנט=ביין דיין פאלאסט, דארט שטראהלט דיין פרייד.

י. פרינצעסין דיר בעזוכען מיטן גרעסטען שמרוי,
מיטן קרוין פון אופיר, ביי דיין רעכטע, שטייהט דיין עהעפרוי.

יא. פרינצעסין, פערשטעה און זעה, בייג דיין אהר און הער,
פערגעס דיין פאלק, נאך דיין פאטערס הויז ניט בייגק.

יב. וועט דער קעניג דיין שיינהייט ליעבען, נייג זיך צו אים, ער איז דיין הער.

יג. טאכטער צור'ס דיר ברייננט מען א פריזענט א געשיינק,
די רייכסטע פונם פאלק בעטען פיר דיין גליק.

יד. גאר די כבוד שיינע מדות ליגט אויף דיין פנים,
מעהר פער גאלד מעהר פער קליידער, טייער גאר אנטיק.

טו. אויף טאפפיכען צום קעניג איהר פיהרען מחותנים,
בתולות ברויט=שוועסטערן קומען אלליע.

טז. פיהרען מיט פריידענשאל די כלה,
אין פאלאסט אין קעניגליכען זאל,
בעטען זינגען אללע מיט איין מאל.

ז. דיינע קינדער זאלין קומען אין דיין עלטערנס שטעל,
מאך זיי פיר פירשטען אין אללען לאנד,

לְשָׂרִים בְּכָל־הָאָרֶץ: יח אַזְכִּירָה שִׁמְךָ בְּכָל־דֹּר וָדֹר
עַל־כֵּן עַמִּים יְהוֹדֻךָ לְעֹלָם וָעֶד:

מו.

בו יסופר בעת שיבוא גוג ומגוג. ישליכו איש כלי מלחמתו. ולא יהיה עוד מלחמה בעולם:

א לַמְנַצֵּחַ לִבְנֵי־קֹרַח עַל־עֲלָמוֹת שִׁיר: ב אֱלֹהִים
לָנוּ מַחֲסֶה וָעֹז עֶזְרָה בְצָרוֹת נִמְצָא מְאֹד: ג עַל־כֵּן
לֹא־נִירָא בְּהָמִיר אָרֶץ וּבְמוֹט הָרִים בְּלֵב יַמִּים:
ד יֶהֱמוּ יֶחְמְרוּ מֵימָיו יִרְעֲשׁוּ־הָרִים בְּגַאֲוָתוֹ סֶלָה:
ה נָהָר פְּלָגָיו יְשַׂמְּחוּ עִיר־אֱלֹהִים קְדֹשׁ מִשְׁכְּנֵי עֶלְיוֹן:
ו אֱלֹהִים בְּקִרְבָּהּ בַּל־תִּמּוֹט יַעְזְרֶהָ אֱלֹהִים לִפְנוֹת
בֹּקֶר: ז הָמוּ גוֹיִם מָטוּ מַמְלָכוֹת נָתַן בְּקוֹלוֹ תָּמוּג
אָרֶץ: ח יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב־לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב
סֶלָה: ט לְכוּ־חֲזוּ מִפְעֲלוֹת יְיָ אֲשֶׁר־שָׂם שַׁמּוֹת
בָּאָרֶץ: י מַשְׁבִּית מִלְחָמוֹת עַד־קְצֵה הָאָרֶץ קֶשֶׁת
יְשַׁבֵּר וְקִצֵּץ חֲנִית עֲגָלוֹת יִשְׂרֹף בָּאֵשׁ: יא הַרְפּוּ וּדְעוּ
כִּי־אָנֹכִי אֱלֹהִים אָרוּם בַּגּוֹיִם אָרוּם בָּאָרֶץ: יב יְיָ
צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב־לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה:

יח. אין אללע דורות זאל דיין נאמען לייכטען העל,
עוויג וועלען דיר פעלקער ריהמען אלע בענאנד.

מז.

א. דעם זאנגמייסטער, פון קרח'ס קינדער
א געזאנג איוף עלמות.

ב. גאט איז אונזער שטארקער שוטץ איך פערטרוי אים זיכער,
אין א צרה געפינט ער זיך, שיקט זיין הילף גיכער.
ג. דרום האבען מיר קיין מורא ווען די וועלט וועט זיך בייטען,
ווען בערג וועלען אין ים אריינרייטען.
ד. און וואסער אין ים דאן רוישען ברויזען,
בערג שטורמען אין שטאלצען ים, קענען גאר ניט הויזען.
ה. נור קדרון שטראם מיט זיינע באכען,
נעבען גאטעס שטאט פרייען לאכען,
דארט וואהנט דער העכסטע היילינער גאט,
קאנען דרום ניט ווערין אויסגעראט.
ו. אין איהר הערשט גאט, זי וועט ניט גליטשען,
אלע מארגען העלפט איהר גאט, ער טוט איהר שטיצען.
ז. פעלקער יאמערן, קאניגרייכע שטירצען, שרייען וויי,
גאנץ וועלט שמעלצט פון גאטעס איין גישריי.
ח. מיט אונז אבער איז גאט דער הערשארען,
יעקב'ס גאט איז אונזער בורג, קיין זאך טהוט אונז אהרען.
ט. גייהט און זעהט גאטעס וואונדער וואס ער טהוט,
גאנץ וועלט ליגט פערוויסט אלעס ליגט אין שוט.
י. ואט צושטערט מלחמות ביז עק וועלט,
דעם בויגען צובערעכט, דעם שפיז צוהאקט,
און וואגען פערברענט, ווען גאט ניט געפעלט.
יא. לאסט צו רוה, וויסט דאס איך גאט האב גיזאגט:
איך ווער ביי פעלקער גאר ערהויבען,
גאנץ וועלט וועט אמאל אין מיר גלויבען.
יב. מיט אונז אבער איז גאט דער הערשארען,
יעקב'ס גאט איז אונזער בורג, קיין זאך טהוט אונז ארען.

מז.

בו מבואר שלא יהיה עוד מלחמה אחר מלחמת גוג ומגוג. והקדוש ברוך הוא יתן לנו התשועה ונזכה לעלות לרגל אמן:

א לַמְנַצֵּחַ לִבְנֵי־קֹרַח מִזְמוֹר: ב כָּל־הָעַמִּים תִּקְעוּ־
כָף הָרִיעוּ לֵאלֹהִים בְּקוֹל רִנָּה: ג כִּי־יְיָ עֶלְיוֹן נוֹרָא
מֶלֶךְ גָּדוֹל עַל־כָּל־הָאָרֶץ: ד יַדְבֵּר עַמִּים תַּחְתֵּינוּ
וּלְאֻמִּים תַּחַת רַגְלֵינוּ: ה יִבְחַר־לָנוּ אֶת־נַחֲלָתֵנוּ אֶת
גְּאוֹן יַעֲקֹב אֲשֶׁר־אָהֵב סֶלָה: ו עָלָה אֱלֹהִים בִּתְרוּעָה
יְיָ בְּקוֹל שׁוֹפָר: ז זַמְּרוּ אֱלֹהִים זַמֵּרוּ זַמְּרוּ לְמַלְכֵּנוּ
זַמֵּרוּ: ח כִּי מֶלֶךְ כָּל־הָאָרֶץ אֱלֹהִים זַמְּרוּ מַשְׂכִּיל:
ט מָלַךְ אֱלֹהִים עַל־גּוֹיִם אֱלֹהִים יָשַׁב | עַל כִּסֵּא קָדְשׁוֹ:
י נְדִיבֵי עַמִּים | נֶאֱסָפוּ עַם אֱלֹהֵי אַבְרָהָם כִּי לֵאלֹהִים
מָגִנֵּי־אֶרֶץ מְאֹד נַעֲלָה:

מח.

המשורר מתנבא על ימות המשיח ושבח ירושלים בבנינה ובקרבנות ובאותו פעם יאמרו ישראל כאשר שמענו מפי הנביאים כן זכינו לראות:

א שִׁיר מִזְמוֹר לִבְנֵי־קֹרַח: ב גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל
מְאֹד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ הַר־קָדְשׁוֹ: ג יְפֵה נוֹף מְשׂוֹשׂ כָּל־
הָאָרֶץ הַר־צִיּוֹן יַרְכְּתֵי צָפוֹן קִרְיַת מֶלֶךְ רָב: ד אֱלֹהִים

מז.

א. דעם זאנגמייסטער, אגעזאנג פון קרח'ס קינדער.

ב. אלע פעלקער פאצט מיט די הענד זינגט און שאלט.
ג. צו גאט דעם העכסטען שרעקליכען, א גיוואלט.
אויף גאנץ וועלט איז ער דער גרויסער קאניג.
ד. וועט פעלקער מאכען אונטער אונז אונטערטהעניג.
ה. אונזער נחלה צוריק אויסוויילען, גאטעס שטאט,
יעקב'ס שטאלץ וואס עביג ליבט איהר גאט.
ו. גאט שטייגט אויף אין ציון מיטן שופר שאלל.
ז. שפילט צו גאט שפילט, צום קאניג איבעראלל!
ח. דען גאט איז קאניג אויף גאנץ וועלט,
שפילט קלוג, וואס אים גאט געפאלט.
ט. גאט קאניגט אויף היידען, זיך זעטצט אויף זיין הייליגען טראהן.
י. דאס עדעלע פאלק זיך פערזאמעלט, זיין ליעבע נאציאן,
דאס פאלק פון גאט אברהם'ס, שטיפטער פונם גלויבען.
גאט הערשט אויף פירשטען אין לאנד, איז זייער הויך ערהויבען.

מח.

א. א ליד-געזאנג פון קרח'ס קינדער.

ב. גאט איז גרויס און זעהר געלויבט,
אין גאטעס שטאט, בארג ציון איבערהויבט.
ג. די שיינע לאנדצווייג, די פרייד פון דער וועלט,
בערג ציון צו צפון זייט, דארטן גאט גיפאלט,
זבויען זיין רעזידענצ-שטאט, פיר דעם גרויסען גאט.

בְּאַרְמְנוֹתֶיהָ נוֹדַע לְמִשְׂגָּב׃ ה כִּי־הִנֵּה הַמְּלָכִים נוֹעֲדוּ
עָבְרוּ יַחְדָּו׃ ו הֵמָּה רָאוּ כֵּן תָּמָהוּ נִבְהֲלוּ נֶחְפָּזוּ׃
ז רְעָדָה אֲחָזָתַם שָׁם חִיל כַּיּוֹלֵדָה׃ ח בְּרוּחַ קָדִים
תְּשַׁבֵּר אֳנִיּוֹת תַּרְשִׁישׁ׃ ט כַּאֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ ׀ כֵּן רָאִינוּ
בְּעִיר יי־צְבָאוֹת בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהִים יְכוֹנְנֶהָ עַד־
עוֹלָם סֶלָה׃ י דִּמִּינוּ אֱלֹהִים חַסְדֶּךָ בְּקֶרֶב הֵיכָלֶךָ׃
יא כְּשִׁמְךָ ׀ אֱלֹהִים כֵּן תְּהִלָּתְךָ עַל־קַצְוֵי־אֶרֶץ צֶדֶק
מָלְאָה יְמִינֶךָ׃ יב יִשְׂמַח ׀ הַר־צִיּוֹן תָּגֵלְנָה בְּנוֹת יְהוּדָה
לְמַעַן מִשְׁפָּטֶיךָ׃ יג סֹבּוּ צִיּוֹן וְהַקִּיפוּהָ סִפְרוּ מִגְדָּלֶיהָ׃
יד שִׁיתוּ לִבְּכֶם ׀ לְחֵילָה פַּסְּגוּ אַרְמְנוֹתֶיהָ לְמַעַן תְּסַפְּרוּ
לְדוֹר אַחֲרוֹן׃ טו כִּי זֶה ׀ אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ עוֹלָם וָעֶד הוּא
יְנַהֲגֵנוּ עַל־מוּת׃

מט.

מוסר רב והתעוררות על כל העולם על עשיר עני ואביון ומוכיח על עבירות שאין אדם סובר שהם עבירות לרוב רגילות ומרשיעים את האדם ליום הדין, בפרטות העשירים שאין להם בטחון בהקב"ה רק על ממונם :

א לַמְנַצֵּחַ לִבְנֵי־קֹרַח מִזְמוֹר׃ ב שִׁמְעוּ־זֹאת כָּל־
הָעַמִּים הַאֲזִינוּ כָּל־יֹשְׁבֵי חָלֶד׃ ג גַּם־בְּנֵי אָדָם גַּם־

ד. שיטצען איהרע פאַלאַצען, איז גאָט דאָרט וואָהל בעקאַנט.

ה. מלכים אויף איהר זיך זאַמלען, און געהן אַוועק מיט שאַנד.

ו. זיי זעהן, בעוואונדערן, ערשרעקען און לייפען צוריק,

ז. ווי אַ געבאָהרערין ציטערן, ברעכען האַלדז און גניק,

ח. מיטן אָסטווינד צובּרעכסט דו אַלע תרשיש שיפען,
וועלכע אויף ציון קומען מלחמ'ת צו פריפען.

ט. ווי מיר געהערט האָבען, זאָ זעהן מיר אין גאָטעס שטאָט,
גאָט דער הערשאַרען איהר עוויג האַלט, און זיי—אויסגיראָט.

י. מיר האָבען גימיינט דאָס דיין חסד איז נור אין דיין גיצעלט.

יא. אָבער ווי דיין נאָמען גאָט, זאָ פיל איז דיין לויב ביז עק וועלט.

יב. גערעכטיגקייט איז פול דיין רעכטע האַנד,
מיט דיין משפט פרייט זיך בּורג ציון, יהודה'ס שטעט אין לאַנד.

יג. אומרינגט ציון, די טהורמס אַללע ציילט זיי אוים.

יד. בעטראַכט איהר מויער, אויפן שפיץ פון פאַלאַסט קוקט אַרוים,
(אויב דער פיינד האָט איהר שלעכטס גיטאָן אויף אַ האָר),
אום איהר זאָלט ערציילען דעם נס, אין לעצטען דור.

טו. דען אונזער גאָט, עביג קוקט אויף איהר אַלע צייט,
ער וועט אונז פיהרען ביז די עוויגקייט.

מט.

א. דעם זאַנגמייסטער. פון קרח'ס קינדער אַ געזאַנג.

ב. הערט אַלע פעלקער, פערנעהמט איינוואָהנער דער וועלט.

ג. קליינע און גרויסע, פון רייכען ביזן אַרמען אין זיין גיצעלט.

בְּנֵי־אִישׁ יַחַד עָשִׁיר וְאֶבְיוֹן׃ ד פִּי יְדַבֵּר חָכְמוֹת
וְהָגוּת לִבִּי תְבוּנוֹת׃ ה אַטֶּה לְמָשָׁל אָזְנִי אֶפְתַּח בְּכִנּוֹר
חִידָתִי׃ ו לָמָּה אִירָא בִּימֵי רָע עֲוֺן עֲקֵבַי יְסוּבֵּנִי׃
ז הַבֹּטְחִים עַל־חֵילָם וּבְרֹב עָשְׁרָם יִתְהַלָּלוּ׃ ח אָח
לֹא־פָדֹה יִפְדֶּה אִישׁ לֹא־יִתֵּן לֵאלֹהִים כָּפְרוֹ׃ ט וְיֵקַר
פִּדְיוֹן נַפְשָׁם וְחָדַל לְעוֹלָם׃ י וִיחִי־עוֹד לָנֶצַח לֹא
יִרְאֶה הַשָּׁחַת׃ יא כִּי יִרְאֶה ׀ חֲכָמִים יָמוּתוּ יַחַד כְּסִיל
וָבַעַר יֹאבֵדוּ וְעָזְבוּ לַאֲחֵרִים חֵילָם׃ יב קִרְבָּם בָּתֵּימוֹ ׀
לְעוֹלָם מִשְׁכְּנֹתָם לְדֹר וָדֹר קָרְאוּ בִשְׁמוֹתָם עֲלֵי אֲדָמוֹת׃
יג וְאָדָם בִּיקָר בַּל־יָלִין נִמְשַׁל כַּבְּהֵמוֹת נִדְמוּ׃ יד זֶה
דַרְכָּם כֵּסֶל לָמוֹ וְאַחֲרֵיהֶם ׀ בְּפִיהֶם יִרְצוּ סֶלָה׃ טו כַּצֹּאן
לִשְׁאוֹל שַׁתּוּ מָוֶת יִרְעֵם וַיִּרְדּוּ בָם יְשָׁרִים ׀ לַבֹּקֶר
וְצוּרָם לְבַלּוֹת שְׁאוֹל מִזְּבֻל לוֹ׃ טז אַךְ־אֱלֹהִים יִפְדֶּה־
נַפְשִׁי מִיַּד שְׁאוֹל כִּי יִקָּחֵנִי סֶלָה׃ יז אַל־תִּירָא כִּי־
יַעֲשִׁר אִישׁ כִּי־יִרְבֶּה כְּבוֹד בֵּיתוֹ׃ יח כִּי לֹא בְמוֹתוֹ
יִקַּח הַכֹּל לֹא־יֵרֵד אַחֲרָיו כְּבוֹדוֹ׃ יט כִּי־נַפְשׁוֹ בְּחַיָּיו
יְבָרֵךְ וְיוֹדֻךָ כִּי־תֵיטִיב לָךְ׃ כ תָּבֹא עַד־דּוֹר אֲבוֹתָיו

ד. מײַן מױל רעדט קלוג, מײַן דאַרין פֿערשטאַנד.
ה. אַמשל, אַ נגון, אַ חדה אַלעס בעגאַנד:
ו. וואָס האָב איך מיר גאָר צו שרעקען?—ווען אַ מענש אַ מאָל זיך זאָגען—
נור קלײנע זינד נור קלײנע פלעקען; האָב איך, ניטאָ זיך צו בעקלאָגען.
ז. יאָ, לעבען זיך זיכער אויף זײער מאַכט; מיט רײַכטונג זיך ריהמען אַ פראַכט.
ח. ווען אַמאָל זײַן ברודער ווירד געפאַנגען,
לײזט ער אים ניט אויס פֿון פֿײַנד'ס האַנד,
גיט קײן לײזגעלד נאָך דעם ריכטערס פערלאַנגען,
ווען אים זעלבסט טרעפט אַ גויטה אין לאַנד.
ט. פֿיל ווײניגער האָט זײַן זעעל בײַ אים קײן ווערטה,
אוים צו לײזען איהר פֿון אונשטערבליכען טײַט,
צו דעם געדאַנק נימאָלס זיך קעהרט,
נאָך מײַן טײַט, זאָגט ער, זאָלס גײן ווי עס גײט.
י. ווען אָבער ער זאָל די וואָהרהײַט גלויבען; דאָס זײַן זעעל קאָן ווירקליך עוויג לעבען,
ביט זײַן גוף, נור זײַן זעעל דאָרט אויבען; וואָלט ער געוויס אַנדערס שטרעבען.
יא. יאָ, מען זעהט וואָהל דאָס חכמים אויך שטאַרבען,
זײער נאָמען אָבער בלײַבט עוויג ווי שטערען,
און פּיהמענשען גײהן פערלאָרען ווי אַ שאַרבען,
זײער פערמאָג האָבען פרעמדע צו צעהרען.
יב. און פֿילײַכט דענקען זײ בײַ זיך דעם פּלאַן,
דאָס די עוויגע הײַזער די שטאַרקע מויערן,
ווערט בלײַבען דור דורות פֿון מאַנן צום מאַנן,
זײַן נאָמען אויף זײ ווערט עוויג לאַנג דויערן.
יג. אײן אומגליק נור קומט פערניכטעט זײַן מאַכט,
אַ מענש אין זײַן רײַכטום איז ניט זיכער אײן נאַכט,
אַ מענש וואָס אַזוי ניט דענקט, איז אַדומעם פיה.
וואָס מוינ אים זײַן לעבען, וואָס ניצט אים זײַן מיה?
יד. אין אַזאַ וועג צו געהן האָט קײן זינען; און דאָך פֿילע לויפֿין און יאָגען,
דעם נאַרישען גליק זוכען צו געפֿינען; וואָס זאָל מאַן רײדען, וואָס זאָל מאַן זאָגען?
טו. ווי אַ בלינדע שעפּס, וואָס אין גרוב פאַלט; מיר האָבען אַ הירט, אַ קאַטאָוועס,
מיט מויזענד אויגען, דערזעהט ער באַלד; ניטאָ וואו צו לײפֿען פֿונ'ם מלאך המות,
אָבער די אָרדענטליכע פֿרומע; רעגירען זיך זעלבסט אין יענעם מאָרגען,
אויף זײ ניט הערשט דער מלאך דומה; זײער זעעל פֿון העל דאַרף ניט זאָרגען.
טז. גאָט ווערט געוויס מײַן זעעל פֿון העהל אויסלײזען,
ווערט מיך געהײען צו זיך, פֿיל גוטעס ווײזען.
יז. בענײַדע ניט יענעם וואָס איז זעהר רײַך,
זײַן כבוד איז גרוים אויף יעדען שריט.
יח. ער שטרײַמט אויך אַוועק ווי וואַסער אין טײַך,
נאָכן טויט נעהמט קײן זאַך ניט מיט.
יט. גליקליך איז דער ווער עס לעבט זײַנע טעג,
דאָס זײַן זעעל איז פֿון אים צופֿרידען
צום טויט איז גיגרײַט ווי אַ מענש אויפֿן וועג,
דאַן איז דיר גוט, דיר לויבען וועלען אַלע יודען.

עַד־נֵצַח לֹא יִרְאוּ־אוֹר׃ כא אָדָם בִּיקָר וְלֹא יָבִין
נִמְשַׁל כַּבְּהֵמוֹת נִדְמוּ׃

נ.

בזה המזמור מדובר כמה תוכחות ומוסרים גדולים, אשר המשורר מוכיח שאינם עושים תשובה הכנה ובנמיכות רוח. וגם הלומדים שאינם מקיימים מה שלומדים. רק מן השפה ולחוץ הם חוטאים ומחטיאים הרבה כהנה וכהנה:

א מִזְמוֹר לְאָסָף אֵל ׀ אֱלֹהִים יְיָ דִּבֶּר וַיִּקְרָא־אָרֶץ
מִמִּזְרַח־שֶׁמֶשׁ עַד־מְבֹאוֹ׃ ב מִצִּיּוֹן מִכְלַל־יֹפִי אֱלֹהִים
הוֹפִיעַ׃ ג יָבֹא אֱלֹהֵינוּ וְאַל־יֶחֱרַשׁ אֵשׁ־לְפָנָיו תֹּאכֵל
וּסְבִיבָיו נִשְׂעֲרָה מְאֹד׃ ד יִקְרָא אֶל־הַשָּׁמַיִם מֵעָל
וְאֶל־הָאָרֶץ לָדִין עַמּוֹ׃ ה אִסְפוּ־לִי חֲסִידָי כֹּרְתֵי בְרִיתִי
עֲלֵי־זָבַח׃ ו וַיַּגִּידוּ שָׁמַיִם צִדְקוֹ כִּי־אֱלֹהִים ׀ שֹׁפֵט
הוּא סֶלָה׃ ז שִׁמְעָה עַמִּי ׀ וַאֲדַבֵּרָה יִשְׂרָאֵל וְאָעִידָה
בָּךְ אֱלֹהִים אֱלֹהֶיךָ אָנֹכִי׃ ח לֹא עַל־זְבָחֶיךָ אוֹכִיחֶךָ
וְעוֹלֹתֶיךָ לְנֶגְדִּי תָמִיד׃ ט לֹא־אֶקַּח מִבֵּיתְךָ פָר
מִמִּכְלְאֹתֶיךָ עַתּוּדִים׃ י כִּי לִי כָל־חַיְתוֹ־יָעַר בְּהֵמוֹת
בְּהַרְרֵי־אָלֶף׃ יא יָדַעְתִּי כָּל־עוֹף הָרִים וְזִיז שָׂדַי עִמָּדִי׃
יב אִם־אֶרְעַב לֹא־אֹמַר לָךְ כִּי־לִי תֵּבֵל וּמְלֹאָהּ׃

כ. אז דו וועסט אמאל קומען אין די עוויגע וועלט,
וועסט דו דעם סוף זעהן פון רשע'ס גישלעכט,
ווי פינסטער זיי איז, דארטען ניט העלפט קיין געלד,
דארטען ניט ווערט גישוינט הערר אדער קנעכט.
כא. א מענש וואס זיטצט אין העכסטען גליק,
און פיהרט זיך נארעש אהן פערשטאנד,
איז גלייך צו א ווילדען ביק,
שאדען נור טהוען ביידע אין לאנד.

—•◆•—

נ.

א געזאנג פון אסף.

א. גאט דער אללמעכטיגער רעדט און רופט גאנץ וועלט,
פון וואו די זונן שיינט אויף ביז צום נידערגאנג;
ב. פון ציון די שענסטע קרוין ערשיינט גאט, דארט זיך שטעלט.
ג. גאט קומט, ער שווייגט ניט, און רעט זיין פערלאנג,
א פייער גייהט און ברענט פאראן,
אום און אום שטורמט גאט מיט א גרויס געטימעל
ד. אום צו ריכטען זיין נאציאן,
רופט גאט עדות: ערד און הימעל.
ה. קומט מיינע פרומע אללע צוזאמען,
וועלכע מיט קרבנות היטען מיין בונד.
ו. גירעכטיגקייט וועלין זאגען הימעלס=פלאמען,
גאט דער ריכטער זאגט: קרבנות איז דער גרונד.
ז. הער מיין פאלק וואס איך וועל דיר זאגען:
ישראל איך וועל דיר איבערצייגען,
איך בין דיין גאט, וועל דיר ניט פלאגען
ח. איבער קרבנות, עולות. (לייד זיי ניט פאר מיינע אויגען).
ט. איך נעהם פון דיין הויז קיין רינד, פון שטאל קיין בעק.
י. אללע טהיר אין וואלד, אלע פיה אין פעלד מיר גיהער,
טויזענדע אויף בערג, עס נעהמט אן א שרעק.
יא. געפליגעל, און וואס נור זיך בעוועגט בין איך הערר.
יב. בין איך הונגעריג? דיר האב איך עס ניעמאלס געזאגט,
דען מיר געהערט די ערד און אלעם וואס זי פערמאגט.

יג הַאוֹכַל בְּשַׂר אַבִּירִים וְדַם עַתּוּדִים אֶשְׁתֶּה: יד זְבַח
לֵאלֹהִים תּוֹדָה וְשַׁלֵּם לְעֶלְיוֹן נְדָרֶיךָ: טו וּקְרָאֵנִי בְּיוֹם
צָרָה אֲחַלֶּצְךָ וּתְכַבְּדֵנִי: טז וְלָרָשָׁע | אָמַר אֱלֹהִים מַה־
לְּךָ לְסַפֵּר חֻקָּי וַתִּשָּׂא בְרִיתִי עֲלֵי־פִיךָ: יז וְאַתָּה
שָׂנֵאתָ מוּסָר וַתַּשְׁלֵךְ דְּבָרַי אַחֲרֶיךָ: יח אִם־רָאִיתָ גַנָּב
וַתִּרֶץ עִמּוֹ וְעִם מְנָאֲפִים חֶלְקֶךָ: יט פִּיךָ שָׁלַחְתָּ בְרָעָה
וּלְשׁוֹנְךָ תַּצְמִיד מִרְמָה: כ תֵּשֵׁב בְּאָחִיךָ תְדַבֵּר בְּבֶן־
אִמְּךָ תִּתֶּן־דֹּפִי: כא אֵלֶּה עָשִׂיתָ | וְהֶחֱרַשְׁתִּי דִּמִּיתָ
הֱיוֹת אֶהְיֶה כָמוֹךָ אוֹכִיחֲךָ וְאֶעֶרְכָה לְעֵינֶיךָ: כב בִּינוּ־
נָא זֹאת שֹׁכְחֵי אֱלוֹהַּ פֶּן־אֶטְרֹף וְאֵין מַצִּיל: כג זֹבֵחַ
תּוֹדָה יְכַבְּדָנְנִי וְשָׂם דֶּרֶךְ אַרְאֶנּוּ בְּיֵשַׁע אֱלֹהִים:

ליום שלישי

נא.

בו מבואר מה שנאמר לדוד על ידי נתן הנביא שחטא בבת שבע ונתן הנביא הלך לביתו ואז היה דוד המלך מתבודד בינו לבין הקדוש ברוך הוא ואמר תפלות גדולות ונוראות ואיך התנצל דוד בחטאו, וכל אדם יאמר מזמור זה על חטאיו ופשעיו:

א לַמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר לְדָוִד: ב בְּבוֹא־אֵלָיו נָתָן הַנָּבִיא
כַּאֲשֶׁר־בָּא אֶל־בַּת־שָׁבַע: ג חָנֵּנִי אֱלֹהִים כְּחַסְדֶּךָ

יג. צו עס איך פלייש, צו טרינק איך בלוט, פון מאסט פון בעק?

יד. גיב דיין העכסטען גור א דאנק, וואס דו צו זאגסט גיב אוועק.

טו. אין א נויטה וועסט מיר רופען. אין א צייט א שווערע,
און איך וועל דיר רעטען, דאס וויל איך, דאס איז מיין עהרע.

טז. צום רשע זאגט גאט: פון מיין גיזעץ טהוסט דו ריידען,
מיין בונד טראגסט דו אויף דיין מויל, ירעדסט אלס פון גאט.

יז. און מוסר האסט דו פיינד, קענסט דאס ניט ליידען,
מיינע רייד ווארפסט דו הינטער זיך מיט שאנד און שפאט.

יח. זעהסט א גנב לייפסט מיט אים, אין זנות—א טייל אין דעם.

יט. דיין מויל רעט נור בייזעס, דיין צונג בעטרוג.

כ. אויף דיין ברודער טראכטעסט א טאדעל א בייזען שם.

כא. אלס טהוסט דו, און איך שוויג, אבער שאן גענוג,
דענקסט איך בין ווי דו, איך וועל דיר בעצייגען,
איך לייג דיר אלעס פאר דיינע אויגען...

כב. פערשטעהט איר גאט־פערגעסער, שוואך אין גלויבען,
פון מיר ועט נימאנד רעטען ווען איך וועל רויבען.

כג. „א דאנק" איז מיין קרבן, דאס איז מיין כבוד אללע טעג.
דעם וויז איך מיין הילף, ווער עס מערקט מיין וועג.

נא.

א. דעם זאנגמייסטער, דוד'ס אגעזאנג.

ב. ווען נתן דער נביא קומט צו אים, און ערמאנט אים די... זינד פון בת־שבע.

**ג. ערבארם זיך מיינער, גאט, ווי דיין חסד איז גרויס,
מיט גרויס רחמנות מעק מיינע זינד אויס.**

כְּרֹב רַחֲמֶיךָ מְחֵה פְשָׁעָי׃ ד הֶרֶב כַּבְּסֵנִי מֵעֲוֺנִי
וּמֵחַטָּאתִי טַהֲרֵנִי׃ ה כִּי־פְשָׁעַי אֲנִי אֵדָע וְחַטָּאתִי
נֶגְדִּי תָמִיד׃ ו לְךָ לְבַדְּךָ ׀ חָטָאתִי וְהָרַע בְּעֵינֶיךָ
עָשִׂיתִי לְמַעַן־תִּצְדַּק בְּדָבְרֶךָ תִּזְכֶּה בְשָׁפְטֶךָ׃ ז הֵן־
בְּעָווֹן חוֹלָלְתִּי וּבְחֵטְא יֶחֱמַתְנִי אִמִּי׃ ח הֵן אֱמֶת
חָפַצְתָּ בַטֻּחוֹת וּבְסָתֻם חָכְמָה תוֹדִיעֵנִי׃ ט תְּחַטְּאֵנִי
בְאֵזוֹב וְאֶטְהָר תְּכַבְּסֵנִי וּמִשֶּׁלֶג אַלְבִּין׃ י תַּשְׁמִיעֵנִי
שָׂשׂוֹן וְשִׂמְחָה תָּגֵלְנָה עֲצָמוֹת דִּכִּיתָ׃ יא הַסְתֵּר פָּנֶיךָ
מֵחֲטָאָי וְכָל־עֲוֺנֹתַי מְחֵה׃ יב לֵב טָהוֹר בְּרָא־לִי אֱלֹהִים
וְרוּחַ נָכוֹן חַדֵּשׁ בְּקִרְבִּי׃ יג אַל־תַּשְׁלִיכֵנִי מִלְּפָנֶיךָ
וְרוּחַ קָדְשְׁךָ אַל־תִּקַּח מִמֶּנִּי׃ יד הָשִׁיבָה לִּי שְׂשׂוֹן
יִשְׁעֶךָ וְרוּחַ נְדִיבָה תִסְמְכֵנִי׃ טו אֲלַמְּדָה פֹשְׁעִים
דְּרָכֶיךָ וְחַטָּאִים אֵלֶיךָ יָשׁוּבוּ׃ טז הַצִּילֵנִי מִדָּמִים ׀
אֱלֹהִים אֱלֹהֵי תְּשׁוּעָתִי תְּרַנֵּן לְשׁוֹנִי צִדְקָתֶךָ׃ יז יי
שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃ יח כִּי ׀ לֹא־תַחְפֹּץ
זֶבַח וְאֶתֵּנָה עוֹלָה לֹא תִרְצֶה׃ יט זִבְחֵי אֱלֹהִים רוּחַ
נִשְׁבָּרָה לֵב־נִשְׁבָּר וְנִדְכֶּה אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה׃ כ הֵיטִיבָה

ד. וואַש מיר גוט אויס פֿון מיינע זינד,
און מאַך מיך ריין ווי אַ קליין קינד.

ה. פֿון מיין פֿערברעכען טהו איך גענוי וויסען,
דיא זינד שטייט מיר פֿאָר, עס פּלאָגט מיין געוויסען.

ו. געגען דיר גאָט אַליין איז מיין פֿערברעכען,
בייזעס אין דיינע אויגען געטאָן, און ניט רעכען,
דו גאָט ביסט אין דיין פֿיהרונג געוויס גערעכט,
און דיין משפט איז ריין, קלאָהר, עכט.

ז. דורך זינד בין איך בעשאַפֿען געוואָרען,
מיט זינד האָט מיר מיין מוטער געבאָרען.

ח. אין פֿערקלעבטען גוף, דעם אמת ווי פֿערלאַנגסט דו גאָט,
אין פֿערשטאָפּטען גוף לעהרסט דו חכמה, דיין היילינע געבאָט!

ט. רייניג מיר מיט אזוב, ווי אַ מצורע, איך זאָל ווערין ריין,
וואַש מיר, און מעהר פֿער שנעע זאָל איך ווייס זיין.

י. לאָס מיר הערען פֿרייד: זאָג דו ווערסט פֿערגעבען,
מיינע ביינער האָסט דו צושטויסען, לאָס נאָך לעבען.

יא. פֿערבאָרג דיין אַנטליץ פֿון מיינע זינד,
אַלע מיינע זינד מעק אויס אַ צינד.

יב. אַ נייע האַרץ בעשאַף מיר גאָט, פֿון יצר הרע מאַך מיר פֿריי
אַריכטיגען געוויסען אין מיר גאָט בעניי.

יג. וואַרף מיך גאָט ניט אַוועק פֿון דיין אָנגעזיכט,
נעהם פֿון מיר ניט צו דיין היילינען גייסט דיין ליכט.

יד. קעהר אום צוריק דיין פֿרייד, דיין הילף, ווי עלענד איך זיטץ,
און מיט אַגייסטליכען מוטה מיר שטיץ.

טו. איך וועל לעהרען זינדיגע דיינע וועגען,
וועלען צו דיר קעהרען אַלענטוועגען.

טז. גאָט מיין העלפֿער רעטע מיר פֿון אונשולדיגע בלוט,
מיין צונג וועט לויבען דיין גערעכטיגקייט מיט מוטה.

יז. גאָט מיין הערר עפֿען מיינע ליפּען, זיי זיינען פֿערמאַכט,
און מיין מויל וועט דיר לויבען אַ פּראַכט.

יח. קיין קרבן ווילסט ניט, פֿיר זינד צו צאָהלען,
קיין עולה איז דיר ניט וואָהל געפֿאַלען.

יט. אַ צובראָכען האַרץ, צושטויסען געמיטה ווילסט דו נעהמען,
אַ זעלכע קרבנות טהוסט דו ניט פֿערשעמען.

בִּרְצוֹנְךָ אֶת־צִיּוֹן תִּבְנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלָםִ׃ כא אָז
תַּחְפֹּץ זִבְחֵי־צֶדֶק עוֹלָה וְכָלִיל אָז יַעֲלוּ עַל־מִזְבַּחֲךָ פָרִים׃

נב.

בו מבואר היאך המשורר מקונן על דואג מה שמתהלל ומתפאר על הרעה שעושה מה עלה בדעתו אם גבורה תחשב לו עשות רעה . והקללה שקילל אותו ולכל העושים בו ׃

א לַמְנַצֵּחַ מַשְׂכִּיל לְדָוִד׃ ב בְּבוֹא | דּוֹאֵג הָאֲדֹמִי
וַיַּגֵּד לְשָׁאוּל וַיֹּאמֶר לוֹ בָּא־דָוִד אֶל־בֵּית אֲחִימֶלֶךְ׃
ג מַה־תִּתְהַלֵּל בְּרָעָה הַגִּבּוֹר חֶסֶד אֵל כָּל־הַיּוֹם׃
ד הַוּוֹת תַּחְשֹׁב לְשׁוֹנֶךָ כְּתַעַר מְלֻטָּשׁ עֹשֵׂה רְמִיָּה׃
ה אָהַבְתָּ רָּע מִטּוֹב שֶׁקֶר | מִדַּבֵּר צֶדֶק סֶלָה׃ ו אָהַבְתָּ
כָל־דִּבְרֵי־בָלַע לְשׁוֹן מִרְמָה׃ ז גַּם־אֵל יִתָּצְךָ לָנֶצַח
יַחְתְּךָ וְיִסָּחֲךָ מֵאֹהֶל וְשֵׁרֶשְׁךָ מֵאֶרֶץ חַיִּים סֶלָה׃ ח וְיִרְאוּ
צַדִּיקִים וְיִירָאוּ וְעָלָיו יִשְׂחָקוּ׃ ט הִנֵּה הַגֶּבֶר לֹא־יָשִׂים
אֱלֹהִים מָעוּזּוֹ וַיִּבְטַח בְּרֹב עָשְׁרוֹ יָעֹז בְּהַוָּתוֹ׃ י וַאֲנִי
כְּזַיִת רַעֲנָן בְּבֵית אֱלֹהִים בָּטַחְתִּי בְחֶסֶד אֱלֹהִים עוֹלָם
וָעֶד׃ יא אוֹדְךָ לְעוֹלָם כִּי עָשִׂיתָ וַאֲקַוֶּה שִׁמְךָ כִי־טוֹב
נֶגֶד חֲסִידֶיךָ׃

כ. דײַן װילען זאָל זײַן גאָט צו טאָהן ציון גוטס,
בױען ירושלים'ס מױערן אונזער שוטץ.
כא. דאַן װעסט דו קרבנות פֿון אונז בעגעהרען,
אַלעס אויפֿ'ן מזבח פֿיר גאָט דעם הערען.

נב.

א. דעם זאַנגמײַסטער דָוִד'ס אַ בעלעהרונג.

ב. אלס דואג האדומי קומט און זאָגט אָן שאול'ן: דָוִד איז אין אחימלך'ס הויז געקומען:

ג. װאָס ריהמסט דו דיך מיט דײַן בײזהײט, העלד זאָג,
גאָטעס גנאַדע איז אַללע טאָג.
ד. אומגליק נור טראַכט דײַן האַרץ,
דײַן צונג אַ שאַרפֿער מעססער, טהוט בעטרוג און שמאַרץ.
ה. דו ליבסט בײזעס מעהר װי גוטס,
ליגענס מעהר װי רעכט און נוטץ.
ו. ליעבסט אַללע שענדליכע רייד; נור בעטרוג און לייד.
ז. אָבער גאָט װעט דיר צושטױסען,
פֿון גאָטעס געצעלט דיר אױסרײסען
אױסװאָרצלען לײַב און זעעלע,
פֿון גאָטעס לעבענסקװעלע,
ח. צדיקים זעהן, שױדערן פֿון זײַן אױסראָטען,
איבער אים לאַכען שפּאָטען.
ט. דאָס איז דער סוף פֿון מאַנן, װאָס גאָט איז ניט זײַן רעגירונג,
זײַן פֿערזיכערונג איז נור זײַן רײַכטום און צירונג,
זײַן אונגליק קומט פֿון זײַן פֿרעכען פֿיהרונג.
י. און איך װי אַ פֿרישער אעלבױם אין גאָטעס הויז,
פֿערטרױ גאָטעס גנאַדע, װעל בליהען װי די רויז.
יא. איך דאַנק דיר גאָט עװיג פֿיר דײַן טאָהן איך האָף צו דײַן נאָמ'ן,
די בײסט גוט צו פֿרומע, געלױבט בינסט דו, אָמן!

נג.

בו ידובר כשגידר טיטוס את הפרוכת בחרב וחשב שהרג את עצמו:

א לַמְנַצֵּחַ עַל־מָחֲלַת מַשְׂכִּיל לְדָוִד׃ ב אָמַר נָבָל
בְּלִבּוֹ אֵין אֱלֹהִים הִשְׁחִיתוּ וְהִתְעִיבוּ עָוֶל אֵין עֹשֵׂה־
טוֹב׃ ג אֱלֹהִים מִשָּׁמַיִם הִשְׁקִיף עַל־בְּנֵי־אָדָם לִרְאוֹת
הֲיֵשׁ מַשְׂכִּיל דֹּרֵשׁ אֶת־אֱלֹהִים׃ ד כֻּלּוֹ סָג יַחְדָּו נֶאֱלָחוּ
אֵין עֹשֵׂה־טוֹב אֵין גַּם אֶחָד׃ ה הֲלֹא יָדְעוּ פֹּעֲלֵי אָוֶן
אֹכְלֵי עַמִּי אָכְלוּ לֶחֶם אֱלֹהִים לֹא קָרָאוּ׃ ו שָׁם פָּחֲדוּ
פַחַד לֹא־הָיָה פָחַד כִּי־אֱלֹהִים פִּזַּר עַצְמוֹת חֹנָךְ
הֱבִשֹׁתָה כִּי־אֱלֹהִים מְאָסָם׃ ז מִי־יִתֵּן מִצִּיּוֹן יְשֻׁעוֹת
יִשְׂרָאֵל בְּשׁוּב אֱלֹהִים שְׁבוּת עַמּוֹ יָגֵל יַעֲקֹב יִשְׂמַח
יִשְׂרָאֵל׃

נד.

תפלה לאלהים שיושיע בגבורתו לכל המיחלים לחסדו ועיין ותראה תפלה נוראה ונפלאה שיש לכל אדם לומר בזמננו:

א לַמְנַצֵּחַ בִּנְגִינֹת מַשְׂכִּיל לְדָוִד׃ ב בְּבוֹא הַזִּיפִים
וַיֹּאמְרוּ לְשָׁאוּל הֲלֹא־דָוִד מִסְתַּתֵּר עִמָּנוּ׃ ג אֱלֹהִים
בְּשִׁמְךָ הוֹשִׁיעֵנִי וּבִגְבוּרָתְךָ תְדִינֵנִי׃ ד אֱלֹהִים שְׁמַע

נג.

א. דעם זאנגמייסטער, אויף מחלת, דוד׳ס א בעלעהרונג.

~~~~~~~~~~

ב. דער שאלק טראכט זיך אין הארצען: קיין גאט איז ניטא.
דרום טהוט ער קיין גוטס נור גרוילען יעדע שעה.
ג. גאט קוקט פון הימעל אויפן מענשען אראפ,
אויב עס געפינט זיך איין קלוגער וואס טראכט גאט אין קאפף.
ד. אלע פון גאט ווייכען, קיין גוטס ניטא אין זינען,
אין שמוץ ליגען אלע קיין איינציגען צו געפינען.
ה. זיי וועלען פיהלען די אן גאט פערגעסען,
ווי מאן עסט ברויט אזוי טוען זיי מיין פאלק עסען.
ו. פרומע דארטען שרעקען זיך און עס איז קיין שרעק,
גאט צושפרייט דעם פיינד׳ס ביינער, און א סוף איין עק,
וועלכע אויף ציון לאגערן מאכסט דו גאט צו שאנד,
גאט פעראכטעט זיי, אויסראטעט זיי פון לאנד.

* *

*

ז. ווען וועט ישראל געהאלפען ווערען,
און שטאט ציון בעגייען?
ווען גאט וועט אונז פון גלות צוריק קעהרען,
דאן וועט זיך יעקב פרייען.

נד.

א. דעם זאנגמייסטער אויף נגינות דוד׳ס, א בעלעהרונג.

ב. אלס די זיפים קומען צו שאול און זאגען: דוד האלט זיך ביי אונז פערבארגען.

ג. צו ליב דיין נאמען העלף מיר גאט, מיט דיין גבורה ריכטע מיר פון לייד.
הער צו גאט מיין געבעט, פערנעהם מיינע רייד.
~~~~~~~~~~

תפלתי האזינה לאמרי־פי: ה כי זרים | קמו עלי
ועריצים בקשו נפשי לא שמו אהים לנגדם סלה:
הנה אהים עזר לי יי בסמכי נפשי: ז ישיב
הרע לשררי באמתך הצמיתם: ח בנדבה אזבחה־
לך אודה שמך יי כי־טוב: ט כי מכל־צרה הצילני
ובאיבי ראתה עיני:

נה.

זה המזמור אמר דוד כשברח מירושלים מפני בעלי לשון הרע. והם היו דואג ואחיתופל שאמרו עליו שהוא חייב מיתה ודוד היה מחזיק לאחיתופל לאוהב ועשה לו כל הכבוד והוא היה בוגד וחלל הברית וקילל דוד כל שונאיו למען ידעו כל הדורות ולא יזידון עוד:

א למנצח בנגינת משכיל לדוד: ב האזינה אהים
תפלתי ואל־תתעלם מתחנתי: ג הקשיבה לי ועני
אריד בשיחי ואהימה: ד מקול אויב מפני עקת רשע
כי־ימיטו עלי און ובאף ישטמוני: ה לבי יחיל בקרבי
ואימות מות נפלו עלי: ו יראה ורעד יבא בי ותכסני
פלצות: ז ואמר מי־יתן־לי אבר כיונה אעופה
ואשכנה: ח הנה ארחיק נדד אלין במדבר סלה:
ט אחישה מפלט לי מרוח סעה מסער: י בלע יי

ה. באַרבאַרען שטייען אויף אויף מיר, טיראַנען מיין לעבען זוכען,
שטעלען זיך גאָר גאָט ניט פֿאָר, זאָלסט זיי גאָט פֿערפֿלוכען.
ו. נור גאָט איז מיין העלפֿער, ער שטיצט מיין זעעלע.
ז. קעהר גאָט בייז אויף מיינע קוקער, שטירץ זיי אין דער העללע.
ח. מיט פֿרייען מוטה, וועל איך דיר גאָט קרבנות ברייינגען,
דאַנקען דיין ליבען גוטען נאָמען, לויבען און זינגען.
ט. פֿון אַלע צרות האָסט דו גאָט מיר גערעטעט,
אויף מיין פֿיינד זעהט מיין אויג ראַכע און שפּאָטעט.

נה.

א. דעם פֿאָרזאָנגער אויף נגינות, דוד'ס אַ בעלעהרונג.

ב. פֿערנעהם גאָט מיין תפלה, פֿון מיין גיבעט זיך ניט פֿערבאָרג.
ג. בעמערק מיין עלענד, איך קלאָג, איך יאָמער, איך זאָרג.
ד. פֿון פֿיינדעס גישריי, פֿון רשעים'ס דריקען.
ה. בייגען אויף מיר דען אונגליק, ווילען מיך ערשטיקען.
ו. מיין האַרץ אין מיר ציטערט, עס פֿאַלט אויף מיר טויטשרעקען,
פֿורכט, אַנגסט און קאָנוואולסיאָן מיר בעדעקען.
ז. ווער גיט מיר פֿליגעל ווי די טויב,
פֿליהען דאָרט און רוהען איז מיין טראַכטען.
ח. העט וויט וואָלט איך לויפֿען פֿון מאָרד און רויב,
ליבערסט אין מדבר איבערנאַכטען.
ט. שנעל וואָלט איך מיר דאָרט רעטען,
פֿון שטורמווינד פֿון פֿיינד וואָס וויל מיך טרעטען.
י. פֿערדאַרב גאָט, צוטייל צושטער זייער ראַטה,
איך זעה נור רויב און קריג אין שטאָדט.

פַּלַּג לְשׁוֹנָם כִּי־רָאִיתִי חָמָס וְרִיב בָּעִיר׃ יא יוֹמָם
וָלַיְלָה יְסוֹבְבֻהָ עַל־חוֹמֹתֶיהָ וְאָוֶן וְעָמָל בְּקִרְבָּהּ׃
יב הַוּוֹת בְּקִרְבָּהּ וְלֹא־יָמִישׁ מֵרְחֹבָהּ תֹּךְ וּמִרְמָה׃
יג כִּי לֹא־אוֹיֵב יְחָרְפֵנִי וְאֶשָּׂא לֹא־מְשַׂנְאִי עָלַי הִגְדִּיל
וְאֶסָּתֵר מִמֶּנּוּ׃ יד וְאַתָּה אֱנוֹשׁ כְּעֶרְכִּי אַלּוּפִי וּמְיֻדָּעִי׃
טו אֲשֶׁר יַחְדָּו נַמְתִּיק סוֹד בְּבֵית אֱלֹהִים נְהַלֵּךְ בְּרָגֶשׁ׃
טז יַשִּׁיא מָוֶת | עָלֵימוֹ יֵרְדוּ שְׁאוֹל חַיִּים כִּי־רָעוֹת
בִּמְגוּרָם בְּקִרְבָּם׃ יז אֲנִי אֶל־אֱלֹהִים אֶקְרָא וַייָ
יוֹשִׁיעֵנִי׃ יח עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרַיִם אָשִׂיחָה וְאֶהֱמֶה
וַיִּשְׁמַע קוֹלִי׃ יט פָּדָה בְשָׁלוֹם נַפְשִׁי מִקֲּרָב־לִי כִּי־
בְרַבִּים הָיוּ עִמָּדִי׃ כ יִשְׁמַע | אֵל | וְיַעֲנֵם וְיֹשֵׁב קֶדֶם
סֶלָה אֲשֶׁר אֵין חֲלִיפוֹת לָמוֹ וְלֹא יָרְאוּ אֱלֹהִים׃ כא שָׁלַח
יָדָיו בִּשְׁלֹמָיו חִלֵּל בְּרִיתוֹ׃ כב חָלְקוּ | מַחְמָאֹת פִּיו
וּקְרָב־לִבּוֹ רַכּוּ דְבָרָיו מִשֶּׁמֶן וְהֵמָּה פְתִחוֹת׃ כג הַשְׁלֵךְ
עַל־ייָ | יְהָבְךָ וְהוּא יְכַלְכְּלֶךָ לֹא־יִתֵּן לְעוֹלָם מוֹט
לַצַּדִּיק׃ כד וְאַתָּה | אֱלֹהִים | תּוֹרִדֵם לִבְאֵר שַׁחַת אַנְשֵׁי
דָמִים וּמִרְמָה לֹא־יֶחֱצוּ יְמֵיהֶם וַאֲנִי אֶבְטַח־בָּךְ׃

יא. טאָג און נאַכט זיי דרייען זיך אום אין מויער,
פערוואַרזאַכען אונרעכט מיה און טרויער.
יב. בראַכענעם הערט ניט אויף אין איהר גאַס,
ליסט מיט בעטרוג און טרייבען שפּאַס.
יג. ווען איין פיינד וואָלט מיך געשימפּפט, און קען איך אויסהאַלטען,
ווען איין פיינד איבער מיך שטאָלצירט זאָ מוס איך מיך בעהאַלטען.
יד. אָבער דו—אחיתופל—אַ מאַנן זאָ ווי איך געשעצט,
מיין לעהרער, מיין בוזענפריינד, און יעטצט פערלעצט.
טו. פלעגען זיך צוזאַמען זאָ זיסס בעראַטהען—מלא חן,
אין גאָטעס הויז מיט ענערגי פלעגען אַרום גיין.
טז. בעשולדיג גאָט זיי מיטן טויט, לעבעדיג זינקען אין דער העל,
נור בייזעס הערשט אין זייער וואָהנונג אין לייב אין זעעל.
יז. איך רוף גאָט און ער הערט—אָבענד, פריה און מיטאָג,
יח. ער הערט מיין שטים מיין יאָמער און מיין קלאָג.
יט. מיט פריד לייזט גאָט מיין לעבען אויס שטיל פון מלחמה,
דען פילע בעטען פאַר מיר און גאָט רעטעט מיין נשמה.
כ. גאָט הערט מיר צו און מאַכט מיין פיינד אונטערטהעניג,
ער, וואָס פון עוויג אָן טראָהנט, דער אַלמעכטיגע קאָניג,
זיי בעזינען ניט דאָס באַלד דאַרפען זיי הינוואַנדלען,
פיר גאָט זיך ניט פירכטען, נור בייזעס האַנדלען.
כא. ער—אחיתופל—שטרעקט זיין האַנד אויף זיינע פריינד,
צושטערט זיין בונד און ווירד אַ פיינד.
כב. גלאַטער אַלס פוטער איז זיין מויל,
און אין האַרצען—מלחמות—אַ גרויל,
זיינע רייד איז ווייכער אַלס אֶעל,
און ווי שווערדען שניידען לייב און זעעל.
כג. וואַרף דיין שיקזאַל אויף גאָט העררויף,
ער וועט דיר שפּייזען דיין לעבענסלויף,
און עוויג לאַסט ניט גאָט,
דעם צדיק גליטשען, ווערען צו שפּאָט.
כד. שטירץ זיי גאָט אין גרוב פוילען פערדאַרבען,
מאָרדער בעטריגער אין העלפט טעג זאָלן שטאַרבען,
זיי ווערין אויסגיראָט,
דאָס בין איך זיכער פון גאָט.

נו.

זה המזמור אמר כשהיה אצל אכיש אחיו של גלית ומבקשים אותו להרגו והתנצל עצמו מה שהלך ביד שונאו ונדר נדרים בצרתו:

א לַמְנַצֵּחַ | עַל־יוֹנַת אֵלֶם רְחֹקִים לְדָוִד מִכְתָּם
בֶּאֱחֹז אֹתוֹ פְלִשְׁתִּים בְּגַת: ב חָנֵּנִי אֱלֹהִים כִּי־שְׁאָפַנִי
אֱנוֹשׁ כָּל־הַיּוֹם לֹחֵם יִלְחָצֵנִי: ג שָׁאֲפוּ שׁוֹרְרַי כָּל־
הַיּוֹם כִּי־רַבִּים לֹחֲמִים לִי מָרוֹם: ד יוֹם אִירָא אֲנִי
אֵלֶיךָ אֶבְטָח: ה בֵּאלֹהִים אֲהַלֵּל דְּבָרוֹ בֵּאלֹהִים בָּטַחְתִּי
לֹא אִירָא מַה־יַּעֲשֶׂה בָשָׂר לִי: ו כָּל־הַיּוֹם דְּבָרַי יְעַצֵּבוּ
עָלַי כָּל־מַחְשְׁבֹתָם לָרָע: ז יָגוּרוּ־יִצְפּוֹנוּ הֵמָּה עֲקֵבַי
יִשְׁמֹרוּ כַּאֲשֶׁר קִוּוּ נַפְשִׁי: ח עַל־אָוֶן פַּלֶּט־לָמוֹ בְּאַף
עַמִּים | הוֹרֵד אֱלֹהִים: ט נֹדִי סָפַרְתָּה אָתָּה שִׂימָה
דִמְעָתִי בְנֹאדֶךָ הֲלֹא בְּסִפְרָתֶךָ: י אָז | יָשׁוּבוּ אוֹיְבַי
אָחוֹר בְּיוֹם אֶקְרָא זֶה־יָדַעְתִּי כִּי־אֱלֹהִים לִי: יא בֵּאלֹהִים
אֲהַלֵּל דָּבָר בַּיְיָ אֲהַלֵּל דָּבָר: יב בֵּאלֹהִים בָּטַחְתִּי
לֹא אִירָא מַה־יַּעֲשֶׂה אָדָם לִי: יג עָלַי אֱלֹהִים נְדָרֶיךָ
אֲשַׁלֵּם תּוֹדֹת לָךְ: יד כִּי הִצַּלְתָּ נַפְשִׁי מִמָּוֶת הֲלֹא
רַגְלַי מִדֶּחִי לְהִתְהַלֵּךְ לִפְנֵי אֱלֹהִים בְּאוֹר הַחַיִּים:

נו.

א. דעם זאנגמייסטער אויף „יונת אלם רחוקים" איין דענקשריפט דוד'ס אלם איהם די פלשתים אין גת אנגרייפען.

ב. גנאדיג מיר גאט, דער מענש וויל מיך פערשלינגען,
טאגליך שטרייטען, דריקען, עס זאל זיי ניט געלינגען.
ג. דער פיינד קוקט אוים טאגליך מיר אויסצוראטען,
העכסטער, זעה פיעלע אויף מיר שטרייטען שפאטען.
ד. אלע צייט ווען איך בין אין מורא,
פערזיכער איך מיר אויף גאט דעם בורא.
ה. איך לויב גאט, לויב זיין ווארט איך בין זיכער, דען גאט איז גוט,
האב קיין פורכט, וואס קאן מיר טאהן א שטיק פליייש און בלוט.
ו. מיין געשעפט גייהט טאגליך טרויער. נור אין צאנקען,
נור מיר בייזעס טאהן איז זייער געדאנקען.
ז. פערזאמלען און בעהאלטען זיך, מיינע טריט נור היטען,
האפען אויף מיין לעבען, בין שיער שאן פערשניטען.
ח. אונרעכט וואלט זיין ווען דו זאלסט זיי רעטען,
דיין צארן שטירצט פעלקער שטירץ אויך זיי, נעהם אן מיין בעטען.
ט. אך גאט דו ציילסט דאך מיין פערוואגלען,
מיינע טרערען גים אין דיינע לאגלען,
אין דיין בוך איז דאך פערשריבען.
י. דאן וועט מיין פיינד צוריק זיך קעהרען,
איך רוף דיר, דו הערסט דיינע ליבען.
יא. איך לויב זיין ווארט איך לויב גאט דעם הערן.
יב. איך פערטרויע מיר אויף גאט ער איז גוט,
האב קיין פורכט וואס קאן מאהן א מענש פלייש און בלוט.
יג. איך וועל צו גאט די נדרים בעצאהלען,
דיזער דאנק איז דיר וואהלגעפאלען.
יד. האסט גאט גירעטעט מיין זעעל פון טויט,
און ניט פערשטויסען מיינע פים,
מיין פערזאן פאר גאט נאך גייהט,
אין ליכט אין לעבען געווים.

נז.

התפלה זו עשה במערה על דרך וירא ויצר, שלא אהרג ושלא יהרג והיה בסכנה גדולה והקב"ה עשה לו נוראים בהצלתו בזכות הבטחון:

א לַמְנַצֵּחַ אַל־תַּשְׁחֵת לְדָוִד מִכְתָּם בְּבָרְחוֹ מִפְּנֵי־
שָׁאוּל בַּמְּעָרָה׃ ב חָנֵּנִי אֱלֹהִים ׀ חָנֵּנִי כִּי בְךָ חָסָיָה
נַפְשִׁי וּבְצֵל־כְּנָפֶיךָ אֶחְסֶה עַד־יַעֲבֹר הַוּוֹת׃ ג אֶקְרָא
לֵאלֹהִים עֶלְיוֹן לָאֵל גֹּמֵר עָלָי׃ ד יִשְׁלַח מִשָּׁמַיִם ׀
וְיוֹשִׁיעֵנִי חֵרֵף שֹׁאֲפִי סֶלָה יִשְׁלַח אֱלֹהִים חַסְדּוֹ וַאֲמִתּוֹ׃
ה נַפְשִׁי ׀ בְּתוֹךְ לְבָאִם אֶשְׁכְּבָה לֹהֲטִים בְּנֵי־אָדָם
שִׁנֵּיהֶם חֲנִית וְחִצִּים וּלְשׁוֹנָם חֶרֶב חַדָּה׃ ו רוּמָה עַל־
הַשָּׁמַיִם אֱלֹהִים עַל כָּל־הָאָרֶץ כְּבוֹדֶךָ׃ ז רֶשֶׁת ׀ הֵכִינוּ
לִפְעָמַי כָּפַף נַפְשִׁי כָּרוּ לְפָנַי שִׁיחָה נָפְלוּ בְתוֹכָהּ
סֶלָה׃ ח נָכוֹן לִבִּי אֱלֹהִים נָכוֹן לִבִּי אָשִׁירָה וַאֲזַמֵּרָה׃
ט עוּרָה כְבוֹדִי עוּרָה הַנֵּבֶל וְכִנּוֹר אָעִירָה שָּׁחַר׃
י אוֹדְךָ בָעַמִּים ׀ יְיָ אֲזַמֶּרְךָ בַּלְאֻמִּים׃ יא כִּי־גָדֹל
עַד־שָׁמַיִם חַסְדֶּךָ וְעַד־שְׁחָקִים אֲמִתֶּךָ׃ יב רוּמָה עַל־
שָׁמַיִם אֱלֹהִים עַל כָּל־הָאָרֶץ כְּבוֹדֶךָ׃

נז.

א. דעם זאנגמייסטער. „פערטיליג ניט״ איין דענקשריפט דוד'ס ווען ער איז פון שאול'ן אין האהלע אנטלאפען.

ב. גנאדיג מיר גאט, גנאדיג דורך דיין פיל גוטס,
מיין זעעל אין דיר פערטרויט, אין דיין שוטץ,
אונטער דיין פליגעלשאטען, מיין שוטץ זאל דארט זיין,
ביז דער אונגליק וועט פערביי גייהן.
ג. איך רוף צו גאט, דעם העכסטען אין נויטה ווען איך בין,
פון אים גייהט ארוים זיין בעשלוס מיין גזר דין.
ד. זיין הילף שיקט גאט פון הימעל צו מיר א הער,
אויף דער ערד האב איך קיין הילף מעהר,
ער פערשעמט ווער מיר וויל איינשלינגען,
זיין גנאדע און טריייהייט מיר אומרינגען.
ה. מיין לעבען צווישען לאווען, ליג צווישען פלאמען,
צווישען מענשען זייער מויל נור סם'ן,
ציינער שפיז און פייל,
דער צונג א שארפער שווערד, טייטען פער וויא פיל מייל.

*   *
*

ו. ווער גאט ערהויבען אין דיין הימעלסצעלט
דיין כבוד איז פול גאנצע וועלט.

*   *
*

ז. אויף מיינע טריט שפרייט דער פיינד נעטצען,
בייגט מיין זעעל, זוכט מיר צו פערלעטצען,
גראבען פיר מיר א גרוב, זאלסט זיי גאט בעצאהלען,
זאלען זעלבסט דארט אריין פאלען.
ח. אונערשראקען איז מיין הארץ מיין געפיהל,
צו גאט נור זינג איך, און איך שפיל.
ט. ערוואכע מיין עהרע, מיין הארפע מיין פידעל,
איך וועק אויף דען מארגענשטערן מיט מיין ליעדעל.
י. איך דאנק דיר אונטער פעלקער אונטער נאציאנען.
יא. דיין חסד איז גרויס ביזן הימעל, דיין אמת איבער די וואנגען.
יב. ווער גאט ערהויבען אין דיין הימעלסצעלט,
דיין כבוד איז פול די גאנצע וועלט.

נח.

בזה המזמור מבואר היאך דוד מקונן על אבנר ושאר שונאיו שהיו אומרים על שאול שהיה כדין שרודף אחר דוד :

א לַמְנַצֵּחַ אַל־תַּשְׁחֵת לְדָוִד מִכְתָּם׃ ב הַאֻמְנָם אֵלֶם
צֶדֶק תְּדַבֵּרוּן מֵישָׁרִים תִּשְׁפְּטוּ בְּנֵי אָדָם׃ ג אַף־בְּלֵב
עוֹלֹת תִּפְעָלוּן בָּאָרֶץ חֲמַס יְדֵיכֶם תְּפַלֵּסוּן׃ ד זֹרוּ רְשָׁעִים
מֵרָחֶם תָּעוּ מִבֶּטֶן דֹּבְרֵי כָזָב׃ ה חֲמַת־לָמוֹ כִּדְמוּת
חֲמַת־נָחָשׁ כְּמוֹ־פֶתֶן חֵרֵשׁ יַאְטֵם אָזְנוֹ׃ ו אֲשֶׁר לֹא־
יִשְׁמַע לְקוֹל מְלַחֲשִׁים חוֹבֵר חֲבָרִים מְחֻכָּם׃ ז אֱלֹהִים
הֲרָס־שִׁנֵּימוֹ בְּפִימוֹ מַלְתְּעוֹת כְּפִירִים נְתֹץ ׀ יְיָ׃
ח יִמָּאֲסוּ כְמוֹ־מַיִם יִתְהַלְּכוּ־לָמוֹ יִדְרֹךְ חִצָּיו כְּמוֹ
יִתְמֹלָלוּ׃ ט כְּמוֹ שַׁבְּלוּל תֶּמֶס יַהֲלֹךְ נֵפֶל אֵשֶׁת בַּל־
חָזוּ שָׁמֶשׁ׃ י בְּטֶרֶם יָבִינוּ סִּירֹתֵיכֶם אָטָד כְּמוֹ־חַי
כְּמוֹ־חָרוֹן יִשְׂעָרֶנּוּ׃ יא יִשְׂמַח צַדִּיק כִּי־חָזָה
נָקָם פְּעָמָיו יִרְחַץ בְּדַם הָרָשָׁע׃ יב וְיֹאמַר
אָדָם אַךְ־פְּרִי לַצַּדִּיק אַךְ יֵשׁ־אֱלֹהִים שֹׁפְטִים
בָּאָרֶץ׃

נח.

א. דעם זאנגמייסטער, פערטיליג ניט, דוד׳ס איין דענקשריפט.

ב. זייט איהר מאכטיגע מיט איין אמת דען שטום?
ריכטיג ניט רייידען, ארדענטליך ניט ריכטען דען מענשען.

ג. מיט הארץ טהוט איהר אונרעכט, אין האלט זיך נאך פרום.
אייער רויב אין לאנד וועגט זעהר שווער גאר אהנע גרענצען.

ד. פון מוטטערלייב בלייבען רשעים פרעמד צו גאט,
אירען פון וועג, רייידען ליגען, שאפען שאנד און שפאט.

ה. זייער צארן איז גלייך שלאנגען גיפט,
ווי דער טויבער אטער פערשטאפט זיין אהר,

ו. און בייסט, אויך דאן ווען זיין גיפט אויסטריפט *).
הערט קיין צויבערער, און דעם קליגסטען גאר.

ז. גאט רייס די צייינער אויס פון רשעים׳ס מויל,
די באקצייינער פון לאווען טוען בייז א גרויל.

ח. די הארץ זאל זיי צו גיין ווי וואסער שיטער,
זיין בויגען, זיינע פיילען אך גאט צו שפליטער.

ט. ווי די שנעקע צושמעלצט, אזוי זאל זיי געשעהן,
ווי פריהגעבורט ניט דערלעבט די זונן צו זעהן.

י. בעפאר דער יונגער דארן אויסוואכסט איין אלטער דארן,
און נאך גאר פריש, זאל גאט אים אויסרייסען מיט צארן.

יא. דער צדיק וועט זיך פרייען, ראכע זעהן מיט גרויסמוטה,
ער וועט זיך וואשען אין דעם רשע׳ס בלוט.

יב. יעדער מענש וועט זאגען, דעם צדיק טראגט גוטע פרוכט,
א גאט איז דא, ער ריכט גאנץ וועלט און די וואהרהייט זוכט.

*) טעם המשל, לפי שיש בארצות המזרח חכמים שיודעים להוציא הארס הטמון בכיס קטן תחת לשון הנחש, ועמי הארץ תועים לחשוב כי בלחש לא ישכו עוד.

נט.

בו מבואר נס גדול שנעשה לדוד והיאך היה בסכנה גדולה והיה ניצול מחלון שלא הרגישו שומרי הפתח. ותפלות ותחנונים ובקשות גדולות שהיה דוד עושה לעת הזאת:

א לַמְנַצֵּחַ אַל־תַּשְׁחֵת לְדָוִד מִכְתָּם בִּשְׁלֹחַ שָׁאוּל
וַיִּשְׁמְרוּ אֶת־הַבַּיִת לַהֲמִיתוֹ׃ ב הַצִּילֵנִי מֵאֹיְבַי ׀ אֱלֹהָי
מִמִּתְקוֹמְמַי תְּשַׂגְּבֵנִי׃ ג הַצִּילֵנִי מִפֹּעֲלֵי אָוֶן וּמֵאַנְשֵׁי
דָמִים הוֹשִׁיעֵנִי׃ ד כִּי הִנֵּה אָרְבוּ לְנַפְשִׁי יָגוּרוּ עָלַי
עַזִּים לֹא־פִשְׁעִי וְלֹא־חַטָּאתִי יְיָ׃ ה בְּלִי־עָוֺן יְרֻצוּן
וְיִכּוֹנָנוּ עוּרָה לִקְרָאתִי וּרְאֵה׃ ו וְאַתָּה יְיָ־אֱלֹהִים
צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הָקִיצָה לִפְקֹד כָּל־הַגּוֹיִם אַל־
תָּחֹן כָּל־בֹּגְדֵי אָוֶן סֶלָה׃ ז יָשׁוּבוּ לָעֶרֶב יֶהֱמוּ כַכָּלֶב
וִיסוֹבְבוּ עִיר׃ ח הִנֵּה ׀ יַבִּיעוּן בְּפִיהֶם חֲרָבוֹת
בְּשִׂפְתוֹתֵיהֶם כִּי־מִי שֹׁמֵעַ׃ ט וְאַתָּה יְיָ תִּשְׂחַק־לָמוֹ
תִּלְעַג לְכָל־גּוֹיִם׃ י עֻזּוֹ אֵלֶיךָ אֶשְׁמֹרָה כִּי־אֱלֹהִים
מִשְׂגַּבִּי׃ יא אֱלֹהֵי חַסְדִּי יְקַדְּמֵנִי אֱלֹהִים יַרְאֵנִי בְשֹׁרְרָי׃
יב אַל־תַּהַרְגֵם ׀ פֶּן־יִשְׁכְּחוּ עַמִּי הֲנִיעֵמוֹ בְחֵילְךָ
וְהוֹרִידֵמוֹ מָגִנֵּנוּ יְיָ׃ יג חַטַּאת־פִּימוֹ דְּבַר־שְׂפָתֵימוֹ

נט.

א. דעם זאנגמייסטער. „פערטיליג ניט״, דוד׳ס איין רענקשריפט ווען שאול האט געשיקט בעוואכען זיין הויז אים צו טויטען.

ב. רעטע מיך גאט פון פיינד וועלכע אויף מיר אויף שטייהן.
ג. העלף מיר גאט פון די אונרעכט טוען, פון מערדער צו מארד נור גייהן.
ד. לויערן אויף מיין לעבען, פרעכע פערזאמלען זיך אויף מיר,
אהנע פערברעך, פערבארגען איז דאך גאט ניט פון דיר.
ה. אהנע שולד לויפען זיי אויף מיר, פעסט זיך צו ברייטען,
ערוואכע גאט צו מיין שרייען, זעה זיי ווילען מיר טייטען.
ו. גאט דער העררשארען, גאט ישראל׳ס ערוואכע,
בעשטראף אלע היידען, שוינע קיינעם פון דיין ראכע.
ז. זאלען אומלויפען ביז אבענד, ווי הינד בילען,
אין שטאט אומטרייבען, זוכען דען הונגער צו שטילען.
ח. זייער מויל ווי שווערדען זיך קעהרען,
טראכטען עס איז קיין גאט וואס זאל הערען.
ט. דו גאט שפאטעסט פון זיי, היידען איז ביי דיר א שפאט.
י. אללמעכטיגער, איך ווארט אויף דיין הילף מיין בורג איז גאט.
יא. מיין גנאדיגער גאט, ער גייט מיר אימער פאראן,
גאט הייזט מיר ראכע אויף וועלכע אויסקוקען מיר בייז צו טאהן.
יב. טויטען זיי זאלסט נאך ניט, זאלכע ראכע איז ניט געאכט.
דען מיין פאלק ווערט זיי באלד פערגעסען.
פערוואגעל זיי גאט מיט דיין גרויסע מאכט,
מאך זיי ארעם זאלען ניט האבען וואס צו עסען.
דאס הייסט ראכע און שפאט, אונזער שיטצער גאט!
יג. זייער זינד זאל זעלבסט ערציילען זייער מויל,
זייער שבאלין זאל פאלען איבער פלוך, בעטרוג און גרויל.

וְיִלָּכְדוּ בִגְאוֹנָם וּמֵאָלָה וּמִכַּחַשׁ יְסַפֵּרוּ׃ יד כַּלֵּה בְחֵמָה
כַּלֵּה וְאֵינֵמוֹ וְיֵדְעוּ כִּי־אֱלֹהִים מֹשֵׁל בְּיַעֲקֹב לְאַפְסֵי
הָאָרֶץ סֶלָה׃ טו וְיָשֻׁבוּ לָעֶרֶב יֶהֱמוּ כַכָּלֶב וִיסוֹבְבוּ
עִיר׃ טז הֵמָּה יְנִיעוּן לֶאֱכֹל אִם־לֹא יִשְׂבְּעוּ וַיָּלִינוּ׃
יז וַאֲנִי ׀ אָשִׁיר עֻזֶּךָ וַאֲרַנֵּן לַבֹּקֶר חַסְדֶּךָ כִּי־הָיִיתָ
מִשְׂגָּב לִי וּמָנוֹס בְּיוֹם צַר־לִי׃ יח עֻזִּי אֵלֶיךָ אֲזַמֵּרָה
כִּי־אֱלֹהִים מִשְׂגַּבִּי אֱלֹהֵי חַסְדִּי׃

ס.

בזה המזמור מבואר כשבא יואב ראש המלחמה לפני ארם נהרים אמרו לו לא מבניו של יעקב אתם והיכן היא השבועה שנשבע ללבן. ולא היה יודע יואב להשיב ושאל בסנהדרין, והתפלה שהתפלל דוד על המלחמה׃

א לַמְנַצֵּחַ עַל־שׁוּשַׁן עֵדוּת מִכְתָּם לְדָוִד לְלַמֵּד׃
ב בְּהַצּוֹתוֹ ׀ אֶת אֲרַם נַהֲרַיִם וְאֶת־אֲרַם צוֹבָה וַיָּשָׁב
יוֹאָב וַיַּךְ אֶת־אֱדוֹם בְּגֵיא־מֶלַח שְׁנֵים עָשָׂר אָלֶף׃
ג אֱלֹהִים זְנַחְתָּנוּ פְרַצְתָּנוּ אָנַפְתָּ תְּשׁוֹבֵב לָנוּ׃
ד הִרְעַשְׁתָּה אֶרֶץ פְּצַמְתָּהּ רְפָה שְׁבָרֶיהָ כִי־מָטָה׃
ה הִרְאִיתָ עַמְּךָ קָשָׁה הִשְׁקִיתָנוּ יַיִן תַּרְעֵלָה׃ ו נָתַתָּה
לִּירֵאֶיךָ נֵּס לְהִתְנוֹסֵס מִפְּנֵי קֹשֶׁט סֶלָה׃ ז לְמַעַן יֵחָלְצוּן

7. פֿערטילִיגע זיי מִיט צאָרן זייען זיי באלד נִיטאָ,
זאָלען זיי וויסען דאָס אַ גאָט איז דאָ,
וואָס רעגִירט אויף יעקב ווי אִים געפֿעלט,
אוּן רעגִירט בִּיז ענדע וועלט.
טו. זאָלען אומלויפֿען בִּיז אָבענד ווי הינד בִּילען.
זיך אוּמטרייבען אִין שטאָט זוּכען דען הוּנגער צוּ שטִילען.
טז. זאָלען זוּכען עסען, יאָגען דען ווינד,
נִימאַלס זאַט זיין, זיך קריגען, רייסען ווי הינט.
יז. אוּן אִיך, אִיך זינג אִיך לויב דיין מאַכט אַלע מאָרגען,
לויב דיין גנאַדע, דוּ בִּיסט מיין בוּרג, אִין נויט טהוּסט מִיך פֿערבאָרגען.
יח. מיין אַלמאַכטִיגער, דיר לויב אִיך דוּ לאָסט מִיך נִיט צוּ שפּאָט.
דען מיין פֿעסטער בוּרג אִיז מיין גנאָדִיגער גאָט.

ס.

א. דעם זאַנגמייסטער, אויף „שוּשן עדות", דוִדס איין דענקשריפֿט צוּם אויסווענדִיג לערנען.
ב. ווען ער האָט געקאָמפּפֿט מִיט ארם נהרים, מִיט ארם צובה, אוּן יואב ווִידער דעם אדום אִין זאַלצטהאַל האָט געשלאָגען צוועלף טויזענד מאַנן.

ג. אַךְ גאָט, האָסט אוּנז פֿערלאַסען, צוּבראָכען מִיט צאָרן,
ערקוויק דאָך גאָט אוּנז ווִידער!
ד. דאָס לאַנד אִיז דוּרך שטוּרם ערשיטערט געוואָרען,
אוּן צערשמעטערט, היַיל אִיהרע צוּבראָכענע גלִידער.
ה. דוּ ווייזט דיין פֿאָלק אַ הארטען שִיקזאַל,
טרייִנקסט אוּנז ווײַן געמִישט מִיט גאַל.
ו. דוּ גאָט פֿלעגסט געבען דיינע פֿרוּמע אַ פּאַנִיר,
צוּלִיב דיין וואַהרהייט העלף גאָט מִיר.
ז. דיינע געלִיבטע זאָלען גערעטעט ווערין אַלע בענאַנד
ענטפֿער מִיר גאָט, העלף מִיט דיין רעכטע האַנד.

יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי׃ ח אֱהִים ׀ דִּבֶּר בְּקָדְשׁוֹ
אֶעְלֹזָה אֲחַלְּקָה שְׁכֶם וְעֵמֶק סֻכּוֹת אֲמַדֵּד׃ ט לִי גִלְעָד ׀
וְלִי מְנַשֶּׁה וְאֶפְרַיִם מָעוֹז רֹאשִׁי יְהוּדָה מְחֹקְקִי׃ י מוֹאָב ׀
סִיר רַחְצִי עַל־אֱדוֹם אַשְׁלִיךְ נַעֲלִי עָלַי פְּלֶשֶׁת הִתְרוֹעָעִי׃
יא מִי יֹבִלֵנִי עִיר מָצוֹר מִי נָחַנִי עַד־אֱדוֹם׃ יב הֲלֹא־
אַתָּה אֱהִים זְנַחְתָּנוּ וְלֹא־תֵצֵא אֱהִים בְּצִבְאוֹתֵינוּ׃
יג הָבָה־לָּנוּ עֶזְרָת מִצָּר וְשָׁוְא תְּשׁוּעַת אָדָם׃ יד בֵּאלֹהִים
נַעֲשֶׂה־חָיִל וְהוּא יָבוּס צָרֵינוּ׃

סא.

זאת התפלה אמר דוד כשהיה בורח מפני שאול, וכל מחשבותיו ובקשתו היה להאריך לו ימים לא בשביל תאות עולם הזה רק להתעסק ביראת ה' כל ימיו׃

א לַמְנַצֵּחַ עַל־נְגִינַת לְדָוִד׃ ב שִׁמְעָה אֱהִים רִנָּתִי
הַקְשִׁיבָה תְּפִלָּתִי׃ ג מִקְצֵה הָאָרֶץ ׀ אֵלֶיךָ אֶקְרָא בַּעֲטֹף
לִבִּי בְּצוּר־יָרוּם מִמֶּנִּי תַנְחֵנִי׃ ד כִּי־הָיִיתָ מַחְסֶה לִי
מִגְדַּל־עֹז מִפְּנֵי אוֹיֵב׃ ה אָגוּרָה בְאָהָלְךָ עוֹלָמִים אֶחֱסֶה
בְסֵתֶר כְּנָפֶיךָ סֶּלָה׃ ו כִּי־אַתָּה אֱהִים שָׁמַעְתָּ לִנְדָרָי
נָתַתָּ יְרֻשַּׁת יִרְאֵי שְׁמֶךָ׃ ז יָמִים עַל־יְמֵי־מֶלֶךְ תּוֹסִיף
שְׁנוֹתָיו כְּמוֹ־דֹר וָדֹר׃ ח יֵשֵׁב עוֹלָם לִפְנֵי אֱהִים

ח. גאָט האָט גערעדט מיט זיין הייליגען וואָרט,
איך וועל מיך נאָך פרייען אין מיין אָרט,
וועל שכם טיילען, דעם טהאָל סכות מעסטען.
ט. מיר געהערט גלעד און מנשה, און גאָר אַם בעסטען,
איז אֶפרים מיין הויפּט רעגירער,
און יהודה מיין געזעטצפיהרער.
י. מואב איז מיין וואַשטאָפּף, אדום מיין שטיוועלקנעכט.
ווערסט דו פלשתים נאָך אויף מיר שאַלען ווען דיר געהט שלעכט?
יא. ווער פירט מיר אין צור, בעלאַגערן די שטאָט,
ווער בעגלייט מיר ביז אדום? דו נור אַך גאָט!
יב. דו פערלאַסט אונז יעטצט אַך גאָט מיין העֶרר,
און געהסט ניט אַרויס אין אונזער מיליטער.
יג. הילף פון פיינד גיב אונז, גאָט נור דו דאָס קאָנסט.
דען מענשענס הילף איז גאָר אומזאָנסט.
יד. מיט גאָט טהוען מיר אויף, גרויסע מאַכט,
ער צוטרעט אונזער פיינד צושטערט זייער טראַכט.

סא.

א. דעם זאַנגמייסטער, אויף נגינות פון דוד.

ב. הער גאָט צו מיין בעטען,
פערנעהם מיין תפלה, און מיך רעטען.
ג. איך רוף דיר גאָט פון עק וועלט, און מיין הארץ פערשמאַכט,
הייב מיר אויפ'ן שטיין, בעגלייט מיר מיט דיין מאַכט.
ד. פון פיינד ביסט דו מיין שוטץ מיין שטאַרקער טהורם.
ה. אין דיין געצעלט וויל איך עביג וואָהנען,
אונטער דיינע פליגעל שיטץ מיך אונטער דיין שירם.
ו. דו הערסט גאָט צו מיינע נדרים, דיין פראָמענס ערב נאָך שוינען.
ז. גוטע טעג דעם קאָניג זאָלסט נאָך מעהר געבען,
יאָהרען, ווי אַלטע דורות זאָל ער לעבען.
ח. זאָל פאָר גאָט עוויג טראָהנען, אים דאָס קומט׳
חסד און אמת זאָלן אים היטען בעשטימט.

חֶסֶד וֶאֱמֶת מַן יִנְצְרֻהוּ׃ ט כֵּן אֲזַמְּרָה שִׁמְךָ לָעַד לְשַׁלְּמִי
נְדָרַי יוֹם ׀ יוֹם׃

סב.

תפלה נגד שונאיו והתעורר לדורו שלא יהיה להם בטחון על ממון והיאך אסיפת ממון הוא הבל הבלים׃

א לַמְנַצֵּחַ עַל־יְדוּתוּן מִזְמוֹר לְדָוִד׃ ב אַךְ אֶל־
אֱלֹהִים דּוּמִיָּה נַפְשִׁי מִמֶּנּוּ יְשׁוּעָתִי׃ ג אַךְ־הוּא צוּרִי
וִישׁוּעָתִי מִשְׂגַּבִּי לֹא־אֶמּוֹט רַבָּה׃ ד עַד־אָנָה ׀ תְּהוֹתְתוּ
עַל־אִישׁ תְּרָצְּחוּ כֻלְּכֶם כְּקִיר נָטוּי גָּדֵר הַדְּחוּיָה׃
ה אַךְ מִשְּׂאֵתוֹ ׀ יָעֲצוּ לְהַדִּיחַ יִרְצוּ כָזָב בְּפִיו יְבָרֵכוּ
וּבְקִרְבָּם יְקַלְלוּ־סֶלָה׃ ו אַךְ לֵאלֹהִים דּוֹמִּי נַפְשִׁי כִּי־
מִמֶּנּוּ תִּקְוָתִי׃ ז אַךְ־הוּא צוּרִי וִישׁוּעָתִי מִשְׂגַּבִּי לֹא
אֶמּוֹט׃ ח עַל־אֱלֹהִים יִשְׁעִי וּכְבוֹדִי צוּר־עֻזִּי מַחְסִי
בֵּאלֹהִים׃ ט בִּטְחוּ בוֹ בְכָל־עֵת ׀ עָם שִׁפְכוּ־לְפָנָיו
לְבַבְכֶם אֱלֹהִים מַחֲסֶה־לָּנוּ סֶלָה׃ י אַךְ ׀ הֶבֶל בְּנֵי־אָדָם
כָּזָב בְּנֵי־אִישׁ בְּמֹאזְנַיִם לַעֲלוֹת הֵמָּה מֵהֶבֶל יָחַד׃
יא אַל־תִּבְטְחוּ בְעֹשֶׁק וּבְגָזֵל אַל־תֶּהְבָּלוּ חַיִל ׀ כִּי־יָנוּב
אַל־תָּשִׁיתוּ לֵב׃ יב אַחַת ׀ דִּבֶּר אֱלֹהִים שְׁתַּיִם־זוּ

ט. דרום לויב איך גאָט דײַן נאָמען עוויג אָן אַ ברעג,
מײַנע נדרים וועל איך בעצאָהלען אַלע טעג.

סב.

א. דעם זאַנגמײַסטער, אויף ידותון. דוד׳ס אַגעזאַנג.

ב. נור צו גאָט שווײַגט און האָפט מײַן גייסט,
פון אים קומט מײַן הילף מײַן טרייסט.
ג. נור ער איז מײַן שטאַרקער העלפער, אין אים איז מײַן בעשיצען,
ער איז מײַן בורג, פיל וועל איך ניט גליטשען.
ד. ווי לאַנג וועט איהר פעראונגליקען מענשען,
אַלע אידר מאָרדערס אָהנע גרענצען,
ווי אַ וואַנט אין אַלטען מויער איז געבויגען,
פאַלט איר פלוצים עם מערקען קײַנע אויגען;
ה. פון שטאָלץ זיך בעראַטהען אים צו שטויסען,
אונטער וואַנט, דאָס זײַנען זיי אויסען,
ריידען ליגען, צוליב דעם צוועק, מיטלען זוכען.
מיטן מויל בענשען זיי, און אין הארצען פלוכען.
ו. נור צו גאָט שווײַגט מײַן גייסט,
פון אים קומט מײַן האָפנונג מײַן טרייסט.
ז. ער איז מײַן שטאַרקער העלפער, אין אים טהו איך זיך שיצען,
ער איז מײַן בורג, איך וועל ניט גליטשען.
ח. ביי גאָט איז מײַן הילף און עהרע,
מײַן שטאַרקער שוטץ איז ער פון נויט די שווערע.
ט. פערטרויט אים אַלע צײַט, פיר אים גיסט אויס אײַער הערץ,
דען גאָט איז אונזער שוטץ, און בעפרייט פון שמערץ.
י. מענשען זײַנען נור אַ הויך, האָט קײַן קיום ווי אַ ליגען,
דעם הויך מיטן מענשען אויפ׳ן וואָג לייג, ווערט דער הויך געשטיגען.
יא. פערזיכערט אײַך ניט אויף בעטרוג און רויב,
ווען דער פערמאָג צו־וואַקסט, זיי ניט נאַרעש, ניט גלויב,
דאַרויף ניט הייגג דײַן האַרץ, ניט דערמיט איז אַ מענשענס לויב.
יב. איינס רעדט גאָט, און צוויי האָב איך פערשטאַנען:
יג. „גאָט איז שטאַרק״—אָבער דײַן גנאַדע איזט זעהר הויך,

שְׁמָעְתִּי כִּי־עֹז לֵאלֹהִים׃ יג וּלְךָ־אֲדֹנָי חָסֶד כִּי־אַתָּה ׀
תְשַׁלֵּם לְאִישׁ כְּמַעֲשֵׂהוּ׃

סג.

בו מבואר התפלה שעשה דוד כשהיה מסתתר מפני שאול והיה נכסף ללכת אל מקום ארון כמו אדם שצמא למים ועשה תפלה גדולה על עצמו ונגד שונאו׃

א מִזְמוֹר לְדָוִד בִּהְיוֹתוֹ בְּמִדְבַּר יְהוּדָה׃ ב אֱלֹהִים ׀
אֵלִי אַתָּה אֲשַׁחֲרֶךָּ צָמְאָה לְךָ ׀ נַפְשִׁי כָּמַהּ לְךָ בְשָׂרִי
בְּאֶרֶץ־צִיָּה וְעָיֵף בְּלִי־מָיִם׃ ג כֵּן בַּקֹּדֶשׁ חֲזִיתִךָ לִרְאוֹת
עֻזְּךָ וּכְבוֹדֶךָ׃ ד כִּי־טוֹב חַסְדְּךָ מֵחַיִּים שְׂפָתַי יְשַׁבְּחוּנְךָ׃
ה כֵּן אֲבָרֶכְךָ בְחַיָּי בְּשִׁמְךָ אֶשָּׂא כַפָּי׃ ו כְּמוֹ חֵלֶב
וָדֶשֶׁן תִּשְׂבַּע נַפְשִׁי וְשִׂפְתֵי רְנָנוֹת יְהַלֶּל־פִּי׃ ז אִם־
זְכַרְתִּיךָ עַל־יְצוּעָי בְּאַשְׁמֻרוֹת אֶהְגֶּה־בָּךְ׃ ח כִּי־הָיִיתָ
עֶזְרָתָה לִּי וּבְצֵל כְּנָפֶיךָ אֲרַנֵּן׃ ט דָּבְקָה נַפְשִׁי אַחֲרֶיךָ
בִּי תָּמְכָה יְמִינֶךָ׃ י וְהֵמָּה לְשׁוֹאָה יְבַקְשׁוּ נַפְשִׁי יָבֹאוּ
בְּתַחְתִּיּוֹת הָאָרֶץ׃ יא יַגִּירֻהוּ עַל־יְדֵי־חָרֶב מְנָת שֻׁעָלִים
יִהְיוּ׃ יב וְהַמֶּלֶךְ יִשְׂמַח בֵּאלֹהִים יִתְהַלֵּל כָּל־הַנִּשְׁבָּע
בּוֹ כִּי יִסָּכֵר פִּי דוֹבְרֵי־שָׁקֶר׃

יז. דו גאָט בעצאָהלסט דעם מענשען נאָך זיין טאָהן און פלאַנען,
וואָס ער איז גאָר ניט ווערטה אויך.

סג.

א. דוד'ס אַנגעזאַנג, ווען ער וואַר אין מדבר יהודה.

ב. איך לויב גאָט מיין הערין,
נאָך בעפאָר דען מאָרגענשטערן,
עס דורשט צו דיר מיין זעעלע,
עס געלוסט צו דיר מיין יעדעס גליד,
ווי אַ וואַנדערער שוואַך און מיד,
אין וויסטען לאַנד זוכט אַ וואַססערקוועלע,
ג. זאָ געלוסט איך אין דיין היילינטהום,
דיין מאַכט און דיין עהרע אומעטום.
ד. דיין גנאַדע גאָט איז בעסער פון לעבען,
דעם דאַנק מיינע ליפען דיר געבען.
ה. גערן דאַנק איך דיר גאָט אין מיין לעבענלאַנג,
הייב מיינע הענט, דאַנק דיין נאָמען מיט געזאַנג.
ו. ווי פון פעט'ס און זאַפט, ווערט מיט דיר מיין זעעלע זאַט,
מיינע ליפען לויבען, זינגען אַללע דיינע טהאַט.
ז. אויף מיין געלעגער בינסט דו מיין זינן מיין טראַכט.
פון דיר נור קלעהר איך אין אַלע טיילען דער נאַכט.
ח. דו גאָט בינסט מיין הילף אין אַלעסדינג,
אונטער דיין פליגעלשאַטען זיטץ איך און זינג.
ט. מיין זעעל איז צו דיר גאָט אָנגעקלעבט,
דיין רעכטע האַנד אויף איהר שוועבט.
י. אָבער זיי מיינע פיינד זינקען טיף אין דער העלע,
וועלכע זוכען צו פערטיליגען מיין זעעלע.
יא. זייער בלוט זאָל דורכ'ן שווערד אויסרינען,
פיכסע זאָלען זייער פאָרציאָן דאָרט געפינען.
יב. דער קעניג אָבער פרייט זיך מיט גאָט,
עס ריהמט זיך ווער וואַהר שווערט צו איהם,
דעם ליגנערם מויל פערשלאָסען, צו שפאָט,
און איך לויב גאָט מיט מיין שטים.

סד.

בעלי אגדות דרשו זה המזמור על דניאל שהושלך לגוב אריות וצפה דוד ברוח הקודש המעורע והתפלל עליו ודניאל מזרעו היה כמ"ש לחזקיה ומבניך אשר תוליד יקחו ויהיו סריסים בהיכל המלך בבל:

א לַמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר לְדָוִד: ב שְׁמַע־אֱלֹהִים קוֹלִי בְשִׂיחִי
מִפַּחַד אוֹיֵב תִּצֹּר חַיָּי: ג תַּסְתִּירֵנִי מִסּוֹד מְרֵעִים
מֵרִגְשַׁת פֹּעֲלֵי אָוֶן: ד אֲשֶׁר שָׁנְנוּ כַחֶרֶב לְשׁוֹנָם דָּרְכוּ
חִצָּם דָּבָר מָר: ה לִירוֹת בַּמִּסְתָּרִים תָּם פִּתְאֹם יֹרֻהוּ
וְלֹא יִירָאוּ: ו יְחַזְּקוּ־לָמוֹ דָּבָר רָע יְסַפְּרוּ לִטְמוֹן
מוֹקְשִׁים אָמְרוּ מִי יִרְאֶה־לָּמוֹ: ז יַחְפְּשׂוּ־עוֹלֹת תַּמְנוּ
חֵפֶשׂ מְחֻפָּשׂ וְקֶרֶב אִישׁ וְלֵב עָמֹק: ח וַיֹּרֵם אֱלֹהִים
חֵץ פִּתְאוֹם הָיוּ מַכּוֹתָם: ט וַיַּכְשִׁילֻהוּ עָלֵימוֹ לְשׁוֹנָם
יִתְנֹדֲדוּ כָּל־רֹאֵה בָם: י וַיִּירְאוּ כָּל־אָדָם וַיַּגִּידוּ פֹּעַל
אֱלֹהִים וּמַעֲשֵׂהוּ הִשְׂכִּילוּ: יא יִשְׂמַח צַדִּיק בַּיְיָ
וְחָסָה בוֹ וְיִתְהַלְלוּ כָּל־יִשְׁרֵי־לֵב:

סה.

שבחים גדולים ונוראים להקב"ה ובקשות ותפלות על חטאתינו והכלל שאי אפשר לספר גבורותיו ומי ימלל גבורותיו ע"כ דומיה תהלה לו:

א לַמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר לְדָוִד שִׁיר: ב לְךָ דֻמִיָּה תְהִלָּה
אֱלֹהִים בְּצִיּוֹן וּלְךָ יְשֻׁלַּם־נֶדֶר: ג שֹׁמֵעַ תְּפִלָּה עָדֶיךָ

סד.

א. דעם זאַנגמייַסטער, דָוִד'ס אַגעזאַנג.

ב. הער צו גאָט צו מײַן שטים און מײַן קלאָג.
פֿון פֿײַנדעס שרעק היט מײַן לעבען אַלע טאָג.
ג. פֿערבאָרג מיך פֿון בײזען ראַטה,
פֿון די זיך אויפֿרעגען צו בײזען טהאַט.
ד. זײער צונג ווי אַ שווערד שאַרפֿען,
פֿערגיפֿטעטע פֿײלען וואַרפֿען.
ה. שיסען פּלוצים אינם פֿערבאָרגען דעם פֿראָמען,
זיך ניט פֿירכטען פֿיר דײַן הײליגען נאָמען.
ו. זיי פֿערשטאַרקען דען בײזען פּלאַן,
ערציילען איינער דעם צווייטען ווי מען קאַן,
בעהאַלטען שלינגען פֿיר דעם פֿראָמען מאַנן,
און זאָגען, ווער זעהט זיי דאַן.
ז. פֿערמאַסקירען שטאַרק זייער אונ־עכט,
טיף אין האַרצען זיטצט די שלעכט.
ח. גאָט שיסט פּלוצים אויף זיי דען פֿייל,
ווערען זעלבסט פֿערוואונדעט, זעהר ווייל;
ט. זיי שטרויכלען זעלבסט מיט זייער צונג,
ווער זיי אַנקוקט, גיט פֿון זיי אַ שפּרונג.
י. דרום פֿירכטען מענשען פֿאַר גאָט און זאָגען:
גאָטעס אַרבייט איז קלוג, ריכטיג אָבגעוואָגען.
יא. דער צדיק פֿרייט זיך מיט גאָט פֿערטרויט זיך אין איהם,
אַלע פרומע הערצער ריהמען לויבען אין איין שטים.

סה.

א. דעם זאַנגמייַסטער. דָוִד'ס אַ געזאַנג, צו זינגען.

ב. שווייגען, איידער לויבען, איז דיר וואָהלגעפֿאַלען,
דיר גאָט וואָס דו אין ציון רוהסט,
מאַן ברויך דעם נדר דיר בעצאַהלען,
דאָס איז דײַן גאַנצע לוסט.
ג יעדענס געבעט הערסט דו גאָט מיט רוה,
יעדעס פֿלייש קומט צו דיר זעלבסט צו.

כָּל־בָּשָׂר יָבֹאוּ׃ ד דִּבְרֵי עֲוֺנֹת גָּבְרוּ מֶנִּי פְּשָׁעֵינוּ אַתָּה
תְכַפְּרֵם׃ ה אַשְׁרֵי ׀ תִּבְחַר וּתְקָרֵב יִשְׁכֹּן חֲצֵרֶיךָ
נִשְׂבְּעָה בְּטוּב בֵּיתֶךָ קְדֹשׁ הֵיכָלֶךָ׃ ו נוֹרָאוֹת ׀ בְּצֶדֶק
תַּעֲנֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ מִבְטָח כָּל־קַצְוֵי־אֶרֶץ וְיָם רְחֹקִים׃
ז מֵכִין הָרִים בְּכֹחוֹ נֶאְזָר בִּגְבוּרָה׃ ח מַשְׁבִּיחַ ׀ שְׁאוֹן
יַמִּים שְׁאוֹן גַּלֵּיהֶם וַהֲמוֹן לְאֻמִּים׃ ט וַיִּירְאוּ ׀ יֹשְׁבֵי
קְצָוֺת מֵאוֹתֹתֶיךָ מוֹצָאֵי בֹקֶר וָעֶרֶב תַּרְנִין׃ י פָּקַדְתָּ
הָאָרֶץ ׀ וַתְּשֹׁקְקֶהָ רַבַּת תַּעְשְׁרֶנָּה פֶּלֶג אֱלֹהִים מָלֵא
מָיִם תָּכִין דְּגָנָם כִּי־כֵן תְּכִינֶהָ׃ יא תְּלָמֶיהָ רַוֵּה נַחֵת
גְּדוּדֶהָ בִּרְבִיבִים תְּמֹגְגֶנָּה צִמְחָהּ תְּבָרֵךְ׃ יב עִטַּרְתָּ
שְׁנַת טוֹבָתֶךָ וּמַעְגָּלֶיךָ יִרְעֲפוּן דָּשֶׁן׃ יג יִרְעֲפוּ נְאוֹת
מִדְבָּר וְגִיל גְּבָעוֹת תַּחְגֹּרְנָה׃ יד לָבְשׁוּ כָרִים ׀ הַצֹּאן
וַעֲמָקִים יַעַטְפוּ־בָר יִתְרוֹעֲעוּ אַף־יָשִׁירוּ׃

סו.

בזה המזמור נאמר שבחים ותפלות נוראות שיאמרו להקב"ה על קיבוץ גלויות:

א לַמְנַצֵּחַ שִׁיר מִזְמוֹר הָרִיעוּ לֵאלֹהִים כָּל־הָאָרֶץ׃
ב זַמְּרוּ כְבוֹד־שְׁמוֹ שִׂימוּ כָבוֹד תְּהִלָּתוֹ׃ ג אִמְרוּ

ד. אוים צו ריידען מיין זינד איז מיר צו שווער,
פערגיב זיי אך גאט מיין הערר.
ה. וויל דעם, ווען דו אויסוויילסט אין דיינע הויפען וואהנען,
זאט פון דיין הייליג הויז די גוטס אים בעלאהנען!
ו. שרעקליך פיינינגסט דו אונז, אבער מיט גערעכטיגקייט,
דען דו גאט העלפסט אונז; דו ביזט דער פערזיכערהייט.
אין אלע עקוועלט, און ביים ים העט וויים.
ז. אויף אלע בערג גרייט גאט צו שפייז, מיט קראפט,
מיט גבורה אנגיגורט אין אלעס וואס ער בעשאפט.
ח. גאט מאכט שטיל דעם שטורם, אין ים שטילט די וואללען,
און שטיל מאכט ער נאציאנען מיט זיין וואהלגעפאלען.
ט. פאר דיר שרעקען זיך אין אלע עקוועלט פון דיינע וואונדערצייכען,
אים בעגין דעם מארגענס און אבענדס זינגען אללע נאטורווייכען.
י. דו ערמאנסט די ערד. טריינקסט איהר מיט וואסער זאט,
מיט פרוכט מאכסט איהר רייך, דען א טייכל דארט גאט האט,
און עוויג פול מיט וואסער, פון איהר בעגיסט ער אויף די קארן,
אין גוטען ארדנונג איר בענשט מיט גוטע יאהרען.
יא. איהרע בייטען זאטיגסט דו מיט רעגען,
שאפסט פערגעניגען וואס גור ארום קריכט,
רעגענגוס מאכט איהר וייך שפראצט פילע זעגען.
יב. בעקרוינסט דאס יאהר מיט גוטס און ליכט,
עס טריפט פעטיגקייט אין אלע שטעגען.
יג. דער מדבר ווירד גרין, בערג פריילין, אלענטוועגען.
יד. די ווידעפלאצער, זיך בעקליידען מיט שאף.
די טאהלען זיך וויקלען אין קארן,
עס שאלט עס זינגט גאנץ נאטור-בעשאף.
דאנקען גאט פיר די גוטע יאהרען.

סו.

א. דעם זאנגמייסטער, איין פזאלם-ליעד.

שאלט צו גאט אין אללענלאנד.
ב. לויבט זיין געעהרטען נאמען.
איהר לייגט אויף זיך עהרע בענאנד,
דורך זיין לויב, איהר זייט דערצו געקאמען.

לֵאלֹהִים מַה־נּוֹרָא מַעֲשֶׂיךָ בְּרֹב עֻזְּךָ יְכַחֲשׁוּ־לְךָ
אֹיְבֶיךָ׃ ד כָּל־הָאָרֶץ ׀ יִשְׁתַּחֲווּ לְךָ וִיזַמְּרוּ־לָךְ יְזַמְּרוּ
שִׁמְךָ סֶלָה׃ ה לְכוּ וּרְאוּ מִפְעֲלוֹת אֱלֹהִים נוֹרָא עֲלִילָה
עַל־בְּנֵי אָדָם׃ ו הָפַךְ יָם ׀ לְיַבָּשָׁה בַּנָּהָר יַעַבְרוּ בְרָגֶל
שָׁם נִשְׂמְחָה בּוֹ׃ ז מֹשֵׁל בִּגְבוּרָתוֹ ׀ עוֹלָם עֵינָיו בַּגּוֹיִם
תִּצְפֶּינָה הַסּוֹרְרִים ׀ אַל־יָרוּמוּ לָמוֹ סֶלָה׃ ח בָּרְכוּ
עַמִּים ׀ אֱלֹהֵינוּ וְהַשְׁמִיעוּ קוֹל תְּהִלָּתוֹ׃ ט הַשָּׂם נַפְשֵׁנוּ
בַּחַיִּים וְלֹא־נָתַן לַמּוֹט רַגְלֵנוּ׃ י כִּי־בְחַנְתָּנוּ אֱלֹהִים
צְרַפְתָּנוּ כִּצְרָף־כָּסֶף׃ יא הֲבֵאתָנוּ בַמְּצוּדָה שַׂמְתָּ
מוּעָקָה בְמָתְנֵינוּ׃ יב הִרְכַּבְתָּ אֱנוֹשׁ לְרֹאשֵׁנוּ בָּאנוּ
בָאֵשׁ וּבַמַּיִם וַתּוֹצִיאֵנוּ לָרְוָיָה׃ יג אָבוֹא בֵיתְךָ בְעוֹלוֹת
אֲשַׁלֵּם לְךָ נְדָרָי׃ יד אֲשֶׁר־פָּצוּ שְׂפָתָי וְדִבֶּר־פִּי בַּצַּר־
לִי׃ טו עֹלוֹת מֵחִים אַעֲלֶה־לָּךְ עִם־קְטֹרֶת אֵילִים אֶעֱשֶׂה
בָקָר עִם־עַתּוּדִים סֶלָה׃ טז לְכוּ־שִׁמְעוּ וַאֲסַפְּרָה כָּל־
יִרְאֵי אֱלֹהִים אֲשֶׁר עָשָׂה לְנַפְשִׁי׃ יז אֵלָיו פִּי־קָרָאתִי
וְרוֹמַם תַּחַת לְשׁוֹנִי׃ יח אָוֶן אִם־רָאִיתִי בְלִבִּי לֹא
יִשְׁמַע ׀ יְיָ׃ יט אָכֵן שָׁמַע אֱלֹהִים הִקְשִׁיב בְּקוֹל

ג. זאָגט צו גאָט: ווי שרעקליך איז דיינע מעשים צו זעהן,
דיינע פיינד דיר חנפ'ען צוליב דיין מאַכט וואָס ווירד געשעהן.
ד. גאַנץ וועלט בוקען זיך צו דיר און לויבען דיין נאָמען, אָמן!

* *

*

ה. גייהט זעהט גאָטעס ווערק און וואונדער,
שרעקליכע מעשים טהוט ער מיט זיינע קינדער:
ו. דעם ים טרוקען, דעם ירדן טרוקען פוס,
מען גייהט און מען פרייט זיך, גאָר אָן פערדרוס.
ז. גאָט רעגירט זיין וועלט מיט גרויס גבורה,
זיינע אויגען קוקען אויך אויף היידען כשורה,
נור ווען זיי קעהרען אָב פון וועג,
ווערין זיי ניט מעהר ערהויבען און אַ סוף אַ ברעג.
ח. לויבט פעלקער אונזער גאָט, זיין לויבליעד הויך ערשאַלען.
ט. אונזער זעעל לאָזט ער לעבען, די פיס לאָזט ער ניט פאַלען.
י. האָסט אונז גאָט געפרייפט, ווי זילבער גילייטערט ריין.
יא. ענג און פעסט געדריקט די לענדען מיט לייד און פיין.
יב. מאַכסט רייטען מענשען אויף אונזער קאָפף, אוי וויי,
אין פייער אין וואַסער קומען, און דו מאַכסט אונז פריי.
יג. איך קום מיט בראַנדאָפּפער אין דיין הויז.
און מיינע נדרים צאָהל איך אויס.
יד. ווי מיינע ליפען אין מיין נויטה פערשפרעכען האבען.
טו. דרום מאַרכיגע קרבנות וועלען זיין מיינע גאַבען.

* *

*

טז. הערט גאָטעס פירכטיגע וואָס איך אייך ערציהל,
נסים וואָס גאָט האָט גיטאָן מיט מיין זעעל.
יז. ווי נור איך פאַנג אָן: אַך גאָט רעטירע!
זאָגלייך לויבט מיין צונג צו גאָט, שוין שירה.
יח. ווען איך וואָלט מיט הארץ אונרעכט גיטאָן אָדער גערעט,
וואָלט גאָט ניט צו גיהערט מיין געבעט.

תְּפִלָּתִי: כ בָּרוּךְ אֱלֹהִים אֲשֶׁר לֹא־הֵסִיר תְּפִלָּתִי
וְחַסְדּוֹ מֵאִתִּי:

סז.

זה המזמור הוא נכבד מאוד כנודע וגם נאמר על קבוץ גליות ועל מלחמות גוג ומגוג ובאותו פעם יהיה ה' אחד:

א לַמְנַצֵּחַ בִּנְגִינֹת מִזְמוֹר שִׁיר: ב אֱלֹהִים יְחָנֵּנוּ
וִיבָרְכֵנוּ יָאֵר פָּנָיו אִתָּנוּ סֶלָה: ג לָדַעַת בָּאָרֶץ דַּרְכֶּךָ
בְּכָל־גּוֹיִם יְשׁוּעָתֶךָ: ד יוֹדוּךָ עַמִּים | אֱלֹהִים יוֹדוּךָ
עַמִּים כֻּלָּם: ה יִשְׂמְחוּ וִירַנְּנוּ לְאֻמִּים כִּי־תִשְׁפֹּט עַמִּים
מִישֹׁר וּלְאֻמִּים | בָּאָרֶץ תַּנְחֵם סֶלָה: ו יוֹדוּךָ עַמִּים |
אֱלֹהִים יוֹדוּךָ עַמִּים כֻּלָּם: ז אֶרֶץ נָתְנָה יְבוּלָהּ יְבָרְכֵנוּ
אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ: ח יְבָרְכֵנוּ אֱלֹהִים וְיִירְאוּ אוֹתוֹ כָּל־
אַפְסֵי־אָרֶץ:

סח.

תפלה נוראה ונפלאה שעשה דוד על סנחריב שבא לירושלים בימי חזקיה בחג הפסח גם נתנבא נבואות על הטובות שיהיה לנו בימות המשיח:

א לַמְנַצֵּחַ לְדָוִד מִזְמוֹר שִׁיר: ב יָקוּם אֱלֹהִים יָפוּצוּ
אוֹיְבָיו וְיָנוּסוּ מְשַׂנְאָיו מִפָּנָיו: ג כְּהִנְדֹּף עָשָׁן תִּנְדֹּף
כְּהִמֵּס דּוֹנַג מִפְּנֵי־אֵשׁ יֹאבְדוּ רְשָׁעִים מִפְּנֵי אֱלֹהִים:

יט. געווים הערט גאָט צו, מיין שטים מיין געבעט פערנאָמען,
געלויבט איז גאָט, זיין חסד טהוט ניט אָב פון מיר, אָמן ;

סז.

א. דעם זאנגמייסטער, אויף נגינות, איין פזאלם-ליעד.

ב. גאָט זאָל אונז גנאָדיג זיין און זאָל אונז בענשען,
זיין אנטליץ זאָל אויף אונז לייכטען גלענצען.
ג. לאָז אונז וויסען ווי דו פיהרסט דיין וועלט, דיינע מדות קאָנען,
וויא אונז גאָט דיין הילף, פאַר אַללע נאַציאָנען.
ד. דיר זאָלען פעלקער דאַנקען, דיר גאָט און הערר,
זאָלען מודה זיין אַז קיין אַנדער גאָט איז ניט מעהר.
ה. פרייען און זינגען וועלען אללע נאַציאָנען,
דיין אָרדענטליכען משפט דיין פיהרונג ערקאָנען.
ו. דיר זאָלען פעלקער דאַנקען, דיר גאָט און הערר,
זאָלען מודה זיין אַז קיין אַנדער גאָט איז מעהר.
ז. דאָס לאַנד גיט איר פרוכט, גאָט ווערט אונז בענשען,
פיר גאָט זיך פירכטען אַלע עקוועלט ביז די גרענצען.

סח.

א. דעם זאנגמייסטער, פון דוד איין פזאלם-ליעד.

ב. ווען גאָט שטייהט אויף, צולויפט דער פיינד פאַר זיין געזיכט,
זיך ערשרעקען פאַר זיין געריכט.
ג. ווי רויך פון ווינד געיאָגט, ווי וואַקס פאַר פייער צו גייהט.
אזוי זאָלען רשעים פון דיר גאָט ווערען צושפרייט.

ד וְצַדִּיקִים יִשְׂמְחוּ יַעַלְצוּ לִפְנֵי אֱלֹהִים וְיָשִׂישׂוּ
בְשִׂמְחָה׃ ה שִׁירוּ׀ לֵאלֹהִים זַמְּרוּ שְׁמוֹ סֹלּוּ לָרֹכֵב
בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו׃ ו אֲבִי יְתוֹמִים וְדַיַּן
אַלְמָנוֹת אֱלֹהִים בִּמְעוֹן קָדְשׁוֹ׃ ז אֱלֹהִים׀ מוֹשִׁיב
יְחִידִים׀ בַּיְתָה מוֹצִיא אֲסִירִים בַּכּוֹשָׁרוֹת אַךְ־סוֹרְרִים
שָׁכְנוּ צְחִיחָה׃ ח אֱלֹהִים בְּצֵאתְךָ לִפְנֵי עַמֶּךָ בְּצַעְדְּךָ
בִישִׁימוֹן סֶלָה׃ ט אֶרֶץ רָעָשָׁה׀ אַף־שָׁמַיִם נָטְפוּ
מִפְּנֵי אֱלֹהִים זֶה סִינַי מִפְּנֵי אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל׃
י גֶּשֶׁם נְדָבוֹת תָּנִיף אֱלֹהִים נַחֲלָתְךָ וְנִלְאָה אַתָּה
כוֹנַנְתָּהּ׃ יא חַיָּתְךָ יָשְׁבוּ־בָהּ תָּכִין בְּטוֹבָתְךָ לֶעָנִי
אֱלֹהִים׃ יב יְיָ יִתֶּן־אֹמֶר הַמְבַשְּׂרוֹת צָבָא רָב׃
יג מַלְכֵי צְבָאוֹת יִדֹּדוּן יִדֹּדוּן וּנְוַת בַּיִת תְּחַלֵּק שָׁלָל׃
יד אִם־תִּשְׁכְּבוּן בֵּין שְׁפַתָּיִם כַּנְפֵי יוֹנָה נֶחְפָּה בַכֶּסֶף
וְאֶבְרוֹתֶיהָ בִּירַקְרַק חָרוּץ׃ טו בְּפָרֵשׂ שַׁדַּי מְלָכִים
בָּהּ תַּשְׁלֵג בְּצַלְמוֹן׃ טז הַר־אֱלֹהִים הַר־בָּשָׁן הַר
גַּבְנֻנִּים הַר־בָּשָׁן׃ יז לָמָּה׀ תְּרַצְּדוּן הָרִים גַּבְנֻנִּים הָהָר
חָמַד אֱלֹהִים לְשִׁבְתּוֹ אַף־יְיָ יִשְׁכֹּן לָנֶצַח׃ יח רֶכֶב

ד. צדיקים אבער זיך פרייען ווען גאט קומט אן,
זיי ווייסען דאס קיין בייז האבען זיי גיטאהן.
ה. לויבט גאטעס נאמען, מאכט א באהן א וועג.
פיר דעם ווער עס בעוועגט אללע וועלטען,
זיין נאמען איז יה זייט לוסטיג אן א ברעג,
פון דער הויך קוקט אראב אין ארמע גיצעלטען,
ו. דער פאטער פון יתומים, ריכטער פון אלמנות,
גאט אין זיין הייליגען וואהנונג האט אויף זיי רחמנות.
ז. פון איינצעלטע מאכט גאט אין פאמיליען גרויס,
די אין קייטען געבונדען, ציהט זיי גאט פריי ארויס.
נור באלד זיי ווייכען פון גאט, שטארבען זיי אין דער וויסטע אויס.
ח. פאר דיין פאלק ווען דו ביסט ארויס פאראן,
אין דער וויסטע, א וואס דאן האט זיך געטאן,
ט. די ערד האט גישטורמט, דער הימעל געשוויצט.
דער בארג סיני זיך שרעקט, דען גאט אויף אים זיצט.
י. א מילדען רעגען זיפסט דו גאט אויף דיין לאנד,
מיד און טרוקען וואר, יעצט ווערט ערקוויקט דורך דיין האנד.
יא. דאס ארמע טהיר דיינע וואס וואהנען אין איהר,
האסטו מיט דיין גוטס ערקוויקט אן א שיער.
יב. ווען גאט גיט א זאג גייהט א גרויס חיל מיט בשורות.
יג. פיל מלכים פיל חיל זיך בעוועגען, ווייזען גבורות,
און די שוואכע פרוי וואס אין שטוב זיצט גאר שטיל,
זי טיילט גאר רויב, זי ערהייבט דען ציל *).
יד. „ווען איהר קינדער ליגט צווישען קיך, דאך שיינט די טויב,
איהרע פליגעל בעדעקט מיט זילבער פונ'ם רויב,
פעדערן איהרע בליצען ווי גרינלכע גאלד,
די טויב האט גאט איהר ליב און האלד.
טו. ווען גאט וועט מלכים אום איהר נעסט אויסשפרייטען.
דיכט שאטענפינסטער, דאך א שנעע־שיין ערשיינט פון ווייטען.
טז. גאטעס בארג, בארג בשן דו קרומער הייקערדיקער.
יז. ווארום לייפט איהר און זיך שאקעלט ווי דער שכור,
אט דעם בארג סיני נור איהם טהוט גאט ליעבען,
עוויג אויף איהם וואהנען האט גאט אויסגעקליבען.

---

*) יעל וסיסרא, ודבורה תשיר פסוקים הכ"ס.

אֱהִים רִבֹּתַיִם אַלְפֵי שִׁנְאָן יְיָ בָם סִינַי בַּקֹּדֶשׁ׃
יט עָלִיתָ לַמָּרוֹם | שָׁבִיתָ שֶּׁבִי לָקַחְתָּ מַתָּנוֹת בָּאָדָם
וְאַף סוֹרְרִים לִשְׁכֹּן | יָהּ אֱהִים׃ כ בָּרוּךְ יְיָ יוֹם |
יוֹם יַעֲמָס־לָנוּ הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ סֶלָה׃ כא הָאֵל | לָנוּ אֵל
לְמוֹשָׁעוֹת (*וֵאֱהִים יְיָ לַמָּוֶת תּוֹצָאוֹת׃ כב אַךְ־אֱהִים
יִמְחַץ רֹאשׁ אֹיְבָיו קָדְקֹד שֵׂעָר מִתְהַלֵּךְ בַּאֲשָׁמָיו׃
כג אָמַר יְיָ מִבָּשָׁן אָשִׁיב אָשִׁיב מִמְּצֻלוֹת יָם׃
כד לְמַעַן | תִּמְחַץ רַגְלְךָ בְּדָם לְשׁוֹן כְּלָבֶיךָ מֵאֹיְבִים
מִנֵּהוּ׃ כה רָאוּ הֲלִיכוֹתֶיךָ אֱהִים הֲלִיכוֹת אֵלִי מַלְכִּי
בַקֹּדֶשׁ׃ כו קִדְּמוּ שָׁרִים אַחַר נֹגְנִים בְּתוֹךְ עֲלָמוֹת
תּוֹפֵפוֹת׃ כז בְּמַקְהֵלוֹת בָּרְכוּ אֱהִים יְיָ מִמְּקוֹר
יִשְׂרָאֵל׃ כח שָׁם בִּנְיָמִן | צָעִיר רֹדֵם שָׂרֵי יְהוּדָה
רִגְמָתָם שָׂרֵי זְבֻלוּן שָׂרֵי נַפְתָּלִי׃ כט צִוָּה אֱהֶיךָ עֻזֶּךָ
עוּזָּה אֱהִים זוּ פָּעַלְתָּ לָּנוּ׃ ל מֵהֵיכָלֶךָ עַל־יְרוּשָׁלָםִ
לְךָ יוֹבִילוּ מְלָכִים שָׁי׃ לא גְּעַר חַיַּת קָנֶה עֲדַת
אַבִּירִים | בְּעֶגְלֵי עַמִּים מִתְרַפֵּס בְּרַצֵּי־כָסֶף בִּזַּר עַמִּים
קְרָבוֹת יֶחְפָּצוּ׃ לב יֶאֱתָיוּ חַשְׁמַנִּים מִנִּי מִצְרָיִם כּוּשׁ

*) ב׳ מספרו כ״ו.

יח. מיליאָנען מלאכים זיינען גאָטעס רייטוואַגען.
גאָט זיטצט אויף זיי—און סיני ווירד הייליג מיט גאָטעס פלאַגען.
יט. דו גאָט ביסט אַרויף אויפן באַרג אין דער הויך,
דיין פאָלקס האַרץ געפאַנגען מיט כוח,
מתנות גענומען האָסט דו נור מענשען.
כאָטש זינדיגע, דו גאָט רוהסט אין זיי, און גלענצען. *)
כ. דאַרום בּיסט דו גאָט געלויבט אַלע טאָג,
ערלאַדעסט וואָהל אויף אונז שווערע לאַסט.
כא. העלפסט אָבער ווידער פונ'ם פלאָג,
בעפרייעסט פונ'ם טויט, אויף עוויג ניט האַסט.
כב. נור זיין פיינד צושמעטערט גאָט אין גאַנצען גאָר,
דעם קאָפּף, דעם שייטעל מיט די האָר,
ווער אימער וואַנדעלט אין זיינע שולדען,
דעם גאָט ניט ליידעט, קען איהם ניט דולדען.
כג. גאָט זאָגט. פון מיר וועט נימאַנד ניצל ווערין,
לייפט ער נאָך בּשן וועל איך פון דאָרט איהם אום קעהרען,
בעהאַלט ער זיך איגם גרונד ים, ווירד ער אויך ניט אַנטרינען,
איך וועל איהם אומעטום געפינען.
כד, און דו צדיק וועסט בּראָדזען אין פיינד'ס בלוט,
און הינד וועלין לעקען זיך אָנפרעסען גוט.
כה. מאַן זעהט דיין פראַכט-צוג, גאָט, מאַן זעהט אומעטום,
גאָט מיין קאָניג ציהט מיט זיג אין זיין הייליגטום.
כו. פאָראַן זינגערס, הינטען שפילערס געזאַנג און קלאַנג,
אין מיטען פרויען מיט פויקען, אַ פראַכט גאָטעס געזאַנג.
כז. לויבט דעם אַללמעכטיגען אַללע אין כאָהר,
ווער פון ישראל'ס קוועל עס שטאַמט נאָר.
כח. בנימין דער יונגסטער ווירד הערשער אין לאַנד,
אין פורפער קלייד גייען יהודה זבולן נפתלי בענאַנד **)
כט. גאָט פערבאָט: דו קאָניג, האָב זיעג און מאַכט!
נון, גיב גאָט דיין מאַכט! יאַ, דיין פערבאָט איז שאָן געמאַכט.
ל. פון דיין טעמפעל אין ירושלים רעגיר דו קאָניג,
מלכים בריינגען דיר פריזענטען, דיר אונטערטהעניג.
לא. שריי אָן אויף פלשתים די קליינע שילף-טהיר, ***)
די גימיינדע־אָכסען, פעלקער—נור קעלבער געאַכט,
ליג זיך דו רוהיג אין דיין זילבערנע בעט היר,
גאָט וועט פעלקער צושפרייטען וואָס ווילען קריג און שלאַכט.

*) השוכן אתם בתוך טומאותם.

**) לפי שעיר הקדש היתה בחלקו של בנימין.

***) וחית פלשתים חונה ש"ב כ"ג.

תָּרִיץ יָדָיו לֵאלֹהִים׃ לג מַמְלְכוֹת הָאָרֶץ שִׁירוּ לֵאלֹהִים
זַמְּרוּ יְיָ סֶלָה׃ לד לָרֹכֵב בִּשְׁמֵי שְׁמֵי־קֶדֶם הֵן יִתֵּן
בְּקוֹלוֹ קוֹל עֹז׃ לה תְּנוּ עֹז לֵאלֹהִים עַל־יִשְׂרָאֵל גַּאֲוָתוֹ
וְעֻזּוֹ בַּשְּׁחָקִים׃ לו נוֹרָא אֱלֹהִים | מִמִּקְדָּשֶׁיךָ אֵל יִשְׂרָאֵל
הוּא נֹתֵן | עֹז וְתַעֲצֻמוֹת לָעָם בָּרוּךְ אֱלֹהִים׃

סט.

א לַמְנַצֵּחַ | עַל־שׁוֹשַׁנִּים לְדָוִד׃ ב הוֹשִׁיעֵנִי אֱלֹהִים
כִּי בָאוּ מַיִם עַד־נָפֶשׁ׃ ג טָבַעְתִּי | בִּיוֵן מְצוּלָה וְאֵין
מָעֳמָד בָּאתִי בְמַעֲמַקֵּי־מַיִם וְשִׁבֹּלֶת שְׁטָפָתְנִי׃
ד יָגַעְתִּי בְקָרְאִי נִחַר גְּרוֹנִי כָּלוּ עֵינַי מְיַחֵל לֵאלֹהָי׃
ה רַבּוּ | מִשַּׂעֲרוֹת רֹאשִׁי שֹׂנְאַי חִנָּם עָצְמוּ מַצְמִיתַי
אֹיְבַי שֶׁקֶר אֲשֶׁר לֹא־גָזַלְתִּי אָז אָשִׁיב׃ ו אֱלֹהִים אַתָּה
יָדַעְתָּ לְאִוַּלְתִּי וְאַשְׁמוֹתַי מִמְּךָ לֹא־נִכְחָדוּ׃ ז אַל־יֵבֹשׁוּ
בִי | קֹוֶיךָ יְיָ *) אֱלֹהִים צְבָאוֹת אַל־יִכָּלְמוּ בִי מְבַקְשֶׁיךָ
אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל׃ ח כִּי־עָלֶיךָ נָשָׂאתִי חֶרְפָּה כִּסְּתָה כְלִמָּה
פָנָי׃ ט מוּזָר הָיִיתִי לְאֶחָי וְנָכְרִי לִבְנֵי אִמִּי׃ י כִּי־
קִנְאַת בֵּיתְךָ אֲכָלָתְנִי וְחֶרְפּוֹת חוֹרְפֶיךָ נָפְלוּ עָלָי׃

*) ב׳ נוס׳ כ״ו ·

לב. פירשטען קומען פון מצרים, דיר צו בעהרען,
כוש וועט די הענד אויסשפרייטען צו גאט דעם העררען.
לג. איהר מלכים פון גאנץ וועלט.
זינגט שפילט צו גאט אין הימעלסצעלט.
לד. צו דעם, דער אויף אוראלטע הימלען רייט אלעס בעוועגט,
ער גיט זיין שטארקען דאנער, ווירד אלעס אויף ניוועקט.
לה. גיט מאכט צו גאט, צוליב ישראל וויזט זיין מאיעסטעט,
כאטש זיין מאכט איז אין הימעל און אומעטום זעהט.
לו. שרעקליך ביסט דו גאט ישראלס פון דיין היילינגטום,
ער גיט קראפט און מאכט זיין פאלק אומעטום.
געלויבט איז גאט, אום אין אום אמן!

סט.

א. דעם זאנגמייסטער, אויף שושנים, פון דוד.

ב. העלף מיר גאט, ביז ה אלז קומט וואסער, איך ווער ערטרונקען.
ג. אין טיפען שלאם, אן א גרונט, ווער איך פערזונקען,
זינק זעהר טיף און דער שטראם מיר פערשווינקט.
ד. פאן שרייען מיד, די האלז הייזער, די כחות גייהען אויס,
מיין גישטאלט פערענדערט, צו גאט האפען מיין זעעל ניט דיינקט,
אבער גאט זיך ערבארמט און ציהט מיך ארויס.
ה. מעהר ווי פיל האר אין קאפ, אומזאנסטע פיינד מיינע,
מאכטיגער אלם פעסטע לאקען, האבען צו מיר א טענה,
און וואס איך האב פון זיי גאר ניט גענומען,
מוס איך זיי אבגעבען במזומן.
ו. דו גאט ווייסט, וויל איך נארעש בין, דרום קום איך צו זינד,
מיין פערברעך איז נור צו דיר, ניט צו די בייזע געזינד.
ז. די צו דיר האפען, זאלען צו שאנד ניט קומען דורך מיר, גאט,
די דיר גאט זוכען זאלען דורך מיר ניט ווערין צו שפאט.
ח. איבער דיר גאט טראג איך און לייד שאנד, איך לעהר דיין רעכט און ריכט,
דרום ווערט מיט שאנד בעדעקט מיין געזיכט.
ט. בין צו ליב דיר גאט פרעמד געווארען זעלבסט צו מיינע ברידער,
איבער מיין תוכחה זאגען, אבער און ווידער.
י. אייפער פיר דיין היילינגטום האט מיך פערצעהרט,
די שאנד וואס מאן דיר לאסטערט איז אויף מיר גיקעהרט.

יא וָאֶבְכֶּה בַצּוֹם נַפְשִׁי וַתְּהִי לַחֲרָפוֹת לִי: יב וָאֶתְּנָה
לְבוּשִׁי שָׂק וָאֱהִי לָהֶם לְמָשָׁל: יג יָשִׂיחוּ בִי יֹשְׁבֵי
שָׁעַר וּנְגִינוֹת שׁוֹתֵי שֵׁכָר: יד וַאֲנִי תְפִלָּתִי־לְךָ ׀ יְיָ
עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרָב־חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ:
טו הַצִּילֵנִי מִטִּיט וְאַל־אֶטְבָּעָה אִנָּצְלָה מִשֹּׂנְאַי
וּמִמַּעֲמַקֵּי־מָיִם: טז אַל־תִּשְׁטְפֵנִי ׀ שִׁבֹּלֶת מַיִם וְאַל־
תִּבְלָעֵנִי מְצוּלָה וְאַל־תֶּאְטַר־עָלַי בְּאֵר פִּיהָ: יז עֲנֵנִי
יְיָ כִּי־טוֹב חַסְדֶּךָ כְּרֹב רַחֲמֶיךָ פְּנֵה אֵלָי: יח וְאַל־
תַּסְתֵּר פָּנֶיךָ מֵעַבְדֶּךָ כִּי־צַר־לִי מַהֵר עֲנֵנִי: יט קָרְבָה
אֶל־נַפְשִׁי גְאָלָהּ לְמַעַן אֹיְבַי פְּדֵנִי: כ אַתָּה יָדַעְתָּ
חֶרְפָּתִי וּבָשְׁתִּי וּכְלִמָּתִי נֶגְדְּךָ כָּל־צוֹרְרָי: כא חֶרְפָּה ׀
שָׁבְרָה לִבִּי וָאָנוּשָׁה וָאֲקַוֶּה לָנוּד וָאַיִן וְלַמְנַחֲמִים וְלֹא
מָצָאתִי: כב וַיִּתְּנוּ בְּבָרוּתִי רֹאשׁ וְלִצְמָאִי יַשְׁקוּנִי
חֹמֶץ: כג יְהִי־שֻׁלְחָנָם לִפְנֵיהֶם לְפָח וְלִשְׁלוֹמִים לְמוֹקֵשׁ:
כד תֶּחְשַׁכְנָה עֵינֵיהֶם מֵרְאוֹת וּמָתְנֵיהֶם תָּמִיד הַמְעַד:
כה שְׁפָךְ־עֲלֵיהֶם זַעְמֶךָ וַחֲרוֹן אַפְּךָ יַשִּׂיגֵם: כו תְּהִי־
טִירָתָם נְשַׁמָּה בְּאָהֳלֵיהֶם אַל־יְהִי יֹשֵׁב: כז כִּי־אַתָּה

יא. מײַן לעבען גײזהט הין אין פאַסטען אין בעטען,
און דרום מײַנע פײַנד פון מיר שפעטען.
יב. מײַן קלײד איז אַ טרויער זאַק צום בײַשפּיל בין איך בײַ זײ.
יג. מאַרק=זיצער רײדען פון מיר, שכורים זינגען פון מיר לידער.
יד. און איך אין יענער צײַט בעט צו דיר גאָט און שרײ,
אין דײַן גוטער לוינע און גרוים גנאַדע העלף מיר ווידער.
טו. רעטע מיך פון לײם-גרוב, איך זאָל ניט פערזינקען,
פון פײַנד, פון טיפען וואַסער, זאָל ניט ערטרינקען.
טז. עס זאָל מיך ניט פערפלײצען דער וואַסער שטראָם,
עס זאָל מיך ניט אײַנשלינגען דער גרונט ים,
דער ברונען זאָל ניט פערשליסען זײַן מויל איבער מיר.
יז. ענטפער מיר גאָט דײַן חסד איז גוט אָן אַ שיער!
מיט דײַן גרוים רחמנות ווענדע זיך צו מיר.
יח. און פערבאָרג ניט דײַן אַנטליץ פון מיר דײַן קנעכט,
אוי ענטפער מיר גיכער דען עס איז זעהר שלעכט.
ט. זײַ מקרב די גאולה פיר מײַן זעעלע,
ילהכעים די פײַנד לײז מיר פון דער האָלע.
כ. דו גאָט ווײסט מײַן שאַם, שמאַך און שאַנד,
פאַר דיר איז בעוואוסט מײַן שלעכטער צושטאַנד.
כא. די שאַנד צובראָכט מײַן הארץ, בין שוואַך, מיד,
האָף אויף מיטלײד, אויף טרײסטער, געפין קײן פריד.
כב. אין מײַן שפײַז לײגען זײ גיפט אין דורשט עסיגגעטראַנק.
כג. דער טיש זאָל פיר זײ זײַן אַ נעטיץ, פיר דעם געראַנק,
פיר בעצאַהלונג—שמרויכלען און קראַנק.
כד. זאָל די אויגען זײ פינסטער זײַן, ניט זעהן וואו זײ זיצען,
דער גורט פון די לענדען זאָל פון זײ גליטצען.
כה. גיס אויף זײ דײַן פלוך דײַן צאָרן, זאָל זײ גרײַפען און ניט שוינען.
כו. זײער שלאָס זאָל וויסט שטײהן, אין די געצעלטען נימאַנד וואָהנען.
כז. דען וועמען דו גאָט שלאָגסט פערפאָלגען זײ נאָך מעהרער,
בערײַטהען זיך, דײַנע ערשלאָגענע צו דריקען נאָך שווערער.

אֲשֶׁר־הִכִּיתָ רָדָפוּ וְאֶל־מַכְאוֹב חֲלָלֶיךָ יְסַפֵּרוּ: כח תְּנָה־
עָוֺן עַל־עֲוֺנָם וְאַל־יָבֹאוּ בְּצִדְקָתֶךָ: כט יִמָּחוּ מִסֵּפֶר
חַיִּים וְעִם צַדִּיקִים אַל־יִכָּתֵבוּ: ל וַאֲנִי עָנִי וְכוֹאֵב
יְשׁוּעָתְךָ אֱהִים תְּשַׂגְּבֵנִי: לא אֲהַלְלָה שֵׁם־אֱהִים
בְּשִׁיר וַאֲגַדְּלֶנּוּ בְתוֹדָה: לב וְתִיטַב לַייָ מִשּׁוֹר פָּר
מַקְרִן מַפְרִיס: לג רָאוּ עֲנָוִים יִשְׂמָחוּ דֹּרְשֵׁי אֱהִים
וִיחִי לְבַבְכֶם: לד כִּי־שֹׁמֵעַ אֶל־אֶבְיוֹנִים יְיָ וְאֶת־
אֲסִירָיו לֹא בָזָה: לה יְהַלְלוּהוּ שָׁמַיִם וָאָרֶץ יַמִּים וְכָל־
רֹמֵשׂ בָּם: לו כִּי אֱהִים | יוֹשִׁיעַ צִיּוֹן וְיִבְנֶה עָרֵי יְהוּדָה
וְיָשְׁבוּ שָׁם וִירֵשׁוּהָ: לז וְזֶרַע עֲבָדָיו יִנְחָלוּהָ וְאֹהֲבֵי
שְׁמוֹ יִשְׁכְּנוּ־בָהּ:

ע.

תפלה על שונאי דוד שיבושו ויכלמו בשביל שמביישים אותו וישמחו על צרותיו ובזה ישמחו הצדיקים ויאמרו תמיד שירות ותשבחות :

א לַמְנַצֵּחַ לְדָוִד לְהַזְכִּיר: ב אֱהִים לְהַצִּילֵנִי יְיָ
לְעֶזְרָתִי חוּשָׁה: ג יֵבֹשׁוּ וְיַחְפְּרוּ מְבַקְשֵׁי נַפְשִׁי יִסֹּגוּ
אָחוֹר וְיִכָּלְמוּ חֲפֵצֵי רָעָתִי: ד יָשׁוּבוּ עַל־עֵקֶב בָּשְׁתָּם
הָאֹמְרִים הֶאָח | הֶאָח: ה יָשִׂישׂוּ וְיִשְׂמְחוּ | בְּךָ כָּל־

כח. גיעב זיי זינד אויף זינד. צו תשובה זיך ניט גענומען,
צו דיין צדקה זאָלין זיי ניט ווערטה זיין צו קומען.
כט. פון לעבענסבוך זאָלין זיי ווערין אויסגימעקט,
און מיט צדיקים ניט פערשריבען, און אַ סוף גיעקט.
ל. אָבער מיר, איך עלענדער און פול מיט שמערין,
שיק גאָט דיין הילף, שטארק מיר מיין הערין.
לא. וועל גאָטעס נאָמען לויבען אינ׳ם שיר,
אים ערהויבען, דאַנקען אָן אַ שיער.
לב. דאָס ווירד גאָט גיפאָלען מעהר פאַר אַ קרבן געווים,
מעהר אַלס איין אָכס, מיט האָרן און גישפאָלטענע פיסס.
לג. זעהט איהר פרומע און פרייט זיך מיט גאָט,
איהר גאָט-פאָרשער אייער הארין וועט אויף לעבען.
לד. דען גאָט הערט צו עלענדע, ער שטראָפט, און מאַכט ניט צו שפאָט.
לה. זאָלען לויבען, גאָט אַלעס וואָס אויף ערד און הימעל שוועבען,
אַלע מעערען און אַלעס וואָס אין זיי זיך בעוועגען און רוהען.
לו. דען גאָט העלפט ציון, יהודה׳ס שטעט וועט ער צוריק אויף בויען,
ציונס קינדער אין איהר וואָהנען, מיט קדושה,
לז. די קינדער פון זיינער קנעכט ערבען איהר, קומען צו זייער ירושה,
דער ווירד דאָרט וואָהנען ווער עס ליבט גאָטעס נאָמען,
געלויבט איז גאָט אָמן!

ע.

א. דעם פאָרזינגער, פון דוד, ביי דופט-אָפפער.

ב. אַללמעכטיגער! מיך צו רעטטען,
צו מיין הילף איילע, צו מיין בעטען.
ג. וועלכע מיין לעבען זוכען זאָלין וויכען צוריק,
צו שאַנד ווערין וועלכע ווינשען מיין אומגליק.
ד׳ זאָלין ערשטוינען אויף יעדען טריט פון שאַנד,
די וועלכע שפאָטען און פאַצען מיטן האַנד.

מְבַקְשֶׁיךָ וְיֹאמְרוּ תָמִיד יִגְדַּל אֱלֹהִים אֹהֲבֵי יְשׁוּעָתֶךָ׃
ו וַאֲנִי ׀ עָנִי וְאֶבְיוֹן אֱלֹהִים חוּשָׁה־לִּי עֶזְרִי וּמְפַלְטִי
אַתָּה יְיָ אַל־תְּאַחַר׃

עא.

תפלה נוראה על שונאיו היאך הם רוצים להרגו ואמרו עליו שהוא חייב מיתה׃

א בְּךָ־יְיָ חָסִיתִי אַל־אֵבוֹשָׁה לְעוֹלָם׃ ב בְּצִדְקָתְךָ
תַּצִּילֵנִי וּתְפַלְּטֵנִי הַטֵּה־אֵלַי אָזְנְךָ וְהוֹשִׁיעֵנִי׃ ג הֱיֵה
לִי ׀ לְצוּר־מָעוֹן לָבוֹא תָּמִיד צִוִּיתָ לְהוֹשִׁיעֵנִי כִּי־סַלְעִי
וּמְצוּדָתִי אָתָּה׃ ד אֱלֹהַי פַּלְּטֵנִי מִיַּד רָשָׁע מִכַּף מְעַוֵּל
וְחוֹמֵץ׃ ה כִּי־אַתָּה תִקְוָתִי יְיָ (*אֱלֹהִים מִבְטַחִי מִנְּעוּרָי׃
ו עָלֶיךָ ׀ נִסְמַכְתִּי מִבֶּטֶן מִמְּעֵי אִמִּי אַתָּה גוֹזִי בְּךָ תְהִלָּתִי
תָמִיד׃ ז כְּמוֹפֵת הָיִיתִי לְרַבִּים וְאַתָּה מַחֲסִי־עֹז׃ ח יִמָּלֵא
פִי תְּהִלָּתֶךָ כָּל־הַיּוֹם תִּפְאַרְתֶּךָ׃ ט אַל־תַּשְׁלִיכֵנִי לְעֵת
זִקְנָה כִּכְלוֹת כֹּחִי אַל־תַּעַזְבֵנִי׃ י כִּי־אָמְרוּ אוֹיְבַי לִי
וְשֹׁמְרֵי נַפְשִׁי נוֹעֲצוּ יַחְדָּו׃ יא לֵאמֹר אֱלֹהִים עֲזָבוֹ
רִדְפוּ וְתִפְשׂוּהוּ כִּי־אֵין מַצִּיל׃ יב אֱלֹהִים אַל־תִּרְחַק
מִמֶּנִּי אֱלֹהַי לְעֶזְרָתִי חוּשָׁה׃ יג יֵבֹשׁוּ יִכְלוּ שֹׂטְנֵי נַפְשִׁי

*) ב׳ מס׳ ב״ו׳.

ה. וועלכע דיר גאט זוכען זאלען מיט דיין הילף זיך פריינען,
זאגען: גאט איז גרויס, לוסטיג פריילך שרייען.

ו. און האטש איך עלענד בין און ארם,
גאט מיין הילף, איילע! גאט מיין העלפער, זאם ניט, ערבארם.

עא.

א. דיר גאט פערטרויע איך עוויג, לאז מיך ניט פערשעמען.

ב. מיט דיין גערעכטיגקייט רעטע מיר, מיין געבעט זאלסט דו פערנעהמען.

ג. זיי דו מיר איין פעלזענוואהנונג, איך זאל דארט קומען אימער,
דו פערשפרעכסט מיר צו העלפען, דו ביסט מיין שוטץ פון קימער.

ד. רעטע מיר גאט פון רשע'ס האנד, פון רויבערס פויסט.

ה. דו גאט ביסט מיין האפנונג פון יוגענד אן מיין טרויסט.

ו. אויף דיר פערלאז איך מיר, צייט פון מוטערלייב דו האסט מיר גענומען,
אין דיר גאט איז אימער מיין לויבען און ריהמען.

ז. פיעל'ן דין איך צום וואונדער: באלד שלעכטס באלד גוטס,
דו אבער גאט ביסט עוויג מיין שטארקער שוטץ.

ח. מיטן פולען מויל דיין לויב עוויג מיין מויל רעדט,
טאגליך ערציילע איך פון דיין מאיעסטעט.

ט. וואַרף מיך גאט אויף מיין אלטער ניט אוועק,
ווען מיינע כחות גייהט אויס, אוי א שרעק.

י. מיינע פיינד שטעהן אויף מיין לעבען, זיך ראטען און שפעטען.

יא. גאט פערלאסט אים, פערפאלגט, ערגרייפט אים, נימאנד וועט אים רעטען.

יב. אך גאט, אין מיין נויטה זיי פון מיר ניט וועט,
צו מיין הילף זיך איילע, קורץ איז די צייט.

יג. די מיך האססען זאלן זיך שאמען און כלה ווערען.
וועלכע זוכען אונגליק אויף מיר צו קעהרען.

יַעֲטוּ חֶרְפָּה וּכְלִמָּה מְבַקְשֵׁי רָעָתִי׃ יד וַאֲנִי תָּמִיד
אֲיַחֵל וְהוֹסַפְתִּי עַל־כָּל־תְּהִלָּתֶךָ׃ טו פִּי | יְסַפֵּר צִדְקָתֶךָ
כָּל־הַיּוֹם תְּשׁוּעָתֶךָ כִּי לֹא יָדַעְתִּי סְפֹרוֹת׃ טז אָבוֹא
בִּגְבֻרוֹת יְיָ *) אֱלֹהִים אַזְכִּיר צִדְקָתְךָ לְבַדֶּךָ׃ יז אֱלֹהִים
לִמַּדְתַּנִי מִנְּעוּרָי וְעַד־הֵנָּה אַגִּיד נִפְלְאוֹתֶיךָ׃ יח וְגַם
עַד־זִקְנָה | וְשֵׂיבָה אֱלֹהִים אַל־תַּעַזְבֵנִי עַד־אַגִּיד זְרוֹעֲךָ
לְדוֹר לְכָל־יָבוֹא גְּבוּרָתֶךָ׃ יט וְצִדְקָתְךָ אֱלֹהִים עַד־
מָרוֹם אֲשֶׁר־עָשִׂיתָ גְדֹלוֹת אֱלֹהִים מִי כָמוֹךָ׃ כ אֲשֶׁר
הִרְאִיתַנִי | צָרוֹת רַבּוֹת וְרָעוֹת תָּשׁוּב תְּחַיֵּינִי וּמִתְּהֹמוֹת
הָאָרֶץ תָּשׁוּב תַּעֲלֵנִי׃ כא תֶּרֶב | גְּדֻלָּתִי וְתִסֹּב תְּנַחֲמֵנִי׃
כב גַּם־אֲנִי | אוֹדְךָ בִכְלִי־נֶבֶל אֲמִתְּךָ אֱלֹהָי אֲזַמְּרָה
לְךָ בְכִנּוֹר קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל׃ כג תְּרַנֵּנָּה שְׂפָתַי כִּי אֲזַמְּרָה־
לָּךְ וְנַפְשִׁי אֲשֶׁר פָּדִיתָ׃ כד גַּם־לְשׁוֹנִי כָּל־הַיּוֹם תֶּהְגֶּה
צִדְקָתֶךָ כִּי־בֹשׁוּ כִּי־חָפְרוּ מְבַקְשֵׁי רָעָתִי׃

עב.

זה המזמור חיבר דוד על שלמה שיהא לו לב להבין לעשות משפט לעניים׃

א לִשְׁלֹמֹה | אֱלֹהִים מִשְׁפָּטֶיךָ לְמֶלֶךְ תֵּן וְצִדְקָתְךָ

*) כ׳ מס׳ ב״ו׳

יד. און איך האָף נור אימער צו דיר גאָט מײַן הערן,
אום דײַן גרויסען רוהם נאָך מעהר צו פֿערמעהרען.
טו. מײַן מויל ערצײַלט דײַן גירעכטיגקײַט, דײַן הילף טאָג טעגליך.
הגם עס האָט קײַן צאָהל, צײַלען איז אונמעגליך.
טז. איך קום לויבען דײַנע גבורות אין כלל און אין פרט,
איך ערמאָן דײַן גערעכטיגקײַט פֿון דיר איינציגער גאָט.
יז. האָסט מיר אײַנגעוואָהנט מיט נסים פֿון יוגענד אויף,
און נאָך יעטצט ערצײַל איך דײַנע וואונדער אָן א סוף.
יח. אויך ביז מײַן אלטער אין גרויע האָאר,
פֿערלאָזט מיך ניט גאָט מײַן הארר,
אום ערצײַלען דײַן גבורה דעם דור וואָס קומט אויף דער וועלט.
יט. און דײַן גערעכטיגקײַט וואָס איז הויך ביז דען הימעלסצעלט,
דו טהוסט גרויסע וואונדער, אַך גאָט ווער איז ווי דו.
כ. ווײַזט מיך פֿיל צרות, אָבער קעהרסט מײַן לעבען צוריק אין רוה,
און פֿון אונטער דער ערד ברײַנגסט מיך צוריק ארוף.
כא. מאַכסט מיר זעהר גרויס, טרײַסט מיך אומעטום אין בערוף.
כב. דרום דאַנק איך מיט פֿידעל גאָט דײַן וואַהרהײַט,
שפּיל דיר מיט הארף הייליגער ישראלס אלע צײַט.
כג. מײַנע ליפּען דיר לויבען מיט געזאַנג און קלאַנג,
דו לייזט מײַן זעעל אויס, פֿון פֿאַנג.
כד. אויך מײַן צונג וועט טאָגליך דײַן גערעכטיגקײַט ריידען,
און די מײַן אומגליק זוכען אין שאַנד זיך קליידען.

עב.

א. אויף שלמה.

גאָט, דײַן רעכט דעם געעהרטען קאָניג גיב,
און דײַן גירעכטיגקײַט דעם קאָניגסזאָהן וואָס דו האָסט ליעב.

לְבֶן־מֶלֶךְ׃ ב יָדִין עַמְּךָ בְצֶדֶק וַעֲנִיֶּיךָ בְמִשְׁפָּט׃ ג יִשְׂאוּ
הָרִים שָׁלוֹם לָעָם וּגְבָעוֹת בִּצְדָקָה׃ ד יִשְׁפֹּט ׀ עֲנִיֵּי־
עָם יוֹשִׁיעַ לִבְנֵי אֶבְיוֹן וִידַכֵּא עוֹשֵׁק׃ ה יִירָאוּךָ עִם־
שָׁמֶשׁ וְלִפְנֵי יָרֵחַ דּוֹר דּוֹרִים׃ ו יֵרֵד כְּמָטָר עַל־גֵּז
כִּרְבִיבִים זַרְזִיף אָרֶץ׃ ז יִפְרַח־בְּיָמָיו צַדִּיק וְרֹב שָׁלוֹם
עַד־בְּלִי יָרֵחַ׃ ח וְיֵרְדְּ מִיָּם עַד־יָם וּמִנָּהָר עַד־אַפְסֵי־
אָרֶץ׃ ט לְפָנָיו יִכְרְעוּ צִיִּים וְאֹיְבָיו עָפָר יְלַחֵכוּ׃ י מַלְכֵי
תַרְשִׁישׁ וְאִיִּים מִנְחָה יָשִׁיבוּ מַלְכֵי שְׁבָא וּסְבָא אֶשְׁכָּר
יַקְרִיבוּ׃ יא וְיִשְׁתַּחֲווּ־לוֹ כָל־מְלָכִים כָּל־גּוֹיִם יַעַבְדוּהוּ׃
יב כִּי־יַצִּיל אֶבְיוֹן מְשַׁוֵּעַ וְעָנִי וְאֵין־עֹזֵר לוֹ׃ יג יָחֹס עַל־
דַּל וְאֶבְיוֹן וְנַפְשׁוֹת אֶבְיוֹנִים יוֹשִׁיעַ׃ יד מִתּוֹךְ וּמֵחָמָס
יִגְאַל נַפְשָׁם וְיֵיקַר דָּמָם בְּעֵינָיו׃ טו וִיחִי וְיִתֶּן־לוֹ מִזְּהַב
שְׁבָא וְיִתְפַּלֵּל בַּעֲדוֹ תָמִיד כָּל־הַיּוֹם יְבָרְכֶנְהוּ׃ טז יְהִי
פִסַּת־בַּר ׀ בָּאָרֶץ בְּרֹאשׁ הָרִים יִרְעַשׁ כַּלְּבָנוֹן פִּרְיוֹ
וְיָצִיצוּ מֵעִיר כְּעֵשֶׂב הָאָרֶץ׃ יז יְהִי שְׁמוֹ ׀ לְעוֹלָם לִפְנֵי־
שֶׁמֶשׁ יִנּוֹן שְׁמוֹ וְיִתְבָּרְכוּ בוֹ כָּל־גּוֹיִם יְאַשְּׁרוּהוּ׃

ב. ער זאָל דיין פאָלק ריכטען מיט גירעכטיגקייט,
און דיינע עלענדע מיט רעכט אלע צייט.
ג. בערג זאָלין טראָגען פיר דאָס פאָלק פריד און גליק,
דורך גירעכטיגקייט די היגלען פיעל וועגען שיק.
ד. דאָס ארמע פאָלק ריכטען, דעם אביון העלפען דער עיקר,
און צו שטויסען דעם אונטערדריקער.
ה. דאַן וועט מען עהרפרוכט פיר דיר האָבען, זאָלאַנג,
ווי זונן און לבנה דור דורות געהן זייער גאַנג.
ו. ווי אויף אָבגעשניטענע גראָז עס גייהט דער רעגען,
ווי פלאַצרעגען בעפייכט דאָס לאַנד ברייינגט ועגען.
ז. דער צדיק זאָל בליהען אין זיין רעגירונגסצייט,
אין פיל פרייד, ווי די לבנה ביז עוויגקייט.
ח. ער זאָל הערשען פון מעער ביז מעער אין אללע וועלטעקען.
ט. פיר אים קניען וויסטבעוואָהנער, זיינע פיינד די ערד לעקען.
י. מלכים פון תרשיש, פון אינזעלן אים ברייינגען געשענקען,
מלכי שבא וסבא מיט פריזענטען איהם גערענקען—(אֶשְׁכָּר־אֶזְבָּר)
יה. מלכים וועלין זיך צו אים בוקען אלע פעלקער אים דינען.
יכ. דעם אביון פון זיין געשריי, דעם ארמען צו העלפען זיך געפינען.
יג. שוינט דען ארמען, און אביונים בעלעבט ער מיט מוטה.
יד. פון אומגליק פון רויב זיי אויסלייזט, טייער איז אים זייער בלוט.
טו. אויך ווער גליקליך לעבט וועט אים שיינקען שבא־גאָלד,
בעטען פיר איהם אימער, איהם בענשען און האָבען האָלד.
טז. פיל געטריידע אין לאַנד אויף די בערגשפיצען,
ווי אין לבנון זיין פרוכט רוישט און וויט בליטצען,
און ווי בלומען אין פעלד גלענצען,
זאָ אין שטאָט וואַכסען מענשען.
יז. זיין נאָמען ווירד עוויג ווי די זונן שטראַהלען,
פעלקער וועלען מיט איהם זיך בענשען, ביי אלען וואָהלגעפאַלען.

יח בָּרוּךְ | יְיָ אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עֹשֵׂה נִפְלָאוֹת
לְבַדּוֹ: יט וּבָרוּךְ | שֵׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם וְיִמָּלֵא כְבוֹדוֹ
אֶת־כֹּל־הָאָרֶץ אָמֵן | וְאָמֵן: כ כָּלּוּ תְפִלּוֹת דָּוִד בֶּן־יִשָׁי:

ספר שלישי

ליום רביעי

עג.

בו מבואר השאלה כפני מה צדיק ורע לו ורשע וטוב לו גם מקונן על אריכות: הגלות הזה עיין בפנים ותמצא מרגוע לנפשך:

א מִזְמוֹר לְאָסָף אַךְ טוֹב לְיִשְׂרָאֵל אֱלֹהִים לְבָרֵי
לֵבָב: ב וַאֲנִי כִּמְעַט נָטָיוּ רַגְלָי כְּאַיִן שֻׁפְּכוּ אֲשֻׁרָי:
ג כִּי קִנֵּאתִי בַּהוֹלְלִים שְׁלוֹם רְשָׁעִים אֶרְאֶה: ד כִּי
אֵין חַרְצֻבּוֹת לְמוֹתָם וּבָרִיא אוּלָם: ה בַּעֲמַל אֱנוֹשׁ
אֵינֵמוֹ וְעִם־אָדָם לֹא יְנֻגָּעוּ: ו לָכֵן עֲנָקַתְמוֹ גַאֲוָה
יַעֲטָף־שִׁית חָמָס לָמוֹ: ז יָצָא מֵחֵלֶב עֵינֵמוֹ עָבְרוּ
מַשְׂכִּיּוֹת לֵבָב: ח יָמִיקוּ | וִידַבְּרוּ בְרָע עֹשֶׁק מִמָּרוֹם
יְדַבֵּרוּ: ט שַׁתּוּ בַשָּׁמַיִם פִּיהֶם וּלְשׁוֹנָם תִּהֲלַךְ בָּאָרֶץ:
י לָכֵן | יָשׁוּב עַמּוֹ הֲלֹם וּמֵי מָלֵא יִמָּצוּ לָמוֹ: יא וְאָמְרוּ
אֵיכָה יָדַע־אֵל וְיֵשׁ דֵּעָה בְעֶלְיוֹן: יב הִנֵּה־אֵלֶּה רְשָׁעִים

יח. געלויבט זאל דער גאט ישראלס זיין,
דער וואונדער טהוט גאנץ אליין.
יט. געלויבט איז עוויג זיין געעהרטער נאמען,
זיין כבוד איז פול גאנץ וועלט אמן ואמן!

עג.

א. איין ליעד פון אסף.

געווים איז גאט צו ישראל גוט,
א קלארע הארץ גלויבט וואס ער טהוט.
ב. נור איך, מיינע פים האבען באלד פון וועג געבויגען,
מיינע גלידער זיך צו שיטען—דעם רשע'ס גליק זעהן מיינע אויגען.
ג. בענײדע די איבער מוטהיגע זייער לעבען,
זעה רשעים, פריד ווירד זיי געגעבען,
ד. קיין קניפעל הינדערט זייער לעבענסלויף,
געזונד קראפטיג ווי א טורם ביז סוף.
ה. וואו מענשענס מיה און קוואל זיינען זיי ניטא,
קיין מענשענפלאג טרעפט זיי, קיין בייזע שעה.
ו. דארום טהוען זיי זיך מיט שטאלץ פיהלען,
און אין רויב טהוען זיי זיך איינהילען.
ז. פון גרוים פעטקייט פון קאפף די אויגען קריכט,
הערצענסלוסט געהט איבער אלען רעכט און ריכט.
ח. אייטערן, פערגיפטען, מיט בייזהייט און רויבען,
געגען העכסטען ריידען, לאכען פונ'ם גלויבען.
ט. זעלבסט צום הימעל עפענען זיי זייער מויל,
זייער צונג בערעדט הייליגע אין לאנד, א גרויל.
י. דארום קעהרט זיך זיין פאלק היר אין בייזען וועג,
ווי א שטראם וואסער שטראמט אן א ברעג.
יא. און זאגען: צו וויסט גאר גאט וואס טהוט זיך היר,
צו דער העכסטע מערקט גאר אויף מיר?

וְשַׁלְוֵי עוֹלָם הִשְׂגּוּ־חָיִל׃ יג אַךְ־רִיק זִכִּיתִי לְבָבִי
וָאֶרְחַץ בְּנִקָּיוֹן כַּפָּי׃ יד וָאֱהִי נָגוּעַ כָּל־הַיּוֹם וְתוֹכַחְתִּי
לַבְּקָרִים׃ טו אִם־אָמַרְתִּי אֲסַפְּרָה כְמוֹ הִנֵּה דוֹר בָּנֶיךָ
בָגָדְתִּי׃ טז וָאֲחַשְּׁבָה לָדַעַת זֹאת עָמָל הוּא בְעֵינָי׃
יז עַד־אָבוֹא אֶל־מִקְדְּשֵׁי־אֵל אָבִינָה לְאַחֲרִיתָם׃ יח אַךְ
בַּחֲלָקוֹת תָּשִׁית לָמוֹ הִפַּלְתָּם לְמַשּׁוּאוֹת׃ יט אֵיךְ הָיוּ
לְשַׁמָּה כְרָגַע סָפוּ תַמּוּ מִן־בַּלָּהוֹת׃ כ כַּחֲלוֹם מֵהָקִיץ
אֲדֹנָי בָּעִיר ׀ צַלְמָם תִּבְזֶה׃ כא כִּי יִתְחַמֵּץ לְבָבִי
וְכִלְיוֹתַי אֶשְׁתּוֹנָן׃ כב וַאֲנִי־בַעַר וְלֹא אֵדָע בְּהֵמוֹת
הָיִיתִי עִמָּךְ׃ כג וַאֲנִי תָמִיד עִמָּךְ אָחַזְתָּ בְּיַד־יְמִינִי׃
כד בַּעֲצָתְךָ תַנְחֵנִי וְאַחַר כָּבוֹד תִּקָּחֵנִי׃ כה מִי־לִי
בַשָּׁמָיִם וְעִמְּךָ לֹא־חָפַצְתִּי בָאָרֶץ׃ כו כָּלָה שְׁאֵרִי
וּלְבָבִי צוּר־לְבָבִי וְחֶלְקִי אֱ‍ֹהִים לְעוֹלָם׃ כז כִּי־הִנֵּה
רְחֵקֶיךָ יֹאבֵדוּ הִצְמַתָּה כָּל־זוֹנֶה מִמֶּךָּ׃ כח וַאֲנִי ׀ קִרֲבַת
אֱ‍ֹהִים לִי־טוֹב שַׁתִּי ׀ בַּייָ *)אֱ‍ֹהִים מַחְסִי לְסַפֵּר
כָּל־מַלְאֲכוֹתֶיךָ׃

*) כ׳ מספ׳ כ״ו ·

יב זאָלכֶע רשעים רוהען עֶוויג גאַר אַ פּראַכט,
וואַכסען בּליהען אין קראַפט אין מאַכט.
יג. אומזאָנסט איז מײַן הארץ רײַן קלאָהר,
מײַנע הענד גיוואַסען רײַן עהרליך גאָר.
יד. בּין טאָגליך נור געפּלאָגט פון שמערץ און זאָרגען,
נײַע שטראָף אַללע מאָרגען.
טו. אָפט טראַכט איך אין דעם, ערצײַל ערקלעהר,
דײַנע קינדער־גישלעכט מאַך איך אונטרײַ, גאָט מײַן הערר.
טז. טראַכט און וויל וויסען דיזע פראַגען,
אין מײַנע אויגען בלײַבּט מיה און פּלאַגען.
יז. בּיז איך קום אין גאָטעס היילינגטום, און יעטצט,
פערשטעה איך זייער בּיטטערן לעצט.
יח. אויפן גליטש זעצט דו זיי, שטירצסט זיי אין דער האָל.
יט. אין איין אויגענבליק שווינדען זיי, שרעקגעזיכטער ווירד זייער זעעל.
כ. ווי אַ טרוים פערשווינדעט פון דעם וואַכען,
זאָ זייער שאַטענגליק פּריש טהוסט דו נאָט זיי אויסלאַכען.
כא. מײַן הארץ זיך זויערט, מײַן גיראַנק—שאַרפע שווערדען.
כב. בּין נאַרעש און ווייס ניכטס ווי דומע פיה־העֶרדען.
כג. דאַרום בין איך בײַ דיר, גלויב דײַן פערשטאַנד,
האַלט מיך גאָט בײַ דײַן רעכטע האַנד.
כד. פיהר מיך גאָט אין דײַן ראַטה,
מיט דעם וואַהרען כבוד מאַך מיר זאַט.
כה. וואָס ווינש איך מיר מעהר אין הימעל,
מיט דיר גאָט ווינש איך ניט מעהר אויף ערד געטימעל.
כו. ווען מײַן לײַב און זעעל ווירד גאָר פערשמאַכט,
נור גאָט איז מײַן הערצענסטרייסט, מײַן טייל, בײַ זיך טראַכט.
כז. פערלאָרן גייען די, ווער פון דיר גאָט איז ווײַט,
ווער פון דיר אָבקעהרט ראָטעסט דו אויס בּיז די עוויגקײַט.
כח. און איך, גאָטעס פרײַנדשאַפט איז מײַן וואַהרער גליק,
גאָט איז מײַן שוטץ, פון דײַן גײַסטליכקײַט ערצייל איך אנטיק.

עד.

המשורר מאונן ומקונן היאך שרפו כל בתי כנסיות ובתי מדרשות פלשתים החריבו שילה נבוכדנצר החריב בית ראשון וכל כך זמן שאנו בגלות לא ראינו אותות הגאולה ומתי יהיה הגאולה עיין ותמצא קינות ונחמות׃

א מַשְׂכִּיל לְאָסָף לָמָה אֱלֹהִים זָנַחְתָּ לָנֶצַח יֶעְשַׁן
אַפְּךָ בְּצֹאן מַרְעִיתֶךָ׃ ב זְכֹר עֲדָתְךָ ׀ קָנִיתָ קֶּדֶם גָּאַלְתָּ
שֵׁבֶט נַחֲלָתֶךָ הַר־צִיּוֹן זֶה ׀ שָׁכַנְתָּ בּוֹ׃ ג הָרִימָה פְעָמֶיךָ
לְמַשֻּׁאוֹת נֶצַח כָּל־הֵרַע אוֹיֵב בַּקֹּדֶשׁ׃ ד שָׁאֲגוּ צֹרְרֶיךָ
בְּקֶרֶב מוֹעֲדֶךָ שָׂמוּ אוֹתֹתָם אֹתוֹת׃ ה יִוָּדַע כְּמֵבִיא
לְמָעְלָה בִּסֲבָךְ־עֵץ קַרְדֻּמּוֹת׃ ו וְעַתָּה פִּתּוּחֶיהָ יָּחַד
בְּכַשִּׁיל וְכֵילַפּוֹת יַהֲלֹמוּן׃ ז שִׁלְחוּ בָאֵשׁ מִקְדָּשֶׁךָ לָאָרֶץ
חִלְּלוּ מִשְׁכַּן־שְׁמֶךָ׃ ח אָמְרוּ בְלִבָּם נִינָם יָחַד שָׂרְפוּ
כָל־מוֹעֲדֵי־אֵל בָּאָרֶץ׃ ט אוֹתֹתֵינוּ לֹא־רָאִינוּ אֵין־עוֹד
נָבִיא וְלֹא־אִתָּנוּ יֹדֵעַ עַד־מָה׃ י עַד־מָתַי אֱלֹהִים
יְחָרֶף צָר יְנָאֵץ אוֹיֵב שִׁמְךָ לָנֶצַח׃ יא לָמָּה תָשִׁיב
יָדְךָ וִימִינֶךָ מִקֶּרֶב חֵיקְךָ כַלֵּה׃ יב וֵאלֹהִים מַלְכִּי
מִקֶּדֶם פֹּעֵל יְשׁוּעוֹת בְּקֶרֶב הָאָרֶץ׃ יג אַתָּה פוֹרַרְתָּ
בְעָזְּךָ יָם שִׁבַּרְתָּ רָאשֵׁי תַנִּינִים עַל־הַמָּיִם׃ יד אַתָּה
רִצַּצְתָּ רָאשֵׁי לִוְיָתָן תִּתְּנֶנּוּ מַאֲכָל לְעָם לְצִיִּים׃ טו אַתָּה

עד.

א. אונטערווייזונגס אָסָף'ס.

וואָרום האָסט דו גאָט אונז עֶוויג פֶערלאַסעֶן,
דיין צאָרן רויכט אויף דיין העֶרדע טהוסט איהר האַסעֶן.
ב. געֶדעֶנק דיין גימיינדע וואָס דו האָסט פון לאַנג עֶרוואָרבעֶן,
דיין שטאַם, דיין עֶרב, אַלעֶס איז יעצט פֶערדאָרבעֶן,
געֶדעֶנק דעֶם באַרג ציון וואָס דו האָסט דאָרט געֶוואָהנט.
ג. הויב אויף דיינע טריט זעה וואו דו האָסט געֶטראָהנט
עֶוויגעֶ טרימעֶר, פֶערוויסט אומעֶטום,
אַלעֶ אומגליקעֶן מאַכט דעֶר פֵיינד אין הייליגטום.
ד. די פֵיינד אין טעֶמפעֶל ברילעֶן ברומעֶן:
דעֶר צויבעֶרצייכעֶן איז וואַהר אַרויסגעֶקומעֶן.
ה. אַ מעֶן פיהלט עֶס, יעֶדעֶר שלאַג האָט אָנגעֶגריפעֶן אין דעֶר הויך,
ווי אין געֶדיכטעֶ צווייגעֶן געֶהאַקט—דעֶם טעֶמפעֶל אויך.
ו. אַלעֶ שניטצווערק מיט ביילן און האַמעֶר צושלאָגעֶן אָן שוינונג.
ז. דיין הייליגטהום פֶערברעֶנט, פֶערשוועֶכט צו דרעֶרד דיין וואָהנונג.
ח. דעֶר פֵיינד זיך טראַכט: (זיינעֶן אָבעֶר גינאַרט אַלעֶ בעֶנאַנד),
זיי האָבעֶן אַלעֶ הייליגטימעֶר פֶערברעֶנט, אין יודיש לאַנד.
ט. קיין צייכעֶן פון נביאים קיין טרויסט אין נויט און דראַנג.
און מיר וויסעֶן גאָר ניכטס, אַךְ גאָט ווי לאַנג!
י. ווי לאַנג גאָט וועֶט דעֶר פֵיינד לעֶסטעֶרן, עֶרצעֶרנעֶן עֶוויג דיין נאָמעֶן.
יא. וואָרום ציהסט דו דיין האַנד פון אים, הייב איר פון בוזעֶם זאָל עֶר אומקאָמעֶן.
יב. דו ביזט דאָךְ גאָט מיין קאָניג פון עֶביג אָן,
האָסט פיעֶל הילף אין דיין לאַנד געֶטהאָן
יג. דו צעֶרטרימעֶרסט דעֶם ים מיט דיין גרויס מאַכט,
צוברעֶכסט דראַכעֶן־קאָפף אין וואַסעֶר אין איין נאַכט,
יד. צוברעֶכסט די קאָפף פון די קראָקאָדילעֶן,
גיבסט שפייז דעֶם פאָלק אין דעֶר וויסטעֶ דעֶן הונגעֶר צו שטילעֶן.

בָקַעְתָּ מַעְיָן וָנָחַל אַתָּה הוֹבַשְׁתָּ נַהֲרוֹת אֵיתָן: טז לְךָ
יוֹם אַף־לְךָ לָיְלָה אַתָּה הֲכִינוֹתָ מָאוֹר וָשָׁמֶשׁ: יז אַתָּה
הִצַּבְתָּ כָּל־גְּבוּלוֹת אָרֶץ קַיִץ וָחֹרֶף אַתָּה יְצַרְתָּם:
יח זְכָר־זֹאת אוֹיֵב חֵרֵף | יְיָ וְעַם־נָבָל נִאֲצוּ שְׁמֶךָ:
יט אַל־תִּתֵּן לְחַיַּת נֶפֶשׁ תּוֹרֶךָ חַיַּת עֲנִיֶּיךָ אַל־תִּשְׁכַּח
לָנֶצַח: כ הַבֵּט לַבְּרִית כִּי־מָלְאוּ מַחֲשַׁכֵּי־אֶרֶץ נְאוֹת
חָמָס: כא אַל־יָשֹׁב דַּךְ נִכְלָם עָנִי וְאֶבְיוֹן יְהַלְלוּ שְׁמֶךָ:
כב קוּמָה אֱלֹהִים רִיבָה רִיבֶךָ זְכֹר חֶרְפָּתְךָ מִנִּי־נָבָל
כָּל־הַיּוֹם: כג אַל־תִּשְׁכַּח קוֹל צֹרְרֶיךָ שְׁאוֹן קָמֶיךָ
עֹלֶה תָמִיד:

עה.

כמה מעלות לישראל כשיש להם יום טוב אינם עוסקים בדברי הוללות רק בשירות ותשבחות הלכות פסח בפסח וגם כשאמרו נעשה ונשמע בזה קיימו העולם ומוסרים גדולים לאותם המתענגים בעונג העולם הזה שחשבו אשר מהם עשה כל החיל:

א לַמְנַצֵּחַ אַל־תַּשְׁחֵת מִזְמוֹר לְאָסָף שִׁיר: ב הוֹדִינוּ
לְּךָ | אֱלֹהִים הוֹדִינוּ וְקָרוֹב שְׁמֶךָ סִפְּרוּ נִפְלְאוֹתֶיךָ:
ג כִּי אֶקַּח מוֹעֵד אֲנִי מֵישָׁרִים אֶשְׁפֹּט: ד נְמֹגִים־אֶרֶץ
וְכָל־יֹשְׁבֶיהָ אָנֹכִי תִכַּנְתִּי עַמּוּדֶיהָ סֶּלָה: ה אָמַרְתִּי

טו. אַ שׁיין גישפּאָלטען עס שטראָמט קוואַלען און טײַכען,
או כגעט־יקענט מעכטיגע שטראָמען, ווער איז דײַן גלײַכען.

טז. דו בעשאַפסט טאָג און בעשאַפסט נאַכט,
לבנה און זונן האָסט דו געמאַכט,

יז. פון ערדקוגעל די גרענצען האָסט דו פעסט גישטעלט,
שאַפסט איין עקוועלט זומער, אין אַנדערן—ווינטער און קעלט.

יח. געדענק דאָס, ווי דער פֿײַנד לעסטערט דיר גאָט,
דאָס שאַנדליכע פאָלק דײַן נאָמען ערצערנט און שפּאָט.

יט. גיב דאָך גאָט ניט די רויבטירע דאָס לעבען פון די טויב,
פערגעס איהר עוויג ניט, גיב איהר ניט צו רויב.

כ. קוק גאָט צום בונד, וואָס מיט די אָבות האָסט דו געמאַכט,
די וועלט איז פול רויבער וואָהנונג, פינסטער נאַכט.

כא. דער פערשטויסענער פון דיר זאָל פערשעמט זיך ניט קעהרען,
ליבערסט זאָל דער אָרעמער דײַן נאָמען לויבען און עהרען.

כב. שטעה גאָט אויף, נעהם זיך אָן פיר דײַן קריג,
געדענק די שאַנד פון דעם שאַלק טעגליך, ווײַז דײַן זיג.

כג. פערגעס ניט דעם פֿײַנדס ליאַרם און געטימעל,
עס שטײַגט דאָך אימער צו דיר גאָט ביז'ן הימעל!—

עה.

א. דעם זאַנגמײַסטער, „פערטיליג ניט" אָסף'ס אַ ליעד צום זינגען.

ב. עס דאַנקען דיר גאָט, עס דאַנקען דיר דײַנע קינדער,
ג׳ ביסט צו אונז נאָהנט, זיי ערצײלען דײַנע וואונדער.
ד. ווען צו ריכטיגע צײַט, נעהם איך אורטיילען.
ד. אָן מיר מוז וועלט אונטערגייהן, איך בעפעסטיג איהרע זײַלען.

לַהוֹלְלִים אַל־תָּהֹלּוּ וְלָרְשָׁעִים אַל־תָּרִימוּ קָרֶן׃ ו אַל־
תָּרִימוּ לַמָּרוֹם קַרְנְכֶם תְּדַבְּרוּ בְצַוָּאר עָתָק׃ ז כִּי לֹא
מִמּוֹצָא וּמִמַּעֲרָב וְלֹא מִמִּדְבַּר הָרִים׃ ח כִּי־אֱלֹהִים
שֹׁפֵט זֶה יַשְׁפִּיל וְזֶה יָרִים׃ ט כִּי כוֹס בְּיַד־יְיָ וְיַיִן
חָמַר ׀ מָלֵא מֶסֶךְ וַיַּגֵּר מִזֶּה אַךְ־שְׁמָרֶיהָ יִמְצוּ יִשְׁתּוּ
כֹּל רִשְׁעֵי־אָרֶץ׃ י וַאֲנִי אַגִּיד לְעֹלָם אֲזַמְּרָה לֵאלֹהֵי
יַעֲקֹב׃ יא וְכָל־קַרְנֵי רְשָׁעִים אֲגַדֵּעַ תְּרוֹמַמְנָה
קַרְנוֹת צַדִּיק׃

עו.

בו מבואר נבואת סנחריב במעשה שהיה ברב חילו שהיו לו, כולם נחטפו בשינת מות ולא היה כח בידם ליטול כלי מלחמתם ונפלו כולם׃

א לַמְנַצֵּחַ בִּנְגִינֹת מִזְמוֹר לְאָסָף שִׁיר׃ ב נוֹדָע
בִּיהוּדָה אֱלֹהִים בְּיִשְׂרָאֵל גָּדוֹל שְׁמוֹ׃ ג וַיְהִי בְשָׁלֵם
סֻכּוֹ וּמְעוֹנָתוֹ בְצִיּוֹן׃ ד שָׁמָּה שִׁבַּר רִשְׁפֵי־קָשֶׁת מָגֵן
וְחֶרֶב וּמִלְחָמָה סֶלָה׃ ה נָאוֹר אַתָּה אַדִּיר מֵהַרְרֵי־
טָרֶף׃ ו אֶשְׁתּוֹלְלוּ ׀ אַבִּירֵי לֵב נָמוּ שְׁנָתָם וְלֹא־מָצְאוּ
כָל־אַנְשֵׁי־חַיִל יְדֵיהֶם׃ ז מִגַּעֲרָתְךָ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב נִרְדָּם
וְרֶכֶב וָסוּס׃ ח אַתָּה ׀ נוֹרָא אַתָּה וּמִי־יַעֲמֹד לְפָנֶיךָ

ה. צו איבער־מוטהיגע זאג איך, זייט ניט פרעך האלט איין דען צארן,
און איר רשעים, הויבט ניט הויך אייער הארן.
ו. הויבט ניט הויך דען הארן, גייהט ניט זא מיט גאוה,
רעדט ניט מיט שטארען האלז נאך אייער תאוה.
ז. ניט פון מזרח ניט פון מערב, און אויך,
ניט פון מדבר ערהויבען זיך בערג מיט כח.
ח. נור גאט איז ריכטער, דעם הערונטער, יענעם הויבט ער הויך.
ט. דען גאט האלט אין האנד א בעכער, עס ברויזט דער וויין,
אין איהם מוזירט אויך א גיפט־טראפפען דעריין,
ווער ווערטה איז טרינקט דען וויין אופ'ן גוטען אופן,
און רשעים זויגען אויס דען לעצטען טראפפען הייוועז.
י. און איך לויב יעקב'ס גאט עוויג מיינע יאהרען.
יא. דעם רשע'ס הארן ווערט גיהאקט, הויך ערהויבען דעם צדיק'ס הארן.

עו.

א. דעם זאנגמייסטער, אויף נגינות אסף'ס א ליעד צום זינגען.

ב. דורך יהודה ווערט דער אללמעכטיגער בעקאנט,
דורך ישראל זיין נאמען גרוים גענאנט.
ג. אין שלם וואר זיין לויבע־געצעלט,
זיין וואהנונג אין ציון איהם געפאלט.
ד. דארט צובראכט ער דעם פעדערבויגען מיט נקמה,
דעם פאנצער דעם שווערד, און אוים מלחמה.
ה. מעכטיגער גאט, דיין פערוויסטען איז גרויס אן א שיעור,
מעהר ווי אויף געבירגע די רייסענדע טהיר.
ו. די מוטהיגע העלדען זיינען אראפ פון זינען,
פערזונקען אין שלאף קענען די הענד ניט געפינען.
ז. פון דיין געשריי, גאט יעקב'ס, פאלען זיי צו דרערד,
דארט בלייבט שלאפען דער רייטער מיט'ן פערד.
ח. שרעקליך ביזט דו שרעקליך, ווער קען פאר דיר בעשטייהן,
פון דאן אן צייט דו לאסט דיין צארן ארויסגייהן.

מֵאָז אַפֶּךָ׃ ט מִשָּׁמַיִם הִשְׁמַעְתָּ דִּין אֶרֶץ יָרְאָה וְשָׁקָטָה׃
י בְּקוּם־לַמִּשְׁפָּט אֱ‍ֹהִים לְהוֹשִׁיעַ כָּל־עַנְוֵי־אֶרֶץ סֶלָה׃
יא כִּי־חֲמַת אָדָם תּוֹדֶךָּ שְׁאֵרִית חֵמֹת תַּחְגֹּר׃ יב נִדְרוּ
וְשַׁלְּמוּ לַייָ אֱ‍ֹהֵיכֶם כָּל־סְבִיבָיו יוֹבִילוּ שַׁי לַמּוֹרָא׃
יג יִבְצֹר רוּחַ נְגִידִים נוֹרָא לְמַלְכֵי־אָרֶץ׃

עז.

א לַמְנַצֵּחַ עַל־יְדוּתוּן לְאָסָף מִזְמוֹר׃ ב קוֹלִי אֶל־
אֱ‍ֹהִים וְאֶצְעָקָה קוֹלִי אֶל־אֱ‍ֹהִים וְהַאֲזִין אֵלָי׃ ג בְּיוֹם
צָרָתִי יְיָ דָּרָשְׁתִּי יָדִי ׀ לַיְלָה נִגְּרָה וְלֹא תָפוּג מֵאֲנָה
הִנָּחֵם נַפְשִׁי׃ ד אֶזְכְּרָה אֱ‍ֹהִים וְאֶהֱמָיָה אָשִׂיחָה ׀
וְתִתְעַטֵּף רוּחִי סֶלָה׃ ה אָחַזְתָּ שְׁמֻרוֹת עֵינָי נִפְעַמְתִּי
וְלֹא אֲדַבֵּר׃ ו חִשַּׁבְתִּי יָמִים מִקֶּדֶם שְׁנוֹת עוֹלָמִים׃
ז אֶזְכְּרָה נְגִינָתִי בַּלָּיְלָה עִם־לְבָבִי אָשִׂיחָה וַיְחַפֵּשׂ
רוּחִי׃ ח הַלְעוֹלָמִים יִזְנַח ׀ יְיָ וְלֹא־יֹסִיף לִרְצוֹת
עוֹד׃ ט הֶאָפֵס לָנֶצַח חַסְדּוֹ גָּמַר אֹמֶר לְדֹר וָדֹר׃
י הֲשָׁכַח חַנּוֹת אֵל אִם־קָפַץ בְּאַף רַחֲמָיו סֶלָה׃
יא וָאֹמַר חַלּוֹתִי הִיא שְׁנוֹת יְמִין עֶלְיוֹן׃ יב אֶזְכּוֹר

ט. ווען פון הימעל לאזט הערען דיין משפט אויף דער וועלט,
די ערד ווערט צו ציטערט, שטיל און לעער געשטעלט.
י. ווען גאט שטייהט אויף ריכטען, ווייזען זיין האנד,
צו העלפען אללע עלענדע אין לאנד.
יא. דעם מענשענס צארן לויבט דיר פערמעהרט דיין רוהם,
דעם רעסט צארן מעג זיך אנגירטען אומעטום.
יב. אייערע נדרים בעצאהלט דעם מאכטיגען,
רונד אום ברייענגט פריזענטען נאט דעם פירכטיגען.
יג. פירסטען האקט גאט זייער מוטה אוועק,
פיר מלכים אין דער וועלט איז גאט אשרעק.

—•◆•—

עז.

א. דעם זאנגמייסטער אויף ידותון, פון אסף א געזאנג.

ב. צו גאט שריי איך פון קלעם.
אך גאט מיין שטים פערנעהם!
ג. אין א צרה זוך איך גאט ווען מיין וואונד אייטערט ביי נאכט,
און עס הערט ניט אויף, מיין זעעל נעהמט קיין טרייסט איז פערשוואכט.
ד. דערמאן מיך אן גאט אין יאמער, ווארום העלפט ער ניט,
איך קלאג בעטריבט און פערשמאכט איז מיין געמיטה.
ה. לאזט מיך ניט שלאפען, האלטס אן מיינע ברעמען,
בין צושלאגען און קאן ניט רייִדען פון הארצקלעמען.
ו. איך בערעכען אלטע צייטען אלטע יאהרען.
ז. איך בערעכען ווי איך פלעג זינגען ביי נאכט,
רעד איך יעטצט מיט זיך אוי וואס איז יעצט געווארען,
מיין גייסט זוכט פארשט און טראכט:
ח. צו עביג וועט גאט מיר פערלאססען,
און גוט שוין ניט ווערין, אימער האססען?
ט. צו איז שוין אוים גאטעס גנאדע אויף עוויג שלעכט,
צו איז זיין גזר שאן ארוים אויף אלע געשלעכט?
י. האט גאט פערגעסען גוט צו זיין אין סכנות,
צו מיט צארן האט ער פערשלאסען זיינע רחמנות?
יא. ניין, בעשליסס איך מיר, מוז נאך צו גאט בעטען,
דער העכסטער מיט זיין רעכטע, וועט ענדערן און רעטען.

מַעַלְלֵי־יָהּ כִּי־אֶזְכְּרָה מִקֶּדֶם פִּלְאֶךָ׃ יג וְהָגִיתִי בְכָל־
פָּעֳלֶךָ וּבַעֲלִילוֹתֶיךָ אָשִׂיחָה׃ יד אֱֹהִים בַּקֹּדֶשׁ דַּרְכֶּךָ
מִי־אֵל גָּדוֹל כֵּאֹהִים׃ טו אַתָּה הָאֵל עֹשֵׂה פֶלֶא הוֹדַעְתָּ
בָעַמִּים עֻזֶּךָ׃ טז גָּאַלְתָּ בִּזְרוֹעַ עַמֶּךָ בְּנֵי־יַעֲקֹב וְיוֹסֵף
סֶלָה׃ יז רָאוּךָ מַּיִם ׀ אֱֹהִים רָאוּךָ מַּיִם יָחִילוּ אַף
יִרְגְּזוּ תְהֹמוֹת׃ יח זֹרְמוּ מַיִם ׀ עָבוֹת קוֹל נָתְנוּ שְׁחָקִים
אַף־חֲצָצֶיךָ יִתְהַלָּכוּ׃ יט קוֹל רַעַמְךָ ׀ בַּגַּלְגַּל הֵאִירוּ
בְרָקִים תֵּבֵל רָגְזָה וַתִּרְעַשׁ הָאָרֶץ׃ כ בַּיָּם דַּרְכֶּךָ
וּשְׁבִילְךָ בְּמַיִם רַבִּים וְעִקְּבוֹתֶיךָ לֹא נֹדָעוּ׃ כא נָחִיתָ
כַצֹּאן עַמֶּךָ בְּיַד־מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן׃

עח.

בזה המזמור מבואר כל הנסים שעשה הקדוש ברוך הוא לישראל מיציאת מצרים עד שנעשה דוד מלך על ישראל׃

א מַשְׂכִּיל לְאָסָף הַאֲזִינָה עַמִּי תּוֹרָתִי הַטּוּ אָזְנְכֶם
לְאִמְרֵי־פִי׃ ב אֶפְתְּחָה בְמָשָׁל פִּי אַבִּיעָה חִידוֹת
מִנִּי־קֶדֶם׃ ג אֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ וַנֵּדָעֵם וַאֲבוֹתֵינוּ סִפְּרוּ־לָנוּ׃
ד לֹא נְכַחֵד ׀ מִבְּנֵיהֶם לְדוֹר אַחֲרוֹן מְסַפְּרִים תְּהִלּוֹת
יי וֶעֱזוּזוֹ וְנִפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה׃ ה וַיָּקֶם עֵדוּת ׀

יב. דען איך געדענק דיינע מעשים צו דיינע קינדער,
פערצייטען האסט דו א מאל געטאן גרויסע וואונדער.
יג. איך טראכט אין דיינע ווערק, דיינע מעשים בעזינן אין רוה.
יד. גאט, הייליג איז דיין וועג, ווער איז אזא גרויסער גאט ווי דו.
טו. דו גאט טהוסט וואונדער, אונטער פעלקער איז בעקאנט דיין מאכט.
טז. דיין ארם האט דיין פאלק אויסגעלייזט, יעקב'ס און יוסף'ס קינדער א פראכט,
יז. וואסער האט דיך דער זעהן, אבגרונטען דאבען געציטערט.
יח. דיקע וואלקענס שטראמען, דאנער, און פיילען אומהער וויטערט.
יט. דאנער ראלען ווי רעדער, די וועלט ווערט ליכטיג פון בליצען,
די ערד שטורמט, ציטערט, עס האלט ביים אויסגליצען.
כ. אין ים איז דיין וועג, אין גרויס וואסער דיין שטעג, און קיין שפור,
איז אין דיינע טריט, אונזיכטבארער גאט אין דער נאטור.
כא. אהערדע שאף ווי עס פיטערט א גוטער הירט,
א האסט דו דיין פאלק דורך משה ואהרן געפיהרט.

עח.

א. איין אונטערווייזונג אסף'ס.

פערנעהם מיין פאלק מיין תורה בייגט דעם אהר צו די רעדע פון מיין מונד.
ב. אנפאנגען א משל רײדען ראטזעלהאפט פון פערצייטען א צינד.
ג. וואס מיר האבען עס גיהערט, מאכען אנדערן בעקאנט,
אונזערע עלטערן ערציילען אונז פון גאטעס האנד.
ד. מיר וועלין אויך ניט פערהאלטען פון זייערע קינדס קינדער,
ביז דען לעצטען דור, ערציילען גאטעס לויב, מאכט און וואונדער.
ה. גאט שטעלט עדות אין יעקב, ער גיט אים א תורה,
און פערבאט עלטערן זאלין קינדער ערציהען אין זיין מורא.

בְּיַעֲקֹב וְתוֹרָה שָׂם בְּיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר צִוָּה אֶת־אֲבוֹתֵינוּ
לְהוֹדִיעָם לִבְנֵיהֶם׃ ו לְמַעַן יֵדְעוּ ׀ דּוֹר אַחֲרוֹן בָּנִים
יִוָּלֵדוּ יָקֻמוּ וִיסַפְּרוּ לִבְנֵיהֶם׃ ז וְיָשִׂימוּ בֵּאֹהִים כִּסְלָם
וְלֹא יִשְׁכְּחוּ מַעַלְלֵי־אֵל וּמִצְוֹתָיו יִנְצֹרוּ׃ ח וְלֹא יִהְיוּ ׀
כַּאֲבוֹתָם דּוֹר סוֹרֵר וּמֹרֶה דּוֹר לֹא־הֵכִין לִבּוֹ וְלֹא־
נֶאֶמְנָה אֶת־אֵל רוּחוֹ׃ ט בְּנֵי־אֶפְרַיִם נוֹשְׁקֵי רוֹמֵי־קָשֶׁת
הָפְכוּ בְּיוֹם קְרָב׃ י לֹא שָׁמְרוּ בְּרִית אֱהִים וּבְתוֹרָתוֹ
מֵאֲנוּ לָלֶכֶת׃ יא וַיִּשְׁכְּחוּ עֲלִילוֹתָיו וְנִפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר
הֶרְאָם׃ יב נֶגֶד אֲבוֹתָם עָשָׂה פֶלֶא בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם שְׂדֵה־
צֹעַן׃ יג בָּקַע יָם וַיַּעֲבִירֵם וַיַּצֶּב־מַיִם כְּמוֹ־נֵד׃ יד וַיַּנְחֵם
בֶּעָנָן יוֹמָם וְכָל־הַלַּיְלָה בְּאוֹר אֵשׁ׃ טו יְבַקַּע צֻרִים
בַּמִּדְבָּר וַיַּשְׁקְ כִּתְהֹמוֹת רַבָּה׃ טז וַיּוֹצִא נוֹזְלִים מִסָּלַע
וַיּוֹרֶד כַּנְּהָרוֹת מָיִם׃ יז וַיּוֹסִיפוּ עוֹד לַחֲטֹא־לוֹ לַמְרוֹת
עֶלְיוֹן בַּצִּיָּה׃ יח וַיְנַסּוּ־אֵל בִּלְבָבָם לִשְׁאָל־אֹכֶל לְנַפְשָׁם׃
יט וַיְדַבְּרוּ בֵּאֹהִים אָמְרוּ הֲיוּכַל אֵל לַעֲרֹךְ שֻׁלְחָן
בַּמִּדְבָּר׃ כ הֵן הִכָּה־צוּר וַיָּזוּבוּ מַיִם וּנְחָלִים יִשְׁטֹפוּ
הֲגַם־לֶחֶם יוּכַל תֵּת אִם־יָכִין שְׁאֵר לְעַמּוֹ׃ כא לָכֵן ׀

. אום דעם לעצטער דור וואס וועט געבארען ווערען,
זאלען ערצעהלען זייערע קינדער נסים פון גאט דעם הערן.
. און זאלען זייער האפנונג לייגען אויף גאט,
זיינע מעשים ניט פערגעסען, היטען זיין געבאט.
ח. זאלען ניט זיין ווי די עלטערן, א געשלעכט,
אונגעהארזאם ווידערשפענסטיג זעהר שלעכט,
אין הארצען קיין ריכטיגען געוויסען האט,
און זיין גייסט איז ניט געטריי צו גאט.
ט. דער שטאם אפרים ווי גוט בעוואפענט מיט'ן בויגען,
און פון פיינד פון קריג צוריק זיך געצויגען.
י. גאטעס בונד ניט געהיט, אין זיין תורה ניט געוועלט גייהן.
יא. פערגעסען זיינע מעשים, זיינע וואונדער פאר שיין.
יב. פאר זייערע עלטערן געטאהן וואונדער האט זיין האנד,
אין פעלד צוען אין מצרים לאנד.
יג. דעם ים געשפאלטען און אריבער געפיהרט פון דאנען,
און דער וואסער איז ווי א וואנד געשטאנען.
יד. מיט א זייל וואלקען ביי טאג א זייל פייער ביי נאכט.
טו. אין דער מדבר שטיינער געשפאלטען, דעם דורשט שטיל גימאכט.
טז. פליסען וואסער געשטראמט האט פונ'ם שטיין,
ווי טייכען ווי שטראמען קלאהר און ריין.
יז. זינדיגען נאך מעהר, דעם העכסטען ווידערשפענסטיג אין דארענלאנד.
יח. פערזוכטען גאט אין הערצען, בעטען עסען אן פערשטאנד.
יט. ריידען אויף גאט, זאגען מיט שפאט,
א טיש גרייטען אין מדבר צו קענן ער גאט?
כ. זעה, א שטיין געשלאגען—טייכען פליסען,
קען ער אויך ברויט מיט פלייש גרייטען טישען!

שָׁמַע יְיָ וַיִּתְעַבָּר וְאֵשׁ נִשְּׂקָה בְיַעֲקֹב וְגַם־אַף עָלָה
בְיִשְׂרָאֵל׃ כב כִּי לֹא הֶאֱמִינוּ בֵּאלֹהִים וְלֹא בָטְחוּ
בִּישׁוּעָתוֹ׃ כג וַיְצַו שְׁחָקִים מִמָּעַל וְדַלְתֵי שָׁמַיִם פָּתָח׃
כד וַיַּמְטֵר עֲלֵיהֶם מָן לֶאֱכֹל וּדְגַן־שָׁמַיִם נָתַן לָמוֹ׃
כה לֶחֶם אַבִּירִים אָכַל אִישׁ צֵידָה שָׁלַח לָהֶם לָשֹׂבַע׃
יַסַּע קָדִים בַּשָּׁמָיִם וַיְנַהֵג בְּעֻזּוֹ תֵימָן׃ כו וַיַּמְטֵר עֲלֵיהֶם
כֶּעָפָר שְׁאֵר וּכְחוֹל יַמִּים עוֹף כָּנָף׃ כז וַיַּפֵּל בְּקֶרֶב
מַחֲנֵהוּ סָבִיב לְמִשְׁכְּנֹתָיו׃ כח וַיֹּאכְלוּ וַיִּשְׂבְּעוּ מְאֹד
וְתַאֲוָתָם יָבִא לָהֶם׃ כט לֹא־זָרוּ מִתַּאֲוָתָם עוֹד אָכְלָם
בְּפִיהֶם׃ ל וְאַף אֱלֹהִים | עָלָה בָהֶם וַיַּהֲרֹג בְּמִשְׁמַנֵּיהֶם
וּבַחוּרֵי יִשְׂרָאֵל הִכְרִיעַ׃ לא בְּכָל־זֹאת חָטְאוּ־עוֹד וְלֹא
הֶאֱמִינוּ בְּנִפְלְאוֹתָיו׃ לב וַיְכַל־בַּהֶבֶל יְמֵיהֶם וּשְׁנוֹתָם
בַּבֶּהָלָה׃ לג אִם־הֲרָגָם וּדְרָשׁוּהוּ וְשָׁבוּ וְשִׁחֲרוּ־אֵל׃
לד וַיִּזְכְּרוּ כִּי־אֱלֹהִים צוּרָם וְאֵל עֶלְיוֹן גֹּאֲלָם׃
לה וַיְפַתּוּהוּ בְּפִיהֶם וּבִלְשׁוֹנָם יְכַזְּבוּ־לוֹ׃ לו וְלִבָּם לֹא־
נָכוֹן עִמּוֹ וְלֹא נֶאֶמְנוּ בִּבְרִיתוֹ׃ לז וְהוּא רַחוּם | יְכַפֵּר
עָוֹן וְלֹא יַשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אַפּוֹ וְלֹא־יָעִיר כָּל־

כא. גאָט הערט און דרום צערנט אויף יעקב ברענט אַ פֿייער.

כב. גלויבען גאָט ניט, זיין הילף איז ביי זיי ניט טייער.

כג. גאָט בעפֿעהלט אויבען אין הימעל, עפֿענט טירען מיט פֿריידע.

כד. און רעגענט פֿיר זיי שפייז, גיט זיי הימעלגעטריידע.

כה. ענגעלבראָד האָט אַ מענש דאַן געגעסען.

שיקט זיי שפייז צו זאַט, און זיי פֿערגעסען.

כו. לאָזט מאַרגענווינט אין הימעל וויהען, זיד=ווינד פֿיהרט זיין מאַכט.

כז. און פֿלייש רעגענט ווי שטויב, ווי זאַמד געפֿליגעל אַ פראַכט.

כח. אום דעם לאַגער, אום די וואָנונגען פֿאַלט עס זעהר פֿיל.

כט. עסען איבערזאַט, זייער תאוה ווירד פֿער פֿול.

ל. נאָך ניט שטילט די תאוה, עסען מיטן פֿולען מויל.

לא. גאָטעס צאָרן איז אַרויף, פֿעטע, יונגע שטירצט, טייט אַ גרויל.

לב. דאָך זינדיגען זיי נאָך, גלויבען ניט זיינע וואונדער.

לג. אין אייטעל שרעק, פֿערגעהט דאָס לעבען פֿון די זינדער.

לד. ווען גאָט זיי שלאָגט, דאַן זוכען זיי אים אַללע מאָרגען.

לה. בעזינען, אַז גאָט דער פֿעלזען לייזט זיי אויס פֿון אַללע זאָרגען.

לו. שמייכלען גאָט מיטן מויל, ליגען זאָגען מיטן צונג און מונד.

לז. און מיטן האַרצען איז מען ניט ריכטיג, ניט טריי גאָטעס בונד.

לח. גאָט זיך ערבאַרמט, פֿערגיט די זינד, ניט פֿערדאַרבט ביזן סוף,

קעהרט אָפּט אום זיין צאָרן, זיין גרים אין גאַנצען וועקט ניט אויף.

חֲמָתוֹ׃ לח וַיִּזְכֹּר כִּי־בָשָׂר הֵמָּה רוּחַ הוֹלֵךְ וְלֹא יָשׁוּב׃
לט כַּמָּה יַמְרוּהוּ בַמִּדְבָּר יַעֲצִיבוּהוּ בִּישִׁימוֹן׃ מ וַיָּשׁוּבוּ
וַיְנַסּוּ אֵל וּקְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל הִתְווּ׃ מא לֹא־זָכְרוּ אֶת־יָדוֹ
יוֹם אֲשֶׁר־פָּדָם מִנִּי־צָר׃ מב אֲשֶׁר־שָׂם בְּמִצְרַיִם
אֹתוֹתָיו וּמוֹפְתָיו בִּשְׂדֵה־צֹעַן׃ מג וַיַּהֲפֹךְ לְדָם יְאֹרֵיהֶם
וְנֹזְלֵיהֶם בַּל־יִשְׁתָּיוּן׃ מד יְשַׁלַּח בָּהֶם עָרֹב וַיֹּאכְלֵם
וּצְפַרְדֵּעַ וַתַּשְׁחִיתֵם׃ מה וַיִּתֵּן לֶחָסִיל יְבוּלָם וִיגִיעָם
לָאַרְבֶּה׃ מו יַהֲרֹג בַּבָּרָד גַּפְנָם וְשִׁקְמוֹתָם בַּחֲנָמַל׃
מז וַיַּסְגֵּר לַבָּרָד בְּעִירָם וּמִקְנֵיהֶם לָרְשָׁפִים׃ מח יְשַׁלַּח־
בָּם ׀ חֲרוֹן אַפּוֹ עֶבְרָה וָזַעַם וְצָרָה מִשְׁלַחַת מַלְאֲכֵי
רָעִים׃ מט יְפַלֵּס נָתִיב לְאַפּוֹ לֹא־חָשַׂךְ מִמָּוֶת נַפְשָׁם
וְחַיָּתָם לַדֶּבֶר הִסְגִּיר׃ נ וַיַּךְ כָּל־בְּכוֹר בְּמִצְרָיִם
רֵאשִׁית אוֹנִים בְּאָהֳלֵי־חָם׃ נא וַיַּסַּע כַּצֹּאן עַמּוֹ וַיְנַהֲגֵם
כַּעֵדֶר בַּמִּדְבָּר׃ נב וַיַּנְחֵם לָבֶטַח וְלֹא פָחָדוּ וְאֶת־
אוֹיְבֵיהֶם כִּסָּה הַיָּם׃ נג וַיְבִיאֵם אֶל־גְּבוּל קָדְשׁוֹ הַר־
זֶה קָנְתָה יְמִינוֹ׃ נד וַיְגָרֶשׁ מִפְּנֵיהֶם ׀ גּוֹיִם וַיַּפִּילֵם
בְּחֶבֶל נַחֲלָה וַיַּשְׁכֵּן בְּאָהֳלֵיהֶם שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל׃

לט, גאָט דאַכט, דער מענש איז נור בלוט און פלייש אַ שטיק,
זיין הויך גייהט אַרויס, און קומט שוין ניט צוריק.
מ. פיל מאָל אין מדבר ווידערשפענסטיג גאָט גיוועזען.
טרויעריג גימאַכט דאָס היילִיגע וועזען.
מא. געפריפט גאָט אָהנע אויפהער מיט לאַכען שפעטען,
דעם היילִיגען ישראל׳ס איהם צייכען געבעטען.
מב. דאַכטען גאָר ניט גאָטעס קראַפט, דאַן אין די צייט,
ווען ער זיי פון פייַנד אויס לייזט און בעפרייט.
מג. וואָס אין מצרים האָט ער געלייגט זיינע וואונדערצייכען,
אין פעלד צוען, זיינע וואונדער ניטאָ זייער גלייַכען.
מד. פערוואַנדעלט טייַכען אין בלוט ניט צו טרינקען,
פליסיגע וואַסער שטינקען.
מה. רייצט אָן אַלע געווילד און זיי פערצעהרט,
קראָקאָדילען זיי פערדאַרבט וואו מאַן זיך קעהרט.
מו. זייער געוואַכס און מיה גיט ער דעם היישעריק צו קאָסט.
מז. ווייַנשטאָק און פייגענבוים דאַרט דורך האָגעל און פראָסט.
מח. דעם האָגעל גיט ער איבער זייער פיה אין לאַנד,
גאַנצע הערדען טייטעט דער האָגעלבראַנד.
מט. גאָט שיקט אויף זיי זיין צאָרן מיט׳ן פאָללען קראַפט,
אַלע צרות, אַללע שלעכטע באָטשאַפט.
נ. פאַר זיין צאָרן מאַכט גאָט אַ פרייען וועג,
זייער לעבען טויטעט דער פעסט אָן אַ ברעג.
נא. שלאָגט אַלע ערסטגעבורט אין מצריים׳ס הייזער.
נב. און פיהרט זיין פאָלק אין מדבר ווי אַ הערדע, דער ערלייזער.
נג. פיהרט זיכער אָהנע שרעקען,
זייער פייַנד טהוט דאָס מער צודעקען.
נד. ברייַנגט זיי אין זיין גרענעץ די היילִיגע לאַנד,
דעם היילִיגען באַרג, וואָס ערוואָרבען האָט זיין האַנד.
נה. איבער זיי אַללע פעלקער אַרויסגעטריבען,
און בעזעצט אַלע שבטים, צו ירושה זיי געבליבען.

נה וַיְנַסּוּ וַיַּמְרוּ אֶת־אֱלֹהִים עֶלְיוֹן וְעֵדוֹתָיו לֹא שָׁמָרוּ׃
נו וַיִּסֹּגוּ וַיִּבְגְּדוּ כַּאֲבוֹתָם נֶהְפְּכוּ כְּקֶשֶׁת רְמִיָּה׃
וַיַּכְעִיסוּהוּ בְּבָמוֹתָם וּבִפְסִילֵיהֶם יַקְנִיאוּהוּ׃ נז שָׁמַע
אֱלֹהִים וַיִּתְעַבָּר וַיִּמְאַס מְאֹד בְּיִשְׂרָאֵל׃ נח וַיִּטֹּשׁ מִשְׁכַּן
שִׁלוֹ אֹהֶל ׀ שִׁכֵּן בָּאָדָם׃ נט וַיִּתֵּן לַשְּׁבִי עֻזּוֹ וְתִפְאַרְתּוֹ
בְיַד־צָר׃ ס וַיַּסְגֵּר לַחֶרֶב עַמּוֹ וּבְנַחֲלָתוֹ הִתְעַבָּר׃
סא בַּחוּרָיו אָכְלָה־אֵשׁ וּבְתוּלֹתָיו לֹא הוּלָּלוּ׃ סב כֹּהֲנָיו
בַּחֶרֶב נָפָלוּ וְאַלְמְנֹתָיו לֹא תִבְכֶּינָה׃ סג וַיִּקַץ כְּיָשֵׁן ׀
יְיָ כְּגִבּוֹר מִתְרוֹנֵן מִיָּיִן׃ סד וַיַּךְ צָרָיו אָחוֹר חֶרְפַּת
עוֹלָם נָתַן לָמוֹ׃ סה וַיִּמְאַס בְּאֹהֶל יוֹסֵף וּבְשֵׁבֶט
אֶפְרַיִם לֹא בָחָר׃ סו וַיִּבְחַר אֶת־שֵׁבֶט יְהוּדָה אֶת־הַר
צִיּוֹן אֲשֶׁר אָהֵב׃ סז וַיִּבֶן כְּמוֹ־רָמִים מִקְדָּשׁוֹ כְּאֶרֶץ
יְסָדָהּ לְעוֹלָם׃ סח וַיִּבְחַר בְּדָוִד עַבְדּוֹ וַיִּקָּחֵהוּ מִמִּכְלְאֹת
צֹאן׃ סט מֵאַחַר עָלוֹת הֱבִיאוֹ לִרְעוֹת בְּיַעֲקֹב עַמּוֹ
וּבְיִשְׂרָאֵל נַחֲלָתוֹ׃ ע וַיִּרְעֵם כְּתֹם לְבָבוֹ וּבִתְבוּנוֹת
כַּפָּיו יַנְחֵם׃

נו. פרופֿען און זייען ווידערשפענסטיג גאָט אויף יעדען טריט,
און זיין תורה האָבען זיי ניט געהיט.
נז. פֿאַלש אונטריי, ווי זייערע עלטערן גלייכען,
ווי אַ פֿאַלשער בויגען פֿון ציל טהוט ווייכען.
נח. מיט במות און געטצין גאָט אין צאָרן געבראַכֿט.
נט. גאָט הערט, זעהט, און דרום די ישראל פֿעראַכֿט.
ס. גאָט פֿערלאָזט שילו, וואו גאָט צווישען מענשען וואָהנט.
סא. אין פֿאַנג לאָזט ער זיין מאַכֿט, זיין מאַיעסטעט ניט שאָנט.
סב. ניט איבער צום שווערד זיין פֿאָלק, אויף זיין ערב ברענט זיין צאָרן.
סג. יונגע מאַנשאַפֿט ברענט דער פֿייער, אין קריג פֿערלאָרען,
און בתולות ניט הייראַטהען, פֿינסטערן אָב די יאָהרען.
סד. כהנים דורכֿן שווערד פֿאַלען, דער משכן פֿערדאָרבען,
אלמנות ניט וויינען ווייל זעלבסט פֿון שרעק געשטאָרבען,
סה. דאַן האָט זיך ערוואַכט גאָט פֿון שלאָף,
ווי אַ גבור זינגט פֿון וויין, דעם פֿיינד מאַכֿט אַ סוף.
סו. און שלאָגט זיין פֿיינד אין אַקען, מאַכֿט וויסט זיין לאַנד.
ער גיט זיי אין דער וועלט צו עוויגען שאַנד.
סז. פֿעראַכֿט יוסף׳ס צעלט, שטאַם אפרים וויסט — זיינע ליבען.
סח. און שטאַם יהודה, בורג ציון אַן דער שטעלע אויסגעקליבען.
סט. בויט זיין היילינטום ביזען הימעל הויך,
עוויג-פעסט ווי דיא ערד שטעהט מיט כח.
ע. אויסגעקליבען זיין קנעכֿט דוד, נעהמט אים פֿון שאָף-שטאַלען,
לאָזט אויף אים זיין קרוין אויפֿן קאָפּף שטראַהלען.
עא. פֿון הינטער דיא מילכשאָף נעהמט גאָט אים דעם הירט,
זאָל ווײַדען יעקב זיין פֿאָלק, מיט זיין קרוין אים ציֵרט.
עב. און ווײַדעט זיי הערצניטריי, רעגירט געליבט אין לאַנד,
פֿיהרט זיי מיט זיין האַנד, דורך זיין גרויס פֿערשטאַנד.

עט.

זה המזמור אמר אסף להקדוש ברוך הוא על ששפך חמתו על עצים ואבנים מ"מ אמר במר נפשו ומאונן ומקונן על החורבן הגדול ואיך הקדוש ברוך הוא התאפק במקום שישראל לא היו רשאים לילך רק הכהן גדול ביום הכפורים לבד ועכשיו שועלים הלכו בה:

א מִזְמוֹר לְאָסָף אֱלֹהִים בָּאוּ גוֹיִם | בְּנַחֲלָתֶךָ טִמְּאוּ
אֶת־הֵיכַל קָדְשֶׁךָ שָׂמוּ אֶת־יְרוּשָׁלַםִ לְעִיִּים: ב נָתְנוּ
אֶת־נִבְלַת עֲבָדֶיךָ מַאֲכָל לְעוֹף הַשָּׁמָיִם בְּשַׂר חֲסִידֶיךָ
לְחַיְתוֹ־אָרֶץ: ג שָׁפְכוּ דָמָם | כַּמַּיִם סְבִיבוֹת יְרוּשָׁלָםִ
וְאֵין קוֹבֵר: ד הָיִינוּ חֶרְפָּה לִשְׁכֵנֵינוּ לַעַג וָקֶלֶס
לִסְבִיבוֹתֵינוּ: ה עַד־מָה יְיָ תֶּאֱנַף לָנֶצַח תִּבְעַר
כְּמוֹ־אֵשׁ קִנְאָתֶךָ: ו שְׁפֹךְ חֲמָתְךָ | אֶל־הַגּוֹיִם אֲשֶׁר
לֹא־יְדָעוּךָ וְעַל־מַמְלָכוֹת אֲשֶׁר בְּשִׁמְךָ לֹא קָרָאוּ:
ז כִּי אָכַל אֶת־יַעֲקֹב וְאֶת־נָוֵהוּ הֵשַׁמּוּ: ח אַל תִּזְכָּר־
לָנוּ עֲוֹנֹת רִאשֹׁנִים מַהֵר יְקַדְּמוּנוּ רַחֲמֶיךָ כִּי דַלּוֹנוּ
מְאֹד: ט עָזְרֵנוּ | אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ עַל־דְּבַר כְּבוֹד־שְׁמֶךָ
וְהַצִּילֵנוּ וְכַפֵּר עַל־חַטֹּאתֵינוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ: י לָמָּה |
יֹאמְרוּ הַגּוֹיִם אַיֵּה אֱלֹהֵיהֶם יִוָּדַע בַּגּוֹיִם לְעֵינֵינוּ נִקְמַת
דַּם־עֲבָדֶיךָ הַשָּׁפוּךְ: יא תָּבוֹא לְפָנֶיךָ אֶנְקַת אָסִיר

עט.

א. אָסָף׳ס אַ געוואַנג.

אַך גאָט, הייִדען זײַנען געקומען אין דײַן אײַגענטום,
און האָבען פֿערראונרייניגט דײַן הייליגטום.
ירושלים גימאַכט אַ שטײַנהויפֿען אום און אום.
ב. רויב פֿויגעל עסען דײַנע קנעכט׳ס לייבען,
רויבטירע די לײַב דײַנע חסידים, ניטאָ זייער גלײַבען.
ג. אַרום ירושלים פֿערגיסט מען ווי וואַסער זייער בלוט,
און בעגראָבען זייערע לייכען לאָזט מען ניט.
ד. בײַ אונזערע נאַכבארען זײַנען מיר צו שאַנד
צו שפּאָט און שמאַך אַרום אונזער לאַנד.
ה. צו עוויג וועסט דו צירנען גאָט מיין טרײַער,
וויא לאַנג וועט דײַן איפֿער ברענען ווי פֿײַער?
ו. גיס אויס דײַן צאָרן אויף הייִדען וועלכע דיר ניט קאָנען,
אויף קאָניגרייכע, די דײַן נאָמען ניט ערמאָנען.
ז. וועלכע דעם יעקב אויף פֿרעסען,
זײַן וואָהנונג פֿערוויסטען וואו גאָט איז געזעסען.
ח. דערמאָן אונז ניט פֿאָריגע זינד, אַך גאָט ערבאַרם,
דײַן רחמנות זאָל אונז פֿאָרקומען מיר זײַנען זעהר אָרם.
ט. העלף אונז גאָט צו ליב דײַן נאָמען צו ליב דײַן עהרע,
רעטע אונז, פֿערגיב אונזערע זינד דיא שווערע.
י. וואָרום זאָלען הייִדען פֿראַגען:
וואו איז זייער גאָט?
גיב זיי צו פֿיהלען די פּלאַגען,
פֿאַר אונזערע אויגען אויסראָט,
ראַכע פֿיר די פֿערגאָסענע בלוט,
פֿון דײַנע קנעכט; וויַיז זיי דײַן רוטה.
יח. פֿאַר דיר זאָל קומען דער קרעכץ דער געבונדען איז צום טויט,
בינד אים לויז מיט דײַן גרוס מאַכט וועך צום שטאַרבען גייהט.

כְּגֹדֶל זְרוֹעֲךָ הוֹתֵר בְּנֵי תְמוּתָה׃ יב וְהָשֵׁב לִשְׁכֵנֵינוּ
שִׁבְעָתַיִם אֶל־חֵיקָם חֶרְפָּתָם אֲשֶׁר חֵרְפוּךָ יְיָ׃
יג וַאֲנַחְנוּ עַמְּךָ | וְצֹאן מַרְעִיתֶךָ נוֹדֶה לְּךָ לְעוֹלָם לְדוֹר
וָדוֹר נְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ׃

פ.

תפלה נוראה שיקרב הקדוש ברוך הוא עצמו לישראל כמו שהיה מקדם׃

א לַמְנַצֵּחַ אֶל־שֹׁשַׁנִּים עֵדוּת לְאָסָף מִזְמוֹר׃ ב רֹעֵה
יִשְׂרָאֵל | הַאֲזִינָה נֹהֵג כַּצֹּאן יוֹסֵף יֹשֵׁב הַכְּרֻבִים
הוֹפִיעָה׃ ג לִפְנֵי אֶפְרַיִם | וּבִנְיָמִן וּמְנַשֶּׁה עוֹרְרָה אֶת־
גְּבוּרָתֶךָ וּלְכָה לִישֻׁעָתָה לָּנוּ׃ ד אֱלֹהִים הֲשִׁיבֵנוּ וְהָאֵר
פָּנֶיךָ וְנִוָּשֵׁעָה׃ ה יְיָ אֱלֹהִים צְבָאוֹת עַד־מָתַי עָשַׁנְתָּ
בִּתְפִלַּת עַמֶּךָ׃ ו הֶאֱכַלְתָּם לֶחֶם דִּמְעָה וַתַּשְׁקֵמוֹ
בִּדְמָעוֹת שָׁלִישׁ׃ ז תְּשִׂימֵנוּ מָדוֹן לִשְׁכֵנֵינוּ וְאֹיְבֵינוּ
יִלְעֲגוּ־לָמוֹ׃ ח אֱלֹהִים צְבָאוֹת הֲשִׁיבֵנוּ וְהָאֵר פָּנֶיךָ
וְנִוָּשֵׁעָה׃ ט גֶּפֶן מִמִּצְרַיִם תַּסִּיעַ תְּגָרֵשׁ גּוֹיִם וַתִּטָּעֶהָ׃
י פִּנִּיתָ לְפָנֶיהָ וַתַּשְׁרֵשׁ שָׁרָשֶׁיהָ וַתְּמַלֵּא־אָרֶץ׃ יא כָּסּוּ
הָרִים צִלָּהּ וַעֲנָפֶיהָ אַרְזֵי־אֵל׃ יב תְּשַׁלַּח קְצִירֶהָ עַד־

יב. זיבען מאל מעהר גיב אונזערע נאכבארען אין שוים צוריק,
פארן לאסטער'ן דיר און פאר אונזער אומגליק
יג. און מיר דיין פאלק דיין וויידע-שאף וועלין דיר,
עוויג אללע דורות דאנקען און לויבען אן שיער.

פ.

א. דעם זאנגמייסטער אויף שושנים עדות, אסף'ס א געזאנג.

ב. דו הירט ישראלס, פיהרסט יוסף ווי שאף, פערנעהם מיין טענה,
גאט וואס דו טראהנסט אויף כרובים ערשיינע!
ג. פאר אפרים בנימין און מנשה ערוועק דאך דיין מאכט,
און געה אונז העלפין נעהם אונז אין אכט.
ד. אך גאט, פון גלות קער אונז באלד צוריק,
דיין אנטליץ לייכט אויף אונז העלף ווייז אונז גליק.
ה. גאט דו העערשארען ווי לאנג נאך וועט
דאמפפען דיין צארן אין דיין פאלקסגעבעט?
ו. ווי לאנג וועסט דו אן שטאט ברויט שפייזען מיט טרערען,
דאמיט זיי טרינקען מיט א גרויסע מאס אהנע אויפהערען?
ז. ווי לאנג וועלין מיר לעבען אין קריג מיט אונזערע שכנים,
ווי לאנג וועלין פון אונז שפאסען די שונאים?
ח. גאט דער העערשארען פון גלות קעהר אונז צוריק,
דיין אנטליץ לייכט אויף אונז, העלף, ווייז דיין גליק.
ט. א ווינשטאק פון מצרים האסט דו ארויס געצויגען,
היידען פערטריבען און איהם געפלאנצט דארט.
י. האסט אויס גיראמט וואס ניט טויגען,
אין לאנד טיף איינגעווארצעלט אויף זיין ארט.
יא. זיין שאטען אללע גרויסע בערג זיי בעדעקען
ווי צעדערן גאטעס זיינע צווייגען גרויס.
יב. ביז ים זיינע שפראסלינג זיך שטרעקען,
און דיא קלענסטע ביז טייך פרת ציהט זיך אוים.

יָם וְאֶל־נָהָר יוֹנְקוֹתֶיהָ: יג לָמָּה פָּרַצְתָּ גְדֵרֶיהָ וְאָרוּהָ
כָּל־עֹבְרֵי דָרֶךְ: יד יְכַרְסְמֶנָּה חֲזִיר מִיָּ*עַר וְזִיז שָׂדַי
יִרְעֶנָּה: טו אֱלֹהִים צְבָאוֹת שׁוּב נָא הַבֵּט מִשָּׁמַיִם
וּרְאֵה וּפְקֹד גֶּפֶן זֹאת: טז וְ*כַנָּה אֲשֶׁר־נָטְעָה יְמִינֶךָ
וְעַל־בֵּן אִמַּצְתָּה לָּךְ: יז שְׂרֻפָה בָאֵשׁ כְּסוּחָה מִגַּעֲרַת
פָּנֶיךָ יֹאבֵדוּ: יח תְּהִי־יָדְךָ עַל־אִישׁ יְמִינֶךָ עַל־בֶּן־
אָדָם אִמַּצְתָּ לָּךְ: יט וְלֹא־נָסוֹג מִמֶּךָּ תְּחַיֵּנוּ וּבְשִׁמְךָ
נִקְרָא: כ יְיָ אֱלֹהִים צְבָאוֹת הֲשִׁיבֵנוּ הָאֵר
פָּנֶיךָ וְנִוָּשֵׁעָה:

פא.

זה המזמור אמרו בבה"מ בר"ה שנעשה בזה היום כמה נסים לישראל:

א לַמְנַצֵּחַ עַל־הַגִּתִּית לְאָסָף: ב הַרְנִינוּ לֵאלֹהִים
עוּזֵּנוּ הָרִיעוּ לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: ג שְׂאוּ־זִמְרָה וּתְנוּ־תֹף
כִּנּוֹר נָעִים עִם־נָבֶל: ד תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ שׁוֹפָר בַּכֶּסֶה
לְיוֹם חַגֵּנוּ: ה כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי
יַעֲקֹב: ו עֵדוּת | בִּיהוֹסֵף שָׂמוֹ בְּצֵאתוֹ עַל־אֶרֶץ
מִצְרָיִם שְׂפַת לֹא־יָדַעְתִּי אֶשְׁמָע: ז הֲסִירוֹתִי מִסֵּבֶל

עין תלויה כ׳ רבתי

יג. וואָרום צובּרעכסט דו גאָט זיין צוים,
זיין פֿרוכט קלייבּען ווער אין וועג פֿאַרבּיי גייהט.
יד. דער ווילדער שוויין נאָגט דעם בּוים,
וואָס אין פֿעלד זיך רעגט פֿיטערט אויף זיין בּייט.
טו. גאָט דער העררשאַרען גיבּ זיך אַ קעהר פֿון הימעל אַ בּליק,
דער מאָן דיך אָן דעם וויינשטאָק זיין אומגליק.
טז. דעם גאָרטען וואָס געפֿלאַנצט האָבּען דיינע הענד,
דעם צווייגעל, דו זעלבּסט האָסט ערצויגען,
יז. איז אויסגעריסען אין פֿייער פֿערבּרענט,
פֿון דיין צאָרנגעשריי פֿערטיליגט אַרויסגעצויגען.
יח. לייג דיין האַנד אויף דעם מאַנן בּיי דיין רעכטע שטייט,
אויף דיין מענשען צוויג וואָס דו האָסט אים ערצויגען.
יט. מיר זאָלין פֿון דיר ניט וויכען ניט ווערען צו שפּרייט.
לאָז אונז לעבּען, צו דיר רופֿין מיר און הויבּען די אויגען.
כ. גאָט דער העררשאַרען פֿון גלות קעהר אונז בּאַלד צוריק.
דיין אַנטליץ לייכט אויף אונז, העלף וויז אונז גליקק.

פא.

א. דעם זאַנגמייסטער אויף גתית פֿון אָסף.

ב. זינגט צו גאָט דעם רעגירער צו גאָט יעקבֿ׳ס שאַלט,
ג. טראָגט אַוועק מוזיק אינשטרומענטען, נור דעם שופֿר האַלט.
ד. בּלאָזט שופֿר אום דעם טאָג ראש חדש,
דעם בּעשטימטען פֿייער טאָג ער איז קדש.
ה. פֿיר ישראל אַ גיזעץ אַ פֿערבּאָט,
אַ יום הדין פֿיר אונז פֿאַר יעקבֿ׳ס גאָט
ו. דען זעלבּען טאָג האָט מען יוסף׳ן אָנגעצירט,
אין לאַנד מצרים אים אַרום געפֿיהרט.
און בּאַלד איז גיוואָרען אַלעם פֿערקעהרט.
אַ שפּרוך: „איך קען גאָט ניט״ *) האָבּ איך געהערט
ז. האָבּ מיין פֿאָלק זיין לאַסט פֿון שולטער אָבּגענומען,
זיינע הענט פֿון הייסען טאָפּף, אין קיך איז שיער אומגעקומען.

*) „לא ידעתי את ד׳״.

שִׁכְמוֹ כַּפָּיו מִדּוּד תַּעֲבֹרְנָה׃ ח בַּצָּרָה קָרָאתָ וָאֲחַלְּצֶךָּ
אֶעֶנְךָ בְּסֵתֶר רַעַם אֶבְחָנְךָ עַל־מֵי מְרִיבָה סֶלָה׃
ט שְׁמַע עַמִּי וְאָעִידָה בָּךְ יִשְׂרָאֵל אִם־תִּשְׁמַע־לִי׃
י לֹא־יִהְיֶה בְךָ אֵל זָר וְלֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל נֵכָר׃
יא אָנֹכִי | יְיָ אֱלֹהֶיךָ הַמַּעַלְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם הַרְחֶב־
פִּיךָ וַאֲמַלְאֵהוּ׃ יב וְלֹא־שָׁמַע עַמִּי לְקוֹלִי וְיִשְׂרָאֵל לֹא־
אָבָה לִי׃ יג וָאֲשַׁלְּחֵהוּ בִּשְׁרִירוּת לִבָּם יֵלְכוּ
בְּמוֹעֲצוֹתֵיהֶם׃ יד לוּ עַמִּי שֹׁמֵעַ לִי יִשְׂרָאֵל בִּדְרָכַי
יְהַלֵּכוּ׃ טו כִּמְעַט אוֹיְבֵיהֶם אַכְנִיעַ וְעַל־צָרֵיהֶם אָשִׁיב
יָדִי׃ טז מְשַׂנְאֵי יְיָ יְכַחֲשׁוּ־לוֹ וִיהִי עִתָּם לְעוֹלָם׃
יז וַיַּאֲכִילֵהוּ מֵחֵלֶב חִטָּה וּמִצּוּר דְּבַשׁ אַשְׂבִּיעֶךָ׃

פב.

בזה המזמור מבואר מוסר גדול על אותן הדיינים שמעוותין דין דל ויתום ונושאים פני עשירים ולוקחים שוחד ועושין עצמן כאלו לא ידעו ולא יבינו את הדין׃

א מִזְמוֹר לְאָסָף אֱלֹהִים נִצָּב בַּעֲדַת־אֵל בְּקֶרֶב
(*אֱלֹהִים יִשְׁפֹּט׃ ב עַד־מָתַי תִּשְׁפְּטוּ־עָוֶל וּפְנֵי רְשָׁעִים
תִּשְׂאוּ־סֶלָה׃ ג שִׁפְטוּ־דַל וְיָתוֹם עָנִי וָרָשׁ הַצְדִּיקוּ׃
ד פַּלְּטוּ־דַל וְאֶבְיוֹן מִיַּד רְשָׁעִים הַצִּילוּ׃ ה לֹא יָדְעוּ |

*) קו"ח מ"ש

ח. אין אַ צרה רופסט דו מיר איך רעטע דיר אויך.
דו רופסט מיך פערבארגען איך ענטפער מיט אַ דאָנער הויך.
'באָטש איך וויים בײַ מי־מריבה ועסט נאָך זינדיגען אויך.
ט. הער מײַן פאָלק איך בין דיר מתרה: ישראל מיר זאָלסט דו הערען.
. האָב קײַן פרעמדען גאָט, זאָנדער מיר קײַן גאָט ניט עהרען.
יא. איך בין דײַן גאָט, האָב דיר פון מצרים אַרויס גענומען.
קען אַלעס ערפילען וואָס אין דײַן מויל קען פאָרקומען.
,כ. און ישראל הערט ניט מײַן שטים מײַן רײדען,
וויל מיר ניסט, קאָן מיר גאָר ניט לײַדען.
יג. נאָך זײער הערצענסלוסט לאָז איך זײ וואַנדלען,
נאָך זײער ראַטה זאָלען זײ האַנדלען.
יד. ווען מײַן פאָלק מעכט מיר צו גיהערט,
אין מײַן וועג גיגאַנגען און ניט אָבגיקעהרט.
טו. איך וואָלט געמאַכט זײער פײַנד אונטערטעניג,
זײ געוויזען מײַן האַנד דאָס איך בין קאָניג.
טז. גאָטעס פײַנד וואָלטען זײַן פאָלק גע'חנפ'ט פון מורא וועגען.
עוויג אַלע צײַט וואָלט גיוועזען אויף זײ גאָטעס זעגען.
יז. מיט פעטען ווײץ וואָלט אים זאַט שפײַזען,
פון אַ שטײן האָניג, אַלע וואונדער ווײַזען.

פב.

א. איין געזאַנג אָסף'ס.

גאָט שטעהט אין געטליכע גימײנדע און זעהט,
אין מיטען די ריכטער גיט ער זײַן רעכט.
ב. וויא לאַנג ריכטעט איהר אונרעכט! צו זײ גאָט רעדט.
איהר שוינט רשעים'ס געזיכט, איהר פערברעכט.
ג. ריכטעט דעם אַרמען, דעם יתום גיט זײַן רעכט,
ד. רעטעט זײ פון רשעם האַנד.

וְלֹא־יָבִינוּ בַּחֲשֵׁכָה יִתְהַלָּכוּ יִמּוֹטוּ כָּל־מוֹסְדֵי אָרֶץ׃
ו אֲנִי אָמַרְתִּי אֱלֹהִים אַתֶּם וּבְנֵי עֶלְיוֹן כֻּלְּכֶם׃ ז אָכֵן
כְּאָדָם תְּמוּתוּן וּכְאַחַד הַשָּׂרִים תִּפֹּלוּ׃ ח קוּמָה אֱלֹהִים
שָׁפְטָה הָאָרֶץ כִּי־אַתָּה תִנְחַל בְּכָל־הַגּוֹיִם׃

פג.

תפלה על המלחמות שהיו על ישראל בימי יהושפט והיאך היו יועצין סודות על ישראל עיין בפנים׃

א שִׁיר מִזְמוֹר לְאָסָף׃ ב אֱלֹהִים אַל־דֳּמִי־לָךְ אַל־
תֶּחֱרַשׁ וְאַל־תִּשְׁקֹט אֵל׃ ג כִּי־הִנֵּה אוֹיְבֶיךָ יֶהֱמָיוּן
וּמְשַׂנְאֶיךָ נָשְׂאוּ רֹאשׁ׃ ד עַל־עַמְּךָ יַעֲרִימוּ סוֹד וְיִתְיָעֲצוּ
עַל־צְפוּנֶיךָ׃ ה אָמְרוּ לְכוּ וְנַכְחִידֵם מִגּוֹי וְלֹא־יִזָּכֵר שֵׁם־
יִשְׂרָאֵל עוֹד׃ ו כִּי נוֹעֲצוּ לֵב יַחְדָּו עָלֶיךָ בְּרִית יִכְרֹתוּ׃
ז אָהֳלֵי אֱדוֹם וְיִשְׁמְעֵאלִים מוֹאָב וְהַגְרִים׃ ח גְּבָל
וְעַמּוֹן וַעֲמָלֵק פְּלֶשֶׁת עִם־יֹשְׁבֵי צוֹר׃ ט גַּם־אַשּׁוּר
נִלְוָה עִמָּם הָיוּ זְרוֹעַ לִבְנֵי־לוֹט סֶלָה׃ י עֲשֵׂה־לָהֶם
כְּמִדְיָן כְּסִיסְרָא כְיָבִין בְּנַחַל קִישׁוֹן׃ יא נִשְׁמְדוּ בְעֵין־
דֹּאר הָיוּ דֹּמֶן לָאֲדָמָה׃ יב שִׁיתֵמוֹ נְדִיבֵמוֹ כְּעֹרֵב

ה. זיי פיהלען ניט, פערשטעהן ניט וואו דעם ארמען איז שלעכט,
געהן אין דער פינסטער, זינקען מוס דרום דאס לאנד.
ו. צוואר זאג איך מלאכים זייט איהר ביינים ?
דעם העכסטענס קינדער זייט איהר אללע.
ז. געוויס ווי מענשען וועט איהר שטארבען, גאטעס בנים!
וויא טיראנען וועט זיין אייער פאלע.
ח. שטעה גאט די אויף ריכטע די דאס לאנד,
אלע היידען איז דיין ערב, ליבסט אלען בענאנד.

פג.

איין ליעד-געזאנג פון אסף.

ב. אך גאט שווייג ניט, זיי ניט רוהיג, זיי ניט שטיל.
ג. זעה דיין פיינד רוישט, האלט זיך שטאלץ, צו הויך צו פיעל.
ד. אויף דיין פאלק, דיין שאטץ, מיט ליסט זיך ראטהען אללע צוזאמען.
ה. געהט פערטיליגט פאלק ישראל, זאל ניט געדאכט ווערין מעהר זיין נאמען
ו. פון גרונטהארצען בעראטהען זיי זיך,
שליסען איין בונד דיין פאלק אויס ראטען גיך.
ז. די געצעלטען פון אדום, ישמעאלים, מואב און הגרים אלע בענאנד.
ח. די עמון, עמלק פלשתים און די בעוואהנער פון צור לאנד,
ט. אויך אשור צו העלפען די קינדער לוט האבען זיך געטאן אנשליסען,
י. מאך זיי ווי מדין, ווי סיסרא, ווי יבין ביין טייך קישון.
יא. זאלען פערטיליגט ווערין אין עין דאר, בעמיסטיגען דארט די ערד.
יב. זייערע פירשטען פאלען ווי ערב, זאב, זבח און צלמונה דורכן שווערד.

וּכְזְאֵב וּכְזֶבַח וּכְצַלְמֻנָּע כָּל־נְסִיכֵמוֹ׃ יג אֲשֶׁר אָמְרוּ
נִירְשָׁה־לָּנוּ אֵת נְאוֹת אֱהִים׃ יד אֱהַי שִׁיתֵמוֹ כַגַּלְגַּל
כְּקַשׁ לִפְנֵי־רוּחַ׃ טו כְּאֵשׁ תִּבְעַר־יָעַר וּכְלֶהָבָה תְּלַהֵט
הָרִים׃ טז כֵּן תִּרְדְּפֵם בְּסַעֲרֶךָ וּבְסוּפָתְךָ תְבַהֲלֵם׃
יז מַלֵּא פְנֵיהֶם קָלוֹן וִיבַקְשׁוּ שִׁמְךָ יְיָ׃ יח יֵבֹשׁוּ
וְיִבָּהֲלוּ עֲדֵי־עַד וְיַחְפְּרוּ וְיֹאבֵדוּ׃ יט וְיֵדְעוּ כִּי־אַתָּה
שִׁמְךָ יְיָ לְבַדֶּךָ עֶלְיוֹן עַל־כָּל־הָאָרֶץ׃

פד.

בו מבואר תפלות ובקשות והמשורר מאונן ומקונן במר נפש ממעמקי הלב על חורבן המקדש וכמה ברכות והבטחות שיהיה בבנינו ואשרי לגבר שיבטח שיבנה ואינו מייאש עצמו לאורך הגלות׃

א לַמְנַצֵּחַ עַל־הַגִּתִּית לִבְנֵי־קֹרַח מִזְמוֹר׃ ב מַה־
יְּדִידוֹת מִשְׁכְּנוֹתֶיךָ יְיָ צְבָאוֹת׃ ג נִכְסְפָה וְגַם־
כָּלְתָה ׀ נַפְשִׁי לְחַצְרוֹת יְיָ לִבִּי וּבְשָׂרִי יְרַנְּנוּ אֶל־
אֵל חָי׃ ד גַּם־צִפּוֹר ׀ מָצְאָה בַיִת וּדְרוֹר ׀ קֵ*ן לָהּ
אֲשֶׁר־שָׁתָה אֶפְרֹחֶיהָ אֶת־מִזְבְּחוֹתֶיךָ יְיָ צְבָאוֹת
מַלְכִּי וֵאֹהָי׃ ה אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ
סֶּלָה׃ ו אַשְׁרֵי אָדָם עוֹז־לוֹ בָךְ מְסִלּוֹת בִּלְבָבָם׃

ק׳ רבתי

יג. וועלכע זאגען: מיר ערבען פיר זיך גאטעס וואהנונג.

יד. מאך זיי גאט ווי דעם ווירבעל ווינט, ווי שפריי פארן ווינט האט קיין שאנונג.

טו. ווי פייער ברענט דעם וואלד, די לאווע לאדערט בערג פון אלע עקען

טז. זא יאג זיי גאט מיט דיין צארן מיט דיין ווירבעל זאלסט דו זיי ערשרעקען.

יז. ערפיל זייער געזיכט מיט שאנד, זאלען שוין זוכין דיר גאט דעם הערר;

יח. און זאלען דורך שרעק און שאנד פערטיליגט ווערין.

יט. זאלען וויסען דאס דו איין איינציגער גאט אין הימעלסצעלט.

ביסט דער העכסטער אויף דער גאנצען וועלט.

פד.

דעם זאנג מייסטער אויף גתית א ליעד פון קרח'ס קינדער.

ב. ווי ליבליך איז דיינע וואהנונגען גאט דער העערשארען.

ג. עס געלוסט און שמאכט מיין זעעל אין דיין הויף צו פאהרען,

מיין גייסט מיט מיין פלייש לויבען גאט דעם הארען.

ד. ווי די פרייד פון פאגעל ווען ער געפינט זיין הויז,

און די שוואלבע איהר נעסט, און בריהט דארטן איהרע יונגען אויס,

צו דיין אלטאר מיין קאניג און גאט זא איז מיין פריידע גרויס.

ה. וואהל איז די, וועלכע, גאט אין דיין הויז זיטצען.

און אימער דיר לויבען, די וועלען שאן ניט גליטצען.

ו. וואהל איז דעם מענשען, וואס דו גאט ביסט זיין מוטה,

דער גייט אויף א זיכער באהן, מיט א טרויסט אין הערצען.

ז עֹבְרֵי | בְּעֵמֶק הַבָּכָא מַעְיָן יְשִׁיתוּהוּ גַּם־בְּרָכוֹת
יַעְטֶה מוֹרֶה׃ ח יֵלְכוּ מֵחַיִל אֶל־חָיִל יֵרָאֶה אֶל־אֱלֹהִים
בְּצִיּוֹן׃ ט יי אֱלֹהִים צְבָאֹת שִׁמְעָה תְפִלָּתִי הַאֲזִינָה
אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה׃ י מָגִנֵּנוּ רְאֵה אֱלֹהִים וְהַבֵּט פְּנֵי
מְשִׁיחֶךָ׃ יא כִּי טוֹב־יוֹם בַּחֲצֵרֶיךָ מֵאָלֶף בָּחַרְתִּי הִסְתּוֹפֵף
בְּבֵית אֱלֹהַי מִדּוּר בְּאָהֳלֵי־רֶשַׁע׃ יב כִּי שֶׁמֶשׁ | וּמָגֵן
יי אֱלֹהִים חֵן וְכָבוֹד יִתֵּן יי לֹא יִמְנַע־טוֹב לַהֹלְכִים
בְּתָמִים׃ יג יי צְבָאֹת אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ׃

פה.

בזה המזמור מבואר תפלה על אריכות הגלות המר ומתפלל לגאלנו ויקויים הבטחתו במהרה ומפני מה זה הגלות ארוך יותר מהראשונים וכל יחיד ויחיד יתפלל אותו בצרתו׃

א לַמְנַצֵּחַ לִבְנֵי־קֹרַח מִזְמוֹר׃ ב רָצִיתָ יי אַרְצֶךָ
שַׁבְתָּ שְׁבוּת יַעֲקֹב׃ ג נָשָׂאתָ עֲוֺן עַמֶּךָ כִּסִּיתָ כָל־
חַטָּאתָם סֶלָה׃ ד אָסַפְתָּ כָל־עֶבְרָתֶךָ הֱשִׁיבוֹתָ מֵחֲרוֹן
אַפֶּךָ׃ ה שׁוּבֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ וְהָפֵר כַּעַסְךָ עִמָּנוּ׃
ו הַלְעוֹלָם תֶּאֱנַף־בָּנוּ תִּמְשֹׁךְ אַפְּךָ לְדֹר וָדֹר׃ ז הֲלֹא
אַתָּה תָּשׁוּב תְּחַיֵּנוּ וְעַמְּךָ יִשְׂמְחוּ־בָךְ׃ ח הַרְאֵנוּ יי

ז. ווען אויך זיי דורך גיהן דעם יאמער טאל איז זיי גוט,
דער זומפף איז זיי א וואסער קוואל, זיי פיהלען גאר קיין שמערצין
פיר זיי איז גאר א גרויסער זעגען.
ווען אויך אין וועג זיי טרעפט רעגען.
ח. גאנצע שארען לעגיאנען פלעגען זיי דארט רייזען.
נאך ציון פאר דעם אלמעכטיגען גאט זיך ווייזען.
ט. אך גאט דער העררשארען, אונזער געבעט דאך האר.
גאט יעקבס, פערנעהם אונזער דריק.
י. זעה גאט אויף אונזער בעשיטצער אויף אונזער הערר,
אויף אונזער געזאלבטין קאניג גאט גיב א קוק.
יא. מיר איז ליעב איין טאג צו זיין אין דיין הייליגען הויף
עהדער אנדערסוואו טויזענט טעג, דעם גאנצען לעבענסלויף
מיר איז ליבער אין גאטעס הויז צו שטעהן אויפן שוועל.
עהדער ביים רשע אין פאלאסט ליבטיג העל,
יב. דען זונן און שילד איז גאט דער הערר,
חן און כבוד קומט פון גאט, וואס ווינש איך מעהר?
גאט ניט פערמיידעט פון קיינעם זיין גוטס'
ווער פרום האנדעלט, פיר דעם איז גאט זיין שוטץ:
יג. דעם מענשין איז וואהל גאר אן שיער,
ווער עס פערזיכערט זיך, גאט אויף דיר!

פה.

א. דעם זאנגמייסטער. פיר די בני קרח א געזאנג.

ב. פלעגסט גאט ליעבען דיין לאנד קעהרען פון פאנג יעקב'ס קינד,
ג. פלעגסט פערגעבען און צודעקען זייער זינד,
ד. פלעגסט איינציהען דיין צארן און צוריק זיך האלטען.
ה. ערקוויק אונז יעצט דיין צארן נעם צו שטערן צו שפאלטען.
ו. צו אויף עוויג וועסט דו צירנען, פערציהען אויף אלע געשלעכט.
ז. ערקוויק דיין פאלק ער זאל זיך פרייען פאר די שלעכט.
ח. ווייז אונז גאט דיין גנאדע דיין הילף אונז שאן גיב.

חַסְדֶּךָ וְיֶשְׁעֲךָ תִּתֶּן־לָנוּ׃ ט אֶשְׁמְעָה מַה־יְדַבֵּר הָאֵל ׀
יי כִּי ׀ יְדַבֵּר שָׁלוֹם אֶל־עַמּוֹ וְאֶל־חֲסִידָיו וְאַל־יָשׁוּבוּ
לְכִסְלָה׃ י אַךְ קָרוֹב לִירֵאָיו יִשְׁעוֹ לִשְׁכֹּן כָּבוֹד בְּאַרְצֵנוּ׃
יא חֶסֶד־וֶאֱמֶת נִפְגָּשׁוּ צֶדֶק וְשָׁלוֹם נָשָׁקוּ׃ יב אֱמֶת
מֵאֶרֶץ תִּצְמָח וְצֶדֶק מִשָּׁמַיִם נִשְׁקָף׃ יג גַּם־יי
יִתֵּן הַטּוֹב וְאַרְצֵנוּ תִּתֵּן יְבוּלָהּ׃ יד צֶדֶק לְפָנָיו יְהַלֵּךְ
וְיָשֵׂם לְדֶרֶךְ פְּעָמָיו׃

פו.

כמה וכמה תפלות על צרותיו ונגד שונאיו דואג ואחיתופל וכמה תואר שבחים להקב"ה וכל יחיד יכול להתפלל בעת צרותיו:

א תְּפִלָּה לְדָוִד הַטֵּה־יי אָזְנְךָ עֲנֵנִי כִּי־עָנִי
וְאֶבְיוֹן אָנִי׃ ב שָׁמְרָה נַפְשִׁי כִּי־חָסִיד אָנִי הוֹשַׁע
עַבְדְּךָ אַתָּה אֱלֹהַי הַבּוֹטֵחַ אֵלֶיךָ׃ ג חָנֵּנִי יי כִּי־
אֵלֶיךָ אֶקְרָא כָּל־הַיּוֹם׃ ד שַׂמֵּחַ נֶפֶשׁ עַבְדֶּךָ כִּי־אֵלֶיךָ
יי נַפְשִׁי אֶשָּׂא׃ ה כִּי־אַתָּה יי טוֹב וְסַלָּח וְרַב־
חֶסֶד לְכָל־קֹרְאֶיךָ׃ ו הַאֲזִינָה יי תְּפִלָּתִי וְהַקְשִׁיבָה
בְּקוֹל תַּחֲנוּנוֹתָי׃ ז בְּיוֹם צָרָתִי אֶקְרָאֶךָּ כִּי תַעֲנֵנִי׃
ח אֵין־כָּמוֹךָ בָאֱלֹהִים ׀ יי וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ׃ ט כָּל־

ט. איך הער ווי גאָט רעדט, ער זאָגט ער האָט אונז ליעב.
גאָט פֿערשפּרעכֿט זיין פֿאָלק חסידים פֿריד און גליקק,
זיי זאָללען נור אין נאַרישען וועג זיך ניט קעהרען צוריק.
י. גווים איז גאָטעס הילף נאָהענט פֿאַרן פֿרומען שטאַנד,
גאָטעס עהרע ווערט נאָך וואָהנען אין אונזער לאַנד.
יא. חסד מיט אמת ווערין זיך בעגעגנען און גריסען,
און צדק מיט שלום וועלען זיך צוקישען.
יב. אמת ווערט פֿון ערד וואַכסען, ווי גראָז ווי קיטעל,
און גערעכֿטיגקייט ווערט אַראב קוקען פֿון הימעל.
יג. און דער גוטער גאָט ווערט זיין גוטעס געבען,
און אונזער לאַנדעס פֿרוכט ווערט אויף לעבען.
יד. גערעכטיגקייט ווערט אימער אים געהן פֿאַראָן,
אין א זיכֿערן וועג, ווערט טרעטען זיין נאַציאָן.

פו.

א. אגיבעט פֿון דוד.

ביינ גאָט צו דיין אָהר, זעה ווי עלענד און געדריקט איך בין.
ב. זיט מיין זעעל, זעה וויא פֿרום איך בין,
העלף גאָט מיר דיין קנעכט,
דיר פֿערטרויט ער ווען אים געהט שלעכט.
ג. אך גנאָדיג מיר גאָט, דען טעגליך איך נור צו דיר רוף.
ד. ערפֿריי דיין קנעכֿטס זעעל, צו דיר גאָט הייב איך אויף.
ה. ביסט גוט און פֿערציישסט, חסד טאָהן איז דיין זיטע.
פֿערנעהם גאָט מיין געבעט בעמערק מיין ביטע.
ז. אין א צרה רוף איך דיר דו ענטפֿערסט און שענקסט רוה.
ח. אונטער אלע געטער וועזין איז ניטאָ אזוי ווי דו,
און וויא דיינע וואונדער נירגענד וואו.

גּוֹיִם | אֲשֶׁר עָשִׂיתָ יָבוֹאוּ | וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ יְיָ וִיכַבְּדוּ
לִשְׁמֶךָ׃ י כִּי־גָדוֹל אַתָּה וְעֹשֵׂה נִפְלָאוֹת אַתָּה אֱלֹהִים
לְבַדֶּךָ׃ יא הוֹרֵנִי יְיָ | דַּרְכֶּךָ אֲהַלֵּךְ בַּאֲמִתֶּךָ יַחֵד
לְבָבִי לְיִרְאָה שְׁמֶךָ׃ יב אוֹדְךָ | יְיָ אֱלֹהַי בְּכָל־
לְבָבִי וַאֲכַבְּדָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם׃ יג כִּי־חַסְדְּךָ גָּדוֹל עָלָי
וְהִצַּלְתָּ נַפְשִׁי מִשְּׁאוֹל תַּחְתִּיָּה׃ יד אֱלֹהִים | זֵדִים קָמוּ
עָלַי וַעֲדַת עָרִיצִים בִּקְשׁוּ נַפְשִׁי וְלֹא שָׂמוּךָ לְנֶגְדָּם׃
טו וְאַתָּה יְיָ אֵל־רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב־חֶסֶד
וֶאֱמֶת׃ טז פְּנֵה אֵלַי וְחָנֵּנִי תְּנָה־עֻזְּךָ לְעַבְדֶּךָ וְהוֹשִׁיעָה
לְבֶן־אֲמָתֶךָ׃ יז עֲשֵׂה־עִמִּי אוֹת לְטוֹבָה וְיִרְאוּ שֹׂנְאַי
וְיֵבֹשׁוּ כִּי־אַתָּה יְיָ עֲזַרְתַּנִי וְנִחַמְתָּנִי׃

פז.

מזמור זה נתיסד לאמרו בבה"מ ומשבח כבוד ירושלים והיאך מגדל חכמים רבים וגדולים בעלי שם ואנשי מעשה וכמה טובות לעתיד לבוא׃

א לִבְנֵי־קֹרַח מִזְמוֹר שִׁיר יְסוּדָתוֹ בְּהַרְרֵי־קֹדֶשׁ׃
ב אֹהֵב יְיָ שַׁעֲרֵי צִיּוֹן מִכֹּל מִשְׁכְּנוֹת יַעֲקֹב׃ ג נִכְבָּדוֹת
מְדֻבָּר בָּךְ עִיר הָאֱלֹהִים סֶלָה׃ ד אַזְכִּיר | רַהַב וּבָבֶל
לְיֹדְעָי הִנֵּה פְלֶשֶׁת וְצוֹר עִם־כּוּשׁ זֶה יֻלַּד־שָׁם׃

ט. אַלֶע פֶעלקֶער וואָס דוּ בֶּעשאַפֶסט וועלִין קוּמֶען צוּזאַמֶען,
פַאר דִיר גאָט זִיךְ בּוּקֶען אוּן עֶהרֶען דייַן נאמֶען.
י. דוּ גאָט בִּיזט גרויס, אוּן דייַנע וואוּנדֶער זייַנֶען גרויס.
דוּ אֵיינצִיגֶער גאָט, אָהנֶע דִיר אִיז אַלֶעס אוֹיס.
יא. צייַג מִיר גאָט דייַן וועֶג.
אִין דייַן וואָהרהייַט צוּ געֶהן אַלֶע טעֶג,
בֶּעשטִים מייַן האַרץ אִיהר אֵיינצאַמֶען,
פִירכְטֶען זאָל אִיךְ פַאר דייַן נאמֶען,
יב. פוּן גרוּנט האַרצֶען דאַנק אִיךְ דִיר גאָט, דייַן נאָמֶען עֶהרֶע.
יג. דייַן גנאַדֶע אִיז גרויס רֶעטֶעסט פוּן צרות שוועֶרֶע.
יד. אַךְ גאָט רשעים שטעֶהן אוֹיף מִיר אוֹיף,
אַ פעֶבֶעל טיראַנֶען פֶערקירצֶען מייַן לעֶבֶּענסלוֹיף.
דִיר גאָט שטעֶלֶען זִיךְ נִיט פָאר, קוּקֶען נִיט אַרוֹיף.
טו. דוּ אָבֶער גאָט בּאַרמהֶערצִיג, גנאָדִיג אוּן לאַנג-מוּטִיג,
פוּל וואַהרהייַט אוּן אַלגִיטִיג.
טז. ווענד דייַן גנאַדֶע צוּ מִיר דייַן קנעֶכְט גִיב מאַכְט,
העֶלְף דאָס קִינד פוּן דייַן דִינסט נעֶם אִים אִין אַכְט.
יז. וויַיז מִיר אַ צייַכֶען צוּ גוּטֶען דוּ גוּטֶער הייַלִיגֶער גייַסט,
מייַנֶע פייַנד זאָלִין זעֶהן אוּן זִיךְ שעֶמֶען ווִי דוּ העֶלְפְסט אוּן טרייַסט.

פז.

א. אַלִיעד געֶזאַנג פַאר קֹרַח'ס קִינדֶער. דאס פוּנדאַמעֶנט פוּנ'ם
מזמור אִיז גערעֶט פוּן דִי הייַלִיגֶע בעֶרג.

ב. גאָט לִיעבּט אִין טהויערן ציוֹנ'ס צוּ וואָהנֶען,
מעֶהר פוּן אַלֶע יעקב'ס פלֶעצֶער טהוּט עֶר אִיהר קרוֹינֶען.
ג. וויל מעֶן פוּן דייַן כבוד, ציון, וואָס רייַדֶען,
„גאָטֶעס שטאָט בִּיסְט דוּ!" דאָס אִיז דִי גרעֶסטֶע פרייַדֶען.
ד. אִיךְ געֶדעֶנק רהב, בבל, שוֹין לאַנג מִיר בֶּעקאַנט,
זעֶלטֶען ווערט דאָרט גֶעבּאָרֶען אַ מעֶנש מִיט פֶערשטאַנד.

ה וּלְצִיּוֹן | יֵאָמַר אִישׁ וְאִישׁ יֻלַּד־בָּהּ וְהוּא יְכוֹנְנֶהָ
עֶלְיוֹן׃ ו יְיָ יִסְפֹּר בִּכְתוֹב עַמִּים זֶה יֻלַּד־שָׁם סֶלָה׃
ז וְשָׁרִים כְּחֹלְלִים כָּל־מַעְיָנַי בָּךְ׃

פח.

המשורר מאונן ומקונן בהספד מר על החלאים והיסורים שסובלין ישראל בגלות ומזכיר הכל בפרטות׃

א שִׁיר מִזְמוֹר לִבְנֵי־קֹרַח לַמְנַצֵּחַ עַל־מָחֲלַת לְעַנּוֹת
מַשְׂכִּיל לְהֵימָן הָאֶזְרָחִי׃ ב יְיָ אֱהֵי יְשׁוּעָתִי יוֹם־
צָעַקְתִּי בַלַּיְלָה נֶגְדֶּךָ׃ ג תָּבוֹא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתִי הַטֵּה
אָזְנְךָ לְרִנָּתִי׃ ד כִּי־שָׂבְעָה בְרָעוֹת נַפְשִׁי וְחַיַּי לִשְׁאוֹל
הִגִּיעוּ׃ ה נֶחְשַׁבְתִּי עִם־יוֹרְדֵי בוֹר הָיִיתִי כְּגֶבֶר אֵין־
אֱיָל׃ ו בַּמֵּתִים חָפְשִׁי כְּמוֹ חֲלָלִים | שֹׁכְבֵי קֶבֶר אֲשֶׁר
לֹא־זְכַרְתָּם עוֹד וְהֵמָּה מִיָּדְךָ נִגְזָרוּ׃ ז שַׁתַּנִי בְּבוֹר
תַּחְתִּיּוֹת בְּמַחֲשַׁכִּים בִּמְצֹלוֹת׃ ח עָלַי סָמְכָה חֲמָתֶךָ
וְכָל־מִשְׁבָּרֶיךָ עִנִּיתָ סֶּלָה׃ ט הִרְחַקְתָּ מְיֻדָּעַי מִמֶּנִּי
שַׁתַּנִי תוֹעֵבוֹת לָמוֹ כָּלֻא וְלֹא אֵצֵא׃ י עֵינִי דָאֲבָה
מִנִּי־עֹנִי קְרָאתִיךָ יְיָ בְּכָל־יוֹם שִׁטַּחְתִּי אֵלֶיךָ כַפָּי׃
יא הֲלַמֵּתִים תַּעֲשֶׂה־פֶּלֶא אִם־רְפָאִים יָקוּמוּ יוֹדוּךָ סֶּלָה׃

ה. פון ציון אָבער ווערט געשפראָכען גערעדט:
דער און דער חכם איז דאָרט געבאָרן, זעהט,
ווי יעדער מיט זיין מוח,
אויף א באזים שטעלט איר הויך.
ו. גאָט וועט ציילען און זוכען אין אלע פעלקער־שריפט,
פילייכט איז יעקב'ס זאמען דאָרט איינגעטריפט,
און זאָגען: נון אָט דער געהערט צו ציון גאָר,
דער איז דאָרט געבאָרען פונם פאָריגען דור!
ז. אלע זינגער און שפילער דיר בעזינגען אין שיר,
אלע מיינע געדאנקען נור קוועלין צו דיר.

פח.

א. אליעד געזאנג צו קרח'ס קינדער, צו זינגען אויף מַחֲלַת אינ'ם וועטגעזאנג, א אונטער ווייזונג פון הֵימָן הָאֶזְרָחִי.

ב. אך גאָט מיין העלפער איך שריי צו דיר טאָג און נאכט,
ג. מיין געבעט זאָל פאר דיר קומען, פערשטעה וואָס איך טראכט.
ד. מיט צרות בין איך זאט, שיער צום העל בין איך געבראכט.
ה. גערעכענט ווי אין גרוב שוין ליג ווי א מענש אָהן מאכט.
ו. פריי פון דער וועלט, ווי טויט ערשלאָגען,
וואָס ליגט אין קבר קיינער ערמאָנט אים צו בעקלאָגען,
דאָס האָט זיי געטאָהן נור דיין האנד פלאָגען.
ז. איך ליג אין טיפען גרוב אין פינסטערן אבגרונט געפאלען.
ח. דיין צאָרן אויף מיר פאָהרט ווי אין ים די וואלען.
ט. האסט מיינע פריינד ערווייטערט, קיקען מיר אָן און שפייען אויס,
בין דרום פערשפארט, און געה ניט אויסען הויז.
י. מיין געשטאלט זעהט אויס טרויער, עלענד שווארץ פערברענט.
איך רוף דיר גאָט אלע טאָג, פערשפרייט צו דיר די הענט.
יא. צו פאר טויטע דען וועסט דו גאָט טאָהן וואונדער.
צו טויטע דען אויפשטעהן לויבען דיר בעזונדער?

יב הַיְסֻפַּר בַּקֶּבֶר חַסְדֶּךָ אֱמוּנָתְךָ בָּאֲבַדּוֹן׃ יג הֲיִוָּדַע
בַּחֹשֶׁךְ פִּלְאֶךָ וְצִדְקָתְךָ בְּאֶרֶץ נְשִׁיָּה׃ יד וַאֲנִי ׀ אֵלֶיךָ
יְיָ שִׁוַּעְתִּי וּבַבֹּקֶר תְּפִלָּתִי תְקַדְּמֶךָּ׃ טו לָמָה יְיָ
תִּזְנַח נַפְשִׁי תַּסְתִּיר פָּנֶיךָ מִמֶּנִּי׃ טז עָנִי אֲנִי וְגֹוֵעַ
מִנֹּעַר נָשָׂאתִי אֵמֶיךָ אָפוּנָה׃ יז עָלַי עָבְרוּ חֲרוֹנֶיךָ
בִּעוּתֶיךָ צִמְּתֻתוּנִי׃ יח סַבּוּנִי כַמַּיִם כָּל־הַיּוֹם הִקִּיפוּ
עָלַי יָחַד׃ יט הִרְחַקְתָּ מִמֶּנִּי אֹהֵב וָרֵעַ מְיֻדָּעַי מַחְשָׁךְ׃

פט.

זה המזמור נאמרה על מלכות בית דוד והמשורר היה מקונן על מלכות בית דוד שיהיה בטל ממנו כמה וכמה שנים וזנח ומאס אותנו׃

א מַשְׂכִּיל לְאֵיתָן הָאֶזְרָחִי׃ ב חַסְדֵי יְיָ עוֹלָם
אָשִׁירָה לְדֹר וָדֹר ׀ אוֹדִיעַ אֱמוּנָתְךָ בְּפִי׃ ג כִּי־אָמַרְתִּי
עוֹלָם חֶסֶד יִבָּנֶה שָׁמַיִם ׀ תָּכִן אֱמוּנָתְךָ בָהֶם׃ ד כָּרַתִּי
בְרִית לִבְחִירִי נִשְׁבַּעְתִּי לְדָוִד עַבְדִּי׃ ה עַד־עוֹלָם
אָכִין זַרְעֶךָ וּבָנִיתִי לְדֹר־וָדוֹר כִּסְאֲךָ סֶלָה׃ ו וְיוֹדוּ
שָׁמַיִם פִּלְאֲךָ יְיָ אַף־אֱמוּנָתְךָ בִּקְהַל קְדֹשִׁים׃
ז כִּי מִי בַשַּׁחַק יַעֲרֹךְ לַייָ יִדְמֶה לַייָ בִּבְנֵי אֵלִים׃
ח אֵל נַעֲרָץ בְּסוֹד־קְדֹשִׁים רַבָּה וְנוֹרָא עַל־כָּל־סְבִיבָיו׃

יב. צו קען מען גאָט דיין חסד אין קבר ערציילען,
צו קען מען דיין אמונה ווען מען דאָרט מיט טיילען?
יג. צו דען אין דער פינסטער איז דיינע וואונדער בעוואוסט,
אין דער פערגעסענע ערד, דיין צדקה וואָס דו טוסט.
יד. און דרום טהו איך צו דיר גאָט אימער שרייען ברומען,
אַלע מאָרגען מיין געבעט זאָל פאַר דיר פאָרקומען.
וואָרום דען גאָט זאָלסט דו מיך פערלאַסען?
פערבאָרגסט דיין געזיכט, טהוסט מיך האַסען?
טו. עלענד בין איך שוואַך שטערבליך פון יוגענד אויף,
לייד דיין שרעקען, בין פערצווייפעלט, קום שוין ניט הערויף.
יז. דיין צאָרן שטראָמט אויף מיר, דיינע שרעקען מיך פערשלינגען.
יח. מיינע צרות טעגליך ווי וואַסער שטראָמען מיך אומרינגען.
יט. האָסט פון מיר ערווייטערט מיינע פריינד און ליעבען.
איין פריינד, די פינסטערניס, נור זי איז מיר געבליבען.

פט.

א. איין אונטער-ווייזונג פון איתן דער אֶזְרָחִי.

ב. פון גאָטעס גנאַדע וויל איך עוויג לויבען,
אַלע דורות וויל מיין מויל בעקענען דיין גלויבען.
ג. איך זאָג: דיין חסד אין דער וועלט איז עוויג געבויט,
ווי הימעל שטעהט פעסט איז דיין אמונה פערטרויט.
ד. מיט מיין אויסערווילטען האָב איך גאָט א בונד געמאַכט,
צו געשוואָרען מיין קנעכט דוד, א בונד א פראַכט:
ה. „עוויג וועל איך דיין נאָמען האַלטען ריין און עכט,
און דיין טראָהן בויען אויף אַלע געשלעכט".
ו. די הימלען וועלען דאַנקען גאָט, ריהמען זיינע וואונדער,
און דיין אמונה צווישען דיינע הייליגע קינדער.
ז. ווער איז צו דיר גאָט גלייך דאָרטן אין הימעל
צווישען אַלע געטער-וועזען, שמוטין, ראַשט און שימעל.
ח. צווישען פיל הייליגע איז גאָט מעכטיג הויך ערהאָבען,
און שרעקליך פאַר די ארום אים זיינען און ליעב האָבען.

ט יְיָ ׀ אֱלֹהֵי צְבָאוֹת מִי־כָמוֹךָ חֲסִין ׀ יָהּ וֶאֱמוּנָתְךָ
סְבִיבוֹתֶיךָ׃ י אַתָּה מוֹשֵׁל בְּגֵאוּת הַיָּם בְּשׂוֹא גַלָּיו
אַתָּה תְשַׁבְּחֵם׃ יא אַתָּה דִכִּאתָ כֶחָלָל רָהַב בִּזְרוֹעַ
עֻזְּךָ פִּזַּרְתָּ אוֹיְבֶיךָ׃ יב לְךָ שָׁמַיִם אַף־לְךָ אָרֶץ תֵּבֵל
וּמְלֹאָהּ אַתָּה יְסַדְתָּם׃ יג צָפוֹן וְיָמִין אַתָּה בְרָאתָם
תָּבוֹר וְחֶרְמוֹן בְּשִׁמְךָ יְרַנֵּנוּ׃ יד לְךָ זְרוֹעַ עִם־גְּבוּרָה
תָּעֹז יָדְךָ תָּרוּם יְמִינֶךָ׃ טו צֶדֶק וּמִשְׁפָּט מְכוֹן כִּסְאֶךָ
חֶסֶד וֶאֱמֶת יְקַדְּמוּ פָנֶיךָ׃ טז אַשְׁרֵי הָעָם יוֹדְעֵי תְרוּעָה
יְיָ בְּאוֹר־פָּנֶיךָ יְהַלֵּכוּן׃ יז בְּשִׁמְךָ יְגִילוּן כָּל־הַיּוֹם
וּבְצִדְקָתְךָ יָרוּמוּ׃ יח כִּי־תִפְאֶרֶת עֻזָּמוֹ אָתָּה וּבִרְצוֹנְךָ
תָּרוּם קַרְנֵנוּ׃ יט כִּי לַייָ מָגִנֵּנוּ וְלִקְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל
מַלְכֵּנוּ׃ כ אָז דִּבַּרְתָּ־בְחָזוֹן לַחֲסִידֶיךָ וַתֹּאמֶר שִׁוִּיתִי
עֵזֶר עַל־גִּבּוֹר הֲרִימוֹתִי בָחוּר מֵעָם׃ כא מָצָאתִי דָּוִד
עַבְדִּי בְּשֶׁמֶן קָדְשִׁי מְשַׁחְתִּיו׃ כב אֲשֶׁר יָדִי תִּכּוֹן עִמּוֹ
אַף־זְרוֹעִי תְאַמְּצֶנּוּ׃ כג לֹא־יַשִּׁא אוֹיֵב בּוֹ וּבֶן־עַוְלָה
לֹא־יְעַנֶּנּוּ׃ כד וְכַתּוֹתִי מִפָּנָיו צָרָיו וּמְשַׂנְאָיו אֶגּוֹף׃
כה וֶאֱמוּנָתִי וְחַסְדִּי עִמּוֹ וּבִשְׁמִי תָּרוּם קַרְנוֹ׃ כו וְשַׂמְתִּי

ט. גאט דער הערשארען, ווער גאך איז ווי דו מיט גרויס מאכט,
די אום דיר שטעהן ווייסען דיין טרייהייט דיין פראכט.

י. דו גאט רעגירסט אויף שטאלצען גרויסען מעער,
די וואלען הויבען זיך, מאכסט דו שטיל און רוישט ניט מעהר.

יא. דו אונטערדריקסט דעם שטאלצען און שלאגסט אים טייט,
דיין שטארקער ארם דיין פיינד צו שפרייט.

יב. דיר געהערט הימעל און אלערוועלט.
דו האסט געגרינדעט, מיט אלעם געפילט און געשטעלט.

יג. דו האסט בעשאפען צפון און דרום זייט,
תבור און חרמון דיין נאמען לויבען אלע צייט.

יד. צו דיר גאט געהערט די מאכט און די מוטה.
דיין לינקע האנד צוברעכט, דיין רעכטע מאכט באלד גוט.

טו. דיין טראהן שטעהט פעסט אויף רעכט און ריכט,
גנאדע און וואהרהייט שטעהן פאר דיין געזיכט.

טז. ווייל דאס פאלק וועלכע דיין פריינדשאפט פיהלען,
צו געהן אינם ליכט פון דיין אנטליטץ זיך צילען.

יז. מיט דיין נאמען פרייען זיי זיך אלע טאג.
מיט דיין גערעכטיגקייט שטאלצירען אן מאס אן וואג.

יח. זייער פראכט און זיעג ביכט דו גאט, נור דו,
דיין צופרידענהייט איז אונזער גליק און רוה,

יט. אונזער פאנצער איז גאט, דער פיינד ווערט אונטערטעניג.
דער היייליגער ישראל'ס איז אונזער קעניג.

כ. דורך נבואה האסט דו גאט א מאל גערעט,
צו דיין פרומען נתן דעם פראפעט,
און זאגסט: איך לייג הילף אויף מיין העלד דעם ליעבען,
איהם דוד האב איך ערהויבען, פונם פאלק אויסגעקליבען.

כא. האב געפונען דוד'ן מיין קנעכט,
מיט היייליגער אייל געזאלבט אים גאר עכט.

כב. און מיין האנד האלט אים פעסט אן,
מיין ארם שטארקט אים, קיינער קען אים נישט טאהן.

כג. קיין פיינד וועט אויף אים קיין שולדען שטעלען,
קיין אומגערעכטער וועט אים ניט קוועלען.

כד. וועל זיין פיינד צו שטויסען, פון אים פעריאגען,
וועל זיי אלעמען פלאגען און שלאגען,

כה. מיין טרייהייט און גנאדע וועלען אים ניט לאזען פאלען,
דורך מיין נאמען גאט וועט זיין גליק שטראהלען.

כו. זיין מאכט וועל איך לייגען אויפן מעער.
אויף אלע שטראמען וועט ער זיין העער.

בַיָּם יָדוֹ וּבַנְּהָרוֹת יְמִינוֹ׃ כו הוּא יִקְרָאֵנִי אָבִי אָתָּה
אֵלִי וְצוּר יְשׁוּעָתִי׃ כח אַף־אָנִי בְּכוֹר אֶתְּנֵהוּ עֶלְיוֹן
לְמַלְכֵי־אָרֶץ׃ כט לְעוֹלָם אֶשְׁמָר־לוֹ חַסְדִּי וּבְרִיתִי
נֶאֱמֶנֶת לוֹ׃ ל וְשַׂמְתִּי לָעַד זַרְעוֹ וְכִסְאוֹ כִּימֵי שָׁמָיִם׃
לא אִם־יַעַזְבוּ בָנָיו תּוֹרָתִי וּבְמִשְׁפָּטַי לֹא יֵלֵכוּן׃ לב אִם־
חֻקֹּתַי יְחַלֵּלוּ וּמִצְוֺתַי לֹא יִשְׁמֹרוּ׃ לג וּפָקַדְתִּי בְשֵׁבֶט
פִּשְׁעָם וּבִנְגָעִים עֲוֺנָם׃ לד וְחַסְדִּי לֹא־אָפִיר מֵעִמּוֹ וְלֹא
אֲשַׁקֵּר בֶּאֱמוּנָתִי׃ לה לֹא־אֲחַלֵּל בְּרִיתִי וּמוֹצָא שְׂפָתַי
לֹא אֲשַׁנֶּה׃ לו אַחַת נִשְׁבַּעְתִּי בְקָדְשִׁי אִם־לְדָוִד אֲכַזֵּב׃
לז זַרְעוֹ לְעוֹלָם יִהְיֶה וְכִסְאוֹ כַשֶּׁמֶשׁ נֶגְדִּי׃ לח כְּיָרֵחַ
יִכּוֹן עוֹלָם וְעֵד בַּשַּׁחַק נֶאֱמָן סֶלָה׃ לט וְאַתָּה זָנַחְתָּ
וַתִּמְאָס הִתְעַבַּרְתָּ עִם־מְשִׁיחֶךָ׃ מ נֵאַרְתָּה בְּרִית עַבְדֶּךָ
חִלַּלְתָּ לָאָרֶץ נִזְרוֹ׃ מא פָּרַצְתָּ כָל־גְּדֵרֹתָיו שַׂמְתָּ
מִבְצָרָיו מְחִתָּה׃ מב שַׁסֻּהוּ כָּל־עֹבְרֵי דָרֶךְ הָיָה חֶרְפָּה
לִשְׁכֵנָיו׃ מג הֲרִימוֹתָ יְמִין צָרָיו הִשְׂמַחְתָּ כָּל־אוֹיְבָיו׃
מד אַף־תָּשִׁיב צוּר חַרְבּוֹ וְלֹא הֲקֵמֹתוֹ בַּמִּלְחָמָה׃
מה הִשְׁבַּתָּ מִטְּהָרוֹ וְכִסְאוֹ לָאָרֶץ מִגַּרְתָּה׃ מו הִקְצַרְתָּ

כז. ער וועט מיר רופען פאטער, שטארקער העלפער, רעגירער.
כח. און איך מאך אים צום ערסטען העכסטען לאנדעס-פיהרער.
כט. און עוויג וועט אים מיין גנאדע אויף פאסען,
מיין בונט וועט אים טריי זיין, עוויג ניט פערלאסען.
ל. און זיינע זאמען וועל איך אויף עוויג אויף האלטען,
זיין טראהן ווי דער הימעל, זיין מלוכה ניט שפאלטען.
לא. נור ווען זיינע קינדער וועלין מיין תורה פערלאסען,
ניט געהן אין מיינע משפטים און זיי פערהאסען.
לב. מיינע חוקים וועלין זיי פערשוועכען,
מיינע מצוות ניט היטען, און טהון פערברעכען.
לג. וועל איך דאן זיי שטראפען פיר זייער זינד.
מיטן רוט און מיט פלאגע, וועל פלאגען זיין קינד.
לד. נור מיין גנאדע אין גאנצען וועל איך ניט צו שטערן,
מיין טריהייט וועל פון אים ניט אבקעהרען.
לה. וועל ניט פערשוועכען מיין בונט פון פערצייטען.
מיין ווארט וועל איך ניט ענדערן, ניט פערבייטען,
לו. איך האב איין מאל געשווארען ביי מיין הייליגקייט,
אויב איך וועל דוד׳ן פאלש זיין אין אלע צייט,
לז. און זיינע זאמען וועלין פאר מיר עוויג עקסיסטירען,
און זא לאנג ווי די זון וועט שטעהן, וועט זיין טראהן רעגירען,
לח. און ווי די לבנה עוויג זיך האלט,
זייט איהר וואהרע עדות אין הימעל אז מיין ווארט ניט פאלט.
לט. נון פערלאזט דו אונז, פעראכטעסט אונז יעצט, אך נאט,
ערצירענסט זיך אויף דיין געזאלבטען, מאכסט אים צו שפאט.
מ. און דו צושטערסט דיין בונד פון דיין קנעכט,
זיין קראן ווארפסט דו צו דער ערד און פערשוועכט.
מא. זיינע מויערן צוברעכסט דו און רייסט אלם אוועק,
זיינע פעסטונגען יעצט, אוי נעהמט אן א שרעק,
מב. אלע פאראיבערגעהענדע, אים צו-פלינדערן,
זיינע גאכבארן אים שפאטען און בעוואונדערן.
מג. די האנד פון זיין פיינד האסט דו ערהויבען,
זיינע שונאים ערפרייט, אלע אים רויבען.
מד. זיין שארפען שווערד קעהרסט דו אום צוריק,
אין שטרייט שטעהסט אים ניט ביי, און נעהמסט זיין אומגליק.
מה. זיין רייגעם גלאנץ האסט דו צו שטערט,
זיין טראהן צו דער ערד געשטירצט געקעהרט.

יְמֵי עֲלוּמָיו הֶעֱטִיתָ עָלָיו בּוּשָׁה סֶלָה: מז עַד־מָה
יְיָ תִּסָּתֵר לָנֶצַח תִּבְעַר כְּמוֹ־אֵשׁ חֲמָתֶךָ: מח זְכָר־
אֲנִי מֶה־חָלֶד עַל־מַה־שָּׁוְא בָּרָאתָ כָל־בְּנֵי־אָדָם: מט מִי
גֶבֶר יִחְיֶה וְלֹא יִרְאֶה־מָּוֶת יְמַלֵּט נַפְשׁוֹ מִיַּד־שְׁאוֹל
סֶלָה: נ אַיֵּה | חֲסָדֶיךָ הָרִאשֹׁנִים | יְיָ נִשְׁבַּעְתָּ לְדָוִד
בֶּאֱמוּנָתֶךָ: נא זְכֹר אֲדֹנָי חֶרְפַּת עֲבָדֶיךָ שְׂאֵתִי בְחֵיקִי
כָּל־רַבִּים עַמִּים: נב אֲשֶׁר חֵרְפוּ אוֹיְבֶיךָ | יְיָ אֲשֶׁר
חֵרְפוּ עִקְּבוֹת מְשִׁיחֶךָ: נג בָּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם
אָמֵן | וְאָמֵן:

ספר רביעי

ליום חמישי

צ.

תפלה זו מצאה דוד כתובה כך והיתה קבלה אצלו שמשה רבינו אמרה ויסדה בספרו ומדבר מוסרים גדולים מקוצר ימיו של אדם ומעורר אדם לתשובה בפרטות שלא יתגאה בזה העולם:

א תְּפִלָּה לְמֹשֶׁה אִישׁ־הָאֱלֹהִים יְיָ מָעוֹן אַתָּה
הָיִיתָ לָּנוּ בְּדֹר וָדֹר: ב בְּטֶרֶם | הָרִים יֻלָּדוּ וַתְּחוֹלֵל
אֶרֶץ וְתֵבֵל וּמֵעוֹלָם עַד־עוֹלָם אַתָּה אֵל: ג תָּשֵׁב
אֱנוֹשׁ עַד־דַּכָּא וַתֹּאמֶר שׁוּבוּ בְנֵי־אָדָם: ד כִּי אֶלֶף

מו. און האָסט פֿערקירצט זיינע יונגע יאָהרען.
און מיט שאַנד איז ער איינגעהילט געוואָרען.
מז. צו עוויג גאָט ווערסט זיך פֿערבאָרגען, זיך ניט לאָזין ערקענען,
וויא לאַנג גאָט וועט דיין צאָרן וויא אַ פֿייער ברענען.
מח. בעדענק, וואָס בין איך געשאַפֿט אויף די פֿערראָשטע וועלט,
וואָצו אויף ניכטס האָסט דו דעם מענשן הינגעשטעלט.
מט. וועלכער מענש לעבט עוויג, זאָל דעם טויט ניט זעהן,
זאָל זיך רעטען פֿון דער העל, אים זאָל דאָס קיינמאָל געשעהן.
נ. אַך גאָט וואו איז דיין ערסטע גנאַדע, אוי וואַי,
וואו איז גאָט דיין שבועה צו דוד'ן אים צו זיין געטראַי?
נא. בעדענק אַך גאָט דיא שאַנדע פֿון דיין קנעכט.
פֿון אַלע פֿעלקער טראָג איך אין בוזען צרות, אוי ווי שלעכט!
נב. זעה ווי דיינע פֿיינד דיך לעסטערן אַך מיין גאָט,
„גאָך איז קיין שפור פֿון משיח'ס טריט!" טרייבען זיי שפּאָט.
נג. געלויבט איז גאָט'ס נאָמען,
עוויג אָמן ואָמן!

צ.

ה. אַ געבעט פֿון משה דער גאָטליכער מאַן.

אונזער זיכערע וואָהנונג ביסט דו אונז גאָט,
אין אַלע דורות, צייט די וועלט בעשאַפֿען האָט.
ב. בעפֿאָר נאָך די בערג זיינען געבאָרען,
עהדער די וועלט איז בעשאַפֿען געוואָרען,
עוויג ביסט דו איינציגער גאָט נור דו אַליין.
אויך דאַן ווען די וועלט וועט אונטערגעהן.
ג. דו צושטויסט צומאָהלסט דעם אָרמען זינדער,
און זאָגסט: טהוט תשובה איהר ערדענקינדער!

שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ כְּיוֹם אֶתְמוֹל כִּי יַעֲבֹר וְאַשְׁמוּרָה בַלָּיְלָה׃
ה זְרַמְתָּם שֵׁנָה יִהְיוּ בַּבֹּקֶר כֶּחָצִיר יַחֲלֹף׃ ו בַּבֹּקֶר
יָצִיץ וְחָלָף לָעֶרֶב יְמוֹלֵל וְיָבֵשׁ׃ ז כִּי־כָלִינוּ בְאַפֶּךָ
וּבַחֲמָתְךָ נִבְהָלְנוּ׃ ח שַׁתָּה עֲוֺנֹתֵינוּ לְנֶגְדֶּךָ עֲלֻמֵנוּ לִמְאוֹר
פָּנֶיךָ׃ ט כִּי כָל־יָמֵינוּ פָּנוּ בְעֶבְרָתֶךָ כִּלִּינוּ שָׁנֵינוּ כְמוֹ־
הֶגֶה׃ י יְמֵי־שְׁנוֹתֵינוּ ׀ בָהֶם שִׁבְעִים שָׁנָה וְאִם בִּגְבוּרֹת
שְׁמוֹנִים שָׁנָה וְרָהְבָּם עָמָל וָאָוֶן כִּי־גָז חִישׁ וַנָּעֻפָה׃
יא מִי־יוֹדֵעַ עֹז אַפֶּךָ וּכְיִרְאָתְךָ עֶבְרָתֶךָ׃ יב לִמְנוֹת
יָמֵינוּ כֵּן הוֹדַע וְנָבִא לְבַב חָכְמָה׃ יג שׁוּבָה יְיָ
עַד־מָתָי וְהִנָּחֵם עַל־עֲבָדֶיךָ׃ יד שַׂבְּעֵנוּ בַבֹּקֶר חַסְדֶּךָ
וּנְרַנְּנָה וְנִשְׂמְחָה בְּכָל־יָמֵינוּ׃ טו שַׂמְּחֵנוּ כִּימוֹת עִנִּיתָנוּ
שְׁנוֹת רָאִינוּ רָעָה׃ טז יֵרָאֶה אֶל־עֲבָדֶיךָ פָעֳלֶךָ
וַהֲדָרְךָ עַל־בְּנֵיהֶם׃ יז וִיהִי ׀ נֹעַם יְיָ אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ
וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנֵהוּ׃

צא.

זה המזמור הוא לעורר לב העם לחסות תחת כנפי שכינה. גם בו ענין ארבעה תקופות ומי הם אשר מושלים עליהם וכל שומר נפשו ירחק מהם:

א יֹשֵׁב בְּסֵתֶר עֶלְיוֹן בְּצֵל שַׁדַּי יִתְלוֹנָן׃ ב אֹמַר

ד. אך גאָט, טויזענד יאָהר אין דיינע אויגען,
איז ווי נעכטיגער טאָג אַוועק געפלויגען,
און נור ווי איין טייל אין דער נאַכט,
זאָ איז אונזער לעבען געאַכט.

ה. ווי אַ שטראָם וואַסער און ווי אין שלאָף אַ טרוים,
זאָ ראַש שטראָמט דאָס לעבען, מען שפירט עס קוים,

ו. אין דער יוגענד בליהט ער ווי אַ גראָז אַ בלום,
און באַלד וועלקט ער, מען קוקט זיך ניט אַרום,
צוריבען פערטריקענט און פערדאַרט,
און זיין שטויב אין דער ערד איז פערשאַרט.

ז. אַזוי שנעל ענדיגען מיר אונזערע יאָהרען,
אין אַנגסט, און שרעק און אין צאָרן.

ח. אונזערע זינד שטעהט פאָר דיין אַנגעזיכט,
אַלע פערבאָרגענעס קומט פאַר דיר צום ליכט.

ט. ווי אַ לערעם געשוועטץ, אַ הויך פון מויל,
זאָ געאַכט איז דאָס לעבען. אוי אַ גרויל.

י. זיבעציג, אַם העכסטען שאָן אַכטציג יאַהר,
און אַם מייסטען איז נור פיין און צער.
אין מיטן רעכטען לעבענס-לויף, און בליהען.
ווערד דער לעבענספאָדעם אָפּ געהאַקט, און מיר פליהען.

יא. דיין שטאַרקען צאָרן גאָט ווער קענט.
פירכטערליך—ווען ער זיך צו ברענט.

יב. שענק אונז גאָט, פערשטאַנד צו צעהלען די טעג,
צו לעבען קלוג און צו היטען דיין וועג.

יג. האַלט אָב גאָט דיין צאָרן ווי לאַנג וועסט דו שטראָפען,
טרייסט שאָן דיינע קנעכט, די צו דיר האָפען.

יד. ווייז אונז גאָט גנאַדע גליק פון געבאָרען,
מיר זאָלען זיך פרייהען אין אַלע יאָהרען.

טו. ווי דו האָסט אונז געפייניגט פאַר איין טאָג אַ יאָהר,
זאָ דאַרפסט דו אונז ערפרייען (אַזאָ פיעל וויא אין קאָפּף האָר)!

טז. ווייז שאָן גאָט אונז דיין מאַיעסטעט דיינע וואונדער,
אונז און אויך אונזערע קינדער.

יז. אונזער אַרבייט זאָל גאָט געלינגען גוט און פריש,
גאָט זאָל שוין זיין צו אונז ליעב און זיס.

צא.

א. וואָהל דעם דער אין העכסטען שוטץ זיצט,
רוהט אין אַלמעכטיגען שאַטען, און ער בליצט.

לַיְיָ מַחְסִי וּמְצוּדָתִי אֱלֹהַי אֶבְטַח־בּוֹ: ג כִּי הוּא
יַצִּילְךָ מִפַּח יָקוּשׁ מִדֶּבֶר הַוּוֹת: ד בְּאֶבְרָתוֹ | יָסֶךְ
לָךְ וְתַחַת־כְּנָפָיו תֶּחְסֶה צִנָּה וְסֹחֵרָה אֲמִתּוֹ: ה לֹא
תִירָא מִפַּחַד לָיְלָה מֵחֵץ יָעוּף יוֹמָם: ו מִדֶּבֶר בָּאֹפֶל
יַהֲלֹךְ מִקֶּטֶב יָשׁוּד צָהֳרָיִם: ז יִפֹּל מִצִּדְּךָ אֶלֶף וּרְבָבָה
מִימִינֶךָ אֵלֶיךָ לֹא יִגָּשׁ: ח רַק בְּעֵינֶיךָ תַבִּיט וְשִׁלֻּמַת
רְשָׁעִים תִּרְאֶה: ט כִּי־אַתָּה יְיָ מַחְסִי עֶלְיוֹן שַׂמְתָּ
מְעוֹנֶךָ: י לֹא־תְאֻנֶּה אֵלֶיךָ רָעָה וְנֶגַע לֹא־יִקְרַב
בְּאָהֳלֶךָ: יא כִּי מַלְאָכָיו יְצַוֶּה־לָּךְ לִשְׁמָרְךָ בְּכָל־דְּרָכֶיךָ:
יב עַל־כַּפַּיִם יִשָּׂאוּנְךָ פֶּן־תִּגֹּף בָּאֶבֶן רַגְלֶךָ: יג עַל־שַׁחַל
וָפֶתֶן תִּדְרֹךְ תִּרְמֹס כְּפִיר וְתַנִּין: יד כִּי בִי חָשַׁק
וַאֲפַלְּטֵהוּ אֲשַׂגְּבֵהוּ כִּי־יָדַע שְׁמִי: טו יִקְרָאֵנִי | וְאֶעֱנֵהוּ
עִמּוֹ אָנֹכִי בְצָרָה אֲחַלְּצֵהוּ וַאֲכַבְּדֵהוּ: טז אֹרֶךְ יָמִים
אַשְׂבִּיעֵהוּ וְאַרְאֵהוּ בִּישׁוּעָתִי:

צב.

זה המזמור אמרו הלוים בשיר על הדוכן בבה"מ ביום השבת ומדבר מענין עה"ב ומדבר על לב המדוכאים ביסורים:

א מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: ב טוֹב לְהֹדוֹת לַיְיָ

ב. איך זאג; גאט איז מיין שוטץ, מיין בורג שטארק געבויט,
ער איז מיין גאט, אויף אים האב איך פערטרויט.
ג. ער גאט וועט דיך רעטען פון נעטץ פון שטריק,
פון פעסט און פון אלע אומגליק.
ד. מיט זיין פליגעל וועט ער דיר בעדעקען,
אונטער זיין שוטץ רוהען, און וועסט ניט ערשרעקען,
גאטעס וואהרהייט פון זיין היילינגטום,
איז דיין פאנצער ארום און ארום.
ה. וועסט זיך ניט פירכטען פון שרעק ביי נאכט,
פונ'ם פייל וואס פליהט ביי טאג.
ו. פונ'ם פעסט וואס אין דער פינסטער געהט ער זאכט,
פון כאלערע וואס רויבט אין מיטען טאג.
ז. טויזענד וועלען פון דיין זייט פאלען,
צעהנטויזענד פון דיין רעכטער האנד.
ח. נור צו דיר צו צו געהן, זייען זיי ניט אינשטאנד,
נור זעהן וועסט דו ווי גאט וועט רשעים צאהלען.
ט. דיין שוטץ איז גאט, כאטש ער וואהנט אין דויכע וועלטען.
י. קיין אומגליק ווירד דיר טרעפין, קיין פלאגע אין דיינע געצעלטען
יא. גאט וועט הייסען זיינע אלע מלאכים,
זיי זאלען דיר היטען אין דיינע דרכים.
יב. אויף די הענט וועלין זיי דיר טראגען,
דיין פוס זאל אן א שטיין זיך ניט אב שלאגען.
יג. אויף א לעאפארד און אטער וועסט דו טרעטען,
אויף יונגע לייבען טראמפלען, שלאגען, וועסט זיי גלעטען.
יד. ווייל ער געלוסט צו מיר גאט, דרום וועל איך אים רעטען,
איך וועל אים ערהויבען, ער ליעבט מיין נאמען, מיר טוט בעטען.
טו. איך וועל אידם ענטפערן, אין נויט שטיי איך איהם ביי.
איך רעטע אים, איך עהרע איהם, ער איז אלס כדאי,
טז. און מיט לאנגע יאהר וועל איך אים זאט מאכען,
אימער אים מיין הילף ווייזען אין אלע זאכען....

צב.

א. איין פזאלם ליעד צו שבת.

גוט און ליעבליך איז דיר גאט צו דאנקען,
דיין נאמען, העכסטער, צו לויבען מיט געדאנקען.

וּלְזַמֵּר לְשִׁמְךָ עֶלְיוֹן: ג לְהַגִּיד בַּבֹּקֶר חַסְדֶּךָ וֶאֱמוּנָתְךָ
בַּלֵּילוֹת: ד עֲלֵי־עָשׂוֹר וַעֲלֵי־נָבֶל עֲלֵי הִגָּיוֹן בְּכִנּוֹר:
ה כִּי שִׂמַּחְתַּנִי יְיָ בְּפָעֳלֶךָ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֲרַנֵּן:
ו מַה־גָּדְלוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבֹתֶיךָ:
ז אִישׁ־בַּעַר לֹא יֵדָע וּכְסִיל לֹא־יָבִין אֶת־זֹאת:
ח בִּפְרֹחַ רְשָׁעִים | כְּמוֹ עֵשֶׂב וַיָּצִיצוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן
לְהִשָּׁמְדָם עֲדֵי־עַד: ט וְאַתָּה מָרוֹם לְעֹלָם יְיָ:
י כִּי הִנֵּה אֹיְבֶיךָ | יְיָ כִּי־הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יֹאבֵדוּ יִתְפָּרְדוּ
כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן: יא וַתָּרֶם כִּרְאֵים קַרְנִי בַּלֹּתִי בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן:
יב וַתַּבֵּט עֵינִי בְּשׁוּרָי בַּקָּמִים עָלַי מְרֵעִים תִּשְׁמַעְנָה
אָזְנָי: יג צַדִּיק כַּתָּמָר יִפְרָח כְּאֶרֶז בַּלְּבָנוֹן יִשְׂגֶּה:
יד שְׁתוּלִים בְּבֵית יְיָ בְּחַצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ יַפְרִיחוּ:
טו עוֹד יְנוּבוּן בְּשֵׂיבָה דְּשֵׁנִים וְרַעֲנַנִּים יִהְיוּ: טז לְהַגִּיד
כִּי־יָשָׁר יְיָ צוּרִי וְלֹא־עַוְלָתָה בּוֹ:

צג.

זה המזמור נאמר על ימות המשיח באותו פעם ילבש הקב"ה גיאות ומה יתגאה לפניו אדם כמו שעשה נבוכדנצר ופרעה וסנחריב:

א יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־

ג. דיין גנאַדע גאָט, אַלע טאָרגען איך בעטראַכט,
און דיין טרייהייט צו מיר אַלע נאַכט.
ד. אויף אַ פידעל צעהן שטרונעס און אויף אַרפען,
דיר גאָט צו לויבען, זעהר לאָגיש דיר בעדאַרפען.
ה. דיינע ווערקע גאָט טהוט מיך אין פרייד ברייננגען,
דיינע האַנד אַרבייט ערהויבט מיר צום זינגען.
ו. אַך ווי גרויס זיינען דיינע מעשים, אַך ווי טיף!
אין דיינע געדאַנקען גאָט, ווער האָט אַ בעגריף!
ז. אַ פיה=מענש ניט ווייס, אַ נאַר ניט פערשטעהט דאָס,
ח. ווי רשעים בליהען, וואַכסען ווי דאָס גראָז,
די אונרעכט טהוען, פון דער ערד אויס שיסען,
זיי ווערן באַלד אָבער פון וואורצעל אויס געריסען.
ט. הויך ערהאַבען ביסט דו גאָט, נימאַנד דיך פאַרשטעהט.
י. דיינע פיינדע שווינדען ווי שטויב אויפן ווינד צו שפרייט.
יא. און מיין האָרן הויבסט דו ווי אַ וואַלד־שטיר הויך,
מיינע אַלטע טעג גלאַנצט ווי אייהל פריש מיט כח.
יב. ראַכע זעהן מיינע בליקען אויף די וועלכע אויף מיר בייז קוקען,
און מיינע אָהרען הערען אויף זיי בלויז נור אומגליקען.
יג. דער צדיק אָבער בליהט ווי דער פאַלמען בוים,
ווי דער צעדער אין לבנון אין׳ם וועלטענ=רוים.
יד. געפלאַנצט אין גאָטעס הויז, בליהען אין זיין הויף.
טו. פריש און זאַפטיג ביז גראָהייט, ביז ענדע לעבענסלויף.
טז. מאָן מוס זאָגען: גאָט, וואָס ער טהוט איז אין אַלעס גערעכט,
גאָט מיין פעלזען, ער טהוט אימער קיין אונרעכט!

צג.

א. גאָט איז קעניג! איט קליידעט שטאָלץ אים צירט.
מיט קראַפט און מאַכט איז אַנגעצירט,

תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט׃ ב נָכוֹן כִּסְאֲךָ מֵאָז מֵעוֹלָם
אָתָּה׃ ג נָשְׂאוּ נְהָרוֹת ׀ יי נָשְׂאוּ נְהָרוֹת קוֹלָם
יִשְׂאוּ נְהָרוֹת דָּכְיָם׃ ד מִקֹּלוֹת ׀ מַיִם רַבִּים אַדִּירִים
מִשְׁבְּרֵי־יָם אַדִּיר בַּמָּרוֹם יי׃ ה עֵדֹתֶיךָ ׀ נֶאֶמְנוּ
מְאֹד לְבֵיתְךָ נַאֲוָה־קֹדֶשׁ יי לְאֹרֶךְ יָמִים׃

צד.

תפלה נוראה ונפלאה לכל יחיד על הגאולה ומוסר גדול׃

א אֵל־נְקָמוֹת יי אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ׃ ב הִנָּשֵׂא
שֹׁפֵט הָאָרֶץ הָשֵׁב גְּמוּל עַל־גֵּאִים׃ ג עַד־מָתַי רְשָׁעִים ׀
יי עַד־מָתַי רְשָׁעִים יַעֲלֹזוּ׃ ד יַבִּיעוּ יְדַבְּרוּ עָתָק
יִתְאַמְּרוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן׃ ה עַמְּךָ יי יְדַכְּאוּ וְנַחֲלָתְךָ
יְעַנּוּ׃ ו אַלְמָנָה וְגֵר יַהֲרֹגוּ וִיתוֹמִים יְרַצֵּחוּ׃ ז וַיֹּאמְרוּ
לֹא יִרְאֶה־יָּהּ וְלֹא־יָבִין אֱלֹהֵי יַעֲקֹב׃ ח בִּינוּ בֹּעֲרִים
בָּעָם וּכְסִילִים מָתַי תַּשְׂכִּילוּ׃ ט הֲנֹטַע אֹזֶן הֲלֹא יִשְׁמָע
אִם־יֹצֵר עַיִן הֲלֹא יַבִּיט׃ י הֲיֹסֵר גּוֹיִם הֲלֹא יוֹכִיחַ
הַמְלַמֵּד אָדָם דָּעַת׃ יא יי יֹדֵעַ מַחְשְׁבוֹת אָדָם כִּי־
הֵמָּה הָבֶל׃ יב אַשְׁרֵי הַגֶּבֶר אֲשֶׁר־תְּיַסְּרֶנּוּ יָּהּ וּמִתּוֹרָתְךָ

פעסט שטעהט זיין וועלט,
זי וועט ניט גליטשען, עוויג געשטעלט.
ב. עוויג פעסט שטעהט דיין טראָהן,
עוויג ביסט דו פון דאָן אָן!
ג. וואַסער שטראָמען הויבען זייער שטים,
וואלען רוישען אויף די מעערען אומעטום.
ד. נאָך מעכטיגער אָבער רויש און געטימעל,
ווירד גאָט מאָכטיג געלויבט דאָרט אין הימעל.
ה. דיינע רייד זיינען עדות, און זעהר בעגלויבט,
דיין הייליגקייט פאַסט אין דיין הויז, וואו מאַן דיך לויבט,
אַף גאָט אויף לאַנגע טעג,
זאָל שטעהן דיין הויז אָהן אַ ברעג!

צד.

א. דער ראַכע גאָט ערשיינע! דער ראַכע גאָט!
ב. ערהויב דיך ריכטער דער וועלט, מאַך צו שפּאָט,
פערגעלטע די שטאָלצע און זייער אויסראָט.
ג. ווי לאַנג אַך גאָט וועלען רשעים זיך ערפרייען ערהויבען
ד. פון זיך מיט שטאָלץ ריידען, מאָרדען און רויבען?
ה. דיין פאָלק גאָט, שטויסען, פייניגען, דיין ערב אָן רחמנות.
ו. מאָרדען טויטען דעם גר, אויך יתומים און אלמנות.
ז. און זאָגען: גאָט זעהט גאָר ניט, גאָט יעקב'ס ניט פערשטייהט.
ח. בעדענקט אייך נאַרען, ווי לאַנג אין פינסטער איר גייהט.
ט. גאָט וואָס שאַפט דעם אָהר זאָל דען זעלבסט ניט הערען,
זאָל דען ער ניט זעהן דער די אויג בעשאַפט.
י. דער פעלקער שטראָפט וועט אייך שטראָפען און צו שטערן,
ער, דער גאָט וואָס לערנט דעם מענשען וויסענשאַפט.
יא. אַלעס ווייסט גאָט, און וואָס דער מענש טראַכט אויך,
דאָס זיין שטרעבען און לעבען איז בלויס נור אַ הויך.
יב. וואָהל דעם מענשען, דאָס גאָט שטראָפט אים היר,
דאָס לערנט אים זיין תורה, ווען ער פערשטעהט איהר.

תְלַמְּדֶנּוּ׃ יג לְהַשְׁקִיט לוֹ מִימֵי רָע עַד יִכָּרֶה לָרָשָׁע
שָׁחַת׃ יד כִּי ׀ לֹא־יִטֹּשׁ יְיָ עַמּוֹ וְנַחֲלָתוֹ לֹא יַעֲזֹב׃
טו כִּי־עַד־צֶדֶק יָשׁוּב מִשְׁפָּט וְאַחֲרָיו כָּל־יִשְׁרֵי־לֵב׃
טז מִי־יָקוּם לִי עִם־מְרֵעִים מִי־יִתְיַצֵּב לִי עִם־פֹּעֲלֵי אָוֶן׃
יז לוּלֵי יְיָ עֶזְרָתָה לִּי כִּמְעַט ׀ שָׁכְנָה דוּמָה נַפְשִׁי׃
יח אִם־אָמַרְתִּי מָטָה רַגְלִי חַסְדְּךָ יְיָ יִסְעָדֵנִי׃ יט בְּרֹב
שַׂרְעַפַּי בְּקִרְבִּי תַּנְחוּמֶיךָ יְשַׁעַשְׁעוּ נַפְשִׁי׃ כ הַיְחָבְרְךָ
כִּסֵּא הַוּוֹת יֹצֵר עָמָל עֲלֵי־חֹק׃ כא יָגוֹדּוּ עַל־נֶפֶשׁ צַדִּיק
וְדָם נָקִי יַרְשִׁיעוּ׃ כב וַיְהִי יְיָ לִי לְמִשְׂגָּב וֵאלֹהַי
לְצוּר מַחְסִי׃ כג וַיָּשֶׁב עֲלֵיהֶם ׀ אֶת־אוֹנָם וּבְרָעָתָם
יַצְמִיתֵם יַצְמִיתֵם יְיָ אֱלֹהֵינוּ׃

צה.

מדבר על העתיד היאך איש אל אחיו ידבר לכו נרננה ונשבח לה׳ על הניסים שעשה לנו׃

א לְכוּ נְרַנְּנָה לַייָ נָרִיעָה לְצוּר יִשְׁעֵנוּ׃ ב נְקַדְּמָה
פָנָיו בְּתוֹדָה בִּזְמִרוֹת נָרִיעַ לוֹ׃ ג כִּי אֵל גָּדוֹל יְיָ
וּמֶלֶךְ גָּדוֹל עַל־כָּל־אֱלֹהִים׃ ד אֲשֶׁר בְּיָדוֹ מֶחְקְרֵי־
אָרֶץ וְתוֹעֲפוֹת הָרִים לוֹ׃ ה אֲשֶׁר־לוֹ הַיָּם וְהוּא עָשָׂהוּ

יג. רוה פינדען וועט ער דאָרט... פאַר זיינע שלעכטע טעג,
און דער רשע פאַלט אין אָבגרונט וואָס האָט קיין ברעג.
יד. זיין פאָלק וועט גאָט גוויס ניט פערלאַסען,
זיין אייגענטום וועט ער גוויס ניט פער האַסען,
טו. דורך משפט וועט דאָס פאָלק זיך קעהרען צום גערעכטען גאָט,
נאָך דעם ווערן אַלע פרום דער כלל און דער פרט.
טז. ווער שטייהט מיר צו הילף פון שלעכטע מענשען?
יז. ווען ניט גאָטעס הילף, וואָלט איך שטום אין גרוב געלעגען.
יח. ווען שיין איך טראַכט: מיין פוס גליטשט אָהנע גרענצען,
זיין, גאָטעס גנאַדע שטיצט מיך ער שיקט מיר זיין זעגען,
יט. ווען אין מיר מיין געדאַנק זיך צאַנקט מיט מיין גייסט,
דאַן ערפרייסט מיין זעעלע, דו גאָט נור מיט דיין טרייסט.
כ. צו ביסט דו גאָט א חבר צום ריכטער, וואָס אונרעכט ריכט אויף זיין שטול
וואָס שאַפט פאַלשע געזעץ, מיט אומגליק מאַכט די וועלט פול?
כא. רשעים זאַמלען זיך אויף'ן צדיק מיט צאָרן-וואוט,
אים בעשולדיגען, אין פערגיסען אונשולדיג בלוט,
כב. גאָט אָבער איז מיין בורג, מיין שוטץ, ער היט מיר פון שלעכט,
און קערט אַרויף אויף זיי די אונרעכט.
כג. זייערע אייגענע שלעכטס, דאָס זיי זעלבסט אויסראָט,
עס פערטיליגט זיי דער אַלמאַכטיגער גאָט.

צה.

א. אויף! לאָמיר אַלע אונזער גאָט לויבען,
צו אונזער שטאַרקען העלפער שאַלען!
ב. מיט דאַנק פאָרקומען, דאָרט וואו ער זיצט אויבען.
ג. איבער אַלע קראַפט און מאַכט טהוט ער שטראַהלען.
ד. אַלע ערדעבשאַפטן איז אין זיין האַנד,
אויף נאַטור ערשיינונג אויף בערג און לאַנד.
ה. צו גאָט געהערט דער ים, וויל ער אים בעשאַפט,
אין די איבערפלאַכע זיינע האַנד גיט קראַפט.

וְיַבֶּשֶׁת יָדָיו יָצָרוּ׃ ו בֹּאוּ נִשְׁתַּחֲוֶה וְנִכְרָעָה נִבְרְכָה
לִפְנֵי־יְיָ עֹשֵׂנוּ׃ ז כִּי־הוּא אֱלֹהֵינוּ וַאֲנַחְנוּ עַם
מַרְעִיתוֹ וְצֹאן יָדוֹ הַיּוֹם אִם־בְּקֹלוֹ תִשְׁמָעוּ׃ ח אַל־
תַּקְשׁוּ לְבַבְכֶם כִּמְרִיבָה כְּיוֹם מַסָּה בַּמִּדְבָּר׃ ט אֲשֶׁר
נִסּוּנִי אֲבוֹתֵיכֶם בְּחָנוּנִי גַּם־רָאוּ פָעֳלִי׃ י אַרְבָּעִים
שָׁנָה ׀ אָקוּט בְּדוֹר וָאֹמַר עַם תֹּעֵי לֵבָב הֵם וְהֵם לֹא־
יָדְעוּ דְרָכָי׃ יא אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתִּי בְאַפִּי אִם־יְבֹאוּן
אֶל־מְנוּחָתִי׃

צו.

עוד יאמרו איש אל אחיו באו ונשירה לה׳:

א שִׁירוּ לַיְיָ שִׁיר חָדָשׁ שִׁירוּ לַיְיָ כָּל־הָאָרֶץ׃
ב שִׁירוּ לַיְיָ בָּרְכוּ שְׁמוֹ בַּשְּׂרוּ מִיּוֹם־לְיוֹם יְשׁוּעָתוֹ׃
ג סַפְּרוּ בַגּוֹיִם כְּבוֹדוֹ בְּכָל־הָעַמִּים נִפְלְאוֹתָיו׃ ד כִּי
גָדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד נוֹרָא הוּא עַל־כָּל־אֱלֹהִים׃
ה כִּי ׀ כָּל־אֱלֹהֵי הָעַמִּים אֱלִילִים ׀ וַיְיָ שָׁמַיִם עָשָׂה׃
ו הוֹד־וְהָדָר לְפָנָיו עֹז וְתִפְאֶרֶת בְּמִקְדָּשׁוֹ׃ ז הָבוּ לַיְיָ
מִשְׁפְּחוֹת עַמִּים הָבוּ לַיְיָ כָּבוֹד וָעֹז׃ ח הָבוּ לַיְיָ

ו. זיך בוקען, זיך קניען אויף די קניע פאלען,
פאר אונזער גאט און שאפער א דאנק בעצאהלען.
ז. ער אונזער גאט, מיר זיין ווייד פאלק, ביי זיין האנד,
הערט זיין שטים, העלפין אט היינט איז ער אין שטאנד.
ח. ווי ביי מי מריבה מאכט ניט הארט אייער הארץ,
ווי אין מדבר מיר פריפט און פערשאפט מיך שמארץ.
ט. אייערע עלטערן מיך פריפען, ארמע זינדער!
אבוואהל זיי זעהן מיינע גרויסע וואונדער.
י. פירציג יאהר האב איך מיר מיט דאס פאלק געקריגט,
האב געזאגט: אירדזינניגע פאלק, אלס איר אוועקבריקט!
ווילען מיינע וועגען ניט ערקענען וואס זיי בעגליקט;
יא. דרום שווער איך מיט צארן אין מדבר דארט:
אז וועל איך זיי ניט ברייננגען אין מיין רוהע ארט!

צו.

א. זינגט צו גאט א נייע ליעד זינגט צו גאט ערדענקינדער.
ב. לויבט זיין נאמען פיר זיין הילף, לויבט אים אלע טעג.
ג. ערציילט צווישען פעלקער זיין עהרע זיינע וואונדער.
ד. גאט איז גרויס און געריהמט, און שרעקליך אהן א ברעג,
שרעקליך איז ער אויף אלע מעכטיגע וועזען.
ה. אלע פעלקער-געטער זיינען ניכטס, א קעהר מיטן בעזען
אונזער גאט אבער האט די הימלען געמאכט.
ו. אים פאסט מאיעסטעט א הייליג פראכט,
טריאומף און שענהייט אין זיין הייליגטום.
ז. אלע פעלקער געשלעכט גיט גאט כבוד אומעטום.
ח. גיט אלע כבוד זיין ליבען נאמען,
מיט פריזענטען אין זיין הויף קומט צו זאמען.

כְּבוֹד שְׁמוֹ שְׂאוּ־מִנְחָה וּבֹאוּ לְחַצְרוֹתָיו׃ ט הִשְׁתַּחֲווּ
לַייָ בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ חִילוּ מִפָּנָיו כָּל־הָאָרֶץ׃ י אִמְרוּ
בַגּוֹיִם | ייָ מָלָךְ אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט יָדִין
עַמִּים בְּמֵישָׁרִים׃ יא יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל הָאָרֶץ
יִרְעַם הַיָּם וּמְלֹאוֹ׃ יב יַעֲלֹז שָׂדַי וְכָל־אֲשֶׁר־בּוֹ אָז
יְרַנְּנוּ כָּל־עֲצֵי־יָעַר׃ יג לִפְנֵי ייָ | כִּי בָא כִּי בָא
לִשְׁפֹּט הָאָרֶץ יִשְׁפֹּט תֵּבֵל בְּצֶדֶק וְעַמִּים בֶּאֱמוּנָתוֹ׃

צז.

א ייָ מָלָךְ תָּגֵל הָאָרֶץ יִשְׂמְחוּ אִיִּים רַבִּים׃
ב עָנָן וַעֲרָפֶל סְבִיבָיו צֶדֶק וּמִשְׁפָּט מְכוֹן כִּסְאוֹ׃
ג אֵשׁ לְפָנָיו תֵּלֵךְ וּתְלַהֵט סָבִיב צָרָיו׃ ד הֵאִירוּ בְרָקָיו
תֵּבֵל רָאֲתָה וַתָּחֵל הָאָרֶץ׃ ה הָרִים כַּדּוֹנַג נָמַסּוּ מִלִּפְנֵי
ייָ מִלִּפְנֵי אֲדוֹן כָּל־הָאָרֶץ׃ ו הִגִּידוּ הַשָּׁמַיִם צִדְקוֹ
וְרָאוּ כָל־הָעַמִּים כְּבוֹדוֹ׃ ז יֵבֹשׁוּ | כָּל־עֹבְדֵי פֶסֶל
הַמִּתְהַלְלִים בָּאֱלִילִים הִשְׁתַּחֲווּ־לוֹ כָּל־אֱלֹהִים׃
ח שָׁמְעָה וַתִּשְׂמַח | צִיּוֹן וַתָּגֵלְנָה בְּנוֹת יְהוּדָה לְמַעַן

ט. מיט היילינגען שמוק בוקט זיך צו גאָט צו זיין געצעלט,
ציטערט פאַר איהם איהר אַלענוועלט.
י. זינגט צווישען פעלקער: גאָט איז מלך,
ער שטעלט הין די וועלט זאָל ניט גליטשען,
און ריכטעט מיט רעכט די אויף איר זיטצען.
יא. הימעל ערד און ים איז דרום פרעהליך.
יב. אַלעס זיך, וואָס זיך בעוועגט אין פעלד,
און אַלע וואַלד בוימער רוישען זינגען דער ביי.
יג. פאַר גאָט, ער קומט צו ריכטען די וועלט,
און ריכטעט נאַציאָנען מיט ריכט און רעכט און טריי.

צז.

א. גאָט איז קעניג, גאַנץ וועלט זיך פרייט,
אַלע אינזלען וואָס איבער ים איז צו שפרייט.
ב. וואָלקען און נעבעל אַרום איהם זיינען פול,
מיט רעכט און ריכט שטעהט פעסט זיין שטול.
ג. אַ פייער פאַר איהם הערשיינט,
און פערברענט אַרום זיינע פיינט.
ד. זיינע בליטצען בעלייכטען די וועלט,
די ערד זעהט און ציטערט, און צוזאַמען פעלט.
ה. בערג צו שמעלצען ווי וואַכס פאַר גאָט דעם הערען,
פאַר דעם וועלטהערר ווירד דאָס געשעהן.
ו. און הימלען זאָגען: גאָט איז גערעכט וואו מען טוט זיך קעהרען!
אַלע פעלקער וועלען אַמאָל גאָטעס עהרע זעהען!
ז. אַלע געצענדינער מוזען צו שאַנדע ווערן,
וועלכע מיט זייערע גאָטער זיך ריהמען,
אַלע נאַטורקרעפטען בוקט אייך צו גאָט דעם העררן.
ח. ציון הערט און פרייהט זיך, יהודה טהוט איינשטימען,
פון דעם משפט ווען נור זיי הערען.

מִשְׁפָּטֶיךָ יְיָ׃ ט כִּי־אַתָּה | יְיָ עֶלְיוֹן עַל־כָּל־
הָאָרֶץ מְאֹד נַעֲלֵיתָ עַל־כָּל־אֱלֹהִים׃ י אֹהֲבֵי יְיָ
שִׂנְאוּ רָע שֹׁמֵר נַפְשׁוֹת חֲסִידָיו מִיַּד רְשָׁעִים יַצִּילֵם׃
יא אוֹר זָרֻעַ לַצַּדִּיק וּלְיִשְׁרֵי־לֵב שִׂמְחָה׃ יב שִׂמְחוּ צַדִּיקִים
בַּייָ וְהוֹדוּ לְזֵכֶר קָדְשׁוֹ׃

צח.

בו יסופר היאך ישראל יתנו שבח להקב"ה על הגאולה׃

א מִזְמוֹר שִׁירוּ לַייָ | שִׁיר חָדָשׁ כִּי־נִפְלָאוֹת עָשָׂה
הוֹשִׁיעָה־לּוֹ יְמִינוֹ וּזְרוֹעַ קָדְשׁוֹ׃ ב הוֹדִיעַ יְיָ יְשׁוּעָתוֹ
לְעֵינֵי הַגּוֹיִם גִּלָּה צִדְקָתוֹ׃ ג זָכַר חַסְדּוֹ | וֶאֱמוּנָתוֹ
לְבֵית יִשְׂרָאֵל רָאוּ כָל־אַפְסֵי־אָרֶץ אֵת יְשׁוּעַת אֱלֹהֵינוּ׃
ד הָרִיעוּ לַייָ כָּל־הָאָרֶץ פִּצְחוּ וְרַנְּנוּ וְזַמֵּרוּ׃ ה זַמְּרוּ
לַייָ בְּכִנּוֹר בְּכִנּוֹר וְקוֹל זִמְרָה׃ ו בַּחֲצֹצְרוֹת וְקוֹל
שׁוֹפָר הָרִיעוּ לִפְנֵי | הַמֶּלֶךְ יְיָ׃ ז יִרְעַם הַיָּם וּמְלֹאוֹ
תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ׃ ח נְהָרוֹת יִמְחֲאוּ־כָף יַחַד הָרִים
יְרַנֵּנוּ׃ ט לִפְנֵי־יְיָ כִּי־בָא לִשְׁפֹּט הָאָרֶץ יִשְׁפֹּט
תֵּבֵל בְּצֶדֶק וְעַמִּים בְּמֵישָׁרִים׃

ט. די גאָט ביסט דער העכסטער אויף אַלענוועלט,
זעהר ערהאַבען אויף אַלע קרעפטען אין הימעלסצעלט.
י. גאָטעס געליבטע האַבען פיינד שלעכטס און גאָט היט די פרומען,
פון רשעים'ס הענט זיי רעטעט, לאָזט זיי ניט אומקומען.
יא. ליכט שיינט אויף פאַר דעם גערעכטען מאַנן,
און פאַר דעם אָרדענטליכען איז אַ פרייד פערזאָן.
יב. פרייעט אייך מיט גאָט איהר פראָמען,
דאַנקט זיין הייליגען נאָמען, אָמן אָמן!

צח.

א. זינגט צו גאָט אַ נייעם ליעד, דען ער וואונדער שאַפט,
הילף וויזט זיין רעכטע האַנד, זיין הייליגער אָרם־קראַפט,
ב. זיין הילף מאַכט גאָט בעקאַנט,
זיין גערעכטיגקייט זעהן היידען אין אַלען לאַנד.
ג. זיין גנאַדע און טרייהייט ערריגערט גאָט צו ישראל'ס הויז,
זיין הילף ביז ענדע וועלט געהט אויס.
ד. שאַלט צו גאָט, די גאַנצע וועלט, זינגט, שפּילט אַ פיין געזאַנג.
ה. שפּילט מיט האַרפען, מיט אַלע געזאַנג און קלאַנג.
ו. מיט טראָמפּייטען און שופרות שאַלט פאַר גאָט דעם קעניג.
ז. עס שטורמט דער ים מיט אַלס וואָס דאָרטען שווימען,
גאַנץ וועלט בעוואָהנער איז צו גאָט אונטערטעניג.
ח. טייכען פּאַצען מיט די הענט און בערג צו־שטימען.
ט. פאַר גאָט וואָס קומט צו ריכטען אַלען לאַנד,
גראַד מיט גערעכטיגקייט אַלע נאַציאָנען בעניאַנד.

צט.

זה המזמור נאמר על מלחמות גוג ומגוג:

א יְיָ מָלָךְ יִרְגְּזוּ עַמִּים יֹשֵׁב כְּרוּבִים תָּנוּט
הָאָרֶץ׃ ב יְיָ בְּצִיּוֹן גָּדוֹל וְרָם הוּא עַל־כָּל־הָעַמִּים׃
ג יוֹדוּ שִׁמְךָ גָּדוֹל וְנוֹרָא קָדוֹשׁ הוּא׃ ד וְעֹז מֶלֶךְ
מִשְׁפָּט אָהֵב אַתָּה כּוֹנַנְתָּ מֵישָׁרִים מִשְׁפָּט וּצְדָקָה
בְּיַעֲקֹב ׀ אַתָּה עָשִׂיתָ׃ ה רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ
לַהֲדֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא׃ ו מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן ׀ בְּכֹהֲנָיו
וּשְׁמוּאֵל בְּקֹרְאֵי שְׁמוֹ קֹרְאִים אֶל־יְיָ וְהוּא יַעֲנֵם׃
ז בְּעַמּוּד עָנָן יְדַבֵּר אֲלֵיהֶם שָׁמְרוּ עֵדֹתָיו וְחֹק נָתַן־
לָמוֹ׃ ח יְיָ אֱלֹהֵינוּ אַתָּה עֲנִיתָם אֵל נֹשֵׂא הָיִיתָ
לָהֶם וְנֹקֵם עַל־עֲלִילוֹתָם׃ ט רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי־קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ׃

ק.

זה המזמור נאמר לעורר לבבות האנשים אשר הם ביסורים בעולם הזה מכל מקום יעבדו את ה׳ בשמחה שהכל הוא לטובתם על דרך כי את אשר יאהב ה׳ יוכיח וכל הקרבנות יהיו בטלים חוץ מקרבן תודה:

א מִזְמוֹר לְתוֹדָה הָרִיעוּ לַייָ כָּל־הָאָרֶץ׃ ב עִבְדוּ
אֶת־יְיָ בְּשִׂמְחָה בֹּאוּ לְפָנָיו בִּרְנָנָה׃ ג דְּעוּ כִּי־

צט.

א. גאָט איז קעניג—פעלקער ציטערן,
דער אויף כרובים טראָהנט — די ערד נעהמט וויטערן.
ב. גאָט איז גרויס אין ציון, איבער אַללע פעלקער ערהויבען.
ג. זיי דאַנקען דיין גרויס נאָמען, דעם שרעקליכען היילינען לויבען.
ד. דעם שטאַרקען קעניג וואָס ליבט ריכט און רעכט,
אויף אַ באַזיס כאַראַקטער הינגעשטעלט.
ה. רעכט און גערעכטינקייט אין יעקב געאָרדענט עכט,
בוקט זיך צו זיין פוס-שעמעל, הייליג איז ער אין זיין געצעלט.
ו. משה און אהרן גאָטעס דיענער ביידע צו זאַמען,
אויך שמואל, זיי אַנבעטען זיין הייליגען נאַמען.
זיי אים בעטען; און גאָט טוט זיי רעטען.
ז. דורכ'ן זייל וואָלקען רעדט מיט זיי גאָט,
זיי היטן זיין תורה, געזעץ און געבאָט.
ח. דו גאָט האָסט זיי געענטווערט און פערגעבען,
און אויך אַ שטראָף פיר זייער זינד געגעבען.
ט. ערהויבט אונזער גאָט בוקט זיך צו אים אייליג,
בוקט זיך צו זיין הייליגען באַרג, אונזער גאָט איז הייליג!

ק.

א. אַ געזאַנג ביי דאַנקאָפּפער.

שאַלט צו גאָט גאַנץ וועלט, דינט אים מיט פריידענקלאַנג,
ב. קומט פאַר אים מיט געזאַנג.
ג. ווייסט דאָס ער איז אונזער גאָט פון לאַנג,
ער האָט אונז געשאַפען, און ועט פון אונז זיך ניט שיידען,
מיר געהערן אים, זיין פאָלק, זיין שאָף, ער טוט אונז ווידען.

יְיָ הוּא אֱלֹהִים הוּא עָשָׂנוּ וְלֹא אֲנַחְנוּ עַמּוֹ וְצֹאן
מַרְעִיתוֹ: ד בֹּאוּ שְׁעָרָיו | בְּתוֹדָה חֲצֵרֹתָיו בִּתְהִלָּה
הוֹדוּ לוֹ בָּרְכוּ שְׁמוֹ: ה כִּי־טוֹב יְיָ לְעוֹלָם חַסְדּוֹ
וְעַד־דֹּר וָדֹר אֱמוּנָתוֹ:

קא.

בזה המזמור מבואר היאך דוד היה מתבודד מבני אדם וכמה מדות טובות וישרות שהיה מתנהג בביתו:

א לְדָוִד מִזְמוֹר חֶסֶד־וּמִשְׁפָּט אָשִׁירָה לְךָ יְיָ
אֲזַמֵּרָה: ב אַשְׂכִּילָה | בְּדֶרֶךְ תָּמִים מָתַי תָּבוֹא אֵלָי
אֶתְהַלֵּךְ בְּתָם־לְבָבִי בְּקֶרֶב בֵּיתִי: ג לֹא־אָשִׁית | לְנֶגֶד
עֵינַי דְּבַר־בְּלִיָּעַל עֲשֹׂה־סֵטִים שָׂנֵאתִי לֹא יִדְבַּק בִּי:
ד לֵבָב עִקֵּשׁ יָסוּר מִמֶּנִּי רָע לֹא אֵדָע: ה מְלָשְׁנִי
בַסֵּתֶר | רֵעֵהוּ אוֹתוֹ אַצְמִית גְּבַהּ־עֵינַיִם וּרְחַב לֵבָב
אֹתוֹ לֹא אוּכָל: ו עֵינַי | בְּנֶאֶמְנֵי־אֶרֶץ לָשֶׁבֶת עִמָּדִי
הֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ תָּמִים הוּא יְשָׁרְתֵנִי: ז לֹא־יֵשֵׁב | בְּקֶרֶב
בֵּיתִי עֹשֵׂה רְמִיָּה דֹּבֵר שְׁקָרִים לֹא־יִכּוֹן לְנֶגֶד עֵינָי:
ח לַבְּקָרִים אַצְמִית כָּל־רִשְׁעֵי־אָרֶץ לְהַכְרִית מֵעִיר־
יְיָ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן:

ד. מיט דאנק קומט אין זיין טויער, מיט לויב אין זיין הויף,
דאנקט און לויבט עוויג זיין נאמען,
ה. גאט איז גוט, זיין גנאדע הערט עוויג ניט אויף,
זיין טריההייט אלע דורות, געלויבט איז ער — אמן!

קא.

א. דודים אנעזאנג.

אויב גנאדע אדער שטראפע, וואס גאט מיר טוט,
פאר אלעס לויב איך דיר גאט, דען דו מיינסט אימער גוט.
ב. איך בעדענק מיר: אט דאס הייסט די פרומע וועג,
ווען איך ווערטה בין דאס נאט זאל קומען צו מיר:
איך פיר מיך זא צו הויז ערנסט פרום וואס מען מעג.
ג. דעם צינגען טראגער לייד איך ניט, כ׳ווארף ארויס דורכן מיר,
איך פארהאס דעם ווער נארעש לעבט,
צו מיר ווערן זאלבע נימאלס אנגעקלעבט.
ד. די קרומע הארץ וויכט פון מיר, בוויל קיין בייז קענען,
ה. ווער בסתר זיין חבר מסר׳ט דעם וואלט איך פערברענען.
שטאלצע אויגען, א ברייטע הארץ, קען איך ניט ליידען.
ו. גור אויף עהרליבע אין לאנד קוקען מיינע אויגען,
די זיטצען נעבען מיר, מיט דיזע טו איך ריידען,
ווער אין פרומען וועג געהט, דער קען אלס מיין דינער טויגען.
ז. אין מיין הויז טאר ניט זיצען, דער ווער עס טהוט בעטריגען,
פאר מיינע אויגען טאר ניט קומען דער ווער עס רעדט ליגען.
ח. אלע מארגען די רשעים פון לאנד אויסראט,
די וועלכע אונרעכט טהוען פעריאג איך זיי פון גאטעס שטאט.

קב.

תפלה נוראה על בני הגולה וכל אדם יוכל לומר זה המזמור בעת צרותיו בדרך תפלה:

א תְּפִלָּה לְעָנִי כִי־יַעֲטֹף וְלִפְנֵי יְיָ יִשְׁפֹּךְ שִׂיחוֹ׃
ב יְיָ שִׁמְעָה תְפִלָּתִי וְשַׁוְעָתִי אֵלֶיךָ תָבוֹא׃ ג אַל־
תַּסְתֵּר פָּנֶיךָ ׀ מִמֶּנִּי בְּיוֹם צַר־לִי הַטֵּה־אֵלַי אָזְנֶךָ בְּיוֹם
אֶקְרָא מַהֵר עֲנֵנִי׃ ד כִּי־כָלוּ בְעָשָׁן יָמָי וְעַצְמוֹתַי
כְּמוֹקֵד נִחָרוּ׃ ה הוּכָּה כָעֵשֶׂב וַיִּבַשׁ לִבִּי כִּי שָׁכַחְתִּי
מֵאֲכֹל לַחְמִי׃ ו מִקּוֹל אַנְחָתִי דָּבְקָה עַצְמִי לִבְשָׂרִי׃
ז דָּמִיתִי לִקְאַת מִדְבָּר הָיִיתִי כְּכוֹס חֳרָבוֹת׃ ח שָׁקַדְתִּי
וָאֶהְיֶה כְּצִפּוֹר בּוֹדֵד עַל־גָּג׃ ט כָּל־הַיּוֹם חֵרְפוּנִי אוֹיְבָי
מְהוֹלָלַי בִּי נִשְׁבָּעוּ׃ י כִּי־אֵפֶר כַּלֶּחֶם אָכָלְתִּי וְשִׁקֻּוַי
בִּבְכִי מָסָכְתִּי׃ יא מִפְּנֵי־זַעַמְךָ וְקִצְפֶּךָ כִּי נְשָׂאתַנִי
וַתַּשְׁלִיכֵנִי׃ יב יָמַי כְּצֵל נָטוּי וַאֲנִי כָּעֵשֶׂב אִיבָשׁ׃
יג וְאַתָּה יְיָ לְעוֹלָם תֵּשֵׁב וְזִכְרְךָ לְדֹר וָדֹר׃ יד אַתָּה
תָקוּם תְּרַחֵם צִיּוֹן כִּי־עֵת לְחֶנְנָהּ כִּי־בָא מוֹעֵד׃
טו כִּי־רָצוּ עֲבָדֶיךָ אֶת־אֲבָנֶיהָ וְאֶת עֲפָרָהּ יְחֹנֵנוּ׃
טז וְיִירְאוּ גוֹיִם אֶת־שֵׁם יְיָ וְכָל־מַלְכֵי הָאָרֶץ אֶת־

קב.

א. אַ געבעט פֿאַר אַ ליידענדען וועלכער אין זיך געהיללט גיסט אויס זיין קלאַגע פֿאַר גאָט.

ב. הער צו אַך גאָט מיין געבעט, קומען פֿאַר דיר זאָל מיין געשריי.
ג. פֿערבאָרג דיין אַנטליץ ניט פֿון מיר, ווען מיר טהוט וויה,
דיין אָהר בויג צו צו מיר, ווען איך רוף צו דיר:
„אַך גאָט ענטפֿער מיר!"
ד. מיינע טעג שווינדען ווי דער רויך פֿון ווינד צו שאַרט,
און מיינע ביינער ווי פֿון בראַנד פֿערדאַרט.
ה. אָבגעשניטען ווי גראָז און פֿערדאַרט איז מיין הערץ,
פֿערגעם מיין בראָד צו עסען פֿון גרויס שמערץ.
איבער מיין זיפֿצען קלעבט זיך מיין הויט צו מיין ביין.
ו. ווי דער פעליקאַן און אוהו אין וויסטע גלייך איך צו זיין.
ח. איינזאַם, וואַך בין איך אימער ווי דאָס פֿויגעל אויפֿן דאַך.
ט. פֿיינד לאָסטערן מיך און שווערען אימער ביי מיין פֿאַל און קראַך.
י. מיין ברויד עס איך מיט אַש פֿון קאָפּף צו מישט,
מיין געטראַנק מוזירט מיט טרערען פֿון די אויגען גיסט.
יא. דו הויבסט מיך צו ערסט אויף זעהר הויך,
און צו ערד מיט צאָרן וואַרפֿסט מיך היין מיט כח.
יב. מיינע טעג שווינדען ווי דער שאָטען פֿאַר נאַכט,
ווי פֿערוועלקטע גראָז געהט אויס מיין מאַכט.
יג. דו גאָט אָבער טראָהנסט עוויג מיט רעכט,
דיין נאָמען בלייבט עוויג ביי אַלע געשלעכט,
יד. שטעה גאָט אויף. און אויף ציון זיך ערבאַרם,
צייט איז גווים, מיט גנאַדע שטרעק דיין אַרם.
טו. דיינע קנעכט וועלכע זיינען פֿון איהר פֿערטריבען,
איהרע שטיינער און שטויב נאָך הערצליך ליעבען.
טז. זאָלען פֿעלקער שוין זיך פֿירכטען פֿאַר דיין נאָמען,
פֿאַר דיין כבוד, אַלע וועלט=קעניגען צו זאַמען.

כְּבוֹדֶךָ׃ יז כִּי־בָנָה יְיָ צִיּוֹן נִרְאָה בִּכְבוֹדוֹ׃ יח פָּנָה
אֶל־תְּפִלַּת הָעַרְעָר וְלֹא בָזָה אֶת־תְּפִלָּתָם׃ יט תִּכָּתֶב
זֹאת לְדוֹר אַחֲרוֹן וְעַם נִבְרָא יְהַלֶּל־יָהּ׃ כ כִּי־הִשְׁקִיף
מִמְּרוֹם קָדְשׁוֹ יְיָ מִשָּׁמַיִם | אֶל־אֶרֶץ הִבִּיט׃
כא לִשְׁמֹעַ אֶנְקַת אָסִיר לְפַתֵּחַ בְּנֵי תְמוּתָה׃ כב לְסַפֵּר
בְּצִיּוֹן שֵׁם יְיָ וּתְהִלָּתוֹ בִּירוּשָׁלָםִ׃ כג בְּהִקָּבֵץ עַמִּים
יַחְדָּו וּמַמְלָכוֹת לַעֲבֹד אֶת־יְיָ׃ כד עִנָּה בַדֶּרֶךְ כֹּחִי
קִצַּר יָמָי׃ כה אֹמַר אֵלִי אַל־תַּעֲלֵנִי בַּחֲצִי יָמָי בְּדוֹר
דּוֹרִים שְׁנוֹתֶיךָ׃ כו לְפָנִים הָאָרֶץ יָסַדְתָּ וּמַעֲשֵׂה יָדֶיךָ
שָׁמָיִם׃ כז הֵמָּה | יֹאבֵדוּ וְאַתָּה תַעֲמֹד וְכֻלָּם כַּבֶּגֶד
יִבְלוּ כַּלְּבוּשׁ תַּחֲלִיפֵם וְיַחֲלֹפוּ׃ כח וְאַתָּה־הוּא וּשְׁנוֹתֶיךָ
לֹא יִתָּמּוּ׃ כט בְּנֵי־עֲבָדֶיךָ יִשְׁכּוֹנוּ וְזַרְעָם לְפָנֶיךָ יִכּוֹן׃

קג.

זה המזמור דוד היה אומר כשהיה חולה וטוב להתפלל על החולה ומכל שכן החולה עצמו בעוד נשמתו בגופו אזי יכול לברך להקדוש ברוך הוא בגופו ונפשו עם הקרבים. עיין ותמצא מרגוע לנפשך׃

א לְדָוִד | בָּרְכִי נַפְשִׁי אֶת־יְיָ וְכָל־קְרָבַי אֶת־שֵׁם
קָדְשׁוֹ׃ ב בָּרְכִי נַפְשִׁי אֶת־יְיָ וְאַל־תִּשְׁכְּחִי כָּל־
גְּמוּלָיו׃ ג הַסֹּלֵחַ לְכָל־עֲוֺנֵכִי הָרֹפֵא לְכָל־תַּחֲלוּאָיְכִי׃

יז. דען גאָט בויט ציון (אָ ווען ווען וועט דאָס געשעהן ? !)
גאָטעס עהרע זאָל אומעטום ווערן געזעהן !
יח. גאָט ווענדט זיך צו דעם ווער עלענד און פערלאַסען,
זייער געבעט טהוט ער ניט פערהאַסען.
יט. דיין הילף ווערט פערשריבען, (אַ דענקמאָל) ביזן לעצטען געשלעכט,
די צוקינפטיגע זאָלען לויבען גאָט פאַר זיין רעכט.
כ. חאָטשע גאָט זיצט אין הימעל זעהר הויך,
דאָך קוקט ער אויף דער ערד אויך,
כא. דעם קרעכץ פון געבונדענעם הערט גאָט צו,
די צום טויט געגרייט בעפרייען קען נור דו,
כב. מען וועט נאָך אין ציון גאָטעס נאָמען ערהויבען,
אין ירושלים וועלין מיר אים לויבען.
כג. פעלקער וועלין זיך פעראייניגען מיט איין זינען,
אַלע קעניגרייכע איין גאָט דאָרטן דינען.
כד. געפייניגט און געשוואַכט ווער איך אין וועג,
און פערקירצט ווערט אויך דרום מיינע טעג.
כה. איך בעט גאָט, נעהם מיך ניט אַוועק אין האַלבע טעג,
נור דו לעבסט אין אַלע דורות, יאָהרען אָהן אַ ברעג.
כו. לאַנג שוין האָסט דו די ערד געגרינגדעט געשטעלט,
דיין האַנד אַרבייט דעם הימעל געצעלט
כז. און דאָך וועלין זיי אַמאָל פערלאָרען גייהן,
און נור דו איין גאָט, וועסט עוויג בלייבען שטייהן.
ווי איין אַלטעס קלייד צופוילט און ווערט אַלט,
טוסט און וועכסעלט, און באַלד ווידער צו פאַלט.
כח. נור דו גאָט ווירסט ניט געענדערט ביז די עוויגקייט.
דיין וועלט נור אומענדערסט אימער אין אַלע צייט.
כט. דרום ווען ניט מיר, אונזער קינדער אָבער וועלין אין ציון קאָמען
און דאָרטן נעדייהען פאַר דיר גאָט. אָמן !

קג.

ה. פיר דוד.

לויב מיין זעעלע גאָט דיין העררען,
מיינע אינערן זיין נאָמען בעעהרען,
ב. לויב אים, זיינע גוטעס ניט פערגעס געדענק.
ג. ער פאַרגיט דיין זינד, ער היילט דיין קרייגן.

ד הַגּוֹאֵל מִשַּׁחַת חַיָּיְכִי הַמְעַטְּרֵכִי חֶסֶד וְרַחֲמִים׃
הַמַּשְׂבִּיעַ בַּטּוֹב עֶדְיֵךְ תִּתְחַדֵּשׁ כַּנֶּשֶׁר נְעוּרָיְכִי׃
ה עֹשֵׂה צְדָקוֹת יְיָ וּמִשְׁפָּטִים לְכָל־עֲשׁוּקִים׃ ו יוֹדִיעַ
דְּרָכָיו לְמֹשֶׁה לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עֲלִילוֹתָיו׃ ז רַחוּם וְחַנּוּן
יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב־חָסֶד׃ ח לֹא־לָנֶצַח יָרִיב וְלֹא
לְעוֹלָם יִטּוֹר׃ ט לֹא כַחֲטָאֵינוּ עָשָׂה לָנוּ וְלֹא כַעֲוֹנֹתֵינוּ
גָּמַל עָלֵינוּ׃ י כִּי כִגְבֹהַּ שָׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ גָּבַר חַסְדּוֹ
עַל־יְרֵאָיו׃ יא כִּרְחֹק מִזְרָח מִמַּעֲרָב הִרְחִיק מִמֶּנּוּ אֶת־
פְּשָׁעֵינוּ׃ יב כְּרַחֵם אָב עַל־בָּנִים רִחַם יְיָ עַל־
יְרֵאָיו׃ יג כִּי־הוּא יָדַע יִצְרֵנוּ זָכוּר כִּי־עָפָר אֲנָחְנוּ׃
יד אֱנוֹשׁ כֶּחָצִיר יָמָיו כְּצִיץ הַשָּׂדֶה כֵּן יָצִיץ׃ טו כִּי
רוּחַ עָבְרָה־בּוֹ וְאֵינֶנּוּ וְלֹא־יַכִּירֶנּוּ עוֹד מְקוֹמוֹ׃
טז וְחֶסֶד יְיָ | מֵעוֹלָם וְעַד־עוֹלָם עַל־יְרֵאָיו וְצִדְקָתוֹ
לִבְנֵי בָנִים׃ יז לְשֹׁמְרֵי בְרִיתוֹ וּלְזֹכְרֵי פִקֻּדָיו לַעֲשׂוֹתָם׃
יח יְיָ בַּשָּׁמַיִם הֵכִין כִּסְאוֹ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה׃
יט בָּרְכוּ יְיָ מַלְאָכָיו גִּבֹּרֵי כֹחַ עֹשֵׂי דְבָרוֹ לִשְׁמֹעַ
בְּקוֹל דְּבָרוֹ׃ כ בָּרְכוּ יְיָ כָּל־צְבָאָיו מְשָׁרְתָיו עֹשֵׂי

ד. פֿון פֿערדאַרבען ליזט דיין לעבין, פֿון סכנות,
און בעקראָנט דיר מיט גנאַדע און רחמנות.

ה. זאָטיגט דיין זעעלע מיט גוטס, און טוגענד,
ווי איין אָדלער בענייט צוריק דיין יוגענד.

ו. גערעכטיגקייט טהוט גאָט מיט דעם גערעכטען,
בעהמט זיך אָן פֿאַר בערויבטע, שטראָפֿט דעם שלעכטען,

ז. גאָטעס מדות מאַכט משה רבינו בעקאַנט,
ווייזט די ישראל זיין טהאָן, זיין האַנד.

ח. באַרמהערציג גנאַדיג לאַנגמוטהיג אין גרויסע גיטע.

ט. ניט עוויג פֿיהרט קריג, האַלטען פֿיינדשאַפֿט איז ניט זיין זיטטע.

י. ער שטראָפֿט אונז ניט נאָך אונזערע זינד,
זאָנדערן שטראָפֿט ווי אַ פֿאַטער זיין קינד.

יא. ווי דער הימעל פֿון ערד איז זעהר הויך,
זאָ איז גאָטעס גנאַדע אויף זיינע פֿרומע אויך,

יב. ווי מזרח פֿון מעריב איז העט העט וויט,
זאָ וויט פֿערשיקט גאָט אונזערע זינד אַלע צייט.

יג. ווי אַפֿאָטער אויף זיינע קינדער זיך ערבאַרמט,
זאָ ליבט גאָט די פֿרומע און זיי אומאַרמט.

יד. דען ער גאָט ווייסט אונזער גאַנצען בעשאַף,
איין געדאַנק, דאָס מיר זיינען אַ קליין בעטראַף.

טו. דער מענש — זיינע טעג שווינדען ווי אין פֿעלד גראָז,
ווי אַ בלום בליהט און וועלקט און שווינדעט פֿון איין בלאָז.

טז. אַ ווינד אין איהם דורך געהט און ער איז ניט מעהר,
מען ערקענט ניט דעם אָרט וואו געשטאַנען איז דער הערר.

יז. נור גאָטעס גנאַדע האַלט עוויג ווער זיך פֿירכטעט פֿאַר זינד,
און זיין גערעכטיגקייט האַלט פֿון קינד צו קינד.

יח. וועלכע היטען זיין בונד און געדענקען זיין געבאָט,
און טהוען אַלעס צו ליעב גאָט.

יט. זיין טראָהן אין הימעל האָט גאָט פֿעסט געשטעלט,
זיין קעניגרייך הערשט איבער אַלענוועלט.

כ. לויבט גאָט איר גייסטער איהר נאַטורהעלדען קראַפֿט,
זיין וואָרט זאָגט גאָט, און באַלד ווירד בעשאַפֿט.

רְצוֹנוֹ׃ כא בָּרְכוּ יְיָ ׀ כָּל־מַעֲשָׂיו בְּכָל־מְקֹמוֹת
מֶמְשַׁלְתּוֹ בָּרְכִי נַפְשִׁי אֶת־יְיָ׃

קד.

בו יסופר שבח כל מעשה בראשית ומה שנברא בכל יום ויום והיאך הם נוראים ונפלאים שמפרנס מקרני ראמים ועד ביצי כנים׃

א בָּרְכִי נַפְשִׁי אֶת־יְיָ יְיָ אֱלֹהַי גָּדַלְתָּ מְּאֹד הוֹד
וְהָדָר לָבָשְׁתָּ׃ ב עֹטֶה אוֹר כַּשַּׂלְמָה נוֹטֶה שָׁמַיִם
כַּיְרִיעָה׃ ג הַמְקָרֶה בַמַּיִם עֲלִיּוֹתָיו הַשָּׂם עָבִים רְכוּבוֹ
הַמְהַלֵּךְ עַל־כַּנְפֵי־רוּחַ׃ ד עֹשֶׂה מַלְאָכָיו רוּחוֹת
מְשָׁרְתָיו אֵשׁ לֹהֵט׃ ה יָסַד־אֶרֶץ עַל־מְכוֹנֶיהָ בַּל־תִּמּוֹט
עוֹלָם וָעֶד׃ ו תְּהוֹם כַּלְּבוּשׁ כִּסִּיתוֹ עַל־הָרִים יַעַמְדוּ־
מָיִם׃ ז מִן־גַּעֲרָתְךָ יְנוּסוּן מִן־קוֹל רַעַמְךָ יֵחָפֵזוּן׃
ח יַעֲלוּ הָרִים יֵרְדוּ בְקָעוֹת אֶל־מְקוֹם זֶה ׀ יָסַדְתָּ לָהֶם׃
ט גְּבוּל־שַׂמְתָּ בַּל־יַעֲבֹרוּן בַּל־יְשׁוּבוּן לְכַסּוֹת הָאָרֶץ׃
י הַמְשַׁלֵּחַ מַעְיָנִים בַּנְּחָלִים בֵּין הָרִים יְהַלֵּכוּן׃ יא יַשְׁקוּ
כָּל־חַיְתוֹ שָׂדָי יִשְׁבְּרוּ פְרָאִים צְמָאָם׃ יב עֲלֵיהֶם עוֹף־
הַשָּׁמַיִם יִשְׁכּוֹן מִבֵּין עֳפָאיִם יִתְּנוּ־קוֹל׃ יג מַשְׁקֶה הָרִים
מֵעֲלִיּוֹתָיו מִפְּרִי מַעֲשֶׂיךָ תִּשְׂבַּע הָאָרֶץ׃ יד מַצְמִיחַ

כא. לויבט גאָט איר אַללע הערשאַרען,
איהר דינער. טהוט וואָס אים איז וואָהלגעפאַלען.
כב. לויבט גאָט דעם וואונדערבאַרען,
אויף אַלם טהוט זיין הערשאַפט שטראַהלען,
לויב מיין זעלע גאָט דיין האַרען!

קד.

א. לויב מיין זעלע גאָט, צו אים אַזוי רייד:
זעהר גרויס ביסט דו גאָט, מאַיעסטעטיש שעהן איז דיין קלייד!
ב. אין ליכט זיך איינהילט ווי אין אַ שטיק געוואַנט,
דעם הימעל ווי טעפּפּיכען העט ווייט אויסגעשפּאַנט.
ג. מיט וואַסער בויט גאָט זיינע געוועלבען, און עס ניט צו רינט.
די וואָלקען איז זיין וואַגען, זיין פערד איז דער ווינט.
ד. זיינע שלוחים זיינען שטורמווינטען,
זיינע בעדינער פלאַם-פייער—פלינטען.
ה. גאָט שטעלט די ערד אויף איהר פונדאַמענט.
און ווערט עוויג ניט פאַרלענט.
ו. דעם אָבגרונט ווי אַ דעקע אים פאַרשפּרייט,
און אויף בערג די וואַסער שטייהט.
ז. פון דיין געשריי צו לויפען זיי באַלד,
שנעל זיך איילען פון זיין דאָנער געוואַלט.
ח. לויפען בערג אויף בערג אָב אין די טאָהלען,
אינם אָרט וואו דיר איז וואָהלגעפאַלען,
ט. מאַכסט צום ים אַ גרענץ אַ צוים,
ניט צו דעקען זאָל די ערד דער תהום.
י. קוואַלען און טייכען זיך גיסען,
צווישען בערג געהן און פליסען.
יא. דאָרט טרינקען אַלע טהירע פון די פעלדער,
דאָרט שטילען דעם דורסט געוויל פון וועלדער.
יב. געפליגעל אין לופט זיך דאָרט שווינגען,
צווישען לויבע-בלאָטער דאָרט זינגען.
יג. פון דיינע געוועלבען טרייַנקסט אָן בערג מיט רעגען,
זאַטיגסט דאָס לאַנד מיט פרוכט, שיקסט דיין זעגען.

חָצִיר | לַבְּהֵמָה וְעֵשֶׂב לַעֲבֹדַת הָאָדָם לְהוֹצִיא לֶחֶם
מִן־הָאָרֶץ׃ טו וְיַיִן | יְשַׂמַּח לְבַב־אֱנוֹשׁ לְהַצְהִיל פָּנִים
מִשָּׁמֶן וְלֶחֶם לְבַב־אֱנוֹשׁ יִסְעָד׃ טז יִשְׂבְּעוּ עֲצֵי יְהוָה
אַרְזֵי לְבָנוֹן אֲשֶׁר נָטָע׃ יז אֲשֶׁר־שָׁם צִפֳּרִים יְקַנֵּנוּ
חֲסִידָה בְּרוֹשִׁים בֵּיתָהּ׃ יח הָרִים הַגְּבֹהִים לַיְּעֵלִים
סְלָעִים מַחְסֶה לַשְׁפַנִּים׃ יט עָשָׂה יָרֵחַ לְמוֹעֲדִים שֶׁמֶשׁ
יָדַע מְבוֹאוֹ׃ כ תָּשֶׁת־חֹשֶׁךְ וִיהִי לָיְלָה בּוֹ־תִרְמֹשׂ
כָּל־חַיְתוֹ־יָעַר׃ כא הַכְּפִירִים שֹׁאֲגִים לַטָּרֶף וּלְבַקֵּשׁ
מֵאֵל אָכְלָם׃ כב תִּזְרַח הַשֶּׁמֶשׁ יֵאָסֵפוּן וְאֶל־מְעוֹנֹתָם
יִרְבָּצוּן׃ כג יֵצֵא אָדָם לְפָעֳלוֹ וְלַעֲבֹדָתוֹ עֲדֵי־עָרֶב׃
כד מָה־רַבּוּ מַעֲשֶׂיךָ | יְיָ כֻּלָּם בְּחָכְמָה עָשִׂיתָ
מָלְאָה הָאָרֶץ קִנְיָנֶךָ׃ כה זֶה | הַיָּם גָּדוֹל וּרְחַב יָדָיִם
שָׁם־רֶמֶשׂ וְאֵין מִסְפָּר חַיּוֹת קְטַנּוֹת עִם־גְּדֹלוֹת׃
כו שָׁם אֳנִיּוֹת יְהַלֵּכוּן לִוְיָתָן זֶה־יָצַרְתָּ לְשַׂחֶק־בּוֹ׃
כז כֻּלָּם אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּן לָתֵת אָכְלָם בְּעִתּוֹ׃ כח תִּתֵּן
לָהֶם יִלְקֹטוּן תִּפְתַּח יָדְךָ יִשְׂבְּעוּן טוֹב׃ כט תַּסְתִּיר
פָּנֶיךָ יִבָּהֵלוּן תֹּסֵף רוּחָם יִגְוָעוּן וְאֶל־עֲפָרָם יְשׁוּבוּן׃

יד. לאָזט גראָז וואַכסען פאַר פיה און מענשען געברויך,
ציהסט אויס שפייז פון ערד, אַלעם קומט דורך דיין כח.

טו. ווייַן ערפרייהט דעם מענשענס הארץ אהל הייטערט זיין געזיכט,
און ברויט ערקוויקט זיין האַרץ, אַלעם קומט דורך דיין ליכט.

טז. זאַטפאָל שטייהען גאָטעס בוימער ביז די שטערן גלאַנצט,
די צעדערן לבנון'ס וואָס גאָט האָט זיי געפלאַנצט.

יז. נעסטען בויען זאָלען דאָרטן פויגעל קענען
און שטאָרכען וואָהנען דאָרטן אויף די טאָגען.

יח. אויף הויכע בערג רוהען געמזען דאָרט,
אונטער שטיינער געפינען קאַנינכען זייער אָרט.

יט. די צייט איינצוטיילען שאַפט גאָט די לבנה,
איהר רייזע באַהן ווייסט אויך גוט די זאָננע

כ. מאַכסט פינסטער און נאַכט ווירד באַלד,
דאָ שוואָרמט אַלע טהיר אין וואַלד.

כא. יונגע לייבען ברילען, נאָך רויב אַרויס טרעטען,
זייער שפייז פון גאָט, אַלע צו איהם בעטען.

כב. ווי די זוהן אויף גייערט, די מאָרגענראָטע נעהמט שפאַלטען,
דאַן לויפט דאָס געווילד, אין די לעכער זיך בעהאַלטען.

כג. אין פעלד צו זיין ווערק, דער מענש פערלאַסט זיין הויז,
אַרבייט ביזן אָבענד, ביז שטערן געהן ארויס.

כד. אָך גאָט ווי גרויס דיינע וואונדער, ווי קלוג איז געמאַכט,
דיינע ווערק איז פול גאַנץ וועלט, מען ערשטוינט ווען בעטראַכט.

כה. זעה דעם ים הגדול ברייט און לאַנג ביז די וועלט אויס,
עס ווימלען דאָרט אָן צאָהל, טהירע קליין און גרויס.

כו. עס שווימען שיפען דאָרט דעם וואַלפיש צו פאַנגען,
צום שפּאַס שאַפסט דו אים, אָט דעם גרויסען דעם לאַנגען.

כז. מענשען און טהיר צו דיר איין גאָט האָפען,
זייער שפייז צור צייט גיבסט, ווען זיי נאָך שלאָפען.

כח. דו גיבסט זיי און זיי זאַמלען, יעדער האָט זיין נוטץ,
דו עפענסט אויף דיין האַנד, ווערן אַלע זאַט מיט גוטס.

כט. פערבאָרגסט דו דיין געזיכט, ערשרעקען זיי און שטאַרבען,
נעהמסט אַוועק דיין אָטעם, און צוריק אין שטויב דאַרבען.

ל תְּשַׁלַּח רוּחֲךָ יִבָּרֵאוּן וּתְחַדֵּשׁ פְּנֵי אֲדָמָה: לא יְהִי
כְבוֹד יְיָ לְעוֹלָם יִשְׂמַח יְיָ בְּמַעֲשָׂיו: לב הַמַּבִּיט
לָאָרֶץ וַתִּרְעָד יִגַּע בֶּהָרִים וְיֶעֱשָׁנוּ: לג אָשִׁירָה לַייָ
בְּחַיָּי אֲזַמְּרָה לֵאֹהַי בְּעוֹדִי: לד יֶעֱרַב עָלָיו שִׂיחִי אָנֹכִי
אֶשְׂמַח בַּיהוָה: לה יִתַּמּוּ חַטָּאִים | מִן־הָאָרֶץ וּרְשָׁעִים |
עוֹד אֵינָם בָּרְכִי נַפְשִׁי אֶת־יְיָ הַלְלוּיָהּ:

קה.

זה המזמור אמר דוד כשהעלה הארון לעיר דוד והיה משורר אותו לפני הארון וסיפר כל הניסים שעשה במצרים והיאך שלח לפניהם יוסף ובא לבית האסורים והוציא אותו עד שבא למעלה גדולה לאסור שרי פרעה בלי רשות פרעה:

א הוֹדוּ לַייָ קִרְאוּ בִשְׁמוֹ הוֹדִיעוּ בָעַמִּים
עֲלִילוֹתָיו: ב שִׁירוּ־לוֹ זַמְּרוּ־לוֹ שִׂיחוּ בְּכָל־נִפְלְאוֹתָיו:
ג הִתְהַלְלוּ בְּשֵׁם קָדְשׁוֹ יִשְׂמַח לֵב | מְבַקְשֵׁי יְיָ:
ד דִּרְשׁוּ יְיָ וְעֻזּוֹ בַּקְּשׁוּ פָנָיו תָּמִיד: ה זִכְרוּ נִפְלְאוֹתָיו
אֲשֶׁר־עָשָׂה מֹפְתָיו וּמִשְׁפְּטֵי־פִיו: ו זֶרַע אַבְרָהָם עַבְדּוֹ
בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו: ז הוּא יְיָ אֱהֵינוּ בְּכָל־הָאָרֶץ
מִשְׁפָּטָיו: ח זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ דָּבָר צִוָּה לְאֶלֶף דּוֹר:
ט אֲשֶׁר כָּרַת אֶת־אַבְרָהָם וּשְׁבוּעָתוֹ לְיִשְׂחָק: י וַיַּעֲמִידֶהָ

ל. שִׁיקסט דוּ דַיין ווִינד, צוּרִיק בֶּעשַׁאפֶען ווערט אַ דוֹר,

פְרִישׁ אָב דָאס עֶרדֶעגלֶעבֶּען וואוּ מֶען קֶעהרט זִיךְ נָאר,

גָאטֶעס עֶהרֶע אוֹיף עֶוִויג שְׁטֶעהט.

מִיט זַיינֶע מַעֲשִׂים גָאט זִיךְ פְרַייהט!

לב. אַבּלִיזֶען בְּלִיק אוֹיף דֶער עֶרד גִיט גָאט, אוּן עֶס צִיטֶערט,

עֶר בֶּערִיהרט דִי בֶּערג, אוּן עֶס רוֹיכט גֶערִיטֶערט.

לג. אִיךְ ווֶעל גָאט לוֹיבֶּען אִין מַיין לֶעבֶּענלַאנג,

זָא לַאנג אִיךְ עֶקזִיסטִיר מִיט גֶעזַאנג אוּן קלַאנג.

לה. מַיינֶע רֵייד צוּ גָאט זָאל אִים זַיין ווָאהלגֶעפַאלֶען,

נוּר גָאט אִיז מַיין פְרֵייד צוּ אִים טהוּ אִיךְ שַׁאלֶען.

לה. דִי זִינדֶער נֶעהמֶען אַיין עֶנד, אוּן רשעים זַיינֶען שׁוֹין נִיט מֶעהר,

לוֹיב מַיין זֶעלֶע דַיין שַׁאפֶער, דַיין גָאט אוּן דַיין הֶערר!

קה.

א. דַאנקט גָאט, רוּפט זַיין נָאמֶען, אַלֶע עֶרדֶען-קִינדֶער,

צווִישֶׁען פֶעלקֶער מַאכט בֶּעקַאנט גָאטֶעס ווָאוּנדֶער,

ב. זִינגט, שְׁפִּילט, פוּן זַיינֶע ווָאוּנדֶער שְׁפְּרִיכט,

ג. בֶּערִיהמט זִיךְ מִיט זַיין נָאמֶען, עֶר אִיז אַייעֶר לִיכט,

ווֶער גָאט זוּכט, ווִירד שׁוֹין פְרֵייהלִיךְ זַיין גֶעווִיכט,

ד. זוּכט גָאט, זוּכט זַיין שׁוּטץ, צוּ אִים נוּר אִימֶער בֶּעט.

ה. גֶעדֶענקט זַיינֶע ווָאוּנדֶער, זַיינֶע מִשְׁפָּטִים וואָס עֶר רֶעט.

ו. אַבְרָהָם אוּן יַעֲקֹב'ס קִינדֶער אוֹיסֶערווֶעהלטֶע קנֶעכט,

ז. עֶר אִיז אוּנזֶער גָאט, אִין גַאנץ ווֶעלט הֶערשְׁט זַיין רֶעכט,

ח. עֶוִויג הַאלט גָאט זַיין בּוּנד, זַיין ווָארט טוֹיזֶענד גֶעשְׁלֶעכט.

ט. עֶר שׁווֶערט צוּ אַבְרָהָם אוּן יִצְחָק זַיינֶע קנֶעכט.

לְיַעֲקֹב לְחֹק לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם׃ יא לֵאמֹר לְךָ
אֶתֵּן אֶת־אֶרֶץ כְּנָעַן חֶבֶל נַחֲלַתְכֶם׃ יב בִּהְיוֹתָם מְתֵי
מִסְפָּר כִּמְעַט וְגָרִים בָּהּ׃ יג וַיִּתְהַלְּכוּ מִגּוֹי אֶל־גּוֹי
מִמַּמְלָכָה אֶל־עַם אַחֵר׃ יד לֹא־הִנִּיחַ אָדָם לְעָשְׁקָם
וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם מְלָכִים׃ טו אַל־תִּגְּעוּ בִמְשִׁיחָי וְלִנְבִיאַי
אַל־תָּרֵעוּ׃ טז וַיִּקְרָא רָעָב עַל־הָאָרֶץ כָּל־מַטֵּה־לֶחֶם
שָׁבָר׃ יז שָׁלַח לִפְנֵיהֶם אִישׁ לְעֶבֶד נִמְכַּר יוֹסֵף׃
יח עִנּוּ בַכֶּבֶל רַגְלוֹ בַּרְזֶל בָּאָה נַפְשׁוֹ׃ יט עַד־עֵת
בֹּא־דְבָרוֹ אִמְרַת יְיָ צְרָפָתְהוּ׃ כ שָׁלַח מֶלֶךְ וַיַּתִּירֵהוּ
מֹשֵׁל עַמִּים וַיְפַתְּחֵהוּ׃ כא שָׂמוֹ אָדוֹן לְבֵיתוֹ וּמֹשֵׁל
בְּכָל־קִנְיָנוֹ׃ כב לֶאְסֹר שָׂרָיו בְּנַפְשׁוֹ וּזְקֵנָיו יְחַכֵּם׃
כג וַיָּבֹא יִשְׂרָאֵל מִצְרָיִם וְיַעֲקֹב גָּר בְּאֶרֶץ־חָם׃ כד וַיֶּפֶר
אֶת־עַמּוֹ מְאֹד וַיַּעֲצִמֵהוּ מִצָּרָיו׃ כה הָפַךְ לִבָּם לִשְׂנֹא
עַמּוֹ לְהִתְנַכֵּל בַּעֲבָדָיו׃ כו שָׁלַח מֹשֶׁה עַבְדּוֹ אַהֲרֹן
אֲשֶׁר־בָּחַר בּוֹ׃ כז שָׂמוּ בָם דִּבְרֵי אֹתוֹתָיו וּמֹפְתִים
בְּאֶרֶץ־חָם׃ כח שָׁלַח חֹשֶׁךְ וַיַּחְשִׁךְ וְלֹא מָרוּ אֶת־
דְּבָרוֹ׃ כט הָפַךְ אֶת־מֵימֵיהֶם לְדָם וַיָּמֶת אֶת־דְּגָתָם׃

. זיין געזעץ גיט ער צו יעקב'ן צום עוויגען בונט.

ה. דיר גיב איך דאס לאנד כנען, צום טייל דיין ערבגרונט,

יב. זיי ווארען נאך ווענינ, נאמאדען אומוואנדערן,

יג. פון פאלק צו פאלק, פון קעניגרייך צום אנדערן.

יד. ער לאזט קיין מענשען צו זיי צו רויבען, און קעניגע שטראפט.

טו. מיין געזאלבטען ניט ריהרט, מיינע נביאים ניט אויסראפט.

טז. גאט רופט אויף ערד הונגער, שטיץ פון בראד צובריכט.

יז. ער שיקט פיר זיי איין מאנן, יוסף ווערט א קנעכט,

יח. געשמידט זיינע פיס אין אייזען, בלוט פון הארצען טריפט.

יט. און גאטעס ווארט קומט, אים אין טיגעל פריפט.

כ. גאט שיקט דעם קעניג און פון פאנג מאכט אים לויז.

כה. און זעצט אים צום הערשער, א פערוואלטער אין זיין הויז.

כב. הערן זיך קניפען אן זיין זעלע, עלטעסטע אן זיין פערשטאנד.

כג. און יעקב קומט אין מצרים, וואהנען אין חם'ס לאנד.

כד. זיין פאלק ווערט זעהר פרוכטבאר מעהר פון פיינד ווערט מאכטיג.

כה. פרעה האסט און פלאגט זיין פאלק נידערטרעכטיג.

כו. און גאט שיקט משה'ן זיין קנעכט, און אהרן אויסגעקליבען.

כז. און וויזען וואונדער אין לאנד חם, אלעס ווערט דארט צוריבען.

כח. ער שיקט פינסטערניס, און קיינער איז זיין ווארט אונגעהארזאם.

כט. די וואסער פערקעהרט ער צו בלוט. אלע פיש אוים שטארבען.

ל שָׁרַץ אַרְצָם צְפַרְדְּעִים בְּחַדְרֵי מַלְכֵיהֶם׃ לא אָמַר
וַיָּבֹא עָרֹב כִּנִּים בְּכָל־גְּבוּלָם׃ לב נָתַן גִּשְׁמֵיהֶם בָּרָד
אֵשׁ לֶהָבוֹת בְּאַרְצָם׃ לג וַיַּךְ גַּפְנָם וּתְאֵנָתָם וַיְשַׁבֵּר
עֵץ גְּבוּלָם׃ לד אָמַר וַיָּבֹא אַרְבֶּה וְיֶלֶק וְאֵין מִסְפָּר׃
לה וַיֹּאכַל כָּל־עֵשֶׂב בְּאַרְצָם וַיֹּאכַל פְּרִי אַדְמָתָם׃ לו וַיַּךְ
כָּל־בְּכוֹר בְּאַרְצָם רֵאשִׁית לְכָל־אוֹנָם׃ לז וַיּוֹצִיאֵם בְּכֶסֶף
וְזָהָב וְאֵין בִּשְׁבָטָיו כּוֹשֵׁל׃ לח שָׂמַח מִצְרַיִם בְּצֵאתָם
כִּי־נָפַל פַּחְדָּם עֲלֵיהֶם׃ לט פָּרַשׂ עָנָן לְמָסָךְ וְאֵשׁ
לְהָאִיר לָיְלָה׃ מ שָׁאַל וַיָּבֵא שְׂלָו וְלֶחֶם שָׁמַיִם
יַשְׂבִּיעֵם׃ מא פָּתַח צוּר וַיָּזוּבוּ מָיִם הָלְכוּ בַּצִּיּוֹת נָהָר׃
מב כִּי זָכַר אֶת־דְּבַר קָדְשׁוֹ אֶת־אַבְרָהָם עַבְדּוֹ׃
מג וַיּוֹצִא עַמּוֹ בְשָׂשׂוֹן בְּרִנָּה אֶת־בְּחִירָיו׃ מד וַיִּתֵּן
לָהֶם אַרְצוֹת גּוֹיִם וַעֲמַל לְאֻמִּים יִירָשׁוּ׃ מה בַּעֲבוּר |
יִשְׁמְרוּ חֻקָּיו וְתוֹרֹתָיו יִנְצֹרוּ הַלְלוּיָהּ׃

קו.

זה המזמור קאי על הקודם ואמר המשורר הודו לה׳ על שעשה לנו עוד ניסים מה שלא זכרנו מקודם כאשר מי ימלל גבורות ה׳ אם באנו לספר מי יוכל למלל הכל׃

א הַלְלוּיָהּ | הוֹדוּ לַיְיָ כִּי־טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

ל. פרעש ווימעלט אין לאנד, אין קעניגס פאלאץ גרויזאם.

לא. גאט גיט א זאג: און געווילד און אונגעציפער קומען און פערדארבען.

לב. אנשטאט רעגען גיעהט האגעל, פלאם פייער ברענט אין לאנד.

לג. דעם ווייגשטאק, פייגענבוימער צו ברעכט ער אלעם בייאנד.

לד. גאט גיט אבעפעהל: און היישעריקען אן צאהל זיי בעזוכט.

לה. און פרעסט אלע קרויט אין לאנד, אלע ערדענפרוכט.

לו. גאט שלאגט אלע ערסטגעבורט אין לאנד דעם מענשענס קראפט און גליק,

לז. און פיהרט זיין פאלק מיט גאלד און זילבער, קיין שוואכער בלייבט צוריק.

לח. מצרים פרעהט זיך, זיי ווערן פון זיי פריי, עס פאלט אויף זיי שרעקען.

לט. א זייל פייער ביי נאכט, א זייל וואלקען ביי טאג טהוט זיי בעדעקען.

מ. זיין פאלק בעט פלייש, פליהען וואכטלען, און ברויט פון הימעל קאמט.

מא. ער שפאלט א שטיין און טייכען וואסער אין דער וויסטע שטראמט.

מב. דען גאט דאכט זיין הייליג ווארט צו אברהם זיין קנעכט.

מג. און זיין פאלק מיט געזאנג ארויס פיהרט וואו ער פערשפרעכט.

מד. הייד(ע)נלאנדער און פעלקער=מיה גיט ער זיי צו ירושה.

מה. אום זיי זאלען זיין געזעץ און תורה היטען מיט זייער קדושה. הללויה.

קו.

א. הללויה. דאנקט גאט, דען ער איז גוט, און אויף עוויג איז זיין גנאדע.

ב מִי יְמַלֵּל גְּבוּרוֹת יְיָ יַשְׁמִיעַ כָּל־תְּהִלָּתוֹ׃ ג אַשְׁרֵי
שֹׁמְרֵי מִשְׁפָּט עֹשֵׂה צְדָקָה בְכָל־עֵת׃ ד זָכְרֵנִי יְיָ
בִּרְצוֹן עַמֶּךָ פָּקְדֵנִי בִּישׁוּעָתֶךָ׃ ה לִרְאוֹת ׀ בְּטוֹבַת
בְּחִירֶיךָ לִשְׂמֹחַ בְּשִׂמְחַת גּוֹיֶךָ לְהִתְהַלֵּל עִם־נַחֲלָתֶךָ׃
ו חָטָאנוּ עִם־אֲבֹתֵינוּ הֶעֱוִינוּ הִרְשָׁעְנוּ׃ ז אֲבוֹתֵינוּ
בְמִצְרַיִם ׀ לֹא־הִשְׂכִּילוּ נִפְלְאוֹתֶיךָ לֹא זָכְרוּ אֶת־רֹב
חֲסָדֶיךָ וַיַּמְרוּ עַל־יָם בְּיַם־סוּף׃ ח וַיּוֹשִׁיעֵם לְמַעַן שְׁמוֹ
לְהוֹדִיעַ אֶת־גְּבוּרָתוֹ׃ ט וַיִּגְעַר בְּיַם־סוּף וַיֶּחֱרָב וַיּוֹלִיכֵם
בַּתְּהֹמוֹת כַּמִּדְבָּר׃ י וַיּוֹשִׁיעֵם מִיַּד שׂוֹנֵא וַיִּגְאָלֵם מִיַּד
אוֹיֵב׃ יא וַיְכַסּוּ־מַיִם צָרֵיהֶם אֶחָד מֵהֶם לֹא נוֹתָר׃
יב וַיַּאֲמִינוּ בִדְבָרָיו יָשִׁירוּ תְּהִלָּתוֹ׃ יג מִהֲרוּ שָׁכְחוּ מַעֲשָׂיו
לֹא־חִכּוּ לַעֲצָתוֹ׃ יד וַיִּתְאַוּוּ תַאֲוָה בַּמִּדְבָּר וַיְנַסּוּ־אֵל
בִּישִׁימוֹן׃ טו וַיִּתֵּן לָהֶם שֶׁאֱלָתָם וַיְשַׁלַּח רָזוֹן בְּנַפְשָׁם׃
טז וַיְקַנְאוּ לְמֹשֶׁה בַּמַּחֲנֶה לְאַהֲרֹן קְדוֹשׁ יְיָ׃
יז תִּפְתַּח־אֶרֶץ וַתִּבְלַע דָּתָן וַתְּכַס עַל־עֲדַת אֲבִירָם׃
יח וַתִּבְעַר־אֵשׁ בַּעֲדָתָם לֶהָבָה תְּלַהֵט רְשָׁעִים׃ יט יַעֲשׂוּ־
עֵגֶל בְּחֹרֵב וַיִּשְׁתַּחֲווּ לְמַסֵּכָה׃ כ וַיָּמִירוּ אֶת־כְּבוֹדָם

ב. ווער קען אויסערציילען גאטעס מאכט ווער קען פובליקירען זיינע שבחים

ג. ווער משפט און צדקה טהוט אלע צייט, דעם איז גוט בוודאי.

ד. ווען דו גאט דער מאנסט דיין פאלק, בעדאכט אויך מיינע נצרכים.

ה. לאז מיך זעהן דאס גליק פון דיין אויסערוויילט נאציאן.

זיך פרייען מיט זייער פרייד, זיך ריהמען מיט זייער טאהן.

ו. מיר זינדיגען מיט אונזערע עלטערן, אלע מאכען בעטרוג.

ז. פון וואונדער אין מצרים ווערען אונזערע עלטערן ניט קלוג.

דאכטען ניט דיין פיל גנאדע, ווידערשפעניגען בעם ים פיל גענוג.

ח. דאך העלפט זיי גאט צו ליב זיין נאמען, ער בעקענט זיין מאכט.

ט. ער שרייט אן אויף'ן ים, און פיהרט טרוקען, דעם תהום ווי מדבר מאכט.

י. און העלפט זיי פונ'ם פיינד, לייזט זיי אויס פון זיין האנד.

יא. דער וואסער זיי בעדעקט, זיך רעטען איז קיינער אין שטאנד.

יב. דאן גלויבען זיי גאטעס רייד, זינגען איס לויב לידער.

יג. פערגעסען באלד זיינע וואונדער,ווארטען ניט אויף זיין ראט ווידער.

יד. געלוסטען פלייש אין מדבר, און גאט געפרופט פערזוכט.

טו. גיט זיי זייער וואונש, און שיקט אן אויף זיי עקעלזוכט.

טז. ערצערנען משה'ן אין לאגער, און אהרן דעם הייליגען פון גאט.

יז. די ערד זיך עפענט, שלינגט זיי איין, גאנץ געמיינדע ווערט צו שפאט.

יח. א פייער ברענט אויף געמיינדע, א פלאם לאדערט אויף רשעים.

יט. מאכען אין חורב א קאלב, צו א בילד זיך בוקען ווי גויים.

כ. בייטען גאטעס עהרע אין א קאלב וואס טוט גראז פרעסען.

כא. גאט זייער העלפער, וואס אין מצרים טוט וואונדער טהוען זיי פערגעסען.

בְּתַבְנִית שׁוֹר אֹכֵל עֵשֶׂב׃ כא שָׁכְחוּ אֵל מוֹשִׁיעָם
עֹשֶׂה גְדֹלוֹת בְּמִצְרָיִם׃ כב נִפְלָאוֹת בְּאֶרֶץ חָם נוֹרָאוֹת
עַל־יַם־סוּף׃ כג וַיֹּאמֶר לְהַשְׁמִידָם לוּלֵי מֹשֶׁה בְחִירוֹ
עָמַד בַּפֶּרֶץ לְפָנָיו לְהָשִׁיב חֲמָתוֹ מֵהַשְׁחִית׃ כד וַיִּמְאֲסוּ
בְּאֶרֶץ חֶמְדָּה לֹא־הֶאֱמִינוּ לִדְבָרוֹ׃ כה וַיֵּרָגְנוּ בְאָהֳלֵיהֶם
לֹא שָׁמְעוּ בְּקוֹל יְיָ׃ כו וַיִּשָּׂא יָדוֹ לָהֶם לְהַפִּיל אוֹתָם
בַּמִּדְבָּר׃ כז וּלְהַפִּיל זַרְעָם בַּגּוֹיִם וּלְזָרוֹתָם בָּאֲרָצוֹת׃
כח וַיִּצָּמְדוּ לְבַעַל פְּעוֹר וַיֹּאכְלוּ זִבְחֵי מֵתִים׃ כט וַיַּכְעִיסוּ
בְּמַעַלְלֵיהֶם וַתִּפְרָץ־בָּם מַגֵּפָה׃ ל וַיַּעֲמֹד פִּינְחָס וַיְפַלֵּל
וַתֵּעָצַר הַמַּגֵּפָה׃ לא וַתֵּחָשֶׁב לוֹ לִצְדָקָה לְדֹר וָדֹר
עַד־עוֹלָם׃ לב וַיַּקְצִיפוּ עַל־מֵי מְרִיבָה וַיֵּרַע לְמֹשֶׁה
בַּעֲבוּרָם׃ לג כִּי־הִמְרוּ אֶת־רוּחוֹ וַיְבַטֵּא בִּשְׂפָתָיו׃
לד לֹא־הִשְׁמִידוּ אֶת־הָעַמִּים אֲשֶׁר אָמַר יְיָ לָהֶם׃
לה וַיִּתְעָרְבוּ בַגּוֹיִם וַיִּלְמְדוּ מַעֲשֵׂיהֶם׃ לו וַיַּעַבְדוּ אֶת־
עֲצַבֵּיהֶם וַיִּהְיוּ לָהֶם לְמוֹקֵשׁ׃ לז וַיִּזְבְּחוּ אֶת־בְּנֵיהֶם
וְאֶת־בְּנוֹתֵיהֶם לַשֵּׁדִים׃ לח וַיִּשְׁפְּכוּ דָם נָקִי דַּם־בְּנֵיהֶם
וּבְנוֹתֵיהֶם אֲשֶׁר זִבְּחוּ לַעֲצַבֵּי כְנָעַן וַתֶּחֱנַף הָאָרֶץ

כב אִין לאַנד חם טהוּט וואוּנדער, אוּן בײַם ים סוּף ווײַזט גרויסע שרעקען.

כג. אוּן גאָט איז גוזר זײ צוּפֿערטילִיגען, זײ אויסצוּמעקען.

כד. ווען נִיט משה זײַן געלִיבטער וואָלט זיך נִיט געשטעלט אין ווענ.

כה. אוּמקערען גאָטעס צאָרן, וואָלט פֿוּן זײ געווען דער ברעג.

כו. זײ מוּררען אין רי געצעלטען אוּן גאָטעס שטִימע נִיט הערען.

כז. גאָט הײבט זײַן האַנד אוּן שווערט: אין מדבר מוּזען זײ אויסגעראָטעט ווערן.

כח. זײערע קִינדער צווישען פֿעלקער, אין אַלע לאַנדער זײ צוּ שטרײען.

כט. דִינען צוּם פעור, אוּן עסען טויטע־גאָצען־אָפּפֿער אוּן זיך פֿרײען.

ל. ערצִירנען אִים דוּרך שלעכטע טהאַט, אַפּעסט ברעכט אויס מִיט געוואַלט.

לא. אוּן פינחס זיך שטעלט, בעט גאָט אוּן דעם פּעסט אָבהאַלט.

לב. אִים ווערט פֿיר א צדקה גערעכענט אין אַלער געשלעכט.

לג. זײ ערצִירנען גאָט בײ מי־מריבה אוּן משה'ן ווערט ווידער שלעכט

לד. זײ פֿערבִיטערן זײַן גײַסט, אוּן גאָט רעט האַרט אויס צוּ משה'ן.

לה. זײ ראָטען נִיט אויס די הײדען ווי גאָט האָט זײ געהײסען.

לו. זײ אַסִימִילִירען זיך מִיט הײדען, אוּן איבען זײערע זִיטטען.

לז. אוּן דִינען זײערע גאָטצען, אוּן האָבען דרוּם פֿיל געלִיטען.

לח. אוּן שלאַכטען צוּ פֿעלדטײַוולען זײערע זִיהן אוּן טעכטער,

אוּמשוּלדִיג בלוּט פֿערגִיסען אוּן מאַכען דער פֿוּן א געלעכטער.

דִיענען כנען'ס געצען דאָס הײלִיג לאַנד מִיט בלוּט בעפֿלעקט.

בַּדָּמִים׃ לט וַיִּטְמְאוּ בְמַעֲשֵׂיהֶם וַיִּזְנוּ בְּמַעַלְלֵיהֶם׃
מ וַיִּחַר־אַף יְיָ בְּעַמּוֹ וַיְתָעֵב אֶת־נַחֲלָתוֹ׃ מא וַיִּתְּנֵם
בְּיַד־גּוֹיִם וַיִּמְשְׁלוּ בָהֶם שֹׂנְאֵיהֶם׃ מב וַיִּלְחָצוּם
אוֹיְבֵיהֶם וַיִּכָּנְעוּ תַּחַת יָדָם׃ מג פְּעָמִים רַבּוֹת יַצִּילֵם
וְהֵמָּה יַמְרוּ בַעֲצָתָם וַיָּמֹכּוּ בַּעֲוֹנָם׃ מד וַיַּרְא בַּצַּר לָהֶם
בְּשָׁמְעוֹ אֶת־רִנָּתָם׃ מה וַיִּזְכֹּר לָהֶם בְּרִיתוֹ וַיִּנָּחֵם כְּרֹב
חֲסָדָיו׃ מו וַיִּתֵּן אוֹתָם לְרַחֲמִים לִפְנֵי כָּל־שׁוֹבֵיהֶם׃
מז הוֹשִׁיעֵנוּ ׀ יְיָ אֱהֵינוּ וְקַבְּצֵנוּ מִן־הַגּוֹיִם לְהוֹדוֹת
לְשֵׁם קָדְשֶׁךָ לְהִשְׁתַּבֵּחַ בִּתְהִלָּתֶךָ׃ מח בָּרוּךְ יְיָ ׀
אֱהֵי יִשְׂרָאֵל מִן־הָעוֹלָם ׀ וְעַד הָעוֹלָם וְאָמַר כָּל־הָעָם
אָמֵן הַלְלוּיָהּ׃

ספר חמישי

ליום ששי

קז.

זה המזמור נאמר על ארבעה שיצאו מצרה לרוחה צריכים להודות לה׳ כי בעונש חטאם היו בצרה ובחסד אהים נצלו ומהראוי לשבח ולספר בפני רבים׃

א הֹדוּ לַייָ כִּי־טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃ ב יֹאמְרוּ

לט. זנות, מעשים טמאים, צולם, דאס ריינע הארץ ערשרעקט.

מ. דרום ברענט גאטעס צארן, האסט זיין פאלק זיין אייגענטום.

מא. גיט זיי איבער צו די היידען, דער פיינד הערשט אויף זיי אומעטום.

מב. ווערען געדריקט, געשטיקט אונטער פיינדעס האנד.

מג. פיל מאל רעטעט זיי גאט, איז פאר זיי א שטיין א אייזערנעוואנד, זיי בלייבען אבער ווידערשפענסטיג, ליידען ארמוט און גרויס שאנד.

מד. און ווען זיי שרייען הערט גאט צו, ער זעהט דאס עלענד, און דאס וויה,

מה. דען ער איז גנאדיג, און געדענקט זיין בונד און מאכט זיי פריי.

מו. ער ערוועקט אויף זיי רחמנות, וואו נור אין גלות מען טרייבט זיי.

מז. העלף אונז שאן אך גאט, קלייב אונז צוזאמען פון אלע היידען, דיין הייליגען נאמען צו דאנקען, דיר לויבען אין פריידען.

מח. געלויבט איז גאט ישראל'ס פון עוויגקייט ביז עוויגקייט, ענטפערט אלע ווער אויף דער וועלט שטעהט און געהט:
„אמן הללויה!"

קז.

א. דאנקט גאט דען ער איז גוט,
און עוויג גנאדע טהוט!

ב. איר פון פיינד בעפרייטע וואס אייך לייזט אוים נאטעס ארם.

גְּאוּלֵי יְיָ אֲשֶׁר גְּאָלָם מִיַּד־צָר׃ ג וּמֵאֲרָצוֹת קִבְּצָם
מִמִּזְרָח וּמִמַּעֲרָב מִצָּפוֹן וּמִיָּם׃ ד תָּעוּ בַמִּדְבָּר בִּישִׁימוֹן
דָּרֶךְ עִיר מוֹשָׁב לֹא מָצָאוּ׃ ה רְעֵבִים גַּם־צְמֵאִים
נַפְשָׁם בָּהֶם תִּתְעַטָּף׃ ו וַיִּצְעֲקוּ אֶל־יְיָ בַּצַּר לָהֶם
מִמְּצוּקוֹתֵיהֶם יַצִּילֵם׃ ז וַיַּדְרִיכֵם בְּדֶרֶךְ יְשָׁרָה לָלֶכֶת
אֶל־עִיר מוֹשָׁב׃ ח יוֹדוּ לַייָ חַסְדּוֹ וְנִפְלְאוֹתָיו לִבְנֵי
אָדָם׃ ט כִּי־הִשְׂבִּיעַ נֶפֶשׁ שֹׁקֵקָה וְנֶפֶשׁ רְעֵבָה מִלֵּא־
טוֹב׃ י יֹשְׁבֵי חֹשֶׁךְ וְצַלְמָוֶת אֲסִירֵי עֳנִי וּבַרְזֶל׃ יא כִּי־
הִמְרוּ אִמְרֵי־אֵל וַעֲצַת עֶלְיוֹן נָאָצוּ׃ יב וַיַּכְנַע בֶּעָמָל
לִבָּם כָּשְׁלוּ וְאֵין עֹזֵר׃ יג וַיִּזְעֲקוּ אֶל־יְיָ בַּצַּר לָהֶם
מִמְּצוּקוֹתֵיהֶם יוֹשִׁיעֵם׃ יד יוֹצִיאֵם מֵחֹשֶׁךְ וְצַלְמָוֶת
וּמוֹסְרוֹתֵיהֶם יְנַתֵּק׃ טו יוֹדוּ לַייָ חַסְדּוֹ וְנִפְלְאוֹתָיו
לִבְנֵי אָדָם׃ טז כִּי־שִׁבַּר דַּלְתוֹת נְחֹשֶׁת וּבְרִיחֵי בַרְזֶל
גִּדֵּעַ׃ יז אֱוִלִים מִדֶּרֶךְ פִּשְׁעָם וּמֵעֲוֹנֹתֵיהֶם יִתְעַנּוּ׃ יח כָּל־
אֹכֶל תְּתַעֵב נַפְשָׁם וַיַּגִּיעוּ עַד־שַׁעֲרֵי מָוֶת׃ יט וַיִּזְעֲקוּ
אֶל־יְיָ בַּצַּר לָהֶם מִמְּצוּקוֹתֵיהֶם יוֹשִׁיעֵם׃ כ יִשְׁלַח
דְּבָרוֹ וְיִרְפָּאֵם וִימַלֵּט מִשְּׁחִיתוֹתָם׃ כא יוֹדוּ לַייָ חַסְדּוֹ

ג. און אייך איינזאמעלט פון מזרח מערב צפון דרום.

ד. און אירדען אין מדבר אן א וועג, קיין וואהנשטאט ניט געפינען.

ה. הונגעריג דורסטיג די זעעל שמאכט, עס דארט דער זינגען.

ו. אין נויטה און דראנגזאל שרייען זיי און זיי רעטעט גאט.

ז. ער פיהרט זיי אויף'ן גראדען וועג, און טרעפין א וואהנשטאט.

ח. און זיי דאנקען גאט פיר זיין גנאדע, פאר זיינע וואונדער.

און ערציילען דאס פיר אלע ערדענקינדער.

ט. און גאט זעטיגט די זעעלע וואס איז מיד און מאט,

דעם הונגעריגען מיט אלעס גוט מאכט ער זאט.

י. די אין פינסטער זיצען, און טוידעסשאטען, אין אייזען געשמידט

יא. וויל זיי זיינען גאט ניט געהארכזאם, דעם העכסטען פאלגען ניט,

יב. די פים שטרויכלען, די הארץ געדריקט און קיין העלפער איז ניטא.

יג. אין נאטה שרייען זיי צו גאט, און גאטעס הילף איז ווידער דא.

יד. פיהרט זיי פון פינסטערניש פון טוידעס שאטען, דאס ליכט זיי וויזט,

די פעסעלען און קייטען פון זיי צו רייסט.

טו. און זיי דאנקען גאט פיר זיין גנאדע פיר זיינע וואונדער,

און ערציילען דאס פיר אלע ערדענקינדער.

טז. דען קופערנע טירען צו שלאגט,

און אייזערנע ריגלען צוהאקט.

יז. נארען די פון וועג וויכען, און דורך זייער זינד קריינקען;

יח. עס עקעלט זיי שפייז, און פון לעבען איז שאן ניט צו דיינקען.

יט. אין נאטה שרייען זיי צו גאט, און גאט העלפט זיי פון אונטערגאנג.

כ. ער שיקט זיין ווארט, היילט זיי און רעטעט פון נאטה און דראנג.

כא. און זיי דאנקען גאט פיר זיין גנאדע, פיר זיינע וואונדער,

און ערציילען דאס פיר אלע ערדענקינדער.

וְנִפְלְאוֹתָיו לִבְנֵי אָדָם׃ כב וְיִזְבְּחוּ זִבְחֵי תוֹדָה וִיסַפְּרוּ
מַעֲשָׂיו בְּרִנָּה׃ כג יוֹרְדֵי הַיָּם בָּאֳנִיּוֹת עֹשֵׂי מְלָאכָה
בְּמַיִם רַבִּים׃ כד הֵמָּה רָאוּ מַעֲשֵׂי יְיָ וְנִפְלְאוֹתָיו
בִּמְצוּלָה׃ כה וַיֹּאמֶר וַיַּעֲמֵד רוּחַ סְעָרָה וַתְּרוֹמֵם גַּלָּיו׃
כו יַעֲלוּ שָׁמַיִם יֵרְדוּ תְהוֹמוֹת נַפְשָׁם בְּרָעָה תִתְמוֹגָג׃
כז יָחוֹגּוּ וְיָנוּעוּ כַּשִּׁכּוֹר וְכָל־חָכְמָתָם תִּתְבַּלָּע׃ כח וַיִּצְעֲקוּ
אֶל־יְיָ בַּצַּר לָהֶם וּמִמְּצוּקֹתֵיהֶם יוֹצִיאֵם׃ כט יָקֵם
סְעָרָה לִדְמָמָה וַיֶּחֱשׁוּ גַּלֵּיהֶם׃ ל וַיִּשְׂמְחוּ כִי־יִשְׁתֹּקוּ
וַיַּנְחֵם אֶל־מְחוֹז חֶפְצָם׃ לא יוֹדוּ לַייָ חַסְדּוֹ וְנִפְלְאוֹתָיו
לִבְנֵי אָדָם׃ לב וִירוֹמְמוּהוּ בִּקְהַל עָם וּבְמוֹשַׁב זְקֵנִים
יְהַלְלוּהוּ׃ לג יָשֵׂם נְהָרוֹת לְמִדְבָּר וּמֹצָאֵי מַיִם לְצִמָּאוֹן׃
לד אֶרֶץ פְּרִי לִמְלֵחָה מֵרָעַת יוֹשְׁבֵי בָהּ׃ לה יָשֵׂם מִדְבָּר
לַאֲגַם־מַיִם וְאֶרֶץ צִיָּה לְמֹצָאֵי מָיִם׃ לו וַיּוֹשֶׁב שָׁם
רְעֵבִים וַיְכוֹנְנוּ עִיר מוֹשָׁב׃ לז וַיִּזְרְעוּ שָׂדוֹת וַיִּטְּעוּ
כְרָמִים וַיַּעֲשׂוּ פְּרִי תְבוּאָה׃ לח וַיְבָרְכֵם וַיִּרְבּוּ מְאֹד
וּבְהֶמְתָּם לֹא יַמְעִיט׃ לט וַיִּמְעֲטוּ וַיָּשֹׁחוּ מֵעֹצֶר רָעָה

כב. און ברייִנגען דאַנקאָפּפֿער צו גאָט אַלעס געשאַנק,
און ערצייִלען זייַנע וואונדער מיט געזאַנג און דאַנק.

כג. די אין שיפֿען רייַזען אויפֿן ים אויף גרויס וואַסער טרייַבן געשעפֿט.
און זעהן גאָטעס מעשים, די וואונדער אין טיפֿענעס טרעפֿט.
כה. גאָט גיט אַ זאָג, עס ווערט אַ שטורם די וואַלען הייבען זיך הויך.
כו. זיי שטייַגען ביז הימעל, זינקען ביז גרונט, פֿון שרעק הייבט דער מוח.
כז. זיי טומלען, שווינדלען ווי אַ שכור, אַלע חכמות איז פֿערדעקט.
כח. אין באָטה שרייַען זיי צו גאָט, און דער אומגליק ווערט געעקט.
כט. דעם שטורם מאַכט גאָט שטום, די וואַלען שטייִהען שטיל.
ל. און די שיפֿלייַט פֿרייִען זיך, גאָט פֿיהרט צום געווינשטען ציל.
לא. און זיי דאַנקען גאָט פֿאַר זייַן גנאַדע פֿאַר זייַנע וואונדער,
און ערצייִלען דאָס פֿאַר אַלע ערדענקינדער.
לב. און פֿאָלקס פֿערזאַמלונג גאָט ערהויבען,
וואו סנהדרין זיצען דאָרטן אים לויבען.

~~~~~~

לג. פֿון טייַכען מאַכט גאָט מדבר, פֿון קוואַלען אַ דאַרע לאַנד.
לד. פֿרוכט-פֿעלדער ווערן זאַלץ, דורך זינד ווערן זיי צושטראַנד.
לה. וואו מדבר מאַכט גאָט וואַסער-זעע, וואו דירלאַנד ווערט קוואַלען דאָרט.
לו. און הונגעריגע בעזעצט ער דאָרט, בויען וואָהנשטעט אופֿן אָרט.
לז. זייִהען פֿעלדער, פֿלאַנצען גערטנער, עס וואַכסט געטרייַדע פֿרוכט.
לח. ער זעגענט און זיי מעהרען זיך, און אויך ניט וועניג די פֿיה צוכט.
לט. ווען זיי וועניג ווערן, זייער לעבען ווירד זיי זויער,
ווייַל אַ בייִזער הערשער ברייִנגט אויף זיי דעם טרויער.
~~~~~~

וְיָגוֹן׃ מ שֹׁפֵךְ בּוּז עַל־נְדִיבִים וַיַּתְעֵם בְּתֹהוּ לֹא־דָרֶךְ׃
מא וַיְשַׂגֵּב אֶבְיוֹן מֵעוֹנִי וַיָּשֶׂם כַּצֹּאן מִשְׁפָּחוֹת׃ מב יִרְאוּ
יְשָׁרִים וְיִשְׂמָחוּ וְכָל־עַוְלָה קָפְצָה פִּיהָ׃ מג מִי־חָכָם
וְיִשְׁמָר־אֵלֶּה וְיִתְבּוֹנְנוּ חַסְדֵי יְיָ׃

קח.

א שִׁיר מִזְמוֹר לְדָוִד׃ ב נָכוֹן לִבִּי אֱלֹהִים אָשִׁירָה
וַאֲזַמְּרָה אַף־כְּבוֹדִי׃ ג עוּרָה הַנֵּבֶל וְכִנּוֹר אָעִירָה שָּׁחַר׃
ד אוֹדְךָ בָעַמִּים ׀ יְיָ וַאֲזַמֶּרְךָ בַּלְאֻמִּים׃ ה כִּי־גָדֹל
מֵעַל־שָׁמַיִם חַסְדֶּךָ וְעַד־שְׁחָקִים אֲמִתֶּךָ׃ ו רוּמָה עַל־
שָׁמַיִם אֱלֹהִים וְעַל כָּל־הָאָרֶץ כְּבוֹדֶךָ׃ ז לְמַעַן יֵחָלְצוּן
יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי׃ ח אֱלֹהִים ׀ דִּבֶּר בְּקָדְשׁוֹ
אֶעְלֹזָה אֲחַלְּקָה שְׁכֶם וְעֵמֶק סֻכּוֹת אֲמַדֵּד׃ ט לִי גִלְעָד ׀
לִי מְנַשֶּׁה וְאֶפְרַיִם מָעוֹז רֹאשִׁי יְהוּדָה מְחֹקְקִי׃ י מוֹאָב ׀
סִיר רַחְצִי עַל־אֱדוֹם אַשְׁלִיךְ נַעֲלִי עֲלֵי פְלֶשֶׁת אֶתְרוֹעָע׃
יא מִי יֹבִלֵנִי עִיר מִבְצָר מִי נָחַנִי עַד־אֱדוֹם׃ יב הֲלֹא־
אֱלֹהִים זְנַחְתָּנוּ וְלֹא־תֵצֵא אֱלֹהִים בְּצִבְאֹתֵינוּ׃ יג הָבָה־

מ. גאָט גיסט שאַנדע אויף אַדעל, זיי אירן פֿונם וועג.
מא. און הויבט דעם אָרמען, מאַכט גרויס זיין פֿאַמיליע, ווי שאָף אָן אַ ברעג.
מב. פֿרומע זעהן און זיך פֿרייען, די אונרעכט דאָס מויל פֿערשפּאַרט.
מג. ווער קלוג איז דער בעטראַכט גאָטעס גנאַדע אין אַלען אָרט.

קח.

א. אַליעד געזאַנג פֿון דוד.

ב. אונערשראָקען איז מיין האַרץ מיין געפֿיהל,
צו גאָט נור זינג איך און שפּיל.
ג. ערוואַכע מיין עהרע, מיין האַרפֿע מיין פֿידעל.
איך וועק אויף דעם מאָרגענשטערן מיט מיין לידעל.
ד. איך דאַנק דיר אונטער פֿעלקער אונטער נאַציאָנען.
ה. דיין חסד איז גרויס ביזן הימעל, דיין אמת איבער די זאָנגען.
ו. ווער גאָט ערהויבען אין דיין הימעלצעלט,
דיין כבוד איז פֿול די גאַנצע וועלט.
ז. דיינע געליבטע זאָלען געראַטעט ווערין אַלע בענאַנד
ענטפֿער מיר גאָט, העלף מיט דיין רעכטע האַנד.
ח. גאָט האָט גערעדט מיט זיין היילינען וואָרט,
איך וועל מיך נאָך פֿרייען אין מיין אָרט,
וועל שכם טיילען, דאָס טאָל סכות מעסטען.
ט. מיר גיהערט גלעד און מנשה, און גאָר אָם בעסטען,
איז אפרים מיין הויפּט רעגירער,
און יהודה מיין געזעטצפֿיהרער
י. מואב איז מיין וואַסטאָפּף, אדום מיין שטיוועלקנעכט.
ועסט דו פלשתים נאָך אויף מיר שאַלען ווען דיר גייהט שלעכט?
יא. ווער פֿירט מיר אין צור, בעלאַגערן די שטאָט,
ווער בעגלייט מיר ביז אדום? דו נור אַך גאָט!
יב. דו פֿערלאָזט אונז יעטצט אַך גאָט מיין העדר,
און גייהסט ניט אַרויס אין אונזער מיליטער.

לָּנוּ עֶזְרָת מִצָּר וְשָׁוְא תְּשׁוּעַת אָדָם׃ יד בֵּאלֹהִים נַעֲשֶׂה־
חָיִל וְהוּא יָבוּס צָרֵינוּ׃

קט.

חברו דוד בברחו מפני שאול ובאותו פעם היה לו הרבה שונאים שהיו מדברים רק רע עליו והיו מראין אליו כאלו היו אוהביו לכך היו מקללם במר נפשו׃

א לַמְנַצֵּחַ לְדָוִד מִזְמוֹר אֱלֹהֵי תְהִלָּתִי אַל־תֶּחֱרַשׁ׃
ב כִּי פִי רָשָׁע וּפִי־מִרְמָה עָלַי פָּתָחוּ דִּבְּרוּ אִתִּי לְשׁוֹן
שָׁקֶר׃ ג וְדִבְרֵי שִׂנְאָה סְבָבוּנִי וַיִּלָּחֲמוּנִי חִנָּם׃ ד תַּחַת־
אַהֲבָתִי יִשְׂטְנוּנִי וַאֲנִי תְפִלָּה׃ ה וַיָּשִׂימוּ עָלַי רָעָה
תַּחַת טוֹבָה וְשִׂנְאָה תַּחַת אַהֲבָתִי׃ ו הַפְקֵד עָלָיו
רָשָׁע וְשָׂטָן יַעֲמֹד עַל־יְמִינוֹ׃ ז בְּהִשָּׁפְטוֹ יֵצֵא רָשָׁע
וּתְפִלָּתוֹ תִּהְיֶה לַחֲטָאָה׃ ח יִהְיוּ־יָמָיו מְעַטִּים פְּקֻדָּתוֹ
יִקַּח אַחֵר׃ ט יִהְיוּ־בָנָיו יְתוֹמִים וְאִשְׁתּוֹ אַלְמָנָה׃ י וְנוֹעַ
יָנוּעוּ בָנָיו וְשִׁאֵלוּ וְדָרְשׁוּ מֵחָרְבוֹתֵיהֶם׃ יא יְנַקֵּשׁ נוֹשֶׁה
לְכָל־אֲשֶׁר־לוֹ וְיָבֹזּוּ זָרִים יְגִיעוֹ׃ יב אַל־יְהִי־לוֹ מֹשֵׁךְ
חָסֶד וְאַל־יְהִי חוֹנֵן לִיתוֹמָיו׃ יג יְהִי־אַחֲרִיתוֹ לְהַכְרִית
בְּדוֹר אַחֵר יִמַּח שְׁמָם׃ יד יִזָּכֵר ׀ עֲוֹן אֲבֹתָיו אֶל־יְיָ
וְחַטַּאת אִמּוֹ אַל־תִּמָּח׃ טו יִהְיוּ נֶגֶד־יְיָ תָּמִיד וְיַכְרֵת

יג. הילף פון פיינד גיב אונז גאָט, נור דו קאָנסט,
דען מענשענס הילף איז גאָר אומזאָנסט,
יד, מיט גאָט טהוען מיר אויף, גרויסע מאַכט,
ער צוטרעט אונזער פיינד צושטערט זייער טראַכט.

קט.

א. דעם זאַנגמייסטער, דוד'ס אַניזאַנג.

מיין געריהמטער גאָט שווייג ניט, שטעה ניט שטיל,
ב. דער רשע דער בעטריגער עפענט אויף זיין מויל,
רייידען אויף מיר ליגענס, זעהר פיעל.
ג. אומזאָנסט האַסען מיר און שטרייטען גאָר אַ גרויל.
ד. אַנשטאָט מיינע ליעבע האַסען זיי מיר, און איך בעט גאָט פאַר זיי.
ה. פערגעלטען בייז פאַר גוטס, האַס פאַר ליעבע, אוי וויי!
ו. שיק גאָט אויף אים אַ רשע, דעם שטן ביי זיין רעכטע האַנד.
ז. זאָל ער פון געריכט שולדיג ארויס, קיין כפרה פאַר זיינע זינד.
ח. זיינע טעג זאָל געמינערט ווערן, אַ פרעמדער נעהמט צו זיין שטאַנד.
ט. זיינע קינדער יתומים, זיין ווייב אַנ'אַלמנה, בלייבען אויפן ווינד,
י. זיינע קינדער זאָלען קיין אָרט פינדען, אויך ניט אין וויסטע שטיבער.
נע וגד אומגעהן, און בעטלען ברויט אין די הייזער.
יא. זיינע מאָהנער זאָלען אים דריקען, זיין פערמעגען רויבען דאַריבער
יב. נימאַנד זאָל אים גנאַדע טאָהן, אויף זיינע יתומים קיין ערליידער.
יג. ביזן לעצט אויסגיראָט, ביזן לעצטען דור זיין נאָמען פערמעקט,
יד. זיין פאָטערס און מוטערס זינד זאָל ווערן פון גאָט געוועקט.
טו. און אימער שטעהן פאַר גאָט, זיין געדאַכטעניס פון לאַנד אויסראָטען.

מֵאֶרֶץ זִכְרָם׃ טז יַעַן אֲשֶׁר ׀ לֹא־זָכַר עֲשׂוֹת חָסֶד
וַיִּרְדֹּף אִישׁ־עָנִי וְאֶבְיוֹן וְנִכְאֵה לֵבָב לְמוֹתֵת׃ יז וַיֶּאֱהַב
קְלָלָה וַתְּבוֹאֵהוּ וְלֹא־חָפֵץ בִּבְרָכָה וַתִּרְחַק מִמֶּנּוּ׃
יח וַיִּלְבַּשׁ קְלָלָה כְּמַדּוֹ וַתָּבֹא כַמַּיִם בְּקִרְבּוֹ וְכַשֶּׁמֶן
בְּעַצְמוֹתָיו׃ יט תְּהִי־לוֹ כְּבֶגֶד יַעְטֶה וּלְמֵזַח תָּמִיד
יַחְגְּרֶהָ׃ כ זֹאת ׀ פְּעֻלַּת שֹׂטְנַי מֵאֵת יְיָ וְהַדֹּבְרִים
רָע עַל־נַפְשִׁי׃ כא וְאַתָּה ׀ יְיָ*) יְיָ עֲשֵׂה־אִתִּי לְמַעַן
שְׁמֶךָ כִּי־טוֹב חַסְדְּךָ הַצִּילֵנִי׃ כב כִּי־עָנִי וְאֶבְיוֹן אָנֹכִי
וְלִבִּי חָלַל בְּקִרְבִּי׃ כג כְּצֵל כִּנְטוֹתוֹ נֶהֱלָכְתִּי נִנְעַרְתִּי
כָּאַרְבֶּה׃ כד בִּרְכַּי כָּשְׁלוּ מִצּוֹם וּבְשָׂרִי כָּחַשׁ מִשָּׁמֶן׃
כה וַאֲנִי ׀ הָיִיתִי חֶרְפָּה לָהֶם יִרְאוּנִי יְנִיעוּן רֹאשָׁם׃
כו עָזְרֵנִי יְיָ אֱלֹהָי הוֹשִׁיעֵנִי כְחַסְדֶּךָ׃ כז וְיֵדְעוּ כִּי־
יָדְךָ זֹּאת אַתָּה יְיָ עֲשִׂיתָהּ׃ כח יְקַלְלוּ־הֵמָּה וְאַתָּה
תְבָרֵךְ קָמוּ ׀ וַיֵּבֹשׁוּ וְעַבְדְּךָ יִשְׂמָח׃ כט יִלְבְּשׁוּ שׂוֹטְנַי
כְּלִמָּה וְיַעֲטוּ כַמְעִיל בָּשְׁתָּם׃ ל אוֹדֶה יְיָ מְאֹד בְּפִי
וּבְתוֹךְ רַבִּים אֲהַלְלֶנּוּ׃ לא כִּי־יַעֲמֹד לִימִין אֶבְיוֹן לְהוֹשִׁיעַ
מִשֹּׁפְטֵי נַפְשׁוֹ׃

*) כ׳ במספר כ״ו

טז. דרום וויל ער טהוט קיין גנאַדע דעם אַרמען, נור טויטען וויל ער דער שטן

יז. ער ליבט שילטען, זאָל אים אויך ניט בענשען קיינער.

יח. זיין פלוך אים קלעבט ווי זיין העמד, ווי וואַסער אין לייב, ווי אייל אין ביינער.

יט. ווי אַ קלייד זאָל אים איינהילען זיין פלוך זיין קיטטער,

ווי אַ גורט פעסט אָן לייב זאָל אים אָנגורטען אימער *).

כ. זאָ שילטען מיר מיינע פיינד, בעטען גאָט אויף מיין לעבען אַלדאָס ביזז

כא. דו אָבער גאָט מיט דיין גנאַדע, צו ליב דיין נאָמען מיר אויס לייז.

כב. עלענד אָרם בין איך מיין האַרץ איז מיר צו שלאָגען.

כג. ווי אַ שאַטען שווינדע איך ווי היישעריקען מיך נאָגען.

כד. מיינע קניע שטרויכלען פון פאַסטען, מיין פלייש מאָגער פון פעט.

כה. איך בין צו שאַנד, עס שאָקעלט מיטן קאָפּ ווער מיך זעהט.

כו. העלף מיר גאָט, העלף מיר מיט דיינע־גרויס גנאַדע.

כז. זאָל מען וויסען דאָס דו גאָט טהוסט דאָס אַלעס בודאי.

כח. זיי שילטען, דו זאָלסט בענשען, זיי פערשעם, מיך ערפריי נאָכאַנאַנד.

כט. ווי אין אַ הילע זאָלען זיי זיך איינהילען אין שמאַך אין שאַנד.

ל. איך דאַנק זעהר גאָט צווישען פאָלק וועל איך מיין לויב אים געבען.

לא. גאָט שטעהט צו רעכטער זייט דעם אַרמען, פון פאַלשע ריכטער שיצט זיין לעבען.

*) עד כאן הקללות שקללו שונאי דוד אותו, עיין הבאור.

קי.

בו יסופר היאך ששאלו לאליעזר עבד אברהם ויספר היאך הרג אברהם מלכים גדולים וחיילותם עיין בפנים ותמצא שכל המזמור הולך על אברהם בשביל שהכיר את בוראו בילדותו לכך זכה לשם:

א לְדָוִד מִזְמוֹר נְאֻם יְיָ | לַאדֹנִי שֵׁב לִימִינִי עַד־
אָשִׁית אֹיְבֶיךָ הֲדֹם לְרַגְלֶיךָ׃ ב מַטֵּה עֻזְּךָ יִשְׁלַח יְיָ
מִצִּיּוֹן רְדֵה בְּקֶרֶב אֹיְבֶיךָ׃ ג עַמְּךָ נְדָבֹת בְּיוֹם חֵילֶךָ
בְּהַדְרֵי־קֹדֶשׁ מֵרֶחֶם מִשְׁחָר לְךָ טַל יַלְדֻתֶיךָ׃ ד נִשְׁבַּע
יְיָ | וְלֹא יִנָּחֵם אַתָּה־כֹהֵן לְעוֹלָם עַל־דִּבְרָתִי מַלְכִּי־
צֶדֶק׃ ה יְיָ עַל־יְמִינְךָ מָחַץ בְּיוֹם־אַפּוֹ מְלָכִים׃
ו יָדִין בַּגּוֹיִם מָלֵא גְוִיּוֹת מָחַץ רֹאשׁ עַל־אֶרֶץ רַבָּה׃
ז מִנַּחַל בַּדֶּרֶךְ יִשְׁתֶּה עַל־כֵּן יָרִים רֹאשׁ׃

קיא.

זה המזמור נאמר בא"ב ובכל פסוק שני אותיות ובב' פסוקים אחרונים ג' אותיות. והמזמור קצר ונכבד ידבר במעשה הקדוש ברוך הוא וגדולים מעשי ה':

א הַלְלוּיָהּ | אוֹדֶה יְיָ בְּכָל־לֵבָב בְּסוֹד יְשָׁרִים
וְעֵדָה׃ ב גְּדֹלִים מַעֲשֵׂי יְיָ דְּרוּשִׁים לְכָל־חֶפְצֵיהֶם׃
ג הוֹד־וְהָדָר פָּעֳלוֹ וְצִדְקָתוֹ עֹמֶדֶת לָעַד׃ ד זֵכֶר עָשָׂה
לְנִפְלְאֹתָיו חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ׃ ה טֶרֶף נָתַן לִירֵאָיו יִזְכֹּר
לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ׃ ו כֹּחַ מַעֲשָׂיו הִגִּיד לְעַמּוֹ לָתֵת לָהֶם

ק׳.

א. דוד׳ס א געזאנג.

גאָט רעדט צו מיין העררן דוד. „זיץ ביי מיין רעכטע האַנד,
ביז איך לייג דיין פיינד אלס פוסשעמעל אונטער דיינע פיס.

ב. דיין סצעפטער שטרעקט גאָט פון ציון אויך אין פרעמדענס לאַנד,
רעגירע אויף דיין פיינד, און אים בעזיגען וועסט דו גווים.

ג. פרייוויליג געהט דיין פאָלק דיר העלפין אינ׳ם שטרייט,
שאָן געשמיקט און הייליג ווי דער מאָרגענשטערן,

הי דער טוי פריש בעלעבט שטרייטען דיינע יונגע לייט״.

ד. דרויף האָט גאָט געשוואָרען, קיין חרטה גילט ביי גאָט דעם העררן:
עוויג ביסט דו מיין דינער, דו מלכי=צדק אויף מיין וואָרט.

ה. גאָט שטעהט ביי דיין רעכטע האַנד, און מיט זיין צאָרן,
וועט קעניגען טויט שלאָגען היינט אויפן אָרט.

ו. היידען וועט ער ריכטען, איבער לייבען וועט מען פאָהרען,
און שמעטערט קאָפף אין רבה לאַנד.
בלוט פליסט איבערן וועג, איבערן זאַנד.
וויל דער פיינד הויבט זיין קאָפּ שטירצט אים גאָטעס האַנד.

קי״א.

א. הַלְלוּיָהּ!

איך דאַנק גאָט מיטן גאַנצען הערצען אינ׳ם פרומען געמיינדע ראַטה.

ב. גרויס איז גאָטעס מעשים, אָנגעמאָסטען צום צוועק זיין טהאַט.

ג. זיין ווערק מאַיעסטעטיש, עוויג שטעהט זיין גערעכטע טהאַט.

ד. צום אַנדענקען מאַכט ער זיינע וואונדער,
גנאַדע בארמהערציג איז גאָט פון גרונט.

ה. און גיט שפייז אַלע מענשענקינדער.
עוויג דאַכט ער זיין הייליגען בונט.

ו. זיין ריזענקראַפט בעווייזט ער זיין נאַציאָן,
היידענאייגענטום שיינקט ער זיי אַוועק.

נַחֲלַת גּוֹיִם: ז מַעֲשֵׂי יָדָיו אֱמֶת וּמִשְׁפָּט נֶאֱמָנִים כָּל־
פִּקּוּדָיו: ח סְמוּכִים לָעַד לְעוֹלָם עֲשׂוּיִם בֶּאֱמֶת וְיָשָׁר:
ט פְּדוּת | שָׁלַח לְעַמּוֹ צִוָּה לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ קָדוֹשׁ וְנוֹרָא
שְׁמוֹ: י רֵאשִׁית חָכְמָה | יִרְאַת יְיָ שֵׂכֶל טוֹב
לְכָל־עֹשֵׂיהֶם תְּהִלָּתוֹ עֹמֶדֶת לָעַד:

קיב.

גם זה המזמור נאמר בא״ב בכל פסוק שני אותיות ובשני אחרונים שלש ומספר על מדות טובות שיבור לו אדם והיאך יתן צדקה ושכרו שלא יצטרך לבריות:

א הַלְלוּיָהּ | אַשְׁרֵי־אִישׁ יָרֵא אֶת־יְיָ בְּמִצְוֹתָיו
חָפֵץ מְאֹד: ב גִּבּוֹר בָּאָרֶץ יִהְיֶה זַרְעוֹ דּוֹר יְשָׁרִים
יְבֹרָךְ: ג הוֹן־וָעֹשֶׁר בְּבֵיתוֹ וְצִדְקָתוֹ עֹמֶדֶת לָעַד:
ד זָרַח בַּחֹשֶׁךְ אוֹר לַיְשָׁרִים חַנּוּן וְרַחוּם וְצַדִּיק: ה טוֹב־
אִישׁ חוֹנֵן וּמַלְוֶה יְכַלְכֵּל דְּבָרָיו בְּמִשְׁפָּט: ו כִּי־לְעוֹלָם
לֹא־יִמּוֹט לְזֵכֶר עוֹלָם יִהְיֶה צַדִּיק: ז מִשְּׁמוּעָה רָעָה
לֹא יִירָא נָכוֹן לִבּוֹ בָּטֻחַ בַּייָ: ח סָמוּךְ לִבּוֹ לֹא
יִירָא עַד אֲשֶׁר־יִרְאֶה בְצָרָיו: ט פִּזַּר | נָתַן לָאֶבְיוֹנִים
צִדְקָתוֹ עֹמֶדֶת לָעַד קַרְנוֹ תָּרוּם בְּכָבוֹד: י רָשָׁע יִרְאֶה |
וְכָעָס שִׁנָּיו יַחֲרֹק וְנָמָס תַּאֲוַת רְשָׁעִים תֹּאבֵד:

ז. מיט אמת משפט איז אַלעס זיין טאָהן.
זיינע געבאָט איז טריי, עס צילט צום צוועק.
ח. עוויג געשטיצט איז דער אמת איז גראַד און גלייך.
ט. שיקט אַ בעפרייאונג זיין פאָלק, עוויג האַלט זיין פערבאָט,
הייליג און שרעקליך איז זיין נאָמען אין וועלטען־רייך.
י. דאָס הויפט חכמה איז, זיך פירכטען פאַר גאָט,
קלוג און גוט איז דער ווער זאָ טהוט,
יענעמס לויב עוויג שטעהט, יענעם איז שוין גוט.

קיב.

א. הַלְלוּיָהּ!

וואָהל איז דעם מאַנן וועד עס האָט מורא פאַר גאָט.
און זעהר לוסט האָט אין זיינע געבאָט.
ב. זיינע קינדער אין לאַנד וועלין זיין העלדענמענשען,
מיט זיין פרומען געשלעכט וועט זיך יעדער בענשען.
ג. איבערפלוס און רייכטום וועט זיין אין זיין הויז.
זיין צדקה שטעהט עוויג, ביז די וועלט געהט אויס.
ד. אין דער פינסטער שטראַהלט אַ ליכט פאַר די פרומען,
פון גנאָדיגען, בארמהערציגען גערעכטען גאָט וועט דאָס קומען.
ה. וואָהל דעם מאַן וועד גנאָדיג איז און באָרגט,
זיינע אַלע זאַכען ריכטיג גוט בעזאָרגט.
ו. דיזער מאַן ווירד עוויג ניט אויסגליטשען,
דעם צדיק'ס אַנדענקען וועט עוויג בליטצען.
ז. פון אַ שלעכטע בשורה ניט שרעקט זיך, ניט קלאָגט,
דען אויף גאָט גור האָפט, זיין האַרץ איז אונפערצאָגט.
ח. זיין האַרץ אונערשראָקען, געשטיצט מיט פעסטען מוטה,
און ראַכע זעהט אויף זיין פיינד ווי עס גיסט זיין בלוט.
ט. צדקה שפרייט ער, דאָס שטעהט עוויג וואָס ער טוט דעם אָרמען,
זיין גליק זיין עהרע שטראַהלט, גאָט וועט אים ערבאַרמען.
י. און דער רשע קוקט, זיין הערץ צו שמעלצט און קריצט די ציינער,
דעם רשע'ס האָפענונג ווערט פערזייהט אויף שטיינער.

קיג.

בו יסופר נפלאות מיציאת מצרים:

א הַלְלוּיָהּ | הַלְלוּ עַבְדֵי יְיָ הַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְיָ׃
ב יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם׃ ג מִמִּזְרַח־
שֶׁמֶשׁ עַד־מְבוֹאוֹ מְהֻלָּל שֵׁם יְיָ׃ ד רָם עַל־כָּל־
גּוֹיִם | יְיָ עַל הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ׃ ה מִי כַּייָ אֱלֹהֵינוּ
הַמַּגְבִּיהִי לָשָׁבֶת׃ ו הַמַּשְׁפִּילִי לִרְאוֹת בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ׃
ז מְקִימִי מֵעָפָר דָּל מֵאַשְׁפֹּת יָרִים אֶבְיוֹן׃ ח לְהוֹשִׁיבִי
עִם־נְדִיבִים עִם נְדִיבֵי עַמּוֹ׃ ט מוֹשִׁיבִי | עֲקֶרֶת הַבַּיִת
אֵם־הַבָּנִים שְׂמֵחָה הַלְלוּיָהּ׃

קיד.

בו מבואר מפני מה זכה יהודה למלכות:

א בְּצֵאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרָיִם בֵּית יַעֲקֹב מֵעַם לֹעֵז׃
ב הָיְתָה יְהוּדָה לְקָדְשׁוֹ יִשְׂרָאֵל מַמְשְׁלוֹתָיו׃ ג הַיָּם
רָאָה וַיָּנֹס הַיַּרְדֵּן יִסֹּב לְאָחוֹר׃ ד הֶהָרִים רָקְדוּ כְאֵילִים
גְּבָעוֹת כִּבְנֵי־צֹאן׃ ה מַה־לְּךָ הַיָּם כִּי תָנוּס הַיַּרְדֵּן
תִּסֹּב לְאָחוֹר׃ ו הֶהָרִים תִּרְקְדוּ כְאֵילִים גְּבָעוֹת כִּבְנֵי־

קיג.

א· הַלְלוּיָהּ !

לויבט גאָט איר גאָטעס קנעכט לויבט זיין נאָמען.

ב. געלויבט זיי גאָטעס־נאָמען פון יעצט ביז עוויג אָמן !

ג. פון זונן אויפשיין ביז אונטערגאנג טוט מען גאָט לויבען.

ד. איבער פעלקער און איבער הימעלשארען איז זיין עהרע ערהויבען.

ה. ווער איז ווי אונזער גאָט וואָס טראָהנט זאָ הויך.

ו. און קוקט פון הימעל אראָב אויף דער ערד נאָך אויך.

ז. ער הויבט פון שטויב דעם אָרמען, פונ'ם מישטהויפען,

און זעצט אים צווישען אדעל לייט אין גרויסע הויפען.

ח. ער ערקוויקט די עקרה, אַ פאַמיליע ווירד איר הויז.

ט. און ביי די מוטער מיט די קינדער איז די שמחה גרויס

קיד.

א. ווען ישראל געהן פון מצרים ארויס,

פון בארבארען־פאָלק יעקב'ס הויז.

ב. יהודה ווערט זיין הייליגטום, ישראל זיין קעניגרייך.

ג. דער ים איס זעהט—אנטלייפט, דער ירדן—צוריק גלייך.

ד. בערג שפּרינגען אויף ווי ווידער, עס קעהרט גאנץ בעשאף,

און בערג הינלען שפּרינגען ווי יונגע שאף.

ה. וואָס איז דיר ים וואָס דו לייפסט? ירדן דו געהסט צוריק?

וואָרום שפּרינגט איר בערג ווי ווידער? הינלען ווי שאף מאכט שטיק.

צֹאן׃ ז מִלִּפְנֵי אָדוֹן חוּלִי אָרֶץ מִלִּפְנֵי אֱלוֹהַּ יַעֲקֹב׃
ח הַהֹפְכִי הַצּוּר אֲגַם־מָיִם חַלָּמִישׁ לְמַעְיְנוֹ־מָיִם׃

קטו.

תפלה על אריכת הגלות שיעשה למען שמו שלא יתחלל׃

א לֹא לָנוּ | יְיָ לֹא־לָנוּ כִּי־לְשִׁמְךָ תֵּן כָּבוֹד עַל־
חַסְדְּךָ עַל־אֲמִתֶּךָ׃ ב לָמָּה יֹאמְרוּ הַגּוֹיִם אַיֵּה־נָא
אֱלֹהֵיהֶם׃ ג וֵאלֹהֵינוּ בַשָּׁמָיִם כֹּל אֲשֶׁר־חָפֵץ עָשָׂה׃
ד עֲצַבֵּיהֶם כֶּסֶף וְזָהָב מַעֲשֵׂה יְדֵי אָדָם׃ ה פֶּה־לָהֶם
וְלֹא יְדַבֵּרוּ עֵינַיִם לָהֶם וְלֹא יִרְאוּ׃ ו אָזְנַיִם לָהֶם וְלֹא
יִשְׁמָעוּ אַף לָהֶם וְלֹא יְרִיחוּן׃ ז יְדֵיהֶם | וְלֹא יְמִישׁוּן
רַגְלֵיהֶם וְלֹא יְהַלֵּכוּ לֹא־יֶהְגּוּ בִּגְרוֹנָם׃ ח כְּמוֹהֶם יִהְיוּ
עֹשֵׂיהֶם כֹּל אֲשֶׁר־בֹּטֵחַ בָּהֶם׃ ט יִשְׂרָאֵל בְּטַח בַּייָ
עֶזְרָם וּמָגִנָּם הוּא׃ י בֵּית אַהֲרֹן בִּטְחוּ בַייָ עֶזְרָם
וּמָגִנָּם הוּא׃ יא יִרְאֵי יְיָ בִּטְחוּ בַייָ עֶזְרָם וּמָגִנָּם
הוּא׃ יב יְיָ זְכָרָנוּ יְבָרֵךְ יְבָרֵךְ אֶת־בֵּית יִשְׂרָאֵל
יְבָרֵךְ אֶת־בֵּית אַהֲרֹן׃ יג יְבָרֵךְ יִרְאֵי יְיָ הַקְּטַנִּים
עִם־הַגְּדֹלִים׃ יד יֹסֵף יְיָ עֲלֵיכֶם עֲלֵיכֶם וְעַל־בְּנֵיכֶם׃

ז. פאר דעם הערין ציטערט די וועלט, פאר יעקב'ס גאט פאלען.

ח. דער דעם שטיין צו זעע וואנדעלט, דעם פעלזען—וואסער=קוואלען.

קטו.

א. ניט פון אונזערט וועגען, גאט, ניט פאר אונזער זינד די שווערע,
זאנדערן צוליעב דיין נאמען גיב גאט אונז עהרע,
צוליעב דיין גנאדע און וואהרהייט אונז באשערע!

ב. ווארום זאלען זאגען היידען מיט שפאט: וואו איז זייער גאט?

ג. אונזער גאט איז אים הימעל, אלם וואס ער וויל דאס בעשאפט.

ד. זייערע גאטצען איז גאלד זילבער, מענשענס האנדע-קראפט.

ה. האבען מיילער—ריידען ניט, האבען אויגען—זעהען ניט, שווינדען מיט בלאז.

ו. האבען—אהרען הערען ניט, און רי"ען ניט מיט זייער נאז.

ז. האבען הענד—גרייפען ניט, פיס—געהען ניט און ניט קענען ריידען.

ח. ווער זיי מאכט זאל זיין ווי זיי, ווער זיי טרויט מוז ליידען.

ט. ישראל, פערטרויע אויף דיין גאט, ער איז העלפער און שילד.

י. אהרן'ס הויז פערטרויט אויף גאט ער איז העלפער און שילד.

יא. גאטעס פירכטיגע פערטרויט גאט, ער איז העלפער און שילד.

יב. גאט געדענקע אונז ער זעגענט ישראל און אהרנס-הויז.

יג. זעגענט גאטעס פירכטיגע אלע קליין און גרויס.

יד. גאט זאל אייך מעהרן אייך און אונזערע קינדער.

טו בְּרוּכִים אַתֶּם לַיי עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ׃ טז הַשָּׁמַיִם
שָׁמַיִם לַיי וְהָאָרֶץ נָתַן לִבְנֵי־אָדָם׃ יז לֹא הַמֵּתִים
יְהַלְלוּ־יָהּ וְלֹא כָּל־יֹרְדֵי דוּמָה׃ יח וַאֲנַחְנוּ | נְבָרֵךְ יָהּ
מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ׃

קטז.

שבחים גדולים להקדוש ברוך הוא והיאך דוד אמר בדין הוא לאהוב אותו על כל הטובות שעשה לו כמה ניסים ואינו יודע מה גמול ישלם לו שאי אפשר להשיב לו על כל הגמול שעשה עמו׃

א אָהַבְתִּי כִּי־יִשְׁמַע | יי אֶת־קוֹלִי תַּחֲנוּנָי׃
ב כִּי־הִטָּה אָזְנוֹ לִי וּבְיָמַי אֶקְרָא׃ ג אֲפָפוּנִי | חֶבְלֵי־
מָוֶת וּמְצָרֵי שְׁאוֹל מְצָאוּנִי צָרָה וְיָגוֹן אֶמְצָא׃ ד וּבְשֵׁם־
יי אֶקְרָא אָנָּה יי מַלְּטָה נַפְשִׁי׃ ה חַנּוּן יי
וְצַדִּיק וֵאלֹהֵינוּ מְרַחֵם׃ ו שֹׁמֵר פְּתָאיִם יי דַּלֹּתִי
וְלִי יְהוֹשִׁיעַ׃ ז שׁוּבִי נַפְשִׁי לִמְנוּחָיְכִי כִּי־יי גָּמַל
עָלָיְכִי׃ ח כִּי חִלַּצְתָּ נַפְשִׁי מִמָּוֶת אֶת־עֵינִי מִן־דִּמְעָה
אֶת־רַגְלִי מִדֶּחִי׃ ט אֶתְהַלֵּךְ לִפְנֵי יי בְּאַרְצוֹת
הַחַיִּים׃ י הֶאֱמַנְתִּי כִּי אֲדַבֵּר אֲנִי עָנִיתִי מְאֹד׃ יא אֲנִי
אָמַרְתִּי בְחָפְזִי כָּל־הָאָדָם כֹּזֵב׃ יב מָה־אָשִׁיב לַיי

יד. זײַט געזעגענט פֿון גאָט וואָס הימעל ערד בעשאַפֿט און טאָג וואונדער.

טז. דער הימעל געהערט צו גאָט און די ערד דעם מענשענס אייגענטום.

יז. גאָט לויבען קענען ניט טויטע, אין דרערד ליגען זיי שטום.

יח. דרום לאָמיר לויבען גאָט יעצט און אַלע צײַט,

דעם גאָט וואָס עוויג לעבט פֿון עוויג ביז עוויגקײַט. הללויה!

קטז.

א. ליעב איז מיר ווען גאָט הערט צו מײַן געבעט מײַן שטים.

ב. און בויגט זײַן אָהר צו, מײַן לעבענלאַנג רוף איך צו אים.

ג. ווען טויטענשמערץ מיך אומרינגט. העלען־אַנגסט מיך טרעפֿט,

יעדע נויט און טרויער וואָס אָן מיך אָנהעפֿט,

ד. זאָ רוף איך גאָטס נאָמען: „אַך גאָט רעטע מײַן זעעלע!"

ה. גנאָדיגער גערעכטער גאָט, פֿון רחמנות די אורקוועלע.

ו. גאָט העלפֿט די נאַרען, אויך מיר אַרמען העלפֿט זײַן אַרם.

ז. קעהר מײַן זעעל צו דײַן רוה, גאָט פֿערגעלט דיר, מאַך קײַן לאַרם,

ח. דו רעטעסט מיך פֿון טויט, די אויגען פֿון טרערען, די פֿיס פֿון גליטצען.

ט. נאָך געה איך און לעב פֿאַר גאָט, און לעבענלאַנג נאָך זיצען.

י. איך גלויב, דרום רייד איך און לויט רוף איך אויס:

יא. איך זאָג אין אַנגסט: „דער מענש איז ליגען דורכאויס!"

יב. ווי קען איך גאָט דאַנקען פֿיר אַלע גוטעס צוזאַמען?

כָּל־תַּגְמוּלוֹהִי עָלָי׃ יג כּוֹס־יְשׁוּעוֹת אֶשָּׂא וּבְשֵׁם יְיָ
אֶקְרָא׃ יד נְדָרַי לַייָ אֲשַׁלֵּם נֶגְדָה־נָּא לְכָל־עַמּוֹ׃
טו יָקָר בְּעֵינֵי יְיָ הַמָּוְתָה לַחֲסִידָיו׃ טז אָנָּה יְיָ
כִּי־אֲנִי עַבְדֶּךָ אֲנִי עַבְדְּךָ בֶּן־אֲמָתֶךָ פִּתַּחְתָּ לְמוֹסֵרָי׃
יז לְךָ אֶזְבַּח זֶבַח תּוֹדָה וּבְשֵׁם יְיָ אֶקְרָא׃ יח נְדָרַי
לַייָ אֲשַׁלֵּם נֶגְדָה־נָּא לְכָל־עַמּוֹ׃ יט בְּחַצְרוֹת ׀ בֵּית
יְיָ בְּתוֹכֵכִי יְרוּשָׁלָםִ הַלְלוּיָהּ׃

קיז.

מזמור משני פסוקים רמז על ימות המשיח וישראל בתפארתם ולכן הללויה כולם כי אז כולם יקראו בשם ה׳:

א הַלְלוּ אֶת־יְיָ כָּל־גּוֹיִם שַׁבְּחוּהוּ כָּל־הָאֻמִּים׃
ב כִּי גָבַר עָלֵינוּ ׀ חַסְדּוֹ וֶאֱמֶת־יְיָ לְעוֹלָם הַלְלוּיָהּ׃

קיח.

בו יסופר גודל הבטחון שהיה לדוד והרבה תהלות להש״י שקיים לנו מה שהבטיח אותנו:

א הוֹדוּ לַייָ כִּי־טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃ ב יֹאמַר־
נָא יִשְׂרָאֵל כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃ ג יֹאמְרוּ־נָא בֵית־אַהֲרֹן
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃ ד יֹאמְרוּ־נָא יִרְאֵי יְיָ כִּי לְעוֹלָם
חַסְדּוֹ׃ ה מִן־הַמֵּצַר קָרָאתִי יָּהּ עָנָנִי בַמֶּרְחָב יָהּ׃

יג. איך הויב דעם כוס ישועות, און רוף גאָטעס נאַמען.
יד. איך בעצאָהל נדרים וואו גאָטעס פאָלק צוזאַמען קומען,
טו. אַך ווי שווער אין גאָטעס אויגען איז דער טויט פון פרומען.
טז אַך גאָט איך בין דיין קנעכט, פון דיין דינסט אַ קינד,
פון מיינע קייטען בעפרייסט דו מיך אַצונד.
יז. איך ברייננ דיר אַ דאַנקאָפּפער און רוף דיין נאמען.
יח. איך בעצאָהל נדרים וואו גאָטעס פאָלק קומען צו זאַמען.
יט. דאָרטן אין גאָטעס הויז וואָס איז אין ירושלים אָמן, הללויה!

קיז.

א. לויבט גאָט איר אַלע היידען,
לויבט גאָט אַלע נאַציאָנען.
ב. זיין גנאַדע—וועלכע מויל קען ריידען,
גאָט איז וואַהר און עוויג וועט ער טראָהנען. הללויה!

קיח.

א. דאַנקט גאָט ער איז גוט, עוויג איז זיין גנאַדע!
ב. פאָלק ישראל זאָג: עוויג איז זיין גנאַדע!
ג. אַהרנס הויז זאָג: עוויג איז זיין גנאַדע!
ד. גאָטעס פירכטיגע זאָגט: עוויג איז זיין גנאַדע!
ה. פון נויט רוף איך גאָט, ער ענטפערט מיר און מאַכט מיר פריי.

ו יְיָ לִי לֹא אִירָא מַה־יַּעֲשֶׂה לִי אָדָם׃ ז יְיָ לִי
בְּעֹזְרָי וַאֲנִי אֶרְאֶה בְשֹׂנְאָי׃ ח טוֹב לַחֲסוֹת בַּייָ
מִבְּטֹחַ בָּאָדָם׃ ט טוֹב לַחֲסוֹת בַּייָ מִבְּטֹחַ בִּנְדִיבִים׃
י כָּל־גּוֹיִם סְבָבוּנִי בְּשֵׁם יְיָ כִּי אֲמִילַם׃ יא סַבּוּנִי גַם־
סְבָבוּנִי בְּשֵׁם יְיָ כִּי אֲמִילַם׃ יב סַבּוּנִי כִדְבוֹרִים
דֹּעֲכוּ כְּאֵשׁ קוֹצִים בְּשֵׁם יְיָ כִּי אֲמִילַם׃ יג דַּחֹה
דְחִיתַנִי לִנְפֹּל וַייָ עֲזָרָנִי׃ יד עָזִּי וְזִמְרָת יָהּ וַיְהִי־
לִי לִישׁוּעָה׃ טו קוֹל ׀ רִנָּה וִישׁוּעָה בְּאָהֳלֵי צַדִּיקִים
יְמִין יְיָ עֹשָׂה חָיִל׃ טז יְמִין יְיָ רוֹמֵמָה יְמִין
יְיָ עֹשָׂה חָיִל׃ יז לֹא אָמוּת כִּי־אֶחְיֶה וַאֲסַפֵּר
מַעֲשֵׂי יָהּ׃ יח יַסֹּר יִסְּרַנִּי יָּהּ וְלַמָּוֶת לֹא נְתָנָנִי׃
יט פִּתְחוּ־לִי שַׁעֲרֵי־צֶדֶק אָבֹא־בָם אוֹדֶה יָהּ׃ כ זֶה־
הַשַּׁעַר לַייָ צַדִּיקִים יָבֹאוּ בוֹ׃ כא אוֹדְךָ כִּי עֲנִיתָנִי
וַתְּהִי־לִי לִישׁוּעָה׃ כב אֶבֶן מָאֲסוּ הַבּוֹנִים הָיְתָה לְרֹאשׁ
פִּנָּה׃ כג מֵאֵת יְיָ הָיְתָה זֹּאת הִיא נִפְלָאת בְּעֵינֵינוּ׃
כד זֶה־הַיּוֹם עָשָׂה יְיָ נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה בוֹ׃ כה אָנָּא
יְיָ הוֹשִׁיעָה נָּא אָנָּא יְיָ הַצְלִיחָה נָּא׃ כו בָּרוּךְ

ו. כּהאָב קיין פֿורכט פֿון מענשען, דען גאָט שטעהט מיר ביי.

ז. גאָט איז מיין העלפֿער, ראַכע זעה איך אויף די מיר האַסען.

ח. בעסער אין גאָט פֿערטרויען, עהדער אויף מענשען פֿערלאַסען.

ט. בעסער אין גאָט פֿערטרויען עהדער אויף פֿירסטען זיך פֿערלאַסען.

י. אַלע הײדען מיך אומרינגען, מיט גאָטעס נאָמען איך זיי צוהאַק.

יא. אַלע הײדען מיך אַרומרינגען, מיט גאָטעס נאָמען איך זיי צוהאַק.

יב. ווי בינען מיך אומרינגען לאָדערן ווי דערנער,
מיט גאָטעס נאָמען איך וועל אָב ברעכין זיי די הערנער.

יג. מען שטויסט מיך מען שטירצט מיך, אָבער גאָט מיך שטיצט.

יד. מיין זיג, מיין געזאַנג איז גאָט, פֿון לאַנג, און אויך איצט.

טו. אַ שטים געזאַנג פֿון הילף שאַלט אין צדיקים׳ס געצעלטען:
גאָטעס רעכטע האַנד שאַפֿט ריזענקראַפֿט אין אַלע וועלטען.

טז. גאָטעס רעכטע האַנד איז הויך ערהאַבען אַ פּראַכט,
גאָטעס רעכטע האַנד שאַפֿט קראַפֿט און מאַכט.

יז. גיין איך שטאַרב נאָך ניט, און וועל נאָך לעבען.
ערציילען גאָטעס וואונדער, אַלעס וואָס שאַפֿט.

יח. יאָ, גאָט ציכטיגט מיר, און מירווירקליך שטראַפֿט,
אָבער צום טויט מיך ניט איבער געגעבען.

יט. עפֿענט מיר די טהויערן פֿון טוגענד גאָט דאַנק איך דאָרטען.

כ. היר איז גאָטעס טהויער, צדיקים קומען אין דעם גאָרטען.

כא. איך דאַנק דיר גאָט, כאָטש דו האָסט מיר געשטראַפֿט,
דו ביסט אָבער מיין העלפֿער, און גיבסט מיך קראַפֿט.

כב. דעם שטיין וואָס בוימייסטער האָבען אים פֿעראַכט,
איז צום הויפּט עקשטיין געוואָרען אַ פּראַכט.

כג. פֿון גאָט איז די זאַך געקאָמען געווויגען,
דער וואונדער איז, נור אין אונזערע אויגען.

כד. דיזען טאָג ערפֿרייט אונז גאָט מיר פֿרייען זיך אין אים,
זינגט אַלע פֿריילעך מיט אַ שטים.

כה. אַך גאָט העלף דאָך, אַך גאָט שיק דיין הצלחה!

כו. געבענשט זיי, דער, ווער היר קומט מיט גאָטעס נאָמען,
מיר גריסען אייך, פֿון גאָטעס הויז ווינשען אייך די ברכה.

הַבָּא בְּשֵׁם יְיָ בֵּרַכְנוּכֶם מִבֵּית יְיָ׃ כז אֵל
יְיָ וַיָּאֶר לָנוּ אִסְרוּ־חַג בַּעֲבֹתִים עַד־קַרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ׃
כח אֵלִי אַתָּה וְאוֹדֶךָּ אֱהַי אֲרוֹמְמֶךָּ׃ כט הוֹדוּ לַייָ
כִּי־טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

קיט.

זה המזמור נכבד מאד וחברו דוד על שמונה א״ב וכל אות ח׳ פסוקים ובכל פסוק יש בו דרך או תורה עדות פקודים מצוה אמירה דבור משפט צדק חקים כל המזמור הוא מוסר ובקשות גדולות שמן הראוי כל אדם לאמרו בכל יום והוא הכנה גדולה לעבודת הקדוש ברוך הוא (פר״ץ ב״ן דמ״ה סימן שבהם מלת עדותיך בוי״ו חולם)׃

א אַשְׁרֵי תְמִימֵי־דָרֶךְ הַהֹלְכִים בְּתוֹרַת יְיָ׃
ב אַשְׁרֵי נֹצְרֵי עֵדֹתָיו בְּכָל־לֵב יִדְרְשׁוּהוּ׃ ג אַף לֹא־
פָעֲלוּ עַוְלָה בִּדְרָכָיו הָלָכוּ׃ ד אַתָּה צִוִּיתָה פִקֻּדֶיךָ
לִשְׁמֹר מְאֹד׃ ה אַחֲלַי יִכֹּנוּ דְרָכָי לִשְׁמֹר חֻקֶּיךָ׃ ו אָז
לֹא־אֵבוֹשׁ בְּהַבִּיטִי אֶל־כָּל־מִצְוֹתֶיךָ׃ ז אוֹדְךָ בְּיֹשֶׁר
לֵבָב בְּלָמְדִי מִשְׁפְּטֵי צִדְקֶךָ׃ ח אֶת־חֻקֶּיךָ אֶשְׁמֹר
אַל־תַּעַזְבֵנִי עַד־מְאֹד׃ ט בַּמֶּה יְזַכֶּה־נַּעַר אֶת־אָרְחוֹ
לִשְׁמֹר כִּדְבָרֶךָ׃ י בְּכָל־לִבִּי דְרַשְׁתִּיךָ אַל־תַּשְׁגֵּנִי
מִמִּצְוֹתֶיךָ׃ יא בְּלִבִּי צָפַנְתִּי אִמְרָתֶךָ לְמַעַן לֹא אֶחֱטָא־
לָךְ׃ יב בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ לַמְּדֵנִי חֻקֶּיךָ׃ יג בִּשְׂפָתַי

כז. דער אלמעכטיגער גאט לאזט אונז זיין אנטליץ לייכטען — אמן!
בינט דעם אפפער מיט מירטען, און שעהן שמעקט דער ריח,
און פיהרט אים צו די הערנער פונ'ם מזבח!
כח. מיין גאט ביסט דו, איך וויל דיר לויבען,
אך מיין גאט דיר וויל איך ערהויבען.
כט. דאנקט גאט ער איז גוט.
אימער עוויג גנאדע טהוט!

קיט.

א. וואהל די וועלכע געהן אין פרומען וועג און איבען גאטעס תורה. ב. וואהל די וועלכע היטען זיין תורה, מיטן גאנצען הארצען זוכען גאט. ג. מענשען נור קיין אונרעכט טהוען הייסט אין גאטעס וועג געגאנגען. ד. דו גאט האסט געגעבן בעפעהלען און היטען מוז מען זעהר. ה. דרום בעט איך גאט מיינע דרכים זאלען רעכטפערטיג זיין אום צו קענען היטען דיינע חוקים, ו. דאן שעם איך מיר ניט ווען איך בעטראכט אלע דיינע מצות. ז. איך דאנק דיר גאט מיט א ערנסטעס הארץ ווען איך לערען דיינע גערעכטע משפטים. ח. דיינע חוקים היט איך זעהר, דרום פערלאז מיך ניט, א גאט. ט. מיט וואס קען א יונגען מענשען זיין לעבענס באהן געלינגען? ער ברויך נור היטען גאטעס ליבע רייד. י. מיט מיין גאנצען הארצען זוך איך דיר גאט, לאז מיך ניט אררען אין דיינע געבאט. יא. אין מיין הארצין בעהאלט איך דיין ווארט אום איך זאל קיין פעהלער מאכין געגין דיר. יב. געלויבט ביסט דו גאט לעהר מיך דיין געזעטץ!

סִפַּרְתִּי כֹּל מִשְׁפְּטֵי־פִיךָ׃ יד בְּדֶרֶךְ עֵדְוֺתֶיךָ שַׂשְׂתִּי
כְּעַל כָּל־הוֹן׃ טו בְּפִקֻּדֶיךָ אָשִׂיחָה וְאַבִּיטָה אֹרְחֹתֶיךָ׃
טז בְּחֻקֹּתֶיךָ אֶשְׁתַּעֲשָׁע לֹא אֶשְׁכַּח דְּבָרֶךָ׃ יז גְּמֹל
עַל־עַבְדְּךָ אֶחְיֶה וְאֶשְׁמְרָה דְבָרֶךָ׃ יח גַּל־עֵינַי וְאַבִּיטָה
נִפְלָאוֹת מִתּוֹרָתֶךָ׃ יט גֵּר אָנֹכִי בָאָרֶץ אַל־תַּסְתֵּר
מִמֶּנִּי מִצְוֺתֶיךָ׃ כ גָּרְסָה נַפְשִׁי לְתַאֲבָה אֶל־מִשְׁפָּטֶיךָ
בְכָל־עֵת׃ כא גָּעַרְתָּ זֵדִים אֲרוּרִים הַשֹּׁגִים מִמִּצְוֺתֶיךָ׃
כב גַּל מֵעָלַי חֶרְפָּה וָבוּז כִּי עֵדֹתֶיךָ נָצָרְתִּי׃ כג גַּם
יָשְׁבוּ שָׂרִים בִּי נִדְבָּרוּ עַבְדְּךָ יָשִׂיחַ בְּחֻקֶּיךָ׃ כד גַּם־
עֵדֹתֶיךָ שַׁעֲשֻׁעָי אַנְשֵׁי עֲצָתִי׃ כה דָּבְקָה לֶעָפָר נַפְשִׁי
חַיֵּנִי כִּדְבָרֶךָ׃ כו דְּרָכַי סִפַּרְתִּי וַתַּעֲנֵנִי לַמְּדֵנִי חֻקֶּיךָ׃
כז דֶּרֶךְ־פִּקּוּדֶיךָ הֲבִינֵנִי וְאָשִׂיחָה בְּנִפְלְאוֹתֶיךָ׃ כח דָּלְפָה
נַפְשִׁי מִתּוּגָה קַיְּמֵנִי כִּדְבָרֶךָ׃ כט דֶּרֶךְ־שֶׁקֶר הָסֵר
מִמֶּנִּי וְתוֹרָתְךָ חָנֵּנִי׃ ל דֶּרֶךְ־אֱמוּנָה בָחָרְתִּי מִשְׁפָּטֶיךָ
שִׁוִּיתִי׃ לא דָּבַקְתִּי בְעֵדְוֺתֶיךָ יְיָ אַל־תְּבִישֵׁנִי׃
לב דֶּרֶךְ־מִצְוֺתֶיךָ אָרוּץ כִּי תַרְחִיב לִבִּי׃ לג הוֹרֵנִי יְיָ
דֶּרֶךְ חֻקֶּיךָ וְאֶצְּרֶנָּה עֵקֶב׃ לד הֲבִינֵנִי וְאֶצְּרָה תוֹרָתֶךָ

ג. מיט מיינע ליפפען ערצייל איך פון דיינע משפטים. יד. גיה איך איגם וועג פון דיין תורה איז מיין פרייד, ווי איך וואלט בעקומען א גרויסען פערמעגען. טו. דרום רייד איך נור פון דיינע פקודים און קוק נור צו געהן דיין וועג. טז. מיין תענוג איז נור אין דיינע חוקים דרום פערגעס איך ניט דיינע רייד. יז. פערגעלט גאט דיין קנעכט, איך וויל לעבען אום צו היטען דיינע רייד. יח. ראלל אוועק דען שייד פון מיינע אויגען אום איך זאל זעהן די וואונדער פון דיין תורה. יט. א גר נור בין איך אויף דער ערד, פערבארג דרום ניט דיינע מצות. כ. מיין זעעל איז גאנץ צוריבען פון ליידנעשאפט צו דיינע משפטים אלע צייט. כא. דו שילטסט די פערפלוכטע באזע-וויכטער וואס גיין וויכען פון דיינע מצות. כב. ראלל אוועק פון מיר שמאך און שאנד דען איך היט דיין תורה. כג. עס זיטצען הערין און פון מיר פלאפלען איך דיין קנעכט נור רעד דיינע חוקים. כד. דיין תורה איז מיין ערגעטצונג, זי איז מיין ראטהגעבערין. כה. מיין זעעל איז נידערשלאגען בעהעפט צו ערד, ערקוויק מיר ווי דיינע רייד ערקוויקט. כו. מיין אויפפיהרונג איז קלאהר ווי סאפיר דרום ענטפערסט מיר, א לעהרען מיר דיינע חוקים. כז. דיינע דרכים דיינע בעפעהלען גיב מיר גאט צו פערשטעהן, דאן האב איך וואונדער צו ערציילען. כח. מיין זעעל אויסטריפט, אויסגייהט פון טרויער, האלט מיך אויף ווי דיינע רייד האלטען. כט. דען פאלשען וועג וויך פון מיר, שענק מיר פערשטאנד, אין דיין תורה. ל. איך אויסערוויל דען וועג צו אמונה, איך שטעל מיר פאר דיינע משפטים. לא. צו דיין תורה בין איך צו געקלעבט, לאז מיך גאט צו שאנד ניט ווערן. לב. אינ'ם וועג צו מצות לויף איך, און מוטהיג ברייט וויךד דאן מיין הארץ. לג. לעהר מיך גאט דען וועג צו דיינע חוקים, איך וועל עס היטען ביז צו ענד.

וְאֶשְׁמְרֶנָּה בְכָל־לֵב׃ לה הַדְרִיכֵנִי בִּנְתִיב מִצְוֺתֶיךָ כִּי־
בוֹ חָפָצְתִּי׃ לו הַט־לִבִּי אֶל־עֵדְוֺתֶיךָ וְאַל אֶל־בָּצַע׃
לז הַעֲבֵר עֵינַי מֵרְאוֹת שָׁוְא בִּדְרָכֶךָ חַיֵּנִי׃ לח הָקֵם
לְעַבְדְּךָ אִמְרָתֶךָ אֲשֶׁר לְיִרְאָתֶךָ׃ לט הַעֲבֵר חֶרְפָּתִי
אֲשֶׁר יָגֹרְתִּי כִּי מִשְׁפָּטֶיךָ טוֹבִים׃ מ הִנֵּה תָּאַבְתִּי
לְפִקֻּדֶיךָ בְּצִדְקָתְךָ חַיֵּנִי׃ מא וִיבֹאֻנִי חֲסָדֶךָ יְיָ
תְּשׁוּעָתְךָ כְּאִמְרָתֶךָ׃ מב וְאֶעֱנֶה חֹרְפִי דָבָר כִּי־בָטַחְתִּי
בִּדְבָרֶךָ׃ מג וְאַל־תַּצֵּל מִפִּי דְבַר־אֱמֶת עַד־מְאֹד כִּי
לְמִשְׁפָּטֶךָ יִחָלְתִּי׃ מד וְאֶשְׁמְרָה תוֹרָתְךָ תָמִיד לְעוֹלָם
וָעֶד׃ מה וְאֶתְהַלְּכָה בָרְחָבָה כִּי פִקֻּדֶיךָ דָרָשְׁתִּי׃
מו וַאֲדַבְּרָה בְעֵדֹתֶיךָ נֶגֶד מְלָכִים וְלֹא אֵבוֹשׁ׃
מז וְאֶשְׁתַּעֲשַׁע בְּמִצְוֺתֶיךָ אֲשֶׁר אָהָבְתִּי׃ מח וְאֶשָּׂא
כַפַּי אֶל־מִצְוֺתֶיךָ אֲשֶׁר אָהָבְתִּי וְאָשִׂיחָה בְחֻקֶּיךָ׃ מט זְכָר־
דָּבָר לְעַבְדֶּךָ עַל אֲשֶׁר יִחַלְתָּנִי׃ נ זֹאת נֶחָמָתִי בְעָנְיִי
כִּי אִמְרָתְךָ חִיָּתְנִי׃ נא זֵדִים הֱלִיצֻנִי עַד־מְאֹד מִתּוֹרָתְךָ
לֹא נָטִיתִי׃ נב זָכַרְתִּי מִשְׁפָּטֶיךָ מֵעוֹלָם ׀ יְיָ
וָאֶתְנֶחָם׃ נג זַלְעָפָה אֲחָזַתְנִי מֵרְשָׁעִים עֹזְבֵי תּוֹרָתֶךָ׃

לד. גיב מיר גאָט צו פֿערשטעהן דיין תורה, דאַן היט איך עס מיטן גאַנצען האַרצין. לה. פֿיהר מיך אינ'ם שטעג פֿון מצות, דאָס בעגעהר איך. לו. בויג מיין האַרץ צו דיין תורה אָבער ניט צו געלדגייץ. לז. קעהר אוועק מיינע אויגען ניט צו זעהן שאַנדליכע זאַכין, אין דיינע דרכים ערקוויק מיך. לח. דיין וואָרט האַלט דיין קנעכט וועלכער פֿאַר דיר זיך פֿירכטעט. לט. שמאַך און שאַנד ווייך פֿון מיר פֿאַר וואָס איך פֿירכט מיר, גוט נור זיינען דיינע משפּטים. מ. דרום געלוסט איך צו דיינע פּקודים, דיין צדקה ערקוויקט מיך. מא. דיין גנאָדע גאָט זאָל צו מיר קומען, דיין הילפֿע קומט שנעל ווי דיין וואָרט. מב. ווער מיך שעמט ענטפֿער איך איין וואָרט „בטחון”. דאָס איז דיין וואָרט. מג. דעם אֶמת שייד פֿון מיין מויל ניט אָב, דאָס בעט איך דיר זעהר, צו דיין משפּט האָף איך. מד. דיין תורה וועל איך אימער היטען. מה. פֿריימוטהיג שפּאַציר איך אין דיינע פּקודים, ווען איך קלעהר. מו. איך שעם מיך ניט ריידען תורה אויך פֿאַר מלכים. מז. אין דיינע מצות איז מיין תענוג, דאָס ליעב איך. מח. איך הויב מיינע העֶנד און דאַנק פֿאַר דיינע מצות וואָס איך ליעב, אין דיינע חוקים איז מיין געשפּרעך. מט. געדענק דיין וואָרט צו דיין קנעכט, האָפֿנונג האָסט מיר פֿערשפּראָכען. נ. דאָס איז מיין טרויסט אין מיין עלענד, דיין תורה דאָס ערקוויקט מיר. נא. כאָטשע באָזע־וויכטער שפּאָטען פֿון מיר זעהר, פֿון דיין תורה דאָך וויך איך ניט. נב. איך ערמאָהן מיר דיינע עוויגע משפּטים און ווער געטרויסט. נג. אַ הייסערבראַנד נעהמט מיך אָן וואָס רשעים פֿערלאָזען דיין תורה.

נד זְמִרוֹת הָיוּ־לִי חֻקֶּיךָ בְּבֵית מְגוּרָי׃ נה זָכַרְתִּי
בַלַּיְלָה שִׁמְךָ יְיָ וָאֶשְׁמְרָה תּוֹרָתֶךָ׃ נו זֹאת הָיְתָה־
לִּי כִּי פִקֻּדֶיךָ נָצָרְתִּי׃ נז חֶלְקִי יְיָ אָמַרְתִּי לִשְׁמֹר
דְּבָרֶיךָ׃ נח חִלִּיתִי פָנֶיךָ בְכָל־לֵב חָנֵּנִי כְּאִמְרָתֶךָ׃
נט חִשַּׁבְתִּי דְרָכָי וָאָשִׁיבָה רַגְלַי אֶל־עֵדֹתֶיךָ׃ ס חַשְׁתִּי
וְלֹא הִתְמַהְמָהְתִּי לִשְׁמֹר מִצְוֹתֶיךָ׃ סא חֶבְלֵי רְשָׁעִים
עִוְּדֻנִי תּוֹרָתְךָ לֹא שָׁכָחְתִּי׃ סב חֲצוֹת־לַיְלָה אָקוּם
לְהוֹדוֹת לָךְ עַל מִשְׁפְּטֵי צִדְקֶךָ׃ סג חָבֵר אָנִי לְכָל־
אֲשֶׁר יְרֵאוּךָ וּלְשֹׁמְרֵי פִּקּוּדֶיךָ׃ סד חַסְדְּךָ יְיָ מָלְאָה
הָאָרֶץ חֻקֶּיךָ לַמְּדֵנִי׃ סה טוֹב עָשִׂיתָ עִם־עַבְדְּךָ יְיָ
כִּדְבָרֶךָ׃ סו טוּב טַעַם וָדַעַת לַמְּדֵנִי כִּי בְמִצְוֹתֶיךָ
הֶאֱמָנְתִּי׃ סז טֶרֶם אֶעֱנֶה אֲנִי שֹׁגֵג וְעַתָּה אִמְרָתְךָ
שָׁמָרְתִּי׃ סח טוֹב־אַתָּה וּמֵטִיב לַמְּדֵנִי חֻקֶּיךָ׃ סט טָפְלוּ
עָלַי שֶׁקֶר זֵדִים אֲנִי בְּכָל־לֵב ׀ אֱצֹּר פִּקּוּדֶיךָ׃ ע טָפַשׁ
כַּחֵלֶב לִבָּם אֲנִי תּוֹרָתְךָ שִׁעֲשָׁעְתִּי׃ עא טוֹב־לִי כִי־
עֻנֵּיתִי לְמַעַן אֶלְמַד חֻקֶּיךָ׃ עב טוֹב־לִי תוֹרַת־פִּיךָ
מֵאַלְפֵי זָהָב וָכָסֶף׃ עג יָדֶיךָ עָשׂוּנִי וַיְכוֹנְנוּנִי הֲבִינֵנִי

כד. דיינע חוקים זיינען מיר אנטיקען *) אין מיין וואהנשטוב.
כה. אויך אין מיטן נאכט דערמאן איך גאט דיין נאמען, איך
דאן לעהרן איך דיין תורה. כו. דאס געשיהט וויל איך היט דיין
תורה. דאס געשיהט וויל איך היט דיינע פקודים שטרענג.
כז. מיין בעסטער חלק אין דער וועלט ביסט דו גאט, דרום זאג
איך: גוט איז צו היטען דיינע רייד. כח. דיין אנטליץ בעט איך
מיטן גאנצען הארצען, גנאדיג מיר ווי דיין פערשפרעך. כט. איך
רעכען אויס וואו איך האב צו געהן, און מיינע פים זיך קעהרן
צו דיין תורה. ס. איך אייל מיך און פערזאם נים צו היטען
דיינע מצוות. סא. ווען אויך רשעים'ס שמערצען מיך רויבען, תורה
פערגעס איך נים. סב. האלבע נאכט שטעה איך אויף, דיר צו
דאנקען פאר דיינע גערעכטע משפטים. סג. א חבר בין איך צו
די, וועלכע פאר דיר זיך פירכטען און היטען דיינע פקודים.
סד. דיין גנאדע גאט איז פול גאנץ וועלט, לעהר מיך דיינע חוקים.
סה. דו גאט טהוסט גוטעס מיט דיין קנעכט, דו האלטסט דיין
ווארט. סו. לעהר מיך גאט דעם גוטען געשמאק אין דיין
תורה אין דיינע מצות גלויב איך. סז. בעפאר איך בין
בעשירען טהו איך פעהלער און יעצט היט איך דיין ווארט.
סח. דו ביסט גוט און טהוסט גוטעס, לעהר מיך דיינע חוקים.
סט. בייזעוויכטער פלאפלען אויף מיר ליגען, און איך מיטן גאנצען
הארצען היט דיינע פקודים. ע. ווי א שטיק פעטע אהן געפיהל
איז זייער הארץ. און אין דיין תורה איז מיין שפיל ווערק. עא. גוט
איז מיר וואס איך האב געליטען, דען דיינע חוקים האב איך דאן
קענען געלערענט. עב. די תורה פון דיין מונד איז מיר בעסער פיל
מעהר פון טויזנדע גאלד און זילבער. עג. דיינע הענד שאפען מיר,
און שטעלען מיך אין שטאנד צו איבען דיינע מצות.

*) ע"ד קחו מזמרת הארץ. מקץ.

וְאֶלְמְדָה מִצְוֺתֶיךָ׃ עד יְרֵאֶיךָ יִרְאוּנִי וְיִשְׂמָחוּ כִּי
לִדְבָרְךָ יִחָלְתִּי׃ עה יָדַעְתִּי יְיָ כִּי־צֶדֶק מִשְׁפָּטֶיךָ
וֶאֱמוּנָה עִנִּיתָנִי׃ עו יְהִי־נָא חַסְדְּךָ לְנַחֲמֵנִי כְּאִמְרָתְךָ
לְעַבְדֶּךָ׃ עז יְבֹאוּנִי רַחֲמֶיךָ וְאֶחְיֶה כִּי־תוֹרָתְךָ שַׁעֲשֻׁעָי׃
עח יֵבֹשׁוּ זֵדִים כִּי־שֶׁקֶר עִוְּתוּנִי אֲנִי אָשִׂיחַ בְּפִקֻּדֶיךָ׃
עט יָשׁוּבוּ לִי יְרֵאֶיךָ וְיֹדְעֵי עֵדֹתֶיךָ׃ פ יְהִי־לִבִּי תָמִים
בְּחֻקֶּיךָ לְמַעַן לֹא אֵבוֹשׁ׃ פא כָּלְתָה לִתְשׁוּעָתְךָ נַפְשִׁי
לִדְבָרְךָ יִחָלְתִּי׃ פב כָּלוּ עֵינַי לְאִמְרָתֶךָ לֵאמֹר מָתַי
תְּנַחֲמֵנִי׃ פג כִּי־הָיִיתִי כְּנֹאד בְּקִיטוֹר חֻקֶּיךָ לֹא שָׁכָחְתִּי׃
פד כַּמָּה־יְמֵי־עַבְדֶּךָ מָתַי תַּעֲשֶׂה בְרֹדְפַי מִשְׁפָּט׃
פה כָּרוּ־לִי זֵדִים שִׁיחוֹת אֲשֶׁר לֹא כְתוֹרָתֶךָ׃ פו כָּל־
מִצְוֺתֶיךָ אֱמוּנָה שֶׁקֶר רְדָפוּנִי עָזְרֵנִי׃ פז כִּמְעַט כִּלּוּנִי
בָאָרֶץ וַאֲנִי לֹא־עָזַבְתִּי פִקֻּדֶיךָ׃ פח כְּחַסְדְּךָ חַיֵּנִי
וְאֶשְׁמְרָה עֵדוּת פִּיךָ׃ פט לְעוֹלָם יְיָ דְּבָרְךָ נִצָּב
בַּשָּׁמָיִם׃ צ לְדֹר וָדֹר אֱמוּנָתֶךָ כּוֹנַנְתָּ אֶרֶץ וַתַּעֲמֹד׃
צא לְמִשְׁפָּטֶיךָ עָמְדוּ הַיּוֹם כִּי הַכֹּל עֲבָדֶיךָ׃ צב לוּלֵי
תוֹרָתְךָ שַׁעֲשֻׁעָי אָז אָבַדְתִּי בְעָנְיִי׃ צג לְעוֹלָם לֹא־

עד. וועלכֶע פֶער דיר זיך פירכטען זעהן מיך און זיך פריי֗ען, ווייל איך אויף דיין ווארט האָף. עה. איך ווייס דאָס דיינע משפטים גאָט זיינען ריכטיג און גלויב אז דו פייניגסט מיר קומט מיר. עו זאָל אָבער דיין גנאדע זיין מיר צו טרייסטען ווי דו האָסט פערשפראָכין צו דיין קנעכט. עז. דיין רחמנות זאָל קומען און מיך ערקוויקען, אויך דיין תורה איז מיין תענוג. עח. באָזע וויכטער זאָלען צו שאנד ווערען, ווייל דורך ליגען מיך פערקרימען, איך נור רייד פון דיינע פקודים. עט. צו מיר קעהרען זיך די, וועלכע פאר דיר פירכטען און וויסען דיין תורה. פ. מיין הארץ זאָל אימער ערנסט זיין צו דיינע חוקים און זאָל צו שאנד ניט ווערען. פא. מיין זעעל גענלוסט צו דיין הילף, איך האָף אויף דיין וואָרט. פב. מיינע אויגען ענדיגען זיך פון קוקען האָפען אויף דיין פערשפרעכין. זאָלסט מיר זאָגען ווען וועסטו מיך טרייסטען. פג. איך בין שאָן דאר ווי א לאָגעל אין רויך און דאָך דיינע חוקים ניט פערגעסען. פד. ווי לאנג גאָר איז דיין קנעכטס לעבען ווען וועסט דו אויף מיינע פערפאָלגער טאָהן דיין משפט? פה. באָזעוויכטער גראָבען אויף מיר גריבער טהוען ניט ווי דיין תורה. פו. דיינע אלע מצוות איז אֶמונה ווען דער שקר מיך פערפאָלגט העלף מיר גאָט. פז. שיער ענדיגען זיי מיך פון דער וועלט, ווייל איך פערלאָז ניט דיינע פקודים. פח. נאָך דיין גנאדע לאָז מיך לעבען און וועל היטען דיין מוילס בעפעהל. פט. עוויג האלט דיין וואהרער וואָרט אין הימעל צ. דיין אֶמונה האלט פון דור צו דור ווי די ערד שטעהט פעסט. צא. דיינע אלע קנעכט שטעהן צום משפט יעדען טאָג. צב. ווען דיין תורה וואָלט ניט זיין מיין תענוג. וואָלט איך פון עלענד לאנג געוועזן פערלאָרען.

אֶשְׁכַּח פִּקּוּדֶיךָ כִּי־בָם חִיִּיתָנִי׃ צד לְךָ־אֲנִי הוֹשִׁיעֵנִי
כִּי פִקּוּדֶיךָ דָרָשְׁתִּי׃ צה לִי קִוּוּ רְשָׁעִים לְאַבְּדֵנִי
עֵדֹתֶיךָ אֶתְבּוֹנָן׃ צו לְכָל־תִּכְלָה רָאִיתִי קֵץ רְחָבָה
מִצְוָתְךָ מְאֹד׃ צז מָה־אָהַבְתִּי תוֹרָתֶךָ כָּל־הַיּוֹם הִיא
שִׂיחָתִי׃ צח מֵאֹיְבַי תְּחַכְּמֵנִי מִצְוֹתֶךָ כִּי לְעוֹלָם הִיא־
לִי׃ צט מִכָּל־מְלַמְּדַי הִשְׂכַּלְתִּי כִּי עֵדְוֹתֶיךָ שִׂיחָה לִי׃
ק מִזְּקֵנִים אֶתְבּוֹנָן כִּי פִקּוּדֶיךָ נָצָרְתִּי׃ קא מִכָּל־אֹרַח
רָע כָּלִאתִי רַגְלָי לְמַעַן אֶשְׁמֹר דְּבָרֶךָ׃ קב מִמִּשְׁפָּטֶיךָ
לֹא־סָרְתִּי כִּי־אַתָּה הוֹרֵתָנִי׃ קג מַה־נִּמְלְצוּ לְחִכִּי
אִמְרָתֶךָ מִדְּבַשׁ לְפִי׃ קד מִפִּקּוּדֶיךָ אֶתְבּוֹנָן עַל־כֵּן
שָׂנֵאתִי ׀ כָּל־אֹרַח שָׁקֶר׃ קה נֵר־לְרַגְלִי דְבָרֶךָ וְאוֹר
לִנְתִיבָתִי׃ קו נִשְׁבַּעְתִּי וָאֲקַיֵּמָה לִשְׁמֹר מִשְׁפְּטֵי
צִדְקֶךָ׃ קז נַעֲנֵיתִי עַד־מְאֹד יְיָ חַיֵּנִי כִדְבָרֶךָ׃
קח נִדְבוֹת פִּי רְצֵה־נָא יְיָ וּמִשְׁפָּטֶיךָ לַמְּדֵנִי׃ קט נַפְשִׁי
בְכַפִּי תָמִיד וְתוֹרָתְךָ לֹא שָׁכָחְתִּי׃ קי נָתְנוּ רְשָׁעִים
פַּח לִי וּמִפִּקּוּדֶיךָ לֹא תָעִיתִי׃ קיא נָחַלְתִּי עֵדְוֹתֶיךָ

צג. וועל דרום ניט פערגעסען דיינע פקודים דען אין זיי איז מיין לעבען. צד. צו דיר גאָט געהער איך העלף מיר דען דיינע פקודים זוך איך. צה. רשעים האָפען מיר אוים צו ראָטען, און איך, מיין זינען איז נור אין דיינע פקודים. צו. צו יעדען געלוסטען לייִדענ-שאַפט נעהמט איין ענד און אַנעקעלהאַפט, דיינע מצוות אָבער זיינען זעהר ברייט און פריי. צז. אָ דיין תורה ווי ליעב איך זעהר דעם גאַנצען טאָג פון איהר נור שפרעך צח. טראָץ מיינע פיינד קליגט מיך די תורה און דיינע מצוות, דען נור די תורה בלייבט מיר עוויג. צט. קליגער ווער איך פון יעדען וועך מיך נור לעהרט דען דיין תורה דאָך רעדט צו מיר. ק. פון אַלטע לעהרען איך פערנונפט צו היטען שטרייִנג דיינע פקודים. קא. פון יעדע בויזע וועג פערמיידע איך מיינע פים, דיין וואָרט נור וויל איך היטען. קב. פון דיינע משפטים וויך איך ניט, דו גאָט ביסט מיין לעהרער. קג. ווי זיסס איז מיר דיינע רייד פיעל מעהר ווי האָניג צו מיין גומען. קד. איך ווער פערשטאַנדיג פון דיינע פקודים, דרום קריג איך פיינד אַלע פאַלשע וועגען. קה. דיינע רייד איז אַ ליכט פאַר מיינע פים און מיין שטעג — אַ ליכטיגקייט. קו. איך שווער, און האַלט, צו היטען דיינע גערעכטע משפטים. קז. איך בין זעהר עלענד, ערקוויק מיך גאָט ווי דו שפריכסט. קח. מיין מונדעס דאַנק נעם אָן פאַר ליעב אַך גאָט, לעהר מיך דיינע משפטים. קט. אימער בין איך אין געפאַהר דאָך דיין תורה פערגעס איך ניט. קי. רשעים שפרייטען פאַר מיר אַ נעטץ, און פון דיינע פקודים אירדע איך ניט.

לְעוֹלָם כִּי־שְׂשׂוֹן לִבִּי הֵמָּה׃ קיב נָטִיתִי לִבִּי לַעֲשׂוֹת
חֻקֶּיךָ לְעוֹלָם עֵקֶב׃ קיג סֵעֲפִים שָׂנֵאתִי וְתוֹרָתְךָ
אָהָבְתִּי׃ קיד סִתְרִי וּמָגִנִּי אָתָּה לִדְבָרְךָ יִחָלְתִּי׃
קטו סוּרוּ מִמֶּנִּי מְרֵעִים וְאֶצְּרָה מִצְוֹת אֱלֹהָי׃ קטז סָמְכֵנִי
כְאִמְרָתְךָ וְאֶחְיֶה וְאַל־תְּבִישֵׁנִי מִשִּׂבְרִי׃ קיז סְעָדֵנִי
וְאִוָּשֵׁעָה וְאֶשְׁעָה בְחֻקֶּיךָ תָמִיד׃ קיח סָלִיתָ כָּל־שׁוֹגִים
מֵחֻקֶּיךָ כִּי־שֶׁקֶר תַּרְמִיתָם׃ קיט סִגִים הִשְׁבַּתָּ כָל־
רִשְׁעֵי־אָרֶץ לָכֵן אָהַבְתִּי עֵדֹתֶיךָ׃ קכ סָמַר מִפַּחְדְּךָ
בְשָׂרִי וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ יָרֵאתִי׃ קכא עָשִׂיתִי מִשְׁפָּט וָצֶדֶק
בַּל־תַּנִּיחֵנִי לְעֹשְׁקָי׃ קכב עֲרֹב עַבְדְּךָ לְטוֹב אַל־יַעַשְׁקֻנִי
זֵדִים׃ קכג עֵינַי כָּלוּ לִישׁוּעָתֶךָ וּלְאִמְרַת צִדְקֶךָ׃
קכד עֲשֵׂה עִם־עַבְדְּךָ כְחַסְדֶּךָ וְחֻקֶּיךָ לַמְּדֵנִי׃ קכה עַבְדְּךָ־
אָנִי הֲבִינֵנִי וְאֵדְעָה עֵדֹתֶיךָ׃ קכו עֵת לַעֲשׂוֹת לַיְיָ
הֵפֵרוּ תּוֹרָתֶךָ׃ קכז עַל־כֵּן | אָהַבְתִּי מִצְוֹתֶיךָ מִזָּהָב
וּמִפָּז׃ קכח עַל־כֵּן | כָּל־פִּקּוּדֵי כֹל יִשָּׁרְתִּי כָּל־אֹרַח
שֶׁקֶר שָׂנֵאתִי׃ קכט פְּלָאוֹת עֵדְוֹתֶיךָ עַל־כֵּן נְצָרָתַם
נַפְשִׁי׃ קל פֵּתַח־דְּבָרֶיךָ יָאִיר מֵבִין פְּתָיִים׃ קלא פִּי

קיא. דיין תורה איז מיר מיין עווינגער ערב, זי איז מיין הערצענס
פרייד. קיב. איך בייג מיין הארץ צו טאהן דיינע חוקים . אימער
ביז'ן ענד. קיג. צוויי זייטיגע מענשען האסס איך, דיין תורה איז
איינס דרום ליעב איך איהר . קיד. מיין שירעם און שיטצער ביסט
דו גאט, און אויף דיין פערשפרעכען האף איך. קטו. איר שלעכטע
מענשען וויכט פון מיר, מיין גאטעס געבאט לאזט מיר היטען.
קטז. שטיטץ מיך גאט ווי דו פערשפרעכסט, און לאז מיר לעבען,
פערשעם ניט מיין האפנונג. קיז. ערקוויק מיך, איך זאל ווערן
געהאלפען, וועל ריידען אימער פון דיינע חוקים. קיח. דו צוטרעטסט
דעם וועך פון דיינע חוקים וויכט, בעטרוג און ליגען איז זייער דעווי.
קיט. אלע רשעים אין לאנד קעהרסט דו אוים ווי שמוטץ, דרום
ליעב איך דיין תורה. קכ. ווי צוועקעם שטעלט זיך מיין האר
אויפן לייב פון פורכט און שרעק פאר דיין משפט. קכא. איך
טהו משפט און צדקה דרום לאז מיך ניט בערויבען. קכב זיי אנ'ערב
גאט, גוטעס זאג פאר דיין קנעכט, לאז ניט בייזוויכטער מיר צו
רויבען. קכג. מיינע אויגען קוקען אוים נאך דיין הילף, נאך דיין
גערעכטען ווארט . קכד. טהו מיט דיין קנעכט נאך דיין גנאדע,
און לעהר מיר דיינע חוקים. קכה. איך בין דיין קנעכט, און דיין
תורה וויל איך וויסען . קכו. פאר גאט צו טאהן איז אימער צייט,
רשעים אבער צושטערן דיין תורה. קכז. דיינע מעשים ליעב איך
פיעל מעהר פון גאלד און קליינאד. קכח. מיר געפעלט דיינע
אלע פקודים, און יעדען פאלשען וועג האסס איך . קכט. דיין תורה
איז וואונדערבאר, דרום היט איך איהר זעהר שטרענג קל. דיין
אנפאנג ווארט ,,אנכי" האט בעליכטען גאנץ וועלט, נארען
זיינען קלוג געווארען.

פָּעַרְתִּי וָאֶשְׁאָפָה כִּי לְמִצְוֺתֶיךָ יָאָבְתִּי׃ קלב פְּנֵה־אֵלַי
וְחָנֵּנִי כְּמִשְׁפָּט לְאֹהֲבֵי שְׁמֶךָ׃ קלג פְּעָמַי הָכֵן בְּאִמְרָתֶךָ
וְאַל־תַּשְׁלֶט־בִּי כָל־אָוֶן׃ קלד פְּדֵנִי מֵעֹשֶׁק אָדָם
וְאֶשְׁמְרָה פִּקּוּדֶיךָ׃ קלה פָּנֶיךָ הָאֵר בְּעַבְדֶּךָ וְלַמְּדֵנִי
אֶת־חֻקֶּיךָ׃ קלו פַּלְגֵי־מַיִם יָרְדוּ עֵינָי עַל לֹא־שָׁמְרוּ
תוֹרָתֶךָ׃ קלז צַדִּיק אַתָּה יְיָ וְיָשָׁר מִשְׁפָּטֶיךָ׃
קלח צִוִּיתָ צֶדֶק עֵדֹתֶיךָ וֶאֱמוּנָה מְאֹד׃ קלט צִמְּתַתְנִי
קִנְאָתִי כִּי־שָׁכְחוּ דְבָרֶיךָ צָרָי׃ קמ צְרוּפָה אִמְרָתְךָ
מְאֹד וְעַבְדְּךָ אֲהֵבָהּ׃ קמא צָעִיר אָנֹכִי וְנִבְזֶה פִּקֻּדֶיךָ
לֹא שָׁכָחְתִּי׃ קמב צִדְקָתְךָ צֶדֶק לְעוֹלָם וְתוֹרָתְךָ אֱמֶת׃
קמג צַר־וּמָצוֹק מְצָאוּנִי מִצְוֺתֶיךָ שַׁעֲשֻׁעָי׃ קמד צֶדֶק
עֵדְוֺתֶיךָ לְעוֹלָם הֲבִינֵנִי וְאֶחְיֶה׃ קמה קָרָאתִי בְכָל־לֵב
עֲנֵנִי יְיָ חֻקֶּיךָ אֶצֹּרָה׃ קמו קְרָאתִיךָ הוֹשִׁיעֵנִי
וְאֶשְׁמְרָה עֵדֹתֶיךָ׃ קמז קִדַּמְתִּי בַנֶּשֶׁף וָאֲשַׁוֵּעָה לִדְבָרְךָ
יִחָלְתִּי׃ קמח קִדְּמוּ עֵינַי אַשְׁמֻרוֹת לָשִׂיחַ בְּאִמְרָתֶךָ׃
קמט קוֹלִי שִׁמְעָה כְחַסְדֶּךָ יְיָ כְּמִשְׁפָּטֶךָ חַיֵּנִי׃
קנ קָרְבוּ רֹדְפֵי זִמָּה מִתּוֹרָתְךָ רָחָקוּ׃ קנא קָרוֹב אַתָּה

קלא. איך עפען גערן מיין מויל, און שלינג מיט לוסט דיינע מצוות. קלב. ווענדע זיך צו מיר, זיי מיר גנאדיג ווי עס פאסט פאר די, וועלכע דיין נאמען ליעבען. קלג. מיינע טריט, אך גאט גרייט צו צו דיין געבאט, די אונרעכט זאל אויף מיר ניט קענען הערשען. קלד. בעפרייע מיך פון מענשענבעטרוג, איך וועל היטען דיינע פקודים. קלה. דיין אנטליץ לאז לייכטען אויף דיין קנעכט לעהר מיך דיינע חוקים. קלו. מיינע איגען שטראמען טייכען טרערען וויל זיי היטען ניט דיין תורה. קלז. דו גאט ביסט גערעכט, און דיין משפט איז גערעכט! קלח. דיין פערבאט אין דיין תורה איז נור: „טהו מענש גערעכטיגקייט!" דאס איז ווירקליך אמת! קלט. מיין אייפערזיכט צעהרט מיך, וויל מיינע פיינד פערגעסען דיינע רייד. קמ. דיין ווארט איז זעהר געלייטערט, דרום ליעבט איהם דיין קנעכט. קמא. קליין און פעראכט בין איך, דאך דיינע פקודים פערגעס איך ניט. קמב. דיין גערעכטיגקייט שטעהט עוויג, און דיין תורה איז אמת. קמג. ווען נויט און דראנג טרעפט מיר, זיינען דיינע מצוות מיר מיין טרויסט. קמד. דיין תורה איז עוויג גערעכט, גיב מיר פערשטאנד צו לעבען אין איהר. קמה. איך רוף דיר גאט מיט'ן גאנצען הארצען, ענטפער מיר, דיינע חוקים היט איך. קמו. איך רוף צו דיר: העלף מיר גאט, איך וועל היטען דיין תורה. קמז. ווי דער אווענד קומט שריי איך, און האף אז דו וועסט מיר ענטפערן. קמח. מיינע אויגען קומען צופאר דעם פריה-מארגען, אום צו לעהרנען דיינע ווארטע. קמט. הער צו גאט מיין שטים ווי דיין גנאדע, נאך דיין משפט לאז מיך לעבען. קנ. די עהעברעכער בעפריינדען זיי, און ערווייטערן זיך פון דיין תורה.

יְהֹוָה וְכָל־מִצְוֹתֶיךָ אֱמֶת׃ קנב קֶדֶם יָדַעְתִּי מֵעֵדֹתֶיךָ
כִּי לְעוֹלָם יְסַדְתָּם׃ קנג רְאֵה־עָנְיִי וְחַלְּצֵנִי כִּי־תוֹרָתְךָ
לֹא שָׁכָחְתִּי׃ קנד רִיבָה רִיבִי וּגְאָלֵנִי לְאִמְרָתְךָ חַיֵּנִי׃
קנה רָחוֹק מֵרְשָׁעִים יְשׁוּעָה כִּי־חֻקֶּיךָ לֹא דָרָשׁוּ׃
קנו רַחֲמֶיךָ רַבִּים ׀ יְיָ כְּמִשְׁפָּטֶיךָ חַיֵּנִי׃ קנז רַבִּים
רֹדְפַי וְצָרָי מֵעֵדְוֹתֶיךָ לֹא נָטִיתִי׃ קנח רָאִיתִי בֹגְדִים
וָאֶתְקוֹטָטָה אֲשֶׁר אִמְרָתְךָ לֹא שָׁמָרוּ׃ קנט רְאֵה כִּי־
פִקּוּדֶיךָ אָהָבְתִּי יְיָ כְּחַסְדְּךָ חַיֵּנִי׃ קס רֹאשׁ־דְּבָרְךָ
אֱמֶת וּלְעוֹלָם כָּל־מִשְׁפַּט צִדְקֶךָ׃ קסא שָׂרִים רְדָפוּנִי
חִנָּם וּמִדְּבָרְךָ פָּחַד לִבִּי׃ קסב שָׂשׂ אָנֹכִי עַל־אִמְרָתֶךָ
כְּמוֹצֵא שָׁלָל רָב׃ קסג שֶׁקֶר שָׂנֵאתִי וָאֲתַעֵבָה תּוֹרָתְךָ
אָהָבְתִּי׃ קסד שֶׁבַע בַּיּוֹם הִלַּלְתִּיךָ עַל מִשְׁפְּטֵי צִדְקֶךָ׃
קסה שָׁלוֹם רָב לְאֹהֲבֵי תוֹרָתֶךָ וְאֵין לָמוֹ מִכְשׁוֹל׃
קסו שִׂבַּרְתִּי לִישׁוּעָתְךָ יְיָ וּמִצְוֹתֶיךָ עָשִׂיתִי׃
קסז שָׁמְרָה נַפְשִׁי עֵדֹתֶיךָ וָאֹהֲבֵם מְאֹד׃ קסח שָׁמַרְתִּי
פִקּוּדֶיךָ וְעֵדֹתֶיךָ כִּי כָל־דְּרָכַי נֶגְדֶּךָ׃ קסט תִּקְרַב רִנָּתִי
לְפָנֶיךָ יְיָ כִּדְבָרְךָ הֲבִינֵנִי׃ קע תָּבוֹא תְּחִנָּתִי

קנא. דו גאָט בּיסט נאָהענט, און דײַנע מצוות זײַנען אַלע אֶמת.
קנב. איך ווייס, דאָס דײַן תּורה איז פֿון לאַנג אָן און איהר גרונט
וועט עֶוויג שטעהן. קנג. זעה מײַן עלענד און רעטע מיר, דען דײַן
תּורה האָב איך ניט פֿערגעסען. קנד. נעהם זיך מײַן קריג אָן און
בּעפֿרײַ מיך, צו ליעב דײַן תּורה לאָז מיך לעבען. קנה. פֿון רשעים
איז ווייט דײַן הילף, דען דײַנע חוקים זוכען זיי ניט. קנו. דײַן רחמנות
גאָט איז זעהר פֿיעל, נאָך דײַן משפּט לאָז מיך לעבען. קנז. פֿיעל
זײַנען מײַנע פֿײַנד און פֿערפֿאָלגער, און פֿון דײַן תּורה האָב איך
ניט געוויכען. קנח. פֿאַלשע מענשען זעה איך קריג איך מיר, ווײַל
זיי היטען ניט דײַן תּורה. קנט. זעה גאָט ווי ליעב איך האָב דײַנע
פּקודים, נאָך דײַן גנאַדע לאָז מיך לעבען. קס. דײַנע רייד איז פֿון
אָנפֿאַנג בּיז עֶוויג וואַהר, און דײַן משפּט איז גערעכט. קסא. הערען
פֿערפֿאָלגען מיך אומזאָנסט, אַנגסט האָב איך נור פֿאַר דײַן וואָרט.
קסב. מיט דײַן תּורה פֿריי איך מיר, ווי איך וואָלט געפֿינען אַ גרויסען
אוצר. קסג. ליגען האַס איך גאָר אַ גרויל, נור דײַן תּורה וואָס
איז אֶמת ליעב איך. קסד. זיבּען מאָל אין טאָג לויב איך דיר
פֿאַר דײַנע גערעכטע משפּטים. קסה. פֿיעל פֿריד צו די, וועלכע
ליעבען דײַן תּורה, קײַן שטרויכלונג זאָל זיי טרעפֿען. קסו. איך
האָף צו דײַן הילף גאָט און דײַנע מצוות טהו איך. קסז. איך היט
דײַן תּורה און איך ליעב זי זעהר. קסח. איך היט דײַן תּורה און
פּקודים. און שטרעב אין מײַנע אַלע וועגען צו צו קומען צו דיר
גאָט. קסט. מײַן געשריי זאָל פֿאַר דיר קומען, שענק מיר פֿער
שטאַנד צו פֿערשטעהן דײַנע רייד.

לְפָנֶיךָ כְּאִמְרָתְךָ הַצִּילֵנִי׃ קעא תַּבַּעְנָה שְׂפָתַי תְּהִלָּה
כִּי תְלַמְּדֵנִי חֻקֶּיךָ׃ קעב תַּעַן לְשׁוֹנִי אִמְרָתֶךָ כִּי כָל־
מִצְוֹתֶיךָ צֶּדֶק׃ קעג תְּהִי־יָדְךָ לְעָזְרֵנִי כִּי פִקּוּדֶיךָ
בָחָרְתִּי׃ קעד תָּאַבְתִּי לִישׁוּעָתְךָ יְיָ וְתוֹרָתְךָ שַׁעֲשֻׁעָי׃
קעה תְּחִי־נַפְשִׁי וּתְהַלְלֶךָּ וּמִשְׁפָּטֶךָ יַעְזְרֻנִי׃ קעו תָּעִיתִי
כְּשֶׂה אֹבֵד בַּקֵּשׁ עַבְדֶּךָ כִּי מִצְוֹתֶיךָ לֹא שָׁכָחְתִּי׃

ליום השבת

קכ.

ויכוח על אותן המדברים לשון הרע והיאך הורגת אף במקום רחוק יותר מכלי זיין׃

א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת אֶל־יְיָ בַּצָּרָתָה לִּי קָרָאתִי
וַיַּעֲנֵנִי׃ ב יְיָ הַצִּילָה נַפְשִׁי מִשְּׂפַת־שֶׁקֶר מִלָּשׁוֹן
רְמִיָּה׃ ג מַה־יִּתֵּן לְךָ וּמַה־יֹּסִיף לָךְ לָשׁוֹן רְמִיָּה׃
ד חִצֵּי גִבּוֹר שְׁנוּנִים עִם גַּחֲלֵי רְתָמִים׃ ה אוֹיָה־לִי
כִּי־גַרְתִּי מֶשֶׁךְ שָׁכַנְתִּי עִם־אָהֳלֵי קֵדָר׃ ו רַבַּת שָׁכְנָה־
לָּהּ נַפְשִׁי עִם שׂוֹנֵא שָׁלוֹם׃ ז אֲנִי־שָׁלוֹם וְכִי אֲדַבֵּר
הֵמָּה לַמִּלְחָמָה׃

קע. מײַן געבעט זאָל פֿאַר דיר גאָט קומען רעטע מיר ווי דו פֿערשפּרעכסט. קעח. מײַנע ליפּפּען שטראָמען לויב צו דיר גאָט, ווײַל דו לערהסט מיך דײַנע חוקים. קעב. מײַן צונג בעזינגט דײַן תורה: אַלע מצוות דײַנע זײַנען נערעכט! קעג. שטרעק אויס דײַן האַנד מיר צו העלפֿען, דען דײַנע פּקודים האָב איך אויסערוועהלט. קעד. נור צו דײַן הילף גאָט געלוסט איך, און דײַן תורה איז מײַן שפּיל־ווערק. קעה. שענק מיר גאָט לעבען, איך וועל דיר לויבען, און אויך פֿון דײַן שטראָף קומט מײַן הילף. קעו. איך אירדע אום ווי אײַן פֿערלאָרענע שאָף, זוך גאָט דײַן קנעכט, איך האָב דײַנע מצות ניט פֿערגעססען!

קכ.

ה. איין שטופען ליעד. פֿיר אַלט און יונג.

איך רוף גאָט, ער ענטפֿערט מיר ווען מײַן נויט איז גרויס אַ גרויל.

ב. אַך גאָט רעטע מיך פֿון ליגנער פּוג'ם פֿאַלשען צונג.

ג. די פֿאַלשע צונג וואָס גיט דיר צו, וואָס דו קערהסט וועלטען.

ד. שאַרפֿע העלדען־פֿײַלען פֿפרים־האָלצ־קײַהלען אין דײַן מויל.

ה. וועה מיר, איך וואָהן בײַ משך, וואָהן אין קדר'ם צעלטען.

ו. צולאַנג וואָהן איך מיט די וואָס האַסען פֿריעדען, אַך גנוג.

ז. איך טראַכט פֿרידען, זאָ רייד איך, זיי אָבער טראַכטען קריג

קכא

היאך יש מעלה בגן עדן תחתון ומשם עולה לגן עדן העליון והיאך הקב"ה משגיח:

א שִׁיר לַמַּעֲלוֹת אֶשָּׂא עֵינַי אֶל־הֶהָרִים מֵאַיִן יָבֹא
עֶזְרִי׃ ב עֶזְרִי מֵעִם יי עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ׃ ג אַל־
יִתֵּן לַמּוֹט רַגְלֶךָ אַל־יָנוּם שֹׁמְרֶךָ׃ ד הִנֵּה לֹא־יָנוּם
וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל׃ ה יי שֹׁמְרֶךָ יי צִלְּךָ
עַל־יַד יְמִינֶךָ׃ ו יוֹמָם הַשֶּׁמֶשׁ לֹא־יַכֶּכָּה וְיָרֵחַ בַּלָּיְלָה׃
ז יי יִשְׁמָרְךָ מִכָּל־רָע יִשְׁמֹר אֶת־נַפְשֶׁךָ׃ ח יי
יִשְׁמָר־צֵאתְךָ וּבוֹאֶךָ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם׃

קכב

מספר המשורר משבח ירושלים והנסים שנעשו בירושלים:

א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד שָׂמַחְתִּי בְּאֹמְרִים לִי בֵּית
יי נֵלֵךְ׃ ב עֹמְדוֹת הָיוּ רַגְלֵינוּ בִּשְׁעָרַיִךְ יְרוּשָׁלָם׃
ג יְרוּשָׁלַם הַבְּנוּיָה כְּעִיר שֶׁחֻבְּרָה־לָּהּ יַחְדָּו׃ ד שֶׁשָּׁם
עָלוּ שְׁבָטִים שִׁבְטֵי־יָהּ עֵדוּת לְיִשְׂרָאֵל לְהוֹדוֹת לְשֵׁם
יי׃ ה כִּי שָׁמָּה ׀ יָשְׁבוּ כִסְאוֹת לְמִשְׁפָּט כִּסְאוֹת
לְבֵית דָּוִד׃ ו שַׁאֲלוּ שְׁלוֹם יְרוּשָׁלָם יִשְׁלָיוּ אֹהֲבָיִךְ׃

קכא.

א. שטופענליעד.

מיינע אויגען הויב איך צו די בערג קוק הין און הער,
פון וואנען קען קומען מיין הילף אהער?
ב. און מיין הילף קומט פון דעם, דער הימעל און ערד בעשאפט.
ג. ער לאזט דיין פוס ניט גליטשען, ער דיין היטער ניט שלאפט.
ד. ער שלומערט ניט, ער שלאפט ניט ישראל׳ס היטער.
ה. גאט איז דיין היטער, גאט זיצט, איז דער שוץ ביי דיין רעכטע האנד.
ו. פון די זונן ביי טאג, פון לבנה ביי נאכט, ניט שרעק זיך, ניט ציטער.
ז. גאט היט דיר פון אלעם בייז, ער היט דיר נאכאנאנד.
ח. גאט היט דיר ביי דיין ארויס געהן, און ביי דיין קאמען,
פון יעצט אן, און ביז עוויג—אמן!

קכב.

א. צו דוד.

איך פרעה מיך ווען מען זאגט מיר: „נאך גאטעס הויז געהן!״
ב. אין דיינע טהויערן ירושלים אונזערע פיס דארט שטעהן!
ג. ירושלים שעהן-געבויטע שטאט, ווי חברים לעבען צו זאמען.
ד. דארטן קומען גאטעס שטאמע, נאך גיזעץ, צו דאנקען גאטעס נאמען,
ה. וואו ריכטער זיצען צום געריכט, שטוהלען פאר דוד׳ס הויז.
ו. א, גליק ווינשט ירושלים: רוהיג לעבען דיינע פריינדע גרויס!

ז יְהִי־שָׁלוֹם בְּחֵילֵךְ שַׁלְוָה בְּאַרְמְנוֹתָיִךְ׃ ח לְמַעַן אַחַי
וְרֵעָי אֲדַבְּרָה־נָּא שָׁלוֹם בָּךְ׃ ט לְמַעַן בֵּית־יְיָ אֱלֹהֵינוּ
אֲבַקְשָׁה טוֹב לָךְ׃

קכג.

המשורר מקונן על זמן ארוך ורב שעברו כבר בגלות׃

א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת אֵלֶיךָ נָשָׂאתִי אֶת־עֵינַי הַיֹּשְׁבִי
בַּשָּׁמָיִם׃ ב הִנֵּה כְעֵינֵי עֲבָדִים אֶל־יַד אֲדוֹנֵיהֶם כְּעֵינֵי
שִׁפְחָה אֶל־יַד גְּבִרְתָּהּ כֵּן עֵינֵינוּ אֶל־יְיָ אֱלֹהֵינוּ
עַד שֶׁיְּחָנֵּנוּ׃ ג חָנֵּנוּ יְיָ חָנֵּנוּ כִּי־רַב שָׂבַעְנוּ בוּז׃
ד רַבַּת שָׂבְעָה־לָּהּ נַפְשֵׁנוּ הַלַּעַג הַשַּׁאֲנַנִּים הַבּוּז
לִגְאֵי־יוֹנִים׃

קכד.

א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד לוּלֵי יְיָ שֶׁהָיָה לָנוּ יֹאמַר־
נָא יִשְׂרָאֵל׃ ב לוּלֵי יְיָ שֶׁהָיָה לָנוּ בְּקוּם עָלֵינוּ
אָדָם׃ ג אֲזַי חַיִּים בְּלָעוּנוּ בַּחֲרוֹת אַפָּם בָּנוּ׃ ד אֲזַי
הַמַּיִם שְׁטָפוּנוּ נַחְלָה עָבַר עַל־נַפְשֵׁנוּ׃ ה אֲזַי עָבַר
עַל־נַפְשֵׁנוּ הַמַּיִם הַזֵּידוֹנִים׃ ו בָּרוּךְ יְיָ שֶׁלֹּא נְתָנָנוּ

ז. פֿריד זײַ אין דײַנע מויערן, אין דײַנע שלעסער רוה מיט גליק.
ח. צו ליב מײַנע ברידער און פֿרײַנד גרים איך פֿריד אנטיק.
ט. צו ליב גאָטעס טעמפּעל ווינש איך דיר גוטס און גליק.

קכג.

ה. שטופֿענליעד.

צו דעם, דער אין הימעל זיצט, מײַנע אויגען זיך קעהרען.
ב. ווי קנעכט קוקען אויף הענד פֿון זייער הערן,
ווי די דינסט קוקט אויף די ווירטינס האַנד,
זאָ קוקען מיר צו גאָט, ער זאָל פֿערבעסערן אונזער שטאַנד.
ג. ערבאַרם זיך גאָט ערבאַרם, מיר זײַנען זאַט מיט שאַנד.
ד. יאַ, איבערזאַט מיט שפּאָט פֿון אונבעזאָרגטע האַרען,
אַ, פֿיל צו זאַט פֿון הײַרען, שטאָלצע נאַררען.

קכד.

ה. שטופֿענליעד צו דוד.

ווען ניט גאָט וואַר מיט אונז, זינגט זיך ישראל יעצט.
ב. ווען ניט גאָט וואַר מיט אונז, ווען אַ מענש אויף אונז זיך אָנזעצט.
ג. זאָ וואָלט מען אונז לעבענדיגערהייט פֿערשלונגען,
דורך זייער צאָרנבראַנד, דורך זייער שאַרפֿע צונגען.
ד. וואַסער וואָלט אונז ערטרינקט, טײַכען אויף אונז געקאָמען.
ה. אויף אונזער לעבען וואָלט אַריבער ווילדע שטראָמען.
ו. דאַנק גאָט, ער גיט אינז ניט זייערע צײַנער צו רויב.

טֶרֶף לְשִׁנֵּיהֶם: ז נַפְשֵׁנוּ כְּצִפּוֹר נִמְלְטָה מִפַּח יוֹקְשִׁים
הַפַּח נִשְׁבָּר וַאֲנַחְנוּ נִמְלָטְנוּ: ח עֶזְרֵנוּ בְּשֵׁם יְיָ
עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

קכה.

א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת הַבֹּטְחִים בַּייָ כְּהַר־צִיּוֹן לֹא־
יִמּוֹט לְעוֹלָם יֵשֵׁב: ב יְרוּשָׁלַםִ הָרִים סָבִיב לָהּ וַייָ
סָבִיב לְעַמּוֹ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: ג כִּי לֹא יָנוּחַ שֵׁבֶט
הָרֶשַׁע עַל גּוֹרַל הַצַּדִּיקִים לְמַעַן לֹא־יִשְׁלְחוּ הַצַּדִּיקִים |
בְּעַוְלָתָה יְדֵיהֶם: ד הֵיטִיבָה יְיָ לַטּוֹבִים וְלִישָׁרִים
בְּלִבּוֹתָם: ה וְהַמַּטִּים עֲקַלְקַלּוֹתָם יוֹלִיכֵם יְיָ אֶת־
פֹּעֲלֵי הָאָוֶן שָׁלוֹם עַל־יִשְׂרָאֵל:

קכו.

ידבר על העתיד ומדמה הגלות כמו אדם שזורע בארץ יבשה בוכה ומתחנן להקב״ה שימטיר עליה שלא יפסיד הזרע ואם יזכה לקצור הוא נותן הודאה להקב״ה:

א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת בְּשׁוּב יְיָ אֶת־שִׁיבַת צִיּוֹן הָיִינוּ
כְּחֹלְמִים: ב אָז יִמָּלֵא שְׂחוֹק פִּינוּ וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה אָז
יֹאמְרוּ בַגּוֹיִם הִגְדִּיל יְיָ לַעֲשׂוֹת עִם־אֵלֶּה: ג הִגְדִּיל

ז. און אונזער זעלע ווירד גערעטעט ווי פון נעטץ די טויב.
דער נעטץ ווערט צו בראָכען,
אונז רעטעט גאָטעס בטחון!
ח. אונזער הילף קומט דורך גאָטעס הויכען נאָמען,
דער הימעל און ערד בעשאַפט — אָמן!

קכה.

א. שטופענליעד.

די אויף גאָט פערטרויען װעלען רוהיג זיצען,
ווי ציונסבערג עוויג זיך ניט גליטשען.
ב. ווי ארום ירושלים זיינען בערג ארום און ארום
זאָ איז גאָט ארום זיין פאָלק, עוויג און אומעטום.
ג. דעם רשע'ס סצעפטער דאַרף ניט הערשען אויפ'ן צדיק'ס לאַנד,
וויל קיין אונרעכט טהוען, צו פרעמדע שטרעקט ניט זייער האַנד.
ד. אַך גאָט, טהו גוטעס צו גוטען, פרומע הערצער גיב דיין זעגען.
ה. אָבער די װעלכע געהן אויף קרומע וועגען,
זאָל זיי גאָט פערניכטען, און אלע וואָס טהוען אונרעכט,
דאַן איז פרייד און פריד אויף ישראל דיין קנעכט.

קכו.

א. שטופענליעד.

ווען גאָט וועט פון פאַנג ציונס קינדער צוריק קעהרען,
וועלין מיר ווי פון טרוים דאַן וואַך ווערן.
ב. זיך זאַט לאַכען וועט אונזער מויל, און דער צונג געזאַנג.
פעלקער וועלען זאָגען: וואונדער טהוט גאָט מיט זיי שוין פון לאַנג.
ג. יאַ מיט אונז טהוט גאָט ווירקליך גרויסע וואונדער,
מיר פרייען זיך דרום, מיר גאָטעס קינדער.

יְיָ לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ הָיִינוּ שְׂמֵחִים: ד שׁוּבָה יְיָ
אֶת־שְׁבִיתֵנוּ כַּאֲפִיקִים בַּנֶּגֶב: ה הַזֹּרְעִים בְּדִמְעָה
בְּרִנָּה יִקְצֹרוּ: ו הָלוֹךְ יֵלֵךְ | וּבָכֹה נֹשֵׂא מֶשֶׁךְ־הַזָּרַע
בֹּא־יָבֹא בְרִנָּה נֹשֵׂא אֲלֻמֹּתָיו:

קכז.

בו מבואר היאך דוד המלך מוכיח בני דורו ובראשון שלמה בנו שיהיו כל מעשיו לשם שמים ומגנה אנשי סוחרים המיגעים יומם ולילה במחייתן:

א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לִשְׁלֹמֹה אִם־יְיָ | לֹא־יִבְנֶה בַיִת
שָׁוְא עָמְלוּ בוֹנָיו בּוֹ אִם־יְיָ לֹא־יִשְׁמָר־עִיר שָׁוְא |
שָׁקַד שׁוֹמֵר: ב שָׁוְא לָכֶם | מַשְׁכִּימֵי קוּם מְאַחֲרֵי־שֶׁבֶת
אֹכְלֵי לֶחֶם הָעֲצָבִים כֵּן יִתֵּן לִידִידוֹ שֵׁנָא: ג הִנֵּה
נַחֲלַת יְיָ בָּנִים שָׂכָר פְּרִי הַבָּטֶן: ד כְּחִצִּים בְּיַד־
גִּבּוֹר כֵּן בְּנֵי הַנְּעוּרִים: ה אַשְׁרֵי הַגֶּבֶר אֲשֶׁר מִלֵּא
אֶת־אַשְׁפָּתוֹ מֵהֶם לֹא־יֵבֹשׁוּ כִּי־יְדַבְּרוּ אֶת־
אוֹיְבִים בַּשָּׁעַר:

קכח.

בו מבואר כמה מעלות לאדם אם נהנה מיגיע כפיו ואינו נהנה מאחרים אף שרוצים ליתן לו במתנה מכ"ש גזילה או עושה מלאכת ה' ברמיה וכמה הנהגות טובות שמן הראוי להיות ירא שמים:

א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת אַשְׁרֵי כָּל־יְרֵא יְיָ הַהֹלֵךְ

ד. אַךְ גאָט פֿון גלות אויסקעהרען זאָל שוין אונז דיין האַנד,
ווי קוואַלען וואַסער פֿליסען אין אַ טרוקען לאַנד.
ה. וואָס זייען מיט טרערען און שניידען מיט געזאַנג.
ו. ער געהט און וויינט און שלעפּט דען זאַט=קאָרב זעהר באַנג.
און טראָגט נאַכהער פֿון פֿעלד מיט זאַט געזאַנג און קלאַנג,
פֿילע גאַרבען, פֿילע קערנער איז אין יעדען זאַנג.

קכז.

א שטופֿענליעד צו שלמה.

ווען גאָט זעלבסט ניט בויט זיין הייליג הויז,
אומזאָנסט בוימייסטער געהט איר צו אַרבייט אויס,
ווען גאָט זעלבסט ניט היט זיין הייליגע שטאָט,
איז דעם היטערס פֿלייס ווערטה אַ שפּאָט.
ב. אומזאָנסט פֿריה וואַכין און שפּעט זיטצען,
עסען בראָד בעזאָרגט, אומזאָנסט מיהען, שוויטצען,
ביי גאָט בעט, שטרעב און ליעב און האָף,
וועמען גאָט ליעבט, דעם גיט ער אויך אין שלאָף.
ג. גאָטעס נחלה איז לייב פֿרוכט, גוטע קינדער הייסט „זיין רייך".
ד. ווי פֿיילען אינם גבור'ס האַנד זייען יונג=וואָרג גלייך.
ה. וואָהל דעם ווער זיין קעכער מיט זיי אַנפֿילט,
דער בלייבט ניט צו שאַנד, ווען ער אין פֿיינד טויערס זיך צילט.

קכח.

א שטופֿענליעד.

וואָהל דעם ווער גאָט זיך פֿירכטעט געהט אין זיינע וועגען.

בִּדְרָכָיו׃ ב יְגִיעַ כַּפֶּיךָ כִּי תֹאכֵל אַשְׁרֶיךָ וְטוֹב לָךְ׃
ג אֶשְׁתְּךָ ׀ כְּגֶפֶן פֹּרִיָּה בְּיַרְכְּתֵי בֵיתֶךָ בָּנֶיךָ כִּשְׁתִלֵי זֵיתִים
סָבִיב לְשֻׁלְחָנֶךָ׃ ד הִנֵּה כִי־כֵן יְבֹרַךְ גָּבֶר יְרֵא יְיָ׃
ה יְבָרֶכְךָ יְיָ מִצִּיּוֹן וּרְאֵה בְּטוּב יְרוּשָׁלָםִ כֹּל יְמֵי
חַיֶּיךָ׃ ו וּרְאֵה־בָנִים לְבָנֶיךָ שָׁלוֹם עַל־יִשְׂרָאֵל׃

קכט.

המשורר מאונן על הצרות׃

א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת רַבַּת צְרָרוּנִי מִנְּעוּרָי יֹאמַר־נָא
יִשְׂרָאֵל׃ ב רַבַּת צְרָרוּנִי מִנְּעוּרָי גַּם לֹא־יָכְלוּ לִי׃
ג עַל־גַּבִּי חָרְשׁוּ חֹרְשִׁים הֶאֱרִיכוּ לְמַעֲנִיתָם׃ ד יְיָ
צַדִּיק קִצֵּץ עֲבוֹת רְשָׁעִים׃ ה יֵבֹשׁוּ וְיִסֹּגוּ אָחוֹר כֹּל
שֹׂנְאֵי צִיּוֹן׃ ו יִהְיוּ כַּחֲצִיר גַּגּוֹת שֶׁקַּדְמַת שָׁלַף יָבֵשׁ׃
ז שֶׁלֹּא מִלֵּא כַפּוֹ קוֹצֵר וְחִצְנוֹ מְעַמֵּר׃ ח וְלֹא אָמְרוּ ׀
הָעֹבְרִים בִּרְכַּת־יְיָ אֲלֵיכֶם בֵּרַכְנוּ אֶתְכֶם בְּשֵׁם יְיָ׃

קל.

תפלה על אריכת הגלות׃

א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת מִמַּעֲמַקִּים קְרָאתִיךָ יְיָ׃
ב יְיָ שִׁמְעָה בְקוֹלִי תִּהְיֶינָה אָזְנֶיךָ קַשֻּׁבוֹת לְקוֹל

ב. דײַנע הענדע אַרבײַט װען דו עסט, גוט איז דיר דאַן אַלענטװעגען.
ג. דײַן פֿרוי אַ הױז װירטהין אַ װײַנשטאָק פֿרוכטבאַר פֿריש,
קינדער װי איעל־בײמער געפּלאַנצט, בליהען אַרום דײַן טיש.
ד. אַט אַזוי ברויך אַ איד זײַן חבר צו בענשען:
„פֿירכטע זיך פֿאַר גאָט, װעט דײַן געזיכט שױן גלענצען!"
ה. פֿון ציון אױס זאָל גאָט צו דיר זײַן זעגען שיקען,
זאָלסט זעהן ירושלים מיט אַלע גוטס און גליקען.
אין דײַן לעבענסלױף, זאָלסט זעהן, קינדער און קינדס קינדער,
און פֿריד מיט פֿרײד אױף כלל ישראל, און אױף יעדען בעזונדער.

קכט.

א. שטופֿענליעד.

„פֿיל פֿײַנד דריקען מיך פֿון יוגענד אָן!"
זאָ זינגט ישראל, די הײליגע נאַציאָן.
ב. פֿיל פֿײַנד דריקען מיך פֿון מײַן יוגענד אָן,
אָבער קענען ניט בעזיגען ניט מיר ניט מײַן רעליגיאָן.
ג. מיט אַקערס אַקערן זײ אױף מײַן רוקען,
און לאַנגע בײטשען שנײַדען מיך און שטיקען.
ד. דער גערעכטער גאָט, זעהט מײַנע אומגליקען.
און צו האַקט פֿון מיר די רשעים'ס שטריקען.
ה. זײ װערן פֿערשעמט און קעהרען זיך צוריק,
טרעפֿען זאָל שונאי ציון אַ גרױס אומגליק.
ו. װי גראָז אױף דעכער זאָל זײַן זײער ענד,
בעפֿאָר מען ציהט אַרױס, צו שיט זיך אין די הענד,
ז. און קײן האַנדפֿאָל גראָז בלײַבט בײַם שניטער,
זײַן אָרם גרײַפֿט דען גאַרב, און גלײַך צו שיט ער.
ח. די פֿאַרבײַגעהער געריסען ניט: „װילקאָמען!
מיר זעגנען אײַך אין גאָטעס נאָמען!"

קל.

א. שטופֿענליעד.

פֿון מײַן טיפֿע צרה רוף איך דיר גאָט אין דער הויך.
ב. הער גאָט מײַן שטים, דײַן אָהר—מײַן געבעט, מײַן טראַכטען אױך.

תַּחֲנוּנָי׃ ג אִם־עֲוֺנוֹת תִּשְׁמָר־יָהּ יְיָ מִי יַעֲמֹד׃
ד כִּי־עִמְּךָ הַסְּלִיחָה לְמַעַן תִּוָּרֵא׃ ה קִוִּיתִי יְיָ קִוְּתָה
נַפְשִׁי וְלִדְבָרוֹ הוֹחָלְתִּי׃ ו נַפְשִׁי לַייָ מִשֹּׁמְרִים
לַבֹּקֶר שֹׁמְרִים לַבֹּקֶר׃ ז יַחֵל יִשְׂרָאֵל אֶל־יְיָ כִּי־
עִם־יְיָ הַחֶסֶד וְהַרְבֵּה עִמּוֹ פְדוּת׃ ח וְהוּא יִפְדֶּה
אֶת־יִשְׂרָאֵל מִכֹּל עֲוֺנֹתָיו׃

קלא.

בו יסופר תפלות דוד והיאך לא גבה לבו כל ימיו ולא עשה לו גדולות ותענוגי בני אדם׃

א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד יְיָ | לֹא־גָבַהּ לִבִּי וְלֹא־
רָמוּ עֵינַי וְלֹא־הִלַּכְתִּי | בִּגְדֹלוֹת וּבְנִפְלָאוֹת מִמֶּנִּי׃
ב אִם־לֹא שִׁוִּיתִי | וְדוֹמַמְתִּי נַפְשִׁי כְּגָמֻל עֲלֵי אִמּוֹ
כַּגָּמֻל עָלַי נַפְשִׁי׃ ג יַחֵל יִשְׂרָאֵל אֶל־יְיָ מֵעַתָּה
וְעַד־עוֹלָם׃

קלב.

זה השיר אמרו דוד כשהיה דבר בעולם והיה הוא וזקני ישראל מתכסים בשקים והמשכן היה רחוק מהם לכך היה מתאמץ בתפלות גדולות שהקב"ה יזכור מה שעשה דוד הטרחות וענויים על בה"מ׃

א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת זְכוֹר־יְיָ לְדָוִד אֵת כָּל־עֻנּוֹתוֹ׃
ב אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לַייָ נָדַר לַאֲבִיר יַעֲקֹב׃ ג אִם־אָבֹא

ג. ווען דו נאַכדענקסט מײַן זינד ווער קען פאַר דיר בעשטעהן.

ד. צו פערגעבען איז דײַן זיטטע, מיט עהרפורכט טהוט מען צו דיר געהן.

ה. מײַן זעעל האָפט צו גאָט, אויף זײַן וואָרט וואַרט און וואַרט.

ו. ווי וועכטער וואַרטען אויפן מאָרגען, מײַן זעעל צו דיר זאָ האַרט.

ז. ישראל האָף צו גאָטעס גנאַדע, ער בעפרײַט, וואַרט מיט געדולד.

ח. ער לייזט ישראל אויס פון אַלע זינד און שולד.

קלא.

א. שטופענליעד צו דוד.

מײַן גאָט, מײַן האַרץ איז ניט שטאָלץ, מײַנע אויגען ניט ערהויבען.
וואָס פאַר מיר איז גרויס און פערבאָרגען קלעהר איך ניט, איך טהו גלויבען.

ב. איך שטעל מיך פאָר און פערגלײַך מיר ווי אַ קינד בײַם מוטערס ברוסט.
זאָ איבט זיך אײַן מײַן זעעל און אימער לעב מיט לוסט.

ג. האָף ישראל צו גאָט אַלע צײַט,
פון יעצט ביז עוויג עוויגקײַט!

קלב.

א. שטופענליעד.

געדענק גאָט אָן דוד, ווי ער האָט זיך געפּלאָגט.

ב. ער שווערט צו יעקב'ס גאָט אַ נדר זיך צו געזאָגט:

בְּאֹהֶל בֵּיתִי אִם־אֶעֱלֶה עַל־עֶרֶשׂ יְצוּעָי׃ ד אִם־אֶתֵּן
שְׁנָת לְעֵינָי לְעַפְעַפַּי תְּנוּמָה׃ ה עַד־אֶמְצָא מָקוֹם
לַייָ מִשְׁכָּנוֹת לַאֲבִיר יַעֲקֹב׃ ו הִנֵּה שְׁמַעֲנוּהָ
בְאֶפְרָתָה מְצָאנוּהָ בִּשְׂדֵי־יָעַר׃ ז נָבוֹאָה לְמִשְׁכְּנוֹתָיו
נִשְׁתַּחֲוֶה לַהֲדֹם רַגְלָיו׃ ח קוּמָה יְיָ לִמְנוּחָתֶךָ אַתָּה
וַאֲרוֹן עֻזֶּךָ׃ ט כֹּהֲנֶיךָ יִלְבְּשׁוּ־צֶדֶק וַחֲסִידֶיךָ יְרַנֵּנוּ׃
י בַּעֲבוּר דָּוִד עַבְדֶּךָ אַל־תָּשֵׁב פְּנֵי מְשִׁיחֶךָ׃ יא נִשְׁבַּע
יְיָ | לְדָוִד אֱמֶת לֹא־יָשׁוּב מִמֶּנָּה מִפְּרִי בִטְנְךָ אָשִׁית
לְכִסֵּא־לָךְ׃ יב אִם־יִשְׁמְרוּ בָנֶיךָ | בְּרִיתִי וְעֵדֹתִי זוֹ
אֲלַמְּדֵם גַּם־בְּנֵיהֶם עֲדֵי־עַד יֵשְׁבוּ לְכִסֵּא־לָךְ׃ יג כִּי־
בָחַר יְיָ בְּצִיּוֹן אִוָּהּ לְמוֹשָׁב לוֹ׃ יד זֹאת־מְנוּחָתִי
עֲדֵי־עַד פֹּה אֵשֵׁב כִּי אִוִּתִיהָ׃ טו צֵידָהּ בָּרֵךְ אֲבָרֵךְ
אֶבְיוֹנֶיהָ אַשְׂבִּיעַ לָחֶם׃ טז וְכֹהֲנֶיהָ אַלְבִּישׁ יֶשַׁע
וַחֲסִידֶיהָ רַנֵּן יְרַנֵּנוּ׃ יז שָׁם | אַצְמִיחַ קֶרֶן לְדָוִד עָרַכְתִּי
נֵר לִמְשִׁיחִי׃ יח אוֹיְבָיו אַלְבִּישׁ בֹּשֶׁת וְעָלָיו יָצִיץ נִזְרוֹ׃

קלג.

א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד הִנֵּה מַה־טּוֹב וּמַה־נָּעִים

ג. „איך קום ניט נאָך הויז, שלאָף ניט אין בעט, און לעג אין קימער.
ד. איך גיב ניט מיינע אויגען קיין שלאָף, מיינע ברעמען קיין שלומער.
ה ביז איך וועל געפינען פאר גאָט איין אָרט,
פיר דעם שטאַרקען, יעקב'ס גאָט, זאָל רוהן דאָרט!"
ו. מיר הערען נון פון איין אַדעל פון איין גרויסען העלד,
אָנאָרט געפינען מיר אין קרית יערים פעלד.
ז. נון לאָמיר קומען צו זיין וואָהנונג, צום פוס-שטעמעל קניען.
ח. געה גאָט אין דיין רוה, דיין זיעגעסלאַדע זאָל דאָרט ציהען.
ט. דיינע כהנים אין טוגענד וועלין דאָרט זיך קליידען.
און דיינע חסידים וועלין זינגען דאָרט פון פריידען.
י. פערשעם אונז ניט צו ליעב דוד'ן, דיין געזאַלבטענס געזיכט.
יא. גאָט שווערט צו דוד: (און גאָט ערפילט זיין פפליכט),
„אויף דיין טראָהן וועלען זיטצען דיינע ליעבע לייב-פרוכט.
יב. ווען דיינע קינדער וועלען היטען מיין תורה און גוטעס טאָהן,
וועלען אויך דיינע קינדס קינדער זיטצען אויף דיין טראָהן."
יג. יאַ, גאָט ערוויילט אויס ציון זיין רעזידענץ דאָרט איז זיינע זאַלען.
יד. „היר איז מיין רוהע עוויג, היר וואָהן איך געפין וואָהלגעפאַלען.
טו. איהר שפייז וועל איך זעגנען, זאט ברויד פיר אַרמע אויך.
טז. די כהנים בעקלייד איך מיט הילף, און די חסידים זינגען הויך.
יז. דאָרטן וועט שפראָצען דוד'ס גליק,
מיין געזאַלבטענס ליכט שיינט צוריק.
יח. און זיינע פיינד קלייד איך אין שאַנד, און זיי פאַלען,
און אויף דוד'ס קאָפּף וועט זיין קראָנען-שטראַהלען."

קלג.

א. שטופענליעד פון דוד.

ווי גוט ווי ליעבליך ווען ברידער ליעבליך זיטצען.

שֶׁבֶת אַחִים גַּם־יָחַד׃ ב כַּשֶּׁמֶן הַטּוֹב | עַל־הָרֹאשׁ
יֹרֵד עַל־הַזָּקָן זְקַן־אַהֲרֹן שֶׁיֹּרֵד עַל־פִּי מִדּוֹתָיו׃ ג כְּטַל
חֶרְמוֹן שֶׁיֹּרֵד עַל־הַרְרֵי צִיּוֹן כִּי שָׁם | צִוָּה יְיָ אֶת־
הַבְּרָכָה חַיִּים עַד־הָעוֹלָם׃

קלד.

המשורר מעורר לב החכמים והחסידים שיעמדו ממטתם בלילה לבית ה׳׃

א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת הִנֵּה | בָּרְכוּ אֶת־יְיָ כָּל־עַבְדֵי
יְיָ הָעֹמְדִים בְּבֵית־יְיָ בַּלֵּילוֹת׃ ב שְׂאוּ־יְדֵכֶם
קֹדֶשׁ וּבָרְכוּ אֶת־יְיָ׃ ג יְבָרֶכְךָ יְיָ מִצִּיּוֹן עֹשֵׂה
שָׁמַיִם וָאָרֶץ׃

קלה.

א הַלְלוּיָהּ | הַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְיָ הַלְלוּ עַבְדֵי יְיָ׃
ב שֶׁעֹמְדִים בְּבֵית יְיָ בְּחַצְרוֹת בֵּית אֱלֹהֵינוּ׃
ג הַלְלוּיָהּ כִּי־טוֹב יְיָ זַמְּרוּ לִשְׁמוֹ כִּי נָעִים׃ ד כִּי־
יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יָהּ יִשְׂרָאֵל לִסְגֻלָּתוֹ׃ ה כִּי אֲנִי יָדַעְתִּי
כִּי־גָדוֹל יְיָ וַאֲדֹנֵינוּ מִכָּל־אֱלֹהִים׃ ו כֹּל אֲשֶׁר־חָפֵץ
יְיָ עָשָׂה בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ בַּיַּמִּים וְכָל־תְּהֹמוֹת׃
ז מַעֲלֶה נְשִׂאִים מִקְצֵה הָאָרֶץ בְּרָקִים לַמָּטָר עָשָׂה

ב. ווי גוטען בוימאייל אויפֿן קאָפּף און באָרד טהוט בליטצען
אויף אהרנ'ס באָרד, און פֿליסט איבער די קליידער.
ג. ווי דער טוי פֿון חרמון טריפֿט אויף ציונס בערג כסדר.
און דאָרטן בעפֿעלט גאָט זיין ברכה,
אויף עוויג לעבען מיט הצלחה!

קלד.

א. שטופֿענליער.

לויבט גאָט איר אַלע גאָטעס קנעכט,
די אין גאָטעס הויז וואַך שטעהן אַלע נעכט.
ב. הויבט די הענט צום היילינטום און לויבט גאָט,
ג. גאָט זעגענט דיר אויס ציון דער הימעל און ערד בעשאַפֿען האָט.

—~~~~~~~—

קלה.

א. הללויה!

לויבט גאָטעס נאָמען, לויבט, איר גאָטעס קנעכט,
ב. די איהר שטעהט אין גאָטעס הויז און דינט אים עכט,
אינם פֿאָר=הויף פֿון גאָטעס הויז קומט צוזאַמען.
ג. און לויבט גאָט, גוט און ליעב איז זיין הייליג נאַמען.
ד. גאָט ערווילט אויס דען יעקב, ישראל איז זיין איינענשאַפֿט,
ה. איך ווייס, דאָס גאָט איז גרעסער פֿון אַלע גאָטער קראַפֿט.
ו. און וואָס גאָט וויל דאָס שאַפֿט ער, אַלעס וואָס אים וואָהלגעפֿעלט
אויף הימעל, ערד און ים, און וואָס איז אין אַלען וועלט.
ז. ער ברייננט וואָלקען אויס עק-וועלט הערויף,
צום רעגען שאַפֿט ער בליטצען אין שנעלען לויף.

מוֹצֵא רוּחַ מֵאוֹצְרוֹתָיו׃ ח שֶׁהִכָּה בְּכוֹרֵי מִצְרָיִם מֵאָדָם
עַד־בְּהֵמָה׃ ט שָׁלַח | אֹתוֹת וּמֹפְתִים בְּתוֹכֵכִי מִצְרָיִם
בְּפַרְעֹה וּבְכָל־עֲבָדָיו׃ י שֶׁהִכָּה גּוֹיִם רַבִּים וְהָרַג מְלָכִים
עֲצוּמִים׃ יא לְסִיחוֹן | מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי וּלְעוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן
וּלְכֹל מַמְלְכוֹת כְּנָעַן׃ יב וְנָתַן אַרְצָם נַחֲלָה נַחֲלָה
לְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ׃ יג יְיָ שִׁמְךָ לְעוֹלָם יְיָ זִכְרְךָ לְדֹר־
וָדֹר׃ יד כִּי־יָדִין יְיָ עַמּוֹ וְעַל־עֲבָדָיו יִתְנֶחָם׃
טו עֲצַבֵּי הַגּוֹיִם כֶּסֶף וְזָהָב מַעֲשֵׂה יְדֵי אָדָם׃ טז פֶּה
לָהֶם וְלֹא יְדַבֵּרוּ עֵינַיִם לָהֶם וְלֹא יִרְאוּ׃ יז אָזְנַיִם לָהֶם
וְלֹא יַאֲזִינוּ אַף אֵין־יֶשׁ־רוּחַ בְּפִיהֶם׃ יח כְּמוֹהֶם יִהְיוּ
עֹשֵׂיהֶם כֹּל אֲשֶׁר־בֹּטֵחַ בָּהֶם׃ יט בֵּית יִשְׂרָאֵל בָּרְכוּ
אֶת־יְיָ בֵּית אַהֲרֹן בָּרְכוּ אֶת־יְיָ׃ כ בֵּית הַלֵּוִי
בָּרְכוּ אֶת־יְיָ יִרְאֵי יְיָ בָּרְכוּ אֶת־יְיָ׃ כא בָּרוּךְ
יְיָ | מִצִּיּוֹן שֹׁכֵן יְרוּשָׁלָםִ הַלְלוּיָהּ׃

קלו.

בזה המזמור יש כ"ו פסוקים נגד כ"ו דורות מבריאת עולם עד שישראל קבלו את התורה׃

א הוֹדוּ לַייָ כִּי־טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃ ב הוֹדוּ

און פיהרט ארויס דעם ווינט,
פון זיין שאטצקאמער געשווינד.
ח. מצרים׳ס ערסטגעבורט, מענשען און פיה שלאגט זיין האנד.
ט. שיקט וואונדערצייכען אויף פרעה׳ן מיט קנעכט בעגאנד.
י. שלאגט, טויטעט פעלקער, קעניגען, ניטא זייער גלייכען.
יא. סיחון, עוג מלך הבשן, און כנען׳ס קעניגרייכען.
יב. און זייער לאנד גיט ער ישראל צום אייגענטום געשיינק.
יג. און דיין נאמען גאט בלייבט עוויג, אלע דורות דיין געדיינק.
יד. זיין פאלק ריכטעט גאט מיט ריכט און רעכט,
מיט רחמנות בעהאנדעלט ער זיינע קנעכט.
טו. היידען גאטצען פון גאלד זילבער, פון מענשענס הענד געשעהן
טז. האבען מייל און ניט ריידען. האבען אויגען און ניט זעהן.
יז. האבען אהרען און ניט הערען, קיין אטהעם איז אין זייער מונד.
יח. ווער זיי מאכט און פערטרויט זאל ווי זיי געהן צו גרונד.
יט. איהר ישראל׳ס הויז לויבט גאט, אהרנ׳ס הויז לויבט גאט.
כ. לוי׳ס הויז לויבט גאט, גאטעס פירכטיגע לויבט גאט.
כא. געלויבט זיי גאט דער אין ציון טהראנט,
גאט דער אין ירושלים וואהנט.—הללויה!

קלו.

א. דאנקט גאט ער איז גוט, עוויג איז זיין גנאדע!
ב. דאנקט די קראפט פון אלע קראפטען, עוויג איז זיין גנאדע.

לֵאלֹהֵי הָאֱלֹהִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃ ג הוֹדוּ לַאֲדֹנֵי
הָאֲדֹנִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃ ד לְעֹשֵׂה נִפְלָאוֹת גְּדֹלוֹת
לְבַדּוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃ ה לְעֹשֵׂה הַשָּׁמַיִם בִּתְבוּנָה
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃ ו לְרֹקַע הָאָרֶץ עַל־הַמָּיִם כִּי לְעוֹלָם
חַסְדּוֹ׃ ז לְעֹשֵׂה אוֹרִים גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
ח אֶת־הַשֶּׁמֶשׁ לְמֶמְשֶׁלֶת בַּיּוֹם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃ ט אֶת־
הַיָּרֵחַ וְכוֹכָבִים לְמֶמְשְׁלוֹת בַּלָּיְלָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
י לְמַכֵּה מִצְרַיִם בִּבְכוֹרֵיהֶם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃ יא וַיּוֹצֵא
יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃ יב בְּיָד חֲזָקָה וּבִזְרוֹעַ
נְטוּיָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃ יג לְגֹזֵר יַם־סוּף לִגְזָרִים כִּי לְעוֹלָם
חַסְדּוֹ׃ יד וְהֶעֱבִיר יִשְׂרָאֵל בְּתוֹכוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃ טו וְנִעֵר
פַּרְעֹה וְחֵילוֹ בְיַם־סוּף כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃ טז לְמוֹלִיךְ
עַמּוֹ בַּמִּדְבָּר כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃ יז לְמַכֵּה מְלָכִים גְּדֹלִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃ יח וַיַּהֲרֹג מְלָכִים אַדִּירִים כִּי לְעוֹלָם
חַסְדּוֹ׃ יט לְסִיחוֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
כ וּלְעוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃ כא וְנָתַן אַרְצָם
לְנַחֲלָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃ כב נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ

ג. דאנקט דעם הערין פון אלע הערען, דען עוויג איז זיין גענאדע.

ד. דעם ווער זעלבסט טהוט גרויסע וואונדער, דען עוויג איז זיין גנאדע.

ה. דעם וואס הימעל שאפט מיט פערשטאנד, דען עוויג איז זיין גנאדע.

ו. דעם וואס ערד אויסשפרייט אויפן וואסער, דען עוויג איז זיין גנאדע.

ז. דעם וואס גרויסע ליכט בעשאפט, דען עוויג איז זיין גנאדע.

ח. די זונן ביי טאג צו הערשען, דען עוויג איז זיין גנאדע.

ט. און לבנה און שטערן ביי נאכט, דען עוויג איז זיין גנאדע.

י. ער שלאגט די ערסטגעבורט אין מצרים, דען עוויג איז זיין גנאדע.

יא. און פיהרט ישראל פון דארט ארוים, דען עוויג איז זיין גנאדע.

יב. מיט א שטארקע האנד און גרויסען ארם, דען עוויג איז זיין גנאדע.

יג. און דעם ים סוף צו שפאלט אין שטיקער, דען עוויג איז זיין גנאדע.

יד. און ישראל פיהרט אין ים דורך, דען עוויג איז זיין גנאדע.

טו. און פרעה מיט זיין חיל אין ים אוים מישט, דען עוויג איז זיין גנאדע.

טז. און פיהרט זיין פאלק אין דער וויסטע, דען עוויג איז זיין גנאדע.

יז. און צו שלאגט גרויסע קעניגען, דען עוויג איז זיין גנאדע.

יח. און טויטעט מעכטיגע מאנארכען, דען עוויג איז זיין גנאדע.

יט. דעם סיחון קעניג פון אמורי, דען עוויג איז זיין גנאדע.

כ. און דעם עוג מלך הבשן, דען עוויג איז זיין גנאדע.

כא. און גיט זייער לאנד צום ערב, דען עוויג איז זיין גנאדע.

כב. צום ערב פיר ישראל זיין קנעכט, דען עוויג איז זיין גנאדע.

כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: כג שֶׁבְּשִׁפְלֵנוּ זָכַר לָנוּ כִּי לְעוֹלָם
חַסְדּוֹ: כד וַיִּפְרְקֵנוּ מִצָּרֵינוּ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: כה נֹתֵן
לֶחֶם לְכָל־בָּשָׂר כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: כו הוֹדוּ לְאֵל
הַשָּׁמָיִם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:

קלז.

נאמר על חרבן הבית היאך נבוכדנצר היה שואל מהם שישירו הלוים בשביה כמו על הדוכן והם אמרו היאך נשיר את שיר ה׳ על אדמת נכר ורוה״ק היה מנחם להם:

א עַל־נַהֲרוֹת | בָּבֶל שָׁם יָשַׁבְנוּ גַּם־בָּכִינוּ בְּזָכְרֵנוּ
אֶת־צִיּוֹן: ב עַל־עֲרָבִים בְּתוֹכָהּ תָּלִינוּ כִּנֹּרוֹתֵינוּ:
ג כִּי שָׁם | שְׁאֵלוּנוּ שׁוֹבֵינוּ דִּבְרֵי־שִׁיר וְתוֹלָלֵינוּ שִׂמְחָה
שִׁירוּ לָנוּ מִשִּׁיר צִיּוֹן: ד אֵיךְ נָשִׁיר אֶת־שִׁיר־יְיָ עַל
אַדְמַת נֵכָר: ה אִם־אֶשְׁכָּחֵךְ יְרוּשָׁלָםִ תִּשְׁכַּח יְמִינִי:
ו תִּדְבַּק לְשׁוֹנִי | לְחִכִּי אִם־לֹא אֶזְכְּרֵכִי אִם־לֹא אַעֲלֶה
אֶת יְרוּשָׁלַםִ עַל רֹאשׁ שִׂמְחָתִי: ז זְכֹר יְיָ | לִבְנֵי
אֱדוֹם אֵת יוֹם יְרוּשָׁלָםִ הָאֹמְרִים עָרוּ | עָרוּ עַד הַיְסוֹד
בָּהּ: ח בַּת־בָּבֶל הַשְּׁדוּדָה אַשְׁרֵי שֶׁיְשַׁלֶּם־לָךְ אֶת־
גְּמוּלֵךְ שֶׁגָּמַלְתְּ לָנוּ: ט אַשְׁרֵי | שֶׁיֹּאחֵז וְנִפֵּץ אֶת־עֹלָלַיִךְ
אֶל־הַסָּלַע:

כג. ער דערמאָנט אונז ווען מיר נידערגעשלאָגען, דען עוויג איז זיין גנאַדע.
כד. און פון אונזער פיינד אויס לייזט, דען עוויג איז זיין גנאַדע.
כה. און גיט שפייז פאַר יעדע בעשאַף, דען עוויג איז זיין גנאַדע.
כו. דאַנקט גאָט אין הימעל, דען עוויג איז זיין גנאַדע.

קלז.

א. דאָרטען אין בבל ביי איהרע טייכען,
זיינען מיר געזעסען און ביטער געוויינט,
אויף ציון'ס בראָך, ניטאָ איהר גלייכען,
די הארץ צובראָכען, פערקלעמט, פערשטיינט.
ב. אויף די ווייִדען הייִנגען מיר די האַרפען,
וואָצו ברויכען מיר זיי אין חורבן יעצט?
ווען מיר זעהן די שווערדען אויף אונז שאַרפען,
אויף אונזער לעבען קומט באַלד דער לעצט!
ג. שטרייִנג בעטען אונז אונזערע שונאים:
„זינגט אונז פרעהליך ציונ'ס לידער!"
ווען מיט טרערען איז בעגאָסען דער פנים,
און וואונדען אייטערן אַלע גלידער.
ד. ווי קענען מיר יעצט פרעהליך זינגען,
אוי, אין אַזאַ שרעקליכען צושטאַנד?
ווען אויף הענד און פיס די קייטען קלינגען,
צו שפאָט און שאַנד אין אַ פרעמדע לאַנד!
ה. ליעבע ירושלים הייליגעם לאַנד!
אויב איך וועל אָן דיר ווען פערגעסען.
זאָל מיר אָבדאַרען מיין רעכטע האַנד,
מיין צונג צום גומען זאָל זיך צופרעסען!
ו. אויב איך וועל ירושלים ניט ערמאָנען,
אויף אַלע שמחות מיין לעבענסלויף,
זאָל מיך קיינער ניט מעהר דערקאָנען,
אַ תל זאָל ווערען, פון מיר אַ סוף!
ז. אַך אל נקמות, דו זאָלסט געדיינקען,
די שלעכטס וואָס אדום האָט אונז געטאָהן!
„צו ברעכט! — שרייט ער, אונז צוקרייִנקען—
ביז'ן גרונט צושמעטערט גאָטעס טראָהן!"
ח. בבל, מיין ערגסטער שונא, מיין ערץ-פיינד,
אויך דו וועסט באַלד אין גיכען פאַלען!
דער וועט זיין מיין בעסטער, ליבסטער פריינד,
ווער עס וועט דיר אַנשטאָט מיר בעצאַהלען!
ט. וואָהל דעם, ווער מיט ראַכע מיט טינער לוסט
— אָהן שום רחמנות אויף דיין געוויין —
וועט דייִנע קינדער רייסען פון מוטערס ברוסט
און זיי וואַרפען, שמעטערן אויפ'ן שטיין!

קלח.

שבחים נוראים נתן דוד להקדוש ברוך הוא על החסד שעשה עמו ומקיים הבטחתו ונתן לו המלוכה:

א לְדָוִד | אוֹדְךָ בְכָל־לִבִּי נֶגֶד אֱלֹהִים אֲזַמְּרֶךָּ׃
ב אֶשְׁתַּחֲוֶה | אֶל־הֵיכַל קָדְשְׁךָ וְאוֹדֶה אֶת־שְׁמֶךָ עַל־
חַסְדְּךָ וְעַל־אֲמִתֶּךָ כִּי־הִגְדַּלְתָּ עַל־כָּל־שִׁמְךָ אִמְרָתֶךָ׃
ג בְּיוֹם קָרָאתִי וַתַּעֲנֵנִי תַּרְהִבֵנִי בְנַפְשִׁי עֹז׃ ד יוֹדוּךָ
יְיָ כָּל־מַלְכֵי־אָרֶץ כִּי־שָׁמְעוּ אִמְרֵי־פִיךָ׃ ה וְיָשִׁירוּ
בְּדַרְכֵי יְיָ כִּי גָדוֹל כְּבוֹד יְיָ׃ ו כִּי־רָם יְיָ
וְשָׁפָל יִרְאֶה וְגָבֹהַּ מִמֶּרְחָק יְיֵדָע׃ ז אִם־אֵלֵךְ בְּקֶרֶב
צָרָה תְּחַיֵּנִי עַל אַף אֹיְבַי תִּשְׁלַח יָדֶךָ וְתוֹשִׁיעֵנִי
יְמִינֶךָ׃ ח יְיָ יִגְמֹר בַּעֲדִי יְיָ חַסְדְּךָ לְעוֹלָם מַעֲשֵׂי
יָדֶיךָ אַל־תֶּרֶף׃

קלט.

זה המזמור נכבד מאד ואין בכל החמשה ספרים מזמור המייסר לאדם בדרכי השם כמו זה המזמור אשרי לאדם האומר זה המזמור בכל יום:

א לַמְנַצֵּחַ לְדָוִד מִזְמוֹר יְיָ חֲקַרְתַּנִי וַתֵּדָע׃
ב אַתָּה יָדַעְתָּ שִׁבְתִּי וְקוּמִי בַּנְתָּה לְרֵעִי מֵרָחוֹק׃

קלח.

א. פון דָוִד.

איך דאַנק גאָט פון מײַן הערצען'ס=טיפֿע .
דיר , גאָט, ענטגעגען װעל איך זינגען מיט מײַנע בעגריפֿע .
ב. פֿאַר דײַן װאַהרע גנאַדע װאָס דו טהוסט אין יעדען אָרט ,
איבעראַל שטײַגט איבער דײַן נאָמען און דײַן װאָרט .
ג. אין'ם טאָג װען איך רוף דיר , ענטפֿערסט מיר , און באַלד איז גוט .
דו װעקסט אויף אין מיר קראַפֿט און מוטה .
ד. דיר גאָט לויבען אַלע לאַנדקעניגען , אַלע לאַנדהעררען ,
דײַנע ריכֿטיגע געזעצע װען זיי הערען .
ה. און בעזינגען גאָטעס פֿיהרונג, זײַנע װעגען :
„גאָטעס עהרע זאָל נעגרױסט װערן אַלעגטװעגען !"
ו. כאָטש גאָט זיצט הויך , דאָך דעם נידריגען ער טרײסט ,
כאָטש גאָט איז װײַט און הויך , דאָך זעהט ער און װײסט .
ז. כאָטש איך װאַנדעל ארום אין צרות , גאָט מיך ערקװיקט,
און אויף מײַן פֿײַנד , גאָט זײַן צאָרן אויף אים שיקט ,
און מיר העלפֿט ער מיט זײַן רעכֿטע האַנד .
ח. גאָט פֿיהרט אויס זײַן בעשטימונג ער שטעלט מיך אין שטאַנד ,
דײַן גנאַדע , גאָט, עװיג האַלט און עקסיסטירט
דײַנע האַנד-אַרבײַט בלײַבט ניט שװאַך , אימער װערט אויסגעפֿיהרט.

קלט.

א. דעם זאַנג-מײַסטער , דָוִד'ס אַגעזאַנג.

דו האָסט מיך גאָט אויסגעפֿאָרשט און װײסט ,
מײַן געבײ פֿון מײַן גוף, פֿון מײַן גייסט ,
ב. דו װײסט מײַן זיצען , מײַן געהן , מײַן שטעהן ,
מײַן טראַכֿטען , מײַן געדאַנק, קענסט דו פֿערשטעהן ,
און דו קוקסט דרויף גאַנץ זעהר װײַט ,
בעפֿאָר נאָך עס קומט זײער אָרט און צײַט ,

ג אָרְחִי וְרִבְעִי זֵרִיתָ וְכׇל־דְּרָכַי הִסְכַּנְתָּה׃ ד כִּי אֵין
מִלָּה בִּלְשׁוֹנִי הֵן יְיָ יָדַעְתָּ כֻלָּהּ׃ ה אָחוֹר וָקֶדֶם
צַרְתָּנִי וַתָּשֶׁת עָלַי כַּפֶּכָה׃ ו פְּלִיאָה דַעַת מִמֶּנִּי
נִשְׂגְּבָה לֹא־אוּכַל לָהּ׃ ז אָנָה אֵלֵךְ מֵרוּחֶךָ וְאָנָה
מִפָּנֶיךָ אֶבְרָח׃ ח אִם־אֶסַּק שָׁמַיִם שָׁם אָתָּה וְאַצִּיעָה
שְׁאוֹל הִנֶּךָּ׃ ט אֶשָּׂא כַנְפֵי־שָׁחַר אֶשְׁכְּנָה בְּאַחֲרִית
יָם׃ י גַּם־שָׁם יָדְךָ תַנְחֵנִי וְתֹאחֲזֵנִי יְמִינֶךָ׃ יא וָאֹמַר
אַךְ־חֹשֶׁךְ יְשׁוּפֵנִי וְלַיְלָה אוֹר בַּעֲדֵנִי׃ יב גַּם־חֹשֶׁךְ
לֹא־יַחְשִׁיךְ מִמֶּךָ וְלַיְלָה כַּיּוֹם יָאִיר כַּחֲשֵׁיכָה כָּאוֹרָה׃
יג כִּי־אַתָּה קָנִיתָ כִלְיֹתָי תְּסֻכֵּנִי בְּבֶטֶן אִמִּי׃ יד אוֹדְךָ
עַל כִּי נוֹרָאוֹת נִפְלֵיתִי נִפְלָאִים מַעֲשֶׂיךָ וְנַפְשִׁי יֹדַעַת
מְאֹד׃ טו לֹא־נִכְחַד עׇצְמִי מִמֶּךָּ אֲשֶׁר־עֻשֵּׂיתִי בַסֵּתֶר
רֻקַּמְתִּי בְּתַחְתִּיּוֹת אָרֶץ׃ טז גׇּלְמִי ׀ רָאוּ עֵינֶיךָ וְעַל־
סִפְרְךָ כֻּלָּם יִכָּתֵבוּ יָמִים יֻצָּרוּ וְלֹא אֶחָד בָּהֶם׃ יז וְלִי
מַה־יָּקְרוּ רֵעֶיךָ אֵל מֶה עָצְמוּ רָאשֵׁיהֶם׃ יח אֶסְפְּרֵם
מֵחוֹל יִרְבּוּן הֱקִיצֹתִי וְעוֹדִי עִמָּךְ׃ יט אִם־תִּקְטֹל
אֱלוֹהַּ ׀ רָשָׁע וְאַנְשֵׁי דָמִים סוּרוּ מֶנִּי׃ כ אֲשֶׁר יֹמְרוּךָ

ג. מײַן לעבענסלויף מעסט דו מיט דײַן שפּאַן
און אַלע מײַנע װעגען איז מיט דײַן פּלאַן ,
ד. און בעפאָר אויף מײַן צונג איז נאָך איין װאָרט
װײסט דו שוין גאָט װען, און װאו איז זײַן אָרט .
ה. הינטען און פאָרענט, אין מײַן יעדען צושטאַנד,
ליגט אויף מיר דײַן הײליגע האַנד ,
ו. אַזאַ װיסען דײַנער, אויף אַזאַ אופן ,
איז װאונדערבאַר, ערהאַבען, כ׳קען ניט בעגרײַפען ,
ז. דרום װאו קען איך פון דיר גאָט אַנטלויפען ?
ח. שטײַג איך צום הימעל—ביסט דו דאָרטען !
פערשטעק איך מיר אונטער אַנ׳ערדהויפען ,
אָדער גאָר צו ענד װעלט , בײַ ים=פּאָרטען ,
ט. אָדער פליה הין , דאָרט צום מאָרגענשטערן ,
י. אויך דאָרטען װעט מיך דײַן האַנד ערגרײַפען .
און װעסט מיך מיט שאַנדע צוריק אומקעהרען .
יא. יאָ , אַ נײַעם פּלאַן האָב איך בעקלערט, בעטראַכט ,
אַנ-אָרט אין דער פינסטער װעל איך מיר בעזאָרגען ,
יב. איז אָבער בײַ דיר גאָט גלײַך טאָג און נאַכט ,
און ניטאָ, ניטאָ װאו פון גאָט זיך צו פערבאָרגען !
יג. דו האָסט מיך בעשאַפען אין מײַן מוטערלײַב ,
מיט לײדענשאַפט פון אַ שװאַכעם װײַב ,
יד. פלאי=פלאים זײַנען דײַנע װערקע-הענד ,
און מײַן זעעל שפּירט דאָס , און דאַנקט דיר אָן ענד .
טו. און קײן נעלם בײַ דיר , איז אויך ניט מײַן פערזאָן ,
כאָטש געװעבט געאַרבײַט בין איך בסתר ,
אויף דער ערד , גאַנץ װײַט אונטער דער זאָנן ,
דאָך קוקסט דו אויף מיר מילד , גאָט דו גרויסער !
טז. און װען נאָך איך װאַר אין מוטערס-לײַב אַ גולם .
װאָס מיר פּאַסירען װעט פון װעג ביז׳ן בית עולם ,
װען עס איז מיר נאָך קײן אײנציגער טאָג געװען ,
װאַר שאָן אין דײַן בוך פערשריבען , דו האָסט עס געזעהן .
יז. צו בעגרײַפען דײַן געדאַנקען , גאָט , אַך װי שװער .
יח. און נעם איך כאָטש די הויפּט כללים ציילען .
זײַנען זײ נאָך מעהר , װי פיעל זאַמד אַם מער ,
אין טרוים , אין װאַך , בלײַב איך אײנס, כ׳קען ניט טײלען .
יט. הלואי זאָלסט דו גאָט דעם רשע טײטען !
און איהר בלוטפערגיסער אװעק פון מיר !

לִמְזִמָּה נָשֻׂא לַשָּׁוְא עָרֶיךָ: כא הֲלוֹא־מְשַׂנְאֶיךָ יְיָ |
אֶשְׂנָא וּבִתְקוֹמְמֶיךָ אֶתְקוֹטָט: כב תַּכְלִית שִׂנְאָה
שְׂנֵאתִים לְאוֹיְבִים הָיוּ לִי: כג חָקְרֵנִי אֵל וְדַע לְבָבִי
בְּחָנֵנִי וְדַע שַׂרְעַפָּי: כד וּרְאֵה אִם־דֶּרֶךְ עֹצֶב־בִּי וּנְחֵנִי
בְּדֶרֶךְ עוֹלָם:

קמ.

זה המזמור חיבר דוד על המלשינים בפרטות על דואג שהיה ראש לכל הקושרים ותפלה זו יאמר כל יחיד ויחיד שיש לו מלשינים:

א לַמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר לְדָוִד: ב חַלְּצֵנִי יְיָ מֵאָדָם
רָע מֵאִישׁ חֲמָסִים תִּנְצְרֵנִי: ג אֲשֶׁר חָשְׁבוּ רָעוֹת
בְּלֵב כָּל־יוֹם יָגוּרוּ מִלְחָמוֹת: ד שָׁנְנוּ לְשׁוֹנָם כְּמוֹ־
נָחָשׁ חֲמַת עַכְשׁוּב תַּחַת שְׂפָתֵימוֹ סֶלָה: ה שָׁמְרֵנִי
יְיָ | מִידֵי רָשָׁע מֵאִישׁ חֲמָסִים תִּנְצְרֵנִי אֲשֶׁר חָשְׁבוּ
לִדְחוֹת פְּעָמָי: ו טָמְנוּ גֵאִים | פַּח לִי וַחֲבָלִים פָּרְשׂוּ
רֶשֶׁת לְיַד־מַעְגָּל מֹקְשִׁים שָׁתוּ־לִי סֶלָה: ז אָמַרְתִּי
לַייָ אֵלִי אָתָּה הַאֲזִינָה יְיָ קוֹל תַּחֲנוּנָי: ח אֱלֹהִים*)
יְיָ עֹז יְשׁוּעָתִי סַכֹּתָה לְרֹאשִׁי בְּיוֹם נָשֶׁק: ט אַל־
תִּתֵּן יְיָ מַאֲוַיֵּי רָשָׁע זְמָמוֹ אַל־תָּפֵק יָרוּמוּ סֶלָה:

*) ב׳ מספרו כ״ו

כ. דען ווער עס ניט טראגט די מאראלישע קייטען,
דער איז נאך ערגער פון א ווילדעם טהיר.
זיי זיינען, זאגען זיי, דיר גאט ניט מטריח,
דו זיצט זעהר הויך, און די ערד איז זעהר שפל,
און דיר פאסט ניט צו זיין אויף איהר א משגיח,
אזוי ריידען דיינע פיינד נור דברי טפל.
כא. דיינע פיינד זיינען אויך מיינע פיינד,
וועלכע זיך שטעלען דיין „איך" צו לייקענען.
כב. גרענצענלאז פיינד זיינען זיי מיר היינט.
ביז זיי די דומהייט וועלען אויסמייקענען;
כג. פארש מיך גאט און וויים מיין הארץ, אויב עס טהוט וואנקען,
פרווו מיך און וויים מיין געדאנקען.
כד. און זעה אויב איך געה אין א טרויעריגע וועג,
פיהר מיך וואו גאנץ וועלט געהט, פערקירץ מיינע טעג.

קמ.

א. דעם זאנגמייסטער, דוד'ס אגעזאנג.

ב. רעטע מיך גאט פון שלעכטען מענשען, פונ'ם רויבער היט מיין נשמה.
ג. אלע טאג בייזעס טראכטען, פיהרען נור מלחמה.
ד. זייער צונג שארפען ווי דער אטער ווי דער שלאנג,
גיפט ליגט אונטער זייערע ליפענס פארהאנג.
ה. היט מיך גאט פונ'ם רשע'ס האנד פונ'ם רויבערמאן,
פון מיין וועג מיך אב צו שטויסען איז זייער פלאן.
ו. די שטאלצע לייגען שטריק, נעצען אויף מיין וועג,
איך זאל פאלען שטרויכלען זוכען זיי אויף מיר אלע טעג.
ז. איך שריי צו גאט פערנעהם מיין געבעט מיין שטים.
ח. גאט מיין שיטצער, דו שיצט מיין קאפף, כאטש וואפען שטעהן ארום.
ט. ערפיל גאט ניט דעם רשע'ס לוסט,
איהם זאל ניט געלינגען, ניט הויבען זיך זאל זיין ברוסט.

י רֹאשׁ מְסִבָּי עֲמַל שְׂפָתֵימוֹ יְכַסֵּמוֹ׃ יא יִמּוֹטוּ עֲלֵיהֶם
גֶּחָלִים בָּאֵשׁ יַפִּלֵם בְּמַהֲמֹרוֹת בַּל־יָקוּמוּ׃ יב אִישׁ
לָשׁוֹן בַּל־יִכּוֹן בָּאָרֶץ אִישׁ־חָמָס רָע יְצוּדֶנּוּ לְמַדְחֵפֹת׃
יג יָדַעְתִּי כִּי־יַעֲשֶׂה יְיָ דִּין עָנִי מִשְׁפַּט אֶבְיֹנִים׃
יד אַךְ צַדִּיקִים יוֹדוּ לִשְׁמֶךָ יֵשְׁבוּ יְשָׁרִים אֶת־פָּנֶיךָ׃

קמא.

מוסר גדול שמן הראוי לאדם להתפלל להקדוש ברוך הוא שיעזרנו שלא ידבר בפיו ולשונו מה שאין בלבו וכמו שוכר השער לא יניח לפתוח הפתח רק לצורך כן יהיו שפתיו׃

א מִזְמוֹר לְדָוִד יְיָ קְרָאתִיךָ חוּשָׁה לִּי הַאֲזִינָה
קוֹלִי בְּקָרְאִי־לָךְ׃ ב תִּכּוֹן תְּפִלָּתִי קְטֹרֶת לְפָנֶיךָ
מַשְׂאַת כַּפַּי מִנְחַת־עָרֶב׃ ג שִׁיתָה יְיָ שָׁמְרָה לְפִי
נִצְּרָה עַל־דַּל שְׂפָתָי׃ ד אַל־תַּט־לִבִּי | לְדָבָר | רָע
לְהִתְעוֹלֵל עֲלִלוֹת | בְּרֶשַׁע אֶת־אִישִׁים פֹּעֲלֵי־אָוֶן וּבַל־
אֶלְחַם בְּמַנְעַמֵּיהֶם׃ ה יֶהֶלְמֵנִי צַדִּיק | חֶסֶד וְיוֹכִיחֵנִי
שֶׁמֶן רֹאשׁ אַל־יָנִי רֹאשִׁי כִּי־עוֹד וּתְפִלָּתִי בְּרָעוֹתֵיהֶם׃
ו נִשְׁמְטוּ בִידֵי־סֶלַע שֹׁפְטֵיהֶם וְשָׁמְעוּ אֲמָרַי כִּי נָעֵמוּ׃
ז כְּמוֹ פֹלֵחַ וּבֹקֵעַ בָּאָרֶץ נִפְזְרוּ עֲצָמֵינוּ לְפִי שְׁאוֹל׃

ט. מיין הויפט אַנפֿיהרער! אין זיינע לשון הרע,
זאָל איך זעלבסט בעגראָבען און פֿאַלען אין אַ צרה.
יח. אַ האָגעל, קויהלען מיט פֿייער זאָל אויף זיי שיטען גאָט דער הערר,
זאָלען אין גריבער פֿאַלען, און ניט אויף שטעהן מעהר.
יב. דער מענש מיט'ן בייזען צונג עקסיסטירט ניט אין לאַנד.
איהם פֿאַנגט זיין אייגענע בייז, און שטויסט איהם פֿון שטאַנד.
יג. איך וויים דאָס, דען אָרמען ריכטעט גאָט מיט רעכט און ריכט.
יד. די גערעכטע וועלכע דיין נאָמען דענקען, זיצען פֿאַר דיין געזיכט.

קמא.

א. דוד'ס אַנגעזאַנג.

איך רוף דיר גאָט, אייל זיך, פֿערנעהם מיין שטים ווען איך דיר רוף.
ב. מיין תפלה ווי קטורת, מיינע הענט הויבען ווי אַ מנחה אַרוף.
ג. שטעל גאָט אַ וואַך צו מיין מויל, ווען איך בעט וואָס אונגוטין,
בעוואַהר מיין טיר, די ליפּען, זאָל ניט אַרויס פֿון זיי קיין שמוטץ.
ד. בויג גאָט ניט מיין האַרץ צו בייזעס, צו טאָהן שלעכט,
ווייך פֿון מיר די מענשען וואָס טהוען אונרעכט,
צו געניסען זייער זיסע שפּייז ווינש איך ניט דיין קנעכט.
ה. בעסער ווינש איך מיר פֿונ'ם צדיק טוגענד=שלעג,
ער שטראָפֿט מיך, ער פֿיהרט מיך אָבער אין וואַהרען וועג.
די אייל אויף מיין קאָפּף וועט ניט אויף הערען שטראַהלען,
איך שטעה נאָך און בעט, און רשעים שוין פֿאַלען.
ו. די בייזעס זעלבסט זיי ריכטעט, זי שמעטערט זיי אויפֿן שטיין,
און ווער עס הערט צו מיינע זיסע רייד, דער בלייבט עוויג שטעהן.
ז. ווי דער לאַנדמאַן אַקערט די ערד, דין מאַכט ער ווי מעהל,
זאָ צו שפּרייט זיך אונזער גיביין שיער אין דער העהל.

ח כִּי אֵלֶיךָ | אֱלֹהִים *) יְיָ עֵינָי בְּכָה חָסִיתִי אַל־תְּעַר
נַפְשִׁי׃ ט שָׁמְרֵנִי מִידֵי פַח יָקְשׁוּ לִי וּמֹקְשׁוֹת פֹּעֲלֵי
אָוֶן׃ י יִפְּלוּ בְמַכְמֹרָיו רְשָׁעִים יַחַד אָנֹכִי עַד־אֶעֱבוֹר׃

קמב.

תפלה נוראה ונפלאה כשהיה במערה וכרת כנף המעיל וכן היה אומר אנה אפנה ואנה אברח אין לי אלא לצעוק אליך׃

א מַשְׂכִּיל לְדָוִד בִּהְיוֹתוֹ בַמְּעָרָה תְפִלָּה׃ ב קוֹלִי
אֶל־יְיָ אֶזְעָק קוֹלִי אֶל־יְיָ אֶתְחַנָּן׃ ג אֶשְׁפֹּךְ
לְפָנָיו שִׂיחִי צָרָתִי לְפָנָיו אַגִּיד׃ ד בְּהִתְעַטֵּף עָלַי |
רוּחִי וְאַתָּה יָדַעְתָּ נְתִיבָתִי בְּאֹרַח־זוּ אֲהַלֵּךְ טָמְנוּ
פַח לִי׃ ה הַבֵּיט יָמִין | וּרְאֵה וְאֵין־לִי מַכִּיר אָבַד מָנוֹס
מִמֶּנִּי אֵין דּוֹרֵשׁ לְנַפְשִׁי׃ ו זָעַקְתִּי אֵלֶיךָ יְיָ אָמַרְתִּי
אַתָּה מַחְסִי חֶלְקִי בְּאֶרֶץ הַחַיִּים׃ ז הַקְשִׁיבָה | אֶל־
רִנָּתִי כִּי־דַלּוֹתִי מְאֹד הַצִּילֵנִי מֵרֹדְפַי כִּי אָמְצוּ מִמֶּנִּי׃
ח הוֹצִיאָה מִמַּסְגֵּר | נַפְשִׁי לְהוֹדוֹת אֶת־שְׁמֶךָ בִּי יַכְתִּרוּ
צַדִּיקִים כִּי תִגְמֹל עָלָי׃

קמג.

א מִזְמוֹר לְדָוִד יְיָ | שְׁמַע תְּפִלָּתִי הַאֲזִינָה אֶל־

*) ב׳ מס׳ כ״ו

ח. צו דיר גאָט הויב איך מײַנע אויגען, דו מאַכסט מיר פריש,
דו גאָט ביסט מײַן שוץ, און מײַן לעבען ניט אויס גיס.
ט. היט מיך פון די שלינגען וואָס מײַן פײַנד לייגט וואו איך שטייה,
די רשעים זאָלען זעלבסט דאָרט פאַלען ביז איך פאָראיבער גייה.

קמב.

א. דוד׳ס אַ אונטערווײַזונג, אַ געבעט ווען ער איז געוועזען אין האָהל.

ב. איך שרײַ מיט מײַן שטים צו גאָט, איך בעט, איך קלאָג,
ג. איך גיס מײַנע רייד פאַר איהם, מײַנע צרות פאַר איהם אויס זאָג.
ד. מײַן גײַסט איז פערשמאַכט, דו גאָט ווייסט מײַן שטעג,
אַז וואו איך געה, זײַנען שלינגען אויף מײַן וועג.
ה. קוק איך רעכטס, איז ניטאָ קײַן בעקאַנטער וואָס זאָל מײַן נוטץ,
פערלאָרען אַלע רעטונג, פאַר מײַן זעעל קיינער זאָל קײַן גוטס.
ו. איך שרײַ צו דיר גאָט דו ביסט מײַן לעבען, ביסט מײַן שוטץ.
ז. בעמערק מײַן אַנגסט געשרייַ, זעה איך בין זעהר אָרם,
פון מײַנע שטאַרקע פערפאָלגער, אַך גאָט ערבאַרם!
ח. פון קייטען בעפרײַ מײַן לעבען, איך וועל דאַנקען דײַן נאָמען,
צדיקים ווערן צו ליעב מיר בעקרוינט, ווען דו בעצאָלסט מיר, אָמן.

קמג.

א. דוד׳ס אַ געזאַנג.

הער גאָט צו מײַן תפילה, מײַן געבעט פערנעהם,
צו ליעב דײַן אמת און צדקה, גאָט מיך ניט פערשעם.

תַּחֲנוּנַי בֶּאֱמֻנָתְךָ עֲנֵנִי בְּצִדְקָתֶךָ׃ ב וְאַל־תָּבוֹא בְמִשְׁפָּט
אֶת־עַבְדֶּךָ כִּי לֹא־יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָל־חָי׃ ג כִּי רָדַף
אוֹיֵב ׀ נַפְשִׁי דִּכָּא לָאָרֶץ חַיָּתִי הוֹשִׁיבַנִי בְמַחֲשַׁכִּים
כְּמֵתֵי עוֹלָם׃ ד וַתִּתְעַטֵּף עָלַי רוּחִי בְּתוֹכִי יִשְׁתּוֹמֵם
לִבִּי׃ ה זָכַרְתִּי יָמִים ׀ מִקֶּדֶם הָגִיתִי בְכָל־פָּעֳלֶךָ בְּמַעֲשֵׂה
יָדֶיךָ אֲשׂוֹחֵחַ׃ ו פֵּרַשְׂתִּי יָדַי אֵלֶיךָ נַפְשִׁי ׀ כְּאֶרֶץ
עֲיֵפָה לְךָ סֶלָה׃ ז מַהֵר עֲנֵנִי ׀ יְיָ כָּלְתָה רוּחִי אַל־
תַּסְתֵּר פָּנֶיךָ מִמֶּנִּי וְנִמְשַׁלְתִּי עִם־יֹרְדֵי בוֹר׃
ח הַשְׁמִיעֵנִי בַבֹּקֶר ׀ חַסְדֶּךָ כִּי־בְךָ בָטָחְתִּי הוֹדִיעֵנִי
דֶּרֶךְ־זוּ אֵלֵךְ כִּי־אֵלֶיךָ נָשָׂאתִי נַפְשִׁי׃ ט הַצִּילֵנִי
מֵאֹיְבַי ׀ יְיָ אֵלֶיךָ כִסִּתִי׃ י לַמְּדֵנִי ׀ לַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ
כִּי־אַתָּה אֱלוֹהָי רוּחֲךָ טוֹבָה תַּנְחֵנִי בְּאֶרֶץ מִישׁוֹר׃
יא לְמַעַן־שִׁמְךָ יְיָ תְּחַיֵּנִי בְּצִדְקָתְךָ ׀ תוֹצִיא מִצָּרָה
נַפְשִׁי׃ יב וּבְחַסְדְּךָ תַּצְמִית אֹיְבָי וְהַאֲבַדְתָּ כָּל־צֹרְרֵי
נַפְשִׁי כִּי אֲנִי עַבְדֶּךָ׃

קמד.

זה המזמור חבר דוד כאשר נצח כל המלחמות ליתן שבח להקדוש ברוך הוא׃

א לְדָוִד ׀ בָּרוּךְ יְיָ ׀ צוּרִי הַמְלַמֵּד יָדַי לַקְרָב

ב. ברייננ מיר ניט צום משפט, מיר דיין זינדיגען קנעכט,
דען קיין לעבענדיגס ווענען איז פאר דיר גאט ניט גערעכט!
ג. דער פיינד פערפאלגט מיך, צו דער ערד מיין לעבען דריקט,
לעגט מיך אין דער פינסטער, ווי א עוויג טייטער ליגט.
ד. מיין גייסט אין מיר איז פערשמאכט,
מיין הארץ פערשטוינט, פערטראכט.
ה. איך דערמאן מיר פון פערצייטען דיינע וואונדער,
פון דיינע הענדע=ווערק ערציילע איך בעזונדער.
ו. צו דיר פערשפרייט איך מיינע הענד, און מיין זעעל פארשט,
ווי א מידע דארע לאנד נאך וואסער דארשט.
ז. גאט ענטפער גיך, מיין גייסט געלוסט צו דיר אן שיער,
און פערבארג דיין אנטליץ ניט פון מיר.
דען זאנסט בין איך גלייך ווי אין גרוב, איך ליג שוין היר.
ח. לאז מיר פריהצייטיג דיין גנאדע הערען,
אין די ווארע וועג געהן זאלסט דו מיך לעהרען.
דען איך פערטרוי מיך אויף גאט דעם הערן,
צו דיר זיך הויבט מיין זעעל, זאלסט זיך צו איהר קעהרען.
ט. רעטע מיך גאט פון מיינע פיינד, דו ביסט מיין שוטץ און טרייסט.
י. לעהר מיך גאט טאן דיין ווילען, דען גוט איז דיין גייסט,
פיהר מיך אין די גראדע וועלט ווי דו וויסט.
יא. צו ליעב דיין נאמען גאט לאז מיך לעבען,
צו ליעב דיין צדקה ציה מיך ארויס פון שלעכט,
און מיין פיינד זאלסט דו קיין גנאדע ניט געבען,
פערטיליג זיי אלע, דען איך בין יא דיין קנעכט.

קמד.

א. פון דוד.

געלויבט זיי מיין שטארקער גאט דער מיינע הענד צום קאמפף לעהרט,
און מיינע פינגער צום שטרייט איבט און קעהרט.

אֶצְבְּעוֹתַי לַמִּלְחָמָה׃ ב חַסְדִּי וּמְצוּדָתִי מִשְׂגַּבִּי
וּמְפַלְטִי־לִי מָגִנִּי וּבוֹ חָסִיתִי הָרוֹדֵד עַמִּי תַחְתָּי׃
ג יְיָ מָה־אָדָם וַתֵּדָעֵהוּ בֶּן־אֱנוֹשׁ וַתְּחַשְּׁבֵהוּ׃ ד אָדָם
לַהֶבֶל דָּמָה יָמָיו כְּצֵל עוֹבֵר׃ ה יְיָ הַט־שָׁמֶיךָ וְתֵרֵד
גַּע בֶּהָרִים וְיֶעֱשָׁנוּ׃ ו בְּרוֹק בָּרָק וּתְפִיצֵם שְׁלַח חִצֶּיךָ
וּתְהֻמֵּם׃ ז שְׁלַח יָדֶיךָ מִמָּרוֹם פְּצֵנִי וְהַצִּילֵנִי מִמַּיִם
רַבִּים מִיַּד בְּנֵי נֵכָר׃ ח אֲשֶׁר פִּיהֶם דִּבֶּר־שָׁוְא וִימִינָם
יְמִין שָׁקֶר׃ ט אֱלֹהִים שִׁיר חָדָשׁ אָשִׁירָה לָּךְ בְּנֵבֶל
עָשׂוֹר אֲזַמְּרָה־לָּךְ׃ י הַנּוֹתֵן תְּשׁוּעָה לַמְּלָכִים הַפּוֹצֶה
אֶת־דָּוִד עַבְדּוֹ מֵחֶרֶב רָעָה׃ יא פְּצֵנִי וְהַצִּילֵנִי מִיַּד
בְּנֵי־נֵכָר אֲשֶׁר פִּיהֶם דִּבֶּר־שָׁוְא וִימִינָם יְמִין שָׁקֶר׃
יב אֲשֶׁר בָּנֵינוּ | כִּנְטִעִים מְגֻדָּלִים בִּנְעוּרֵיהֶם בְּנוֹתֵינוּ
כְזָוִיֹּת מְחֻטָּבוֹת תַּבְנִית הֵיכָל׃ יג מְזָוֵינוּ מְלֵאִים
מְפִיקִים מִזַּן אֶל־זַן צֹאונֵנוּ מַאֲלִיפוֹת מְרֻבָּבוֹת
בְּחוּצוֹתֵינוּ׃ יד אַלּוּפֵינוּ מְסֻבָּלִים אֵין פֶּרֶץ וְאֵין יוֹצֵאת
וְאֵין צְוָחָה בִּרְחֹבֹתֵינוּ׃ טו אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו׃

ב. מיין גנאדיגער, מיין בורג, מיין רעטער ביסט דו גאט,
מיין שילד, מיין שוטץ, צווינגט אונטער מיר פעלקער אונ זיי אויסראָט.
ג. אך גאט, וואס איז א מענש געאכט, דאס דו אים ליבסט, אכטעסט,
דער שוואכע מענשענזאהן, דאס דו אים גאר בעטראכטעסט.
ד. דער מענש איז צו א הויך פון מויל גאר גלייך,
זיינע טעג ווי א שאטען אויף א שטראָמענדען טייך.
ה. אך גאט בייג דיין הימעל און שטייג אראָפ מיט כח,
און ריהר אויף בערג און לאָז געהן א לאַווע רויך.
ו. צושפרייט דעם פיינד דורך בליטצען פונ'ם הימעל,
שיק דיינע פיילען אויף זיי און מאך א געטומעל.
ז. און דיינע הענד פון הימעל שטרעק היר אין לאנד.
און פון וואסער רעטע מיך, פון בארבארען האנד.
ח. פון מענשען וואס פאלש ריידען מיטען מויל,
און מיטן האנד שווערן ליגען, א גרויל.

ט. א נייעס ליעד דיר זינגען איז מיין ווילען,
מיט א פידעל פון צעהן שטרונעס דיר שפילען.
י. דער וואס גיט זיג קעניגע, און רעטעט דוד זיין קנעכט,
פונ'ם בייזען שווערד, און פון אלע שלעכט.
יא. מאך מיר פריי, רעטע מיך פון בארבארען האנד,
ריידען ליגען, שווערען פאלש זיינען זיי אין שטאנד.
יב. אונזערע זיהן געפלאנצט געוואקסען אין דער יוגענד,
טעכטער זיילען-גלייך, געשניצט טעמפעל-פארם מיט טוגענד.
יג. פילע שפייכער קארן, קוואלען אוצרות מאסען,
שאף געבערען טויזענדע, צעהנטויזענדען, פולע גאסען.
יד. רינדער וואהל בעלאסטעט אהן שאדען, אין פעלד זיך פאסען,
קיין בראך קיין געשריי הערט זיך ניט אין די שטראסען.
וואויל דאס פאלק דעם זא גייהט, דאס אלעס האט,
וואויל דאס פאלק וואס האט אזא ליעבען גאט!

קמה.

כל האומר זה המזמור שלש פעמים בכל יום בכל כוונתו מובטח שהוא בן עולם הבא ולגודל התהלה חברו באלף בית :

א תְּהִלָּה לְדָוִד אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה
שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד׃ ב בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ
לְעוֹלָם וָעֶד׃ ג גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין
חֵקֶר׃ ד דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ׃
ה הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאֹתֶיךָ אָשִׂיחָה׃ ו וֶעֱזוּז |
נוֹרְאוֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה׃ ז זֵכֶר רַב־טוּבְךָ
יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ׃ ח חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם
וּגְדָל־חָסֶד׃ ט טוֹב־יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו׃
י יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה׃ יא כְּבוֹד
מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ׃ יב לְהוֹדִיעַ | לִבְנֵי
הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ׃ יג מַלְכוּתְךָ
מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר׃ יד סוֹמֵךְ
יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים׃ טו עֵינֵי
כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן־לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ׃
טז פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן׃ יז צַדִּיק

קמה.

א. דוד'ס א לויב-ליעד.

מיין גאט און קעניג, אך, ווי הויך ביסט דו ערהויבען!
דיין נאמען וועל איך אימער לויבען.
ב. טעגליך דאנק איך דיר, דיין נאמען אימער לויבען.
ג. גאט איז גרויס און זעהר געריהמט,
זיין גרויסקייט האט נאך קיין חקרן בעשטימט.
ד. פון דור צום דור לויבען אלע דיין טאהן,
און דיינע גבורות זאגען זיי אן.
ה. דיין פארבטיגע עהרע דיין מאיעסטעט,
און דיינע וואונדער-טהאט מיין מויל רעדט,
ו. דיין שרעקליכע קראפט אלע מיט-טהיילען,
פון דיין גרויסקייט וויל אויך איך ערציילען.
ז. דעם אנגעדיינק פון דיינע פיעל גוטעס אלע ריידען,
און דיינע גערעכטיגקייט בעזינגען אין פריידען.
ח. גנאדיג בארמהערציג איז גאט דער הערר,
לאנגמוטיג, זיין גרויס חסד האט קיין אויפהער.
ט. גאט איז פאר אלעמען גוט,
זיין רחמנות אויף אלע פלייש און בלוט.
י. אלע בעשעפענעס דיר גאט דאנקען,
די פרומע דיר לויבען מיט א הויך געדאנקען.
יא. פון דיין כבוד, דיין מלוכה וואס געהט כשורה,
ריהמען און לויבען פון דיין גרויס גבורה.
יב. גאט מאכט דעם מענשען זיין גבורה בעקאנט,
זיין מאיעסטעטישע מלוכה אין אלען לאנד.
יג. אויף אלע וועלטען ביסט דו גאט דער קעניג,
אונטער דיין הערשאפט זיינען אלע דורות אונטערטעניג.
יד. אלע פאלענדע טהוט גאט שטיצען.
און די איינגעבויגענע זאלען ניט גליטצען.
טו. צו דיר גאט האפען קוקען אלע אויגען טהיר און לייט,
און דו גיבסט שפייז יעדען אין זיין צייט.
טז. דו עפענסט גאט דיין האנד און זאטיגסט אללען,
אלעס וואס נור לעבט, און מיט וואהלגעפאלען.

יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו׃ יח קָרוֹב יְיָ
לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת׃ יט רְצוֹן־יְרֵאָיו
יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם׃ כ שׁוֹמֵר יְיָ
אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד׃ כא תְּהִלַּת
יְיָ יְדַבֶּר־פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃

קמו.

זה המזמור מעורר לאדם לעשות תשובה ומעשים טובים בחיים חיותו ואל יבטח בבני אדם שאינם יכולים להושיע לעצמם כי בפתע פתאום תצא רוחו ממנו לכך מן הראוי לבטוח בהקב"ה שבידו לקיים מה שרוצה לעשות׃

א הַלְלוּיָהּ הַלְלִי נַפְשִׁי אֶת־יְיָ׃ ב אֲהַלְלָה יְיָ
בְּחַיָּי אֲזַמְּרָה לֵאלֹהַי בְּעוֹדִי׃ ג אַל־תִּבְטְחוּ בִנְדִיבִים
בְּבֶן־אָדָם | שֶׁאֵין לוֹ תְשׁוּעָה׃ ד תֵּצֵא רוּחוֹ יָשֻׁב
לְאַדְמָתוֹ בַּיּוֹם הַהוּא אָבְדוּ עֶשְׁתֹּנֹתָיו׃ ה אַשְׁרֵי שֶׁאֵל
יַעֲקֹב בְּעֶזְרוֹ שִׂבְרוֹ עַל־יְיָ אֱלֹהָיו׃ ו עֹשֶׂה | שָׁמַיִם
וָאָרֶץ אֶת־הַיָּם וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־בָּם הַשֹּׁמֵר אֱמֶת לְעוֹלָם׃
ז עֹשֶׂה מִשְׁפָּט | לַעֲשׁוּקִים נֹתֵן לֶחֶם לָרְעֵבִים יְיָ
מַתִּיר אֲסוּרִים׃ ח יְיָ | פֹּקֵחַ עִוְרִים יְיָ זֹקֵף
כְּפוּפִים יְיָ אֹהֵב צַדִּיקִים׃ ט יְיָ | שֹׁמֵר אֶת־גֵּרִים

יז. אין אַלע דרכים וואו גאָט טהוט איז ער גערעכט,
חסד טהוט ער אין אַלע מעשים, אַלעם אָן אונרעכט.
יח. גאָט איז נאָהענט צו די וועלכע מיט אמת אים רופען, בעטען.
יט. ער ערפילט זייער ווילען, זייער געשריי הערט ער און טהוט רעטען.
כ. זיינע אַלע געליבטע היט גאָט,
און אַלע רשעים אויסראָט.
כא. מיין מויל לויבט גאָט, און אַלע בעשעפּענעס לויבען זיין נאָמען,
פון זיין הייליגקייט אימער און עוויג, אָמן!

קמו.

א. הַלְלוּיָהּ!

לויב מיין זעעל גאָט, לויב אים דיין גאנץ לעבענסלויף,
ב. כל זמן איך בין נאָך הִיר, לויב, שפּיל, העֶר ניט אויף.
ג. פערלאָזט אייך ניט אויף פירשטען אויף דען ערדעגקינד,
זיך זעלבסט קען ער ניט העלפען אַצונד.
ד. זיין גייסט פון אים גייהט אַרויס און צו ערד זיך קעהרט צוריק,
און אויס מיט זיינע פּלאַנען, אויס זיין ערדענגליק.
ה. וואויל נור דעם וועֶר זיין הילף וואַרט פון יעקב׳ס גאָט,
זיינע האָפנונג אויף גאָט ווערט שוין ניט צו שפּאָט.
ו. וועֶר הימעל, ערד, ים און אַלעס מאַכט,
דער היט עוויג דעם אמת, פיהרט אויס זיין טראַכט.
ז. דעם בערויבטען טהוט משפט, דעם הונגעריגען גיט ברויט,
דעם געבונדענעם בינט ער לויז און אים בעפרייט.
ח. דעם בלינדען זעהענד, די איינגעבויגענע שטאַרין, אַלעס קען ער,
און גאָט ליעבט די גערעכטע מענער.

יָתוֹם וְאַלְמָנָה יְעוֹדֵד וְדֶרֶךְ רְשָׁעִים יְעַוֵּת: י יִמְלֹךְ
יְיָ | לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

קמז.

בו יסופר גדולת ה' ורוב חסדו וטובו אל ברואיו:

א הַלְלוּיָהּ | כִּי־טוֹב זַמְּרָה אֱלֹהֵינוּ כִּי־נָעִים נָאוָה
תְהִלָּה: ב בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַםִ יְיָ נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל יְכַנֵּס:
ג הָרוֹפֵא לִשְׁבוּרֵי לֵב וּמְחַבֵּשׁ לְעַצְּבוֹתָם: ד מוֹנֶה
מִסְפָּר לַכּוֹכָבִים לְכֻלָּם שֵׁמוֹת יִקְרָא: ה גָּדוֹל אֲדוֹנֵינוּ
וְרַב־כֹּחַ לִתְבוּנָתוֹ אֵין מִסְפָּר: ו מְעוֹדֵד עֲנָוִים יְיָ
מַשְׁפִּיל רְשָׁעִים עֲדֵי־אָרֶץ: ז עֱנוּ לַיְיָ בְּתוֹדָה זַמְּרוּ
לֵאלֹהֵינוּ בְכִנּוֹר: ח הַמְכַסֶּה שָׁמַיִם | בְּעָבִים הַמֵּכִין
לָאָרֶץ מָטָר הַמַּצְמִיחַ הָרִים חָצִיר: ט נוֹתֵן לִבְהֵמָה
לַחְמָהּ לִבְנֵי עֹרֵב אֲשֶׁר יִקְרָאוּ: י לֹא בִגְבוּרַת הַסּוּס
יֶחְפָּץ לֹא־בְשׁוֹקֵי הָאִישׁ יִרְצֶה: יא רוֹצֶה יְיָ אֶת־
יְרֵאָיו אֶת־הַמְיַחֲלִים לְחַסְדּוֹ: יב שַׁבְּחִי יְרוּשָׁלַםִ אֶת־
יְיָ הַלְלִי אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן: יג כִּי־חִזַּק בְּרִיחֵי שְׁעָרָיִךְ
בֵּרַךְ בָּנַיִךְ בְּקִרְבֵּךְ: יד הַשָּׂם־גְּבוּלֵךְ שָׁלוֹם חֵלֶב

ט. גאָט מונטערט אויף גרים, און יתומים ואלמנות,
און פֿערקרימט רשעים׳ס פֿיהרונג אָהן רחמנות.
י. גאָט קענינגט עוויג, דיין גאָט ציון, הייסט ער מיט רעכט,
לויבט גאָט איהר אַלע אויף אַלע געשלעכט! הללויה!

קמז.

א. הַלְלוּיָהּ!

לויבט אונזער גאָט, לויבען אים איז גוט,
אַ שעהנעם זיסען דאַנק דאַנקט אים מיט מוטה.
ב. גאָט בויט ירושלים מיט גליק,
די פֿערשטויסענע ישראל׳ס זאַמעלט ער איין צוריק.
ג. ער היילט יעדענם צו בראָכענע האַרץ,
און פֿערבינדעט. לינדערט זייערשמאַרץ,
ד. די שטערן ציילט ער מיטן צאָהל,
יעדען ביי זיין נאָמען רופֿט, מיט אַ מאָל.
ה. גרויס איז אונזער העער, פֿיל קראַפֿט אין זיין האַנד,
און ניט אויס צו ערציילען איז זיין פֿערשטאַנד.
ו. גאָט מאַכט די בעשיידענע עלענדע מונטער.
און ביז דער ערד וואַרפֿט ער די רשעים אַרונטער.
ז. דאַנקט גאָט און מיט אַ וועטגעזאַנג.
שפילט צו אים מיט אַרפֿענקלאַנג.
ח. דעם הימעל מיט וואָלקען בעדעקט די ערד גיט רעגען,
אויף בערג וואַכסען גראָז, אומעטום גאָטעס זעגען.
ט. דאָס פֿיה איהר שפייז גיט,
ראַבענקינדער שרייען, פֿיר זיי אויך שיט.
י. אויף פֿערדענקראַפֿט זיך פֿערלאָזען, גאָט דאָס ניט וויל,
דער מענש מיט זיין פֿוס-געלאַף ערגרייכט ניט צום ציל.
יא. נור זיינע עהרפֿירכטיגע העלפֿט ער בוודאי,
גאָט העלפֿט די וואָס האָפֿען צו זיין גנאָדע.
יב. ירושלים לויב גאָט, ציון=ערצייל זיינע וואונדער.
יג. ער שטאַרקט דיינע ריגעל-טהויער, בענשט דיינע קינדער.

חִטִּים יַשְׂבִּיעֵךְ׃ טו הַשֹּׁלֵחַ אִמְרָתוֹ אָרֶץ עַד־מְהֵרָה
יָרוּץ דְּבָרוֹ׃ טז הַנֹּתֵן שֶׁלֶג כַּצָּמֶר כְּפוֹר כָּאֵפֶר יְפַזֵּר׃
יז מַשְׁלִיךְ קַרְחוֹ כְפִתִּים לִפְנֵי קָרָתוֹ מִי יַעֲמֹד׃ יח יִשְׁלַח
דְּבָרוֹ וְיַמְסֵם יַשֵּׁב רוּחוֹ יִזְּלוּ־מָיִם׃ יט מַגִּיד דְּבָרָיו
לְיַעֲקֹב חֻקָּיו וּמִשְׁפָּטָיו לְיִשְׂרָאֵל׃ כ לֹא־עָשָׂה כֵן ׀ לְכָל־
גּוֹי וּמִשְׁפָּטִים בַּל־יְדָעוּם הַלְלוּיָהּ׃

קמח.

המשורר יעורר להלל את ה׳ ע״ד ברואין העליונים והתחתונים אשר כולם עומדים בכוחו של הקב״ה׃

א הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֶת־יְיָ מִן־הַשָּׁמַיִם הַלְלוּהוּ
בַּמְּרוֹמִים׃ ב הַלְלוּהוּ כָל־מַלְאָכָיו הַלְלוּהוּ כָּל־צְבָאָיו׃
ג הַלְלוּהוּ שֶׁמֶשׁ וְיָרֵחַ הַלְלוּהוּ כָּל־כּוֹכְבֵי אוֹר׃
ד הַלְלוּהוּ שְׁמֵי הַשָּׁמָיִם וְהַמַּיִם אֲשֶׁר ׀ מֵעַל הַשָּׁמָיִם׃
ה יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְיָ כִּי הוּא צִוָּה וְנִבְרָאוּ׃ ו וַיַּעֲמִידֵם
לָעַד לְעוֹלָם חָק־נָתַן וְלֹא יַעֲבוֹר׃ ז הַלְלוּ אֶת־יְיָ
מִן־הָאָרֶץ תַּנִּינִים וְכָל־תְּהֹמוֹת׃ ח אֵשׁ וּבָרָד שֶׁלֶג
וְקִיטוֹר רוּחַ סְעָרָה עֹשָׂה דְבָרוֹ׃ ט הֶהָרִים וְכָל־גְּבָעוֹת
עֵץ פְּרִי וְכָל־אֲרָזִים׃ י הַחַיָּה וְכָל־בְּהֵמָה רֶמֶשׂ וְצִפּוֹר

יד. אין דיין גרענעץ הערשט פרידען, פעטע ווייץ זאטיגט דיין ארט.

טו. ער שיקט זיין בעפעהל אויף ערד, שנעל לויפט זיין ווארט.

טז שנעע ווי וויסע וואל, רייף ווי שטויב לאזט ער גייהן.

יז. אייז ווארפט קליינע בראקען, זיין פראסט ווער קען בעשטייהן.

יח. ער שיקט זיין ווארט, דאנן שמעלצט אין גיסט,
עס וועהט זיין ווינד, און וואסער פליסט,

יט. צו יעקב זאגט ער זיין ווארט, צו ישראל זיין געזעץ,
צו קיין פאלק טוט ער ניט אזוי, הײדען ווייסען נור דען גאטץ.
הללויה.

קמח.

א. הַלְלוּיָהּ!

לויבט גאט אין הויכע הימלען איהר הייליגע מלאכים.

ב. אלע העערשארען ערציילט גאטעס שבחים.

ג. זונן, לבנה און אלע ליכטיגע שטערן,

ד. די אבערהימלען, וואסער, לופט לויבט גאט דעם הערן.
לויבט גאט, ער גיט בעפעהל, און עס ווערט,

ו. ריכטעט אויף עוויג איין, זיין געזעץ נימאנד צו שטערט.

ז. לויבט גאט אויף ערד, וואלפישע און אלע ימים דארט.

ח. פייער, האגעל, שנעע און נעבעל. און שטורם שאפט זיין ווארט,

ט. צעדערן, פרוכט בוימער, אויף בערג און הינגעל.

י. געוויטעל, אלע פיה, ווערים און געפליגעל.

כָּנָף׃ יא מַלְכֵי־אֶרֶץ וְכָל־לְאֻמִּים שָׂרִים וְכָל־שֹׁפְטֵי
אָרֶץ׃ יב בַּחוּרִים וְגַם־בְּתוּלוֹת זְקֵנִים עִם־נְעָרִים׃
יג יְהַלְלוּ | אֶת־שֵׁם יְיָ כִּי־נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ הוֹדוֹ
עַל־אֶרֶץ וְשָׁמָיִם׃ יד וַיָּרֶם קֶרֶן | לְעַמּוֹ תְּהִלָּה לְכָל־
חֲסִידָיו לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַם קְרֹבוֹ הַלְלוּיָהּ׃

קמט.

א הַלְלוּיָהּ | שִׁירוּ לַייָ שִׁיר חָדָשׁ תְּהִלָּתוֹ בִּקְהַל
חֲסִידִים׃ ב יִשְׂמַח יִשְׂרָאֵל בְּעֹשָׂיו בְּנֵי־צִיּוֹן יָגִילוּ
בְמַלְכָּם׃ ג יְהַלְלוּ שְׁמוֹ בְמָחוֹל בְּתֹף וְכִנּוֹר יְזַמְּרוּ־לוֹ׃
ד כִּי־רוֹצֶה יְיָ בְּעַמּוֹ יְפָאֵר עֲנָוִים בִּישׁוּעָה׃ ה יַעְלְזוּ
חֲסִידִים בְּכָבוֹד יְרַנְּנוּ עַל־מִשְׁכְּבוֹתָם׃ ו רוֹמְמוֹת אֵל
בִּגְרוֹנָם וְחֶרֶב פִּיפִיּוֹת בְּיָדָם׃ ז לַעֲשׂוֹת נְקָמָה בַּגּוֹיִם
תּוֹכֵחוֹת בַּלְאֻמִּים׃ ח לֶאְסֹר מַלְכֵיהֶם בְּזִקִּים וְנִכְבְּדֵיהֶם
בְּכַבְלֵי בַרְזֶל׃ ט לַעֲשׂוֹת בָּהֶם | מִשְׁפָּט כָּתוּב הָדָר
הוּא לְכָל־חֲסִידָיו הַלְלוּיָהּ׃

יא. לאַנדרעגירער פון נאַציאָנען, וועלטהעררען, ריכטער.
יב. בחורים ובתולות אַלט און יונג געזיפּטער.
יג. לויבט גאָטעס נאָמען, ערהאַבען איז נור גאָט אַליין,
אויף ערד און הימעל בלייבט זיין מאַיעסטעט נור שטעהן.
יד. זיין פאָלקס גליק ערהויבט, פון חסידים הערט זיין לויבגעזאַנג,
איז נאָהענט צו זיין פאָלק ישראל, אין זיין נויט און דראַנג.
הללויה !

קמט.

א. הַלְלוּיָהּ !

אַ נייעם ליעד זינגט צו גאָט דעם הערען,
צווישען חסידים לאָזט זיך גאָטעס לויב דאָרט הערען.
ב. ישראל איז מיט זיין בעשעפער פרייהליך,
ציון'ס קינדער פרייהען זיך מיט זייער מלך.
ג. לויבט גאָטעס נאָמען מיט טאַנץ, מיט פויקען, אַרפען בעשיינט.
ד. גאָט ליעבט זיין פאָלק, זיין הילף די בעשיידענע בעקריינט.
ה. חסידים פרייען זיך מיט גאָטעס כבוד, אויך אין שלאָף זינגען.
ו. מיט'ן מויל לויבען גאָט, אין האַנד אַ שווערד, צוויי שאַרפען קלינגען.
ז. פון די היידען פעלקער דערמיט ראַכע צו נעהמען,
שטראַפען די גאָטצען דינער, און זיך ניט שעמען.
ח. זייערע קעניגע אין קייטען צו בינדען,
און זייערע אַדעל אין אייזען פערוואונדען,
ט. דעם רעכט זיי טאָהן ווי געשריבען שוין שטייהט,
און דאַן זיינע חסידים ווי שעהן און ויעגפאָל געהט.
הללויה !

———⊛———

קנ.

בזה המזמור יש בו י"ג הלולים רמז לשלש עשרה מדות שבהם מנהיג הקב"ה את העולם:

א הַלְלוּיָהּ | הַלְלוּ־אֵל בְּקָדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בִּרְקִיעַ עֻזּוֹ:
ב הַלְלוּהוּ בִגְבוּרֹתָיו הַלְלוּהוּ כְּרֹב גֻּדְלוֹ: ג הַלְלוּהוּ
בְּתֵקַע שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנֵבֶל וְכִנּוֹר: ד הַלְלוּהוּ בְתֹף
וּמָחוֹל הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעֻגָב: ה הַלְלוּהוּ בְצִלְצְלֵי־
שָׁמַע הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה: ו כֹּל הַנְּשָׁמָה תְּהַלֵּל
יָהּ הַלְלוּיָהּ:

אחר מסיים תהלים יאמר זה:

מִי יִתֵּן מִצִּיּוֹן יְשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל בְּשׁוּב יְיָ שְׁבוּת עַמּוֹ יָגֵל יַעֲקֹב יִשְׂמַח יִשְׂרָאֵל: וּתְשׁוּעַת צַדִּיקִים מֵיְיָ מָעוּזָּם בְּעֵת צָרָה: וַיַּעְזְרֵם יְיָ וַיְפַלְּטֵם יְפַלְּטֵם מֵרְשָׁעִים וְיוֹשִׁיעֵם כִּי חָסוּ בוֹ:

קנ.

א. הַלְלוּיָהּ!

לויבט גאָט אין זיין הייליגטום,
לויבט זיין מאַכט, לויפט, עטהער אומעטום.
ב. לויבט גאָט אַלע שטאָף און קראַפט,
נאָך זיין גרויסקייט זאָ בעשאַפט.
ג. לויבט אים מיט שופר־שאל,
מיט אַרפען, פידעל מיט איין־מאל.
ד. לויבט אים מיט טאַנץ און פלייטען.
ה. לויבט מיט צימבעל מיט שטרונגען זייטען,
הללויה, לויבט גאָט,
ווער נור איין אָטעם האָט!
הללויה!

יהי רצון שיאמר אחר כל ספר בתהלים :

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בִּזְכוּת סֵפֶר

רִאשׁוֹן | שֵׁנִי | שְׁלִישִׁי | רְבִיעִי | חֲמִישִׁי

שֶׁבַּתְּהִלִּים שֶׁקָּרָאנוּ לְפָנֶיךָ שֶׁהוּא כְּנֶגֶד סֵפֶר

בְּרֵאשִׁית | שְׁמוֹת | וַיִּקְרָא | בַּמִּדְבָּר | דְּבָרִים

בִּזְכוּת מִזְמוֹרָיו וּבִזְכוּת פְּסוּקָיו וּבִזְכוּת תֵּבוֹתָיו וּבִזְכוּת שְׁמוֹתֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים וְהַטְּהוֹרִים הַיּוֹצְאִים מִמֶּנּוּ שֶׁתְּכַפֵּר לָנוּ עַל כָּל חַטֹּאתֵינוּ וְתִמְחוֹל לָנוּ עַל כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִסְלַח לָנוּ עַל כָּל פְּשָׁעֵינוּ שֶׁחָטָאנוּ וְשֶׁעָוִינוּ וְשֶׁפָּשַׁעְנוּ לְפָנֶיךָ וְתַחֲזִירֵנוּ בִּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ וְתַדְרִיכֵנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ וְתִפְתַּח לִבֵּנוּ בְּהַ֫תְמִיד תּוֹרָתֶךָ וְתִשְׁלַח רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְחוֹלֵי עַמֶּךָ וּלְחוֹלֶה (פב״פ) וְתִקְרָא לִשְׁבוּיִם דְּרוֹר וְלַאֲסוּרִים פְּקַח קוֹחַ וּלְכָל הוֹלְכֵי דְרָכִים וְעוֹבְרֵי יַמִּים וּנְהָרוֹת מֵעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל תַּצִּילֵם מִכָּל צַעַר וָנֶזֶק וְתַגִּיעֵם לִמְחוֹז חֶפְצָם לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם. וְתִפְקוֹד לְכָל חֲשׂוּכֵי בָנִים בְּזֶרַע שֶׁל קַיָּמָא לַעֲבוֹדָתֶךָ וּלְיִרְאָתֶךָ. וְעֻבָּרוֹת שֶׁל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל תַּצִּילֵן שֶׁלֹּא תַפֵּלְנָה וְלָדוֹתֵיהֶן. וְהַיּוֹשְׁבוֹת עַל הַמַּשְׁבֵּר בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים תַּצִּילֵן מִכָּל רָע. וְאַל הַמֵּינִיקוֹת תַּשְׁפִּיעַ שֶׁלֹּא יֶחְסַר חָלָב מִדַּדֵּיהֶן. וְאַל יִמְשׁוֹל אַסְכָּרָה וְשֵׁדִין וְרוּחִין וְלִילִין וְכָל פְּגָעִים וּמַרְעִין בִּישִׁין בְּבָ֫תֵּי יַלְדֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל וּתְגַדְּלֵם לְתוֹרָתֶךָ לִלְמוֹד תּוֹרָה לִשְׁמָהּ וְתַצִּילֵם מֵעַיִן הָרָע וּמִדֶּבֶר וּמִמַּגֵּפָה וּמִשָּׂטָן וּמִיֵּצֶר הָרָע. וּתְבַטֵּל מֵעָלֵינוּ וּמִכָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּכָל מָקוֹם שֶׁהֵם כָּל גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת וְרָעוֹת וְתַטֶּה לֵב הַמַּלְכוּת עָלֵינוּ לְטוֹבָה וְתִגְזוֹר עָלֵינוּ גְּזֵרוֹת טוֹבוֹת. וְתִשְׁלַח בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכָל מַעֲשֵׂה יָדֵינוּ. וְהָכֵן פַּרְנָסָתֵנוּ מִיָּדְךָ הָרְחָבָה וְהַמְּלֵאָה וְלֹא יִצְטָרְכוּ עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל זֶה לָזֶה וְלֹא לְעַם אַחֵר וְתֵן לְכָל אִישׁ וְאִישׁ דֵּי פַרְנָסָתוֹ וּלְכָל גְּוִיָּה וּגְוִיָּה דֵּי מַחְסוֹרָהּ. וּתְמַהֵר וְתָחִישׁ לְגָאֳלֵנוּ וְתִבְנֶה בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ וְתִפְאַרְתֵּנוּ. וּבִזְכוּת שְׁלשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹתֶיךָ שֶׁל רַחֲמִים הַכְּתוּבִים בְּתוֹרָתֶךָ כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר. יְיָ יְיָ אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת: נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה. שֶׁאֵינָן

חוֹזְרוֹת רֵיקָם מִלְּפָנֶיךָ: עָזְרֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ עַל דְּבַר כְּבוֹד שְׁמֶךָ וְהַצִּילֵנוּ וְכַפֵּר עַל חַטֹּאתֵינוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ: בָּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

בשבת ויו"ט אומרים זה:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בִּזְכוּת סֵפֶר 0 שֶׁבִּתְהִלִּים שֶׁקָּרָאנוּ לְפָנֶיךָ שֶׁהוּא כְּנֶגֶד סֵפֶר 0 בִּזְכוּת מִזְמוֹרָיו וּבִזְכוּת פְּסוּקָיו וּבִזְכוּת תֵּבוֹתָיו וּבִזְכוּת שְׁמוֹתֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים וְהַטְּהוֹרִים הַיּוֹצְאִים מִמֶּנּוּ שֶׁתְּהֵא נֶחְשֶׁבֶת לָנוּ אֲמִירַת מִזְמוֹרֵי תְהִלִּים אֵלּוּ כְּאִלּוּ אֲמָרָם דָּוִד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל בְּעַצְמוֹ זְכוּתוֹ יָגֵן עָלֵינוּ וְיַעֲמָד לָנוּ לְחַבֵּר אֵשֶׁת נְעוּרִים עִם דּוֹדָהּ בְּאַהֲבָה וְאַחֲוָה וְרֵעוּת וּמִשָּׁם יִמָּשֵׁךְ לָנוּ שֶׁפַע לְנֶפֶשׁ רוּחַ וּנְשָׁמָה. וּכְשֵׁם שֶׁאֲנַחְנוּ אוֹמְרִים שִׁירִים בָּעוֹלָם הַזֶּה כָּךְ נִזְכֶּה לוֹמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שִׁיר וּשְׁבָחָה לָעוֹלָם הַבָּא. וְעַל יְדֵי אֲמִירַת תְּהִלִּים תִּתְעוֹרֵר חֲבַצֶּלֶת הַשָּׁרוֹן לָשִׁיר בְּקוֹל נָעִים גִּילַת וְרַנֵּן כְּבוֹד הַלְּבָנוֹן נִתַּן לָהּ הוֹד וְהָדָר בְּבֵית אֱלֹהֵינוּ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ אָמֵן סֶלָה:

יהי רצון לליל הושענא רבה

בליל הושענא רבה בסיום כל ספר וספר מחמשת ספרי תהלים יאמר זה:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בִּזְכוּת סֵפֶר (רִאשׁוֹן) (שֵׁנִי) (שְׁלִישִׁי) (רְבִיעִי) (חֲמִישִׁי) שֶׁבִּתְהִלִּים שֶׁקָּרָאנוּ לְפָנֶיךָ שֶׁהוּא מְכֻוָּן כְּנֶגֶד סֵפֶר (בְּרֵאשִׁית) (שְׁמוֹת) (וַיִּקְרָא) (בַּמִּדְבָּר) (דְּבָרִים) בִּזְכוּת מִזְמוֹרָיו וּבִזְכוּת פְּסוּקָיו וּבִזְכוּת תֵּבוֹתָיו וּבִזְכוּת אוֹתִיּוֹתָיו וּבִזְכוּת נְקֻדּוֹתָיו וּבִזְכוּת טְעָמָיו וּבִזְכוּת שְׁמוֹתֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים בָּהֶם וּבִזְכוּת שְׁמוֹתֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים וְהָרְמוּזִים וְהַמְּצֹרָפִים בָּהֶם:

אחר ספר ראשון אומרים זה:

שֶׁתָּחֹן עָלֵינוּ כְּגֹדֶל חַסְדֶּךָ וְתַחְתְּמֵנוּ בְּסֵפֶר חַיִּים טוֹבִים וְתִפְתַּח לָנוּ שַׁעֲרֵי אוֹרָה שַׁעֲרֵי לִוְיַת חֵן וָחֶסֶד שַׁעֲרֵי פְּדוּת שַׁעֲרֵי לִבּוּן עֲוֹנוֹת שַׁעֲרֵי מַזָּל הָעֶלְיוֹן שַׁעֲרֵי דְּרוֹר: יוֹמָם יְצַוֶּה יְיָ חַסְדּוֹ וּבַלַּיְלָה שִׁירֹה עִמִּי תְּפִלָּה לְאֵל חַיָּי:

אחר ספר שני אומרים זה:

שתצוה פחדך על אויבינו ותצילנו בכח גבורתך ותחתמנו בספר גאלה וישועה ותפתח לנו שערי אמץ שערי לבוב שערי הצלה שערי ישועה שערי מזונות: וגם עד זקנה ושיבה אלהים אל תעזבני עד אגיד זרועך לדור לכל יבוא גבורתך:

אחר ספר שלישי אומרים זה:

שתרחם עלינו ברחמיך ואמתך ותחתמנו בספר מזונות ופרנסה טובה ותפתח לנו שערי ישר שערי ותיקות שערי דעה שערי הצלחה שערי אהבה שערי ועד טוב שערי אמת שערי נתרנות שערי הרוחה שערי ארוכה. וקים בנו מקרא שכתוב ולתתך עליון על כל הגוים אשר עשה לתהלה ולשם ולתפארת ולהיותך עם קדוש ליי אלהיך כאשר דבר:

אחר ספר רביעי אומרים זה:

שתגן עלינו ותאמצנו לנצח שונאינו ותחתמנו בספר ישרים ותמימים ותפתח לנו שערי ידידות שערי הוד והדר שערי הצלחה שערי צדקה שערי ברכה שערי אחוה ורעות שערי תקומה: יי צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה: תודיעני ארח חיים שבע שמחות את פניך נעמות בימינך נצח:

אחר ספר חמישי אומרים זה:

שתתן הודך על משיחך ליחד מלכותך ותחתמנו בספר צדיקים ותפתח לנו שערי אוצר טוב שערי לקח שערי השקט שערי יקר שערי מנוחה שערי צהלה שערי בינה שערי אמץ ואילות שערי תשועה: יי אלהים צבאות השיבנו והאר פניך ונושעה: יי א־דנינו מה אדיר שמך בכל הארץ אשר תנה הודך על השמים: נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות יי לבי ובשרי ירננו אל אל חי: כי אתה יי טוב וסלח ורב חסד לכל קראיך:

זה יאמר אחר כל ספר לאחר צאת הכוכבים:

יהי רצון מלפניך השם הגדול והקדוש והטהור (יי) שתצילני היום ובכל

יזם לי ולכל אנשי ביתי ולכל אשר עמי ולכל אשר לי בבית ובשדה ולכל הגלוים עלינו לכל אחד ואחד מהם וממנו. מכל צרה וצוקה ומכל צער ונזק וסכנה. ומכל מיני שבוש ומכל מיני הפסד ומכל דבר תקלה ומכל נסיון ומכל דבר בזיון. ומכל גזלן וחמסן ואלם ומכל מיני פורעניות המתרגשות ובאות לעולם. ומכל גזרות קשות ורעות ומרעב ומדלות ועניות. בכח השם הגדול והקדוש היוצא מפסוק אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה שתיטיב לנו החתימה ותעזרנו בכל ענינינו וחפצנו אמן:

תפלה להתפלל על החולה

מזמורים שאומרים על בית עלמין. מזמור כה. לד. קיא. קיב. קיט. עד קלה. מזמור קמח עד סוף תהלים. ואח״כ התפלה ה׳ ה׳ וכו׳. ובעת הליכה מבית עלמין יאמרו רננו צדיקים. אנא בכח ויושב בסתר. וכשמתפללים בבהכ״נ אומרים ל״ו מזמורים אלו. מזמור ב. ו. ט. יג. טז. יז. יח. כב. כג. כה. ל. לא. לב. לג. לז. לח. לט. מא. מט. נה. נו. סט. פו. פח. פט. צ. צא. קב. קג. קד, קז. קט. קיח. קמב. קמג. קל. ואח״כ יאמרו בתמניא אפי׳ (קיט) כל הפסוקים משמו של החולה כגון אם שמו יעקב יאמרו הפסוקים יוד״ן עיי״ן קופ״ן בית״ן. ואח״כ יאמר כל פסוקי האותיות מהשם קרע שטן מתמניא אפי׳. ואח״כ יאמרו תפלת החולה עם כל הכוונות:

יי יי אל רחום וחנון ארך אפים ורב חסד ואמת. נוצר חסד לאלפים נשא עון ופשע וחטאה ונקה: לך יי הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד כי כל בשמים ובארץ. לך יי הממלכה והמתנשא לכל לראש: אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש. ובידך כח וגבורה לגדל ולחזק ולרפאות אנוש עד דכא עד דכדוכה של נפש ולא יפלא ממך כל דבר ובידך נפש כל חי: לכן יהי רצון מלפניך האל הנאמן אב הרחמים הרופא לכל תחלואי עמו ישראל הקרובים עד שערי מות והמחבש מזור ותעלה לידידיו והגואל משחת חסידיו והמציל ממות נפש מרודיו אתה רופא נאמן תשלח מרפא וארוכה ותעלה ברב חסד וחנינה וחמלה לנפש (פב״פ) לרוחו ונפשו (לנקבה לרוחה ונפשה) האמללה ולא תרד נפשו (נפשה) לשאולה. ותמלא רחמים עליו (עליה) להחלימו ולרפאות ולהחזיק ולהחליף ולהחיות

אותו (אותה) כרצון כל קרוביו (קרוביה) ואהביו (ואהביה) ויראו לפניך זכיותיו (זכיותיה) וצדקותיו (וצדקותיה) ותשליך במצלות ים כל חטאתיו (חטאתיה) ויכבשו רחמיך את כעסך מעליו (מעליה) ותשלח לו (לה) רפואה שלמה רפואת הנפש ורפואת הגוף ותחדש כנשר נעוריו (נעוריה) ותשלח לו (לה) ולכל חולי ישראל מרפא ארוכה מרפא ברכה מרפא תרופה ותעלה מרפא חנינה וחמלה מרפא ידועים וגלוים מרפא רחמים ושלום וחיים מרפא ארך ימים ושנים טובים ויקוים בו (בה) ובכל חולי ישראל מקרא שכתוב על ידי משה עבדך נאמן ביתך. ויאמר אם שמוע תשמע לקול יי אלהיך והישר בעיניו תעשה והאזנת למצותיו ושמרת כל חקיו כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך כי אני יי רפאך: ועבדתם את הי׳ אלהיכם וברך את לחמך ואת מימיך והסירתי מחלה מקרבך: לא תהיה משכלה ועקרה בארצך את מספר ימיך אמלא: והסיר יי ממך כל חלי וכל מדוי מצרים הרעים אשר ידעת לא ישימם בך ונתנם בכל שנאיך: ועל ידי עבדיך הנביאים כתוב לאמר ואכלתם אכול ושבוע והללתם את שם יי אלהיכם אשר עשה עמכם להפליא ולא יבשו עמי לעולם: דרכיו ראיתי וארפאהו ואנחהו ואשלם נחמים לו ולאבליו: בורא ניב שפתים שלום שלום לרחוק ולקרוב אמר יי ורפאתיו: וזרחה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה: אז יבקע כשחר אורך וארכתך מהרה תצמח: רפאנו יי ונרפא הושיענו ונושעה כי תהלתנו אתה: והעלה רפואה שלמה לכל מכות עמך ישראל ובפרט (לפב״פ) רפואה שלמה לרמ״ח אבריו (אבריה) ושס״ה גידיו (גידיה) לרפאות אותו (אותה) כחזקיהו מלך יהודה מחליו וכמרים הנביאה מצרעתה בשם השמות הקדושים שלש עשרה מדותיך אל נא רפא נא (לפב״ב) להקים [אותו (אותה) מחליו (מחליה) זה ולהאריך עוד ימי חייו (חייה) כדי שיעבוד (שתעבוד) לך באהבה וביראה ותתן לו (לה) חיים של רחמים חיים של בריאות חיים של שלום חיים של ברכה כדכתיב כי ארך ימים ושנות חיים ושלום יוסיפו לך. אמן סלה:

תפלה להתפלל על החולה

ואם מברכים את החולה בשינוי שם מוסיפין עוד :

ואף אם נגזר עליו (עליה) בבית דינך הצדק מיתה שימות (שתמות) מחלי זה . הנה רבותינו הקדושים אמרו שלשה דברים קורעים גזר דינו של אדם ואחד מהם הוא שנוי השם שישנו השם של החולה וקימנו דבריהם ונשתנה שמו (שמה) כי עתה אחר הוא (אחרת היא) ואם על פלוני (פלונית) נגזר הדין על פלוני (פלונית) לא נגזר לכן אחר הוא (אחרת היא) ואינו הוא הנקרא (ואיננה היא הנקראת) בשם הראשון וכשם שנשתנה שמו (שמה) כן ישתנה הגזר מעליו (מעליה) מדין לרחמים וממיתה לחיים וממחלה לרפואה שלמה (לפב״פ) בשם כל השמות הכתובים בספר תורה זאת ובשם כל המלאכים הממונים על כל הרפואות והצלות תשלח מהרה רפואה שלמה (לפב״פ) ותאריך ימיו (ימיה) ושנותיו (ושנותיה) בנעימים ויבלה (ותבלה) בטוב ימיו (ימיה) ברב עז ושלום מעתה ועד עולם אמן סלה :

תפלה על הנפטר אחר הלמוד

אנא יי מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני או פלונית) וגמול נא עמה מחסדך הגדול לפתוח לה שערי רחמים וחסד ושערי גן עדן ותקבל אותה באהבה ובחבה ושלח לה מלאכיך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות חסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך להשביעה מטובך הצפון לצדיקים . והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ושלום. כדכתיב יבוא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו . וכתיב יעלזו חסידים בכבוד ירננו על משכבותם . וכתיב אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך . ותשמור אותו (לנקבה אותה) מחבוט הקבר ומרמה ותולעה ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו (לה על כל פשעיה) כי אין אדם צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא וזכור לו

זכיותיו וצדקותיו אשר עשה (לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה) ׃השפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו (לה מנשמתה לדשן עצמותיה) בקבר מרב טוב הצפון לצדיקים דכתיב מה רב טובך אשר צפנת ליראיך. וכתיב שומר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון (ותשכון) בטח בדד ושאנן מפחד רעה. ואל יראה (תראה) פני גיהנם ונשמתו (ונשמתה) תהא צרורה בצרור החיים ולהחיותו (ולהחיותה) בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים. אמן:

ואם יש עשרה אומרים קדיש:

